

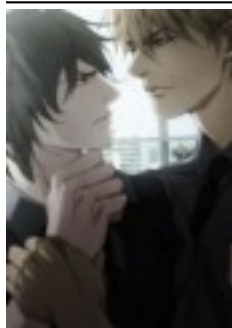
Phong Thả Đình Trú

Contents

Phong Thả Đình Trú	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	19
7. Chương 6	24
8. Chương 7	28
9. Chương 8	33
10. Chương 9	36
11. Chương 10	40
12. Chương 11	43
13. Chương 12	47
14. Chương 13	52
15. Chương 14	56
16. Chương 15	60
17. Chương 16	65
18. Chương 17	70
19. Chương 18	74
20. Chương 19	79
21. Chương 20	83
22. Chương 21	88
23. Chương 22	93
24. Chương 23	98
25. Chương 24	100
26. Chương 25	105
27. Chương 26	108
28. Chương 27	113
29. Chương 28	117
30. Chương 29	121
31. Chương 30	126
32. Chương 31	130
33. Chương 32	135
34. Chương 33	140
35. Chương 34	144
36. Chương 35	148
37. Chương 36	151
38. Chương 37	154
39. Chương 38	158
40. Chương 39	160
41. Chương 40	164

42. Chương 41	167
43. Chương 42	170
44. Chương 43	174
45. Chương 44	177
46. Chương 45	181
47. Chương 46	184
48. Chương 47	187
49. Chương 48	190
50. Chương 49	195
51. Chương 50	198
52. Chương 51	201
53. Chương 52	204
54. Chương 53	208
55. Chương 54	211
56. Chương 55	214
57. Chương 56	218
58. Chương 57	222
59. Chương 58	225

Phong Thả Đình Trú

Giới thiệu

Edit và Beta: Tịnh Yên Thể loại: Đam mỹ hiện đại, ngược luyến tàn tâm, trọng sinh, HE or BE tùy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-tha-dinh-tru>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mỗi tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp, Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên và đem so với những cung nữ phần sấp trong lục viện anh ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cầm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền.

Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì thế Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

Sau sự kiện đó, Đồng Hiền biết rằng hoàng đế có lòng yêu thương mình thật sự nên vô cùng cảm động. Nhưng để tránh những sự việc như thế tái diễn, ông ta tổ chức một cuộc cải cách y phục trong hoàng cung. Ông ta là người đi đầu trong việc mặc loại y phục tay bó tà ngắn, vừa hoạt động thuận lợi, dễ dàng không giống tập quán trang phục của triều Hán về trước, lấy việc mặc áo lót rộng và ống tay dài làm đẹp. Cách cải cách này của Đồng Hiền trở thành một trào lưu trong hoàng cung. Các cung nữ phi tần đều tranh nhau học theo cách mặc của ông ta, cắt ống tay áo mặc một bộ đồ giản tiện và cho đó là một thời thượng.

Để biểu hiện sự sủng ái của mình đối với Đồng Hiền, Ai Đế còn phong Đồng Cung là đại thần là một chức quan chuyên lo gỗ đá cho các công trình xây dựng. Ai Đế còn lệnh cho Đồng Cung xây dựng cho Đồng Hiền một tư dinh mới thật tráng lệ, quy mô vượt hơn hẳn các vị đại thần. Những ngọc lạp châu quý trong cung đều để cho Đồng Hiền tự chọn lấy, thậm chí nhiều đồ dùng của vua như giày, quần áo và xe ngựa đều dùng chung với Đồng Hiền. Vợ và em của Đồng Hiền nhiều lần được ban thưởng mà không rõ lý do vì sao.

Ân sủng trong nội cung còn chưa đủ, Ai Đế còn muốn người được mình yêu thương có một địa vị đứng đầu trong triều chính. Ai Đế muốn phong Đồng Hiền tước hầu nhưng mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Sau đó vừa lúc thừa tướng Vương Gia chết, trong triều giảm đi một thế lực phản đối Đồng Hiền, Ai Đế đã bãi miễn chức Đại tư mã đang do một người họ ngoại đảm nhiệm, phong cho Đồng Hiền chức Đại tư mã. Đây là chức quan cao nhất trong triều đình nhà Hán.

Đồng Hiền mới bước vào tuổi 22 mà đã đạt đến chức vị đó, quyền lực rất lớn, cơ hồ đã có thể chia đôi thiên hạ cùng với hoàng đế. Theo sử sách còn ghi chép lại thời đó có một vua của Hung Nô đến Trung Quốc để triều kiến hoàng đế triều Hán. Ông ta thấy người giữ chức Đại tư mã quyền lực nhất triều lại là một thiếu niên mỹ mạo tuấn tú, bất giác cảm thấy kinh hãi vô cùng. Khi ông ta hỏi dò, hoàng đế mới đáp rằng: “Tuy Đại tư mã tuổi còn rất trẻ nhưng là người hiền đức nhất nước này. Vì tài năng mới được thăng chức vị cao như vậy”. Kết quả là, Thiên Vu của Hung Nô tin đó là sự thật mới kính cẩn hướng về phía Đồng Hiền hành đại lễ còn chúc mừng hoàng đế triều Hán có được một hiền thần tuổi rất trẻ như Đồng Hiền.

Sau đó, tình yêu của Ai Đế tựa hồ như không còn biết làm thế nào để tỏ sự sủng hạnh đặc biệt của mình đối với Đồng Hiền. Có một ngày, Ai Đế mở yến tại điện Kỳ Lân cùng chư thần, sau khi uống vài cốc rượu, đột nhiên Ai Đế nhìn Đồng Hiền bằng đôi mắt đầy thâm tình rồi cười nói rằng: “Trẫm muốn theo vua Nghiêu vua Thuấn thực hiện việc nhường ngôi, liệu có được không?”. Ý của câu này chính là Ai Đế muốn học theo cách làm của các vua thời trước lấy ngôi vị của mình nhường lại cho Đồng Hiền. Một câu nói của thiên tử khiến cả triều văn võ bá quan ngơ ngàng, nói cũng không thành lời.

Đợi khi các đại thần tỉnh lại, một người mới tiến lên phía trước nói: “Thiên hạ này là thiên hạ của Cao hoàng đế chứ không phải là thiên hạ của Bệ hạ. Bệ hạ chỉ là người kế thừa lại thiên hạ này của tổ tông mà thôi. Nếu truyền lại ngôi vị thì chỉ có thể truyền lại cho con cháu đời đời mà thôi. Bệ hạ là vua một nước, cần phải biết rằng thiên tử không nói đùa, cho nên ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy!”. Ai Đế nghe lời nói này, im lặng không nói thêm lời nào nữa nhưng hiển nhiên là không còn hứng thú gì. Ai Đế lệnh đuổi người đó ra khỏi bữa tiệc về sau có mở yến tiệc cũng không cho ông ta tham gia nữa.

Ai Đế khi đó còn rất trẻ nhưng đã sớm nghĩ đến những ngày sau khi mình chết đi sẽ không còn Đồng Hiền nữa, thấy rất thương tâm. Ai Đế bèn lệnh cho các đại thần xây dựng bên cạnh lăng mộ của mình một phần mộ khác để chuẩn bị sau này nếu Đồng Hiền có chết thì sẽ an táng bên cạnh phần mộ của mình. Ý muốn của ông ta là sau khi chết cũng muốn được chôn cùng người yêu của mình, “sống thì cùng giường, chết thì cùng huyệt”. Nhưng điều đó là không thể được, ngày họ phải chia tay đã sớm đến. Tháng 6 năm Nguyên Thọ thứ hai, Ai Đế mới chỉ 26 tuổi mắc bạo bệnh mà chết. Thái hoàng thái hậu để cho Vương Mãng làm chủ triều chính. Vương Mãng cực lực phản đối Đồng Hiền, không muốn để cho ông ta tiến cung. Đồng Hiền cũng biết mình gặp đại họa đến nơi rồi, vì thế ông ta và

vợ con cùng tự sát tại nhà để tránh hậu hoạn và cũng là chết để đáp lại mối tình của Ai Đế dành cho mình. “

2. Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đồng đại nhân, không hay...không hay...thật sự không hay rồi, bệ hạ...bệ hạ đã băng hà a!” Thái giám nội cung thê lương bẩm báo

“...Vậy sao? ta hiểu rồi...” Người được nghe cơ hồ bình tĩnh đến lạ thường

“Đồng đại nhân? Người...thật sự không sao chứ...” Lão thái giám khẩn trương hỏi, cho là hấn nhìn nhầm đi.

“Không có việc gì đâu, bệ hạ...trước lúc băng hà, có nói gì chẳng?” Nam tử áo lam vẫn giữ ánh mắt mông lung nhìn hoa viên ngoài cửa sổ mà hỏi.

“Bẩm có, bệ hạ mong rằng Đồng đại nhân đừng quên hẹn ước ngày nào!” Lão thái giám thành thật bẩm báo

“Ta đã biết, người đi đi!” Phất ống tay, nam tử ý cho phép lão thái giám lui ra

“Nô tài xin cáo lui, đại nhân thỉnh ngài bảo trọng!” Dứt lời lão thái giám vội vã quay về cung một chút cũng không muốn chậm trễ.

Nam tử áo lam vẫn đứng trước cửa sổ hồi lâu, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía hoa viên đang chịu từng trận gió xào xạc thổi qua, lá trên cây thì nhau rụng xuống, vương đầy trên mặt đất. Lúc này đây, nam tử khẽ cất bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng cũng tựa cơn gió kia đi vào vườn, dừng lại, hấn cuối người nhặt một chiếc lá rụng, dưới ánh dương, chiếc lá vẫn một màu xanh biếc đầy sức sống...

” Sinh mệnh của người hấn còn rất dài a, sao lại cứ nhiên tàn lụi như thế chứ...” Nam tử thì thào như tự nói với chính mình.

Một trận gió nữa lại thổi qua, cuốn đi lá xanh trong tay người nam tử kia, đồng thời cũng thổi bay mái tóc dài được búi một nửa của y, hé lộ ra một nhan sắc hoàn mỹ, bất luận ai cũng khó mà sánh bằng – đôi đồng tử đen huyền hoặc người nhìn, làn da trắng như sứ, đôi môi đỏ mọng...Hấn tựa hồ là một tác phẩm nghệ thuật không chút sai sót do trời tạo nên để mỉa mai hoặc chúng sinh.

“Đành thôi vậy...Đồng Hiền không thể cùng người sống, cũng không tài cán cùng người chết... Thế nhưng Đồng Hiền nguyện cùng người đồng sinh, đồng tử... Thiên hạ này không có người, thật lạnh lẽo a...” Dứt lời, nam tử chậm rãi xoay người hướng phòng mình đi đến...

Tháng sáu năm Nguyên thọ thứ hai (trước Công nguyên một năm), Lưu Hân vì bạo bệnh mà qua đời. Sau khi mất lấy hiệu là Hán Ai Đế. Sủng thần Đồng Hiền tự sát. Hoàng thân Vương Mãng cướp lấy triều chính, Tây Hán dần diệt vong...

.....

_____ Công nguyên năm 2006. Trung Quốc. Tại một tiệm bánh _____

“Hoan nghênh ghé tiệm, xin hỏi cô cần mua gì?” Một chàng trai xinh đẹp đứng ở quầy hàng hỏi vị khách đang xem bánh.

” ...A....đúng là anh rồi!!!” Cô gái kia nhìn chàng trai trước mặt tựa như rất hoảng hốt, không tin vào mắt mình.

“Cô à? Cô không có chuyện gì chứ?” Chàng trai lại tiếp tục hỏi

” Anh là Đồng Hiền!!!” Cô gái nói như chắc nịch.

“A? Cô là...” Đồng Hiền cố nhớ lại rõ mọi chuyện trước đây, muốn từ đây gọi ra chuyện về cô gái này, nhưng mãi vẫn chẳng tí gì ấn tượng cả.

“Là tôi đây, thật khó trách anh không nhận ra tôi, Chu Hủ, tôi là Chu Hủ đây!!!” Không để Đồng Hiền tiếp tục suy nghĩ, cô gái kia hưng phấn mà trả lời.

“Chu Hủ ư!!!” Anh kinh ngạc, nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt, Chu Hủ trước kia không phải chính là bạn “nam nhân” của mình à, sao giờ đây lại trở thành một cô gái thế này...Thật sự là...

” Tôi bỏ công tìm anh lâu nay, hôm nay thật sự trời không phụ lòng người mà, hiện tại anh đang rồi mà đứng không, tôi có chuyện muốn nói với anh đây...!!!” Chu Hủ không xấu hổ mà nũng nịu ôm cánh tay anh nói.

“ChuHủ... anh...a...không...cô...không nên bày ra bộ dạng thế này...tôi sẽ lập tức xin ông chủ cho nghỉ, cô chờ tôi một chút đi” Đồng Hiền ngại ngùng kéo tay cô ra.

” Được, vậy tôi chờ anh đấy!” Chu Hủ lúc này mới buông tha cho anh.

Rời khỏi tiệm bánh, hai người một nam một nữ đi đến một tiệm cà phê gần đó. Dọc đường đi, Đồng Hiền thu hút không ít ánh mắt ái mộ của mọi người không kể trai hay gái, thế nhưng một chút anh cũng không để ý đến. Bên cạnh anh, Chu Hủ lại trái ngược, hả hê nhận hết sự ngưỡng mộ cùng ganh tị của người đi đường dành cho hai người. Đối với nữ nhân như cô, chuyện này thật sự là thỏa mãn huy vinh trong cô tại thời điểm này mà, sao lại không biết hưởng thụ cơ chứ.

“Chu Hủ...sao bây giờ... bây giờ lại thành bộ dạng...” Đồng Hiền không tự nhiên mà hỏi.

“Sau khi chết, tôi đã mong rằng kiếp sau sẽ là con gái mà” Chu Hủ vừa khuấy cà phê vừa thản nhiên nói.

“...Sao lại thế?” Đồng Hiền có điểm thật sự không hiểu.

“Để chơi đùa thôi! Tôi muốn thử cảm giác làm phụ nữ thì sẽ thế nào đây!” Cô không một chút để ý phản ứng của người đối diện vẫn tiếp tục nói.

“Ha ha...Cô thật không thay đổi mà, thật sự vẫn cởi mở a. À...chuyện kiếp trước...Thật xin lỗi...không nghĩ sẽ liên lụy đến cô...” Anh nhìn cô với vẻ mặt áy náy.

“Không cần để tâm đến vậy, có sao đâu, bạn bè với nhau mà! Ai lại nghĩ cái tên Vương Mãng kia lại bắt tôi đi chém đầu chỉ vì nhặt xác anh!” Chu Hủ lại bày ra vẻ mặt không quan tâm cứ như đang tán dóc chuyện người đương.

“Thế nhưng...” Đồng Hiền vẫn muốn tiếp tục.

“Thế nhưng gì cơ chứ! Đã là trai tráng thì đừng lải nhải nữa...” Cô gái nhỏ không báo trước mà phát hỏa, cực kì giận dữ, đột nhiên cô đảo đảo tròn mắt, giọng điệu cũng ngọt ngào hơn “Anh nói nói muốn xin lỗi tôi sao??”

“Đúng vậy, bộ tôi nói gì sai sao?” Đồng Hiền đáng thương không biết mình đã làm gì.

“Thật tốt quá rồi, vậy anh hãy giúp tôi chuyện này đi!” Chu Hủ lập tức đứng lên đi đến đối diện anh.

“Gi...cơ...” Đồng Hiền bị không khí quái dị xung quanh làm cho lạnh người.

“Bình tĩnh nào, chuyện là vậy...Từ năm tôi 14 tuổi đã bị cuốn hút bởi “Đam mỹ”, hiện tại tôi đang cần giấy chứng nhận của “Đam mỹ lang”. Tôi nhất quyết tìm được anh, chính là vì muốn hoàn thành lý tưởng to lớn này...” Chu Hủ lập tức kéo hai tay Đồng Hiền ” Nếu anh thật sự cảm thấy có lỗi với tôi, vậy hãy kể lại chuyện tình của anh và Lưu Hân cho ta nghe đi nha...”

“...” Đồng Hiền lúc này mới hiểu ra thế nào là “Dẫn sói vào nhà”, thế nhưng, đối phương lại là người hần mang ơn, đành vậy...”Được rồi!”

“Thật tốt quá đi! Cạn ly nào!” Chu Hủ cầm ly cà phê trong tay, một hơi uống cạn sạch, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì, cô lên tiếng hỏi:” Mà anh đã tìm được Lưu Hân rồi chứ? Sao lại làm trong tiệm bánh kia chứ? Hiện tại chắc anh là sinh viên năm ba cơ mà!”

“Tôi vẫn chưa tìm ra anh ấy” Đồng Hiền lắc đầu “Tôi hiện tại là sinh viên, đang học khoa Kế toán tại trường đại học D.F. Thế nhưng, tôi lại là cô nhi, phải tự mình bươn trải kiếm sống, không thể mãi sống dựa vào cô nhi việc được!”

“A, ra là vậy à... Vậy sau này có chuyện gì khó khăn cứ đến tìm tôi, tôi hiện tại là con gái rượu của tập đoàn Chu thị, bố mẹ vẫn hay cho tôi tiền tiêu xài...” Chu Hủ thẳng thắn đề nghị.

“Không cần đâu, không làm gì sao có thể hưởng lộc được, tôi không thể dùng tiền của cô đâu!” Đồng Hiền uyển chuyển cự tuyệt.

“Đừng có khách sáo vậy, nghĩ lại khi xưa, cũng nhờ vào anh đề bạt, mà tôi mới có được thời huy hoàng kia...” Chu Hủ nhớ lại chuyện xưa.

“Tôi hiện tại thật sự cũng không quá thiếu thốn, tấm lòng của cô tao ghi nhận là được rồi” Đồng Hiền lại lắc đầu “Huống chi, tiền bạc là vật ngoài thân, trái lại không cần quá nhiều...”

“Ai.....Anh thật là vẫn mãi không thay đổi mà... Thật không biết sao khi xưa cha mẹ anh lại biến anh thành thế này...” Chu Hủ thay anh mà bất bình vô lý.

“Thôi quên đi, không nên nhắc lại chuyện trước đây làm gì, cô...” Đang nói giữa chừng, Đồng Hiền bỗng nhiên im bặt.

“Tiểu Hiền? Tiểu Hiền? Anh sao vậy? Thân thể có gì khó chịu à?” Chu Hủ thấy anh quái dị, không khỏi lo lắng quan tâm hỏi.

“...Hân...” Anh khó khăn nói ra được chữ đó

“A? Lưu Hân à? Ở chỗ nào?” Chu Hủ nhìn theo ánh mắt của Đồng Hiền. Một người đàn ông cao gần 1m9, cả người toát ra vẻ vương giả, đứng ở ngay cửa quán cà phê. Người kia đưa lưng về phía bọn họ, nên cũng nhìn không rõ mặt lắm.

Anh ta thật là Lưu Hân sao? Không đúng, bên cạnh hắn là một cô gái tóc vàng mắt xanh cơ mà, nếu thật là Lưu Hân, sao có thể gần gũi nữ nhân như vậy? Hoàn toàn không nhận thấy Đồng Hiền ở ngay gần cạnh? Kiếp trước, trong hoàng cung rộng lớn biết bao, Lưu Hân cũng dễ dàng tìm được Đồng Hiền cơ mà, sao bây giờ... Chu Hủ cảm thấy rất kì quái, lòng tràn ngập bất an.

“Hân!” Đồng Hiền thấy người ở cửa chuẩn bị rời đi, lập tức đứng lên, chuẩn bị đuổi theo...

“Chờ một chút, Tiểu Hiền, có lẽ không phải đâu!” Chu Hủ cũng lập tức đứng dậy ngăn cản.

“Cô buông tay ra, làm sao tôi có thể nhầm cơ chứ!” Đồng Hiền cực kì lo lắng người kia sẽ biến mất ngay lập tức, nhưng cũng không nỡ thô bạo với bạn bè.

Trong lúc hai người họ giằng co, người đàn ông kia đã ngồi vào xe, không chút lưu luyến rời đi.

“Bọn họ đã đi rồi... Cô tại sao lại muốn ngăn cản tôi cơ chứ?” Hiếm khi Đồng Hiền tức giận như lúc này.

“...Tôi chỉ sợ cậu nhận sai người a, hơn nữa...” Chu Hủ muốn nói nhưng lại thôi.

“Tôi không thể nào nhìn lầm anh ấy được!” Anh cố kiềm lại cổ tức giận.

“Được rồi, được rồi, là tôi sai được chưa? để bù đắp cho anh, tôi sẽ tìm Lưu Hân cho anh được chứ?” Chu Hủ cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Cô, ai.....Thôi bỏ đi, chúng ta về trước! Muốn tìm Hân tôi sẽ tự tìm không cần phiền đến cô đâu...” Đồng Hiền đã hiểu tâm ý của bạn, cũng không có ý trách người bạn tốt như cô làm gì.

“Ừm, được! Cũng đã muộn rồi, bố mẹ chắc đang lo lắng cho tôi, nào đưa điện thoại cho tôi, tôi lưu số vào, để còn liên lạc nữa chứ!” Chu Hủ lập tức cầm lấy di động của Đồng Hiền nhanh tay bấm.”OK, tôi đã lưu rồi, rảnh rồi tôi sẽ đến phiên anh nữa đấy, bái bai!”

“Ừ! tạm biệt, tôi còn phải quay về tiệm bánh tiếp tục ông việc, gặp lại sau nhé!” Đồng Hiền nói xong liền lập tức rời đi.

Chu Hủ nhìn bóng lưng của anh dần rời xa, nhớ đến phản ứng lạnh lùng của tên “Lưu Hân” lúc này...Trong lòng càng thêm bất an sợ hãi, không khỏi lo lắng cho người bạn của mình...Tiểu Hiền a Tiểu hiền, cuộc đời người nhất định phải hạnh phúc đấy...

Hết chương 1

3. Chương 2

“Tiểu Hiền!!” Một giọng nữ lạnh lút vang lên trong sân trường đại học D.F

“ChuHủ a!! Sao cô lại ở trường tôi vậy??” Đồng Hiền xoay người, nhìn thấy chủ nhân giọng nói kia mà kinh hãi hỏi

“Người ta là nhớ anh mà!!~~~~~Cho nên mới chuyển trường đây này! Tôi hiện tại đang theo khoa quản lý kinh tế đấy, lúc nào rảnh rồi cứ đến tìm tôi nhé!! Thôi chết, đến giờ vào học rồi, tôi phải đi liền đây, bye bye!!”

“Được, gặp lại sau! Haizzz...”Phiền phức cuối cùng cũng đi

“Tiểu.....Hiền.....” Một người cất bước, một người lại tới. Thật là phúc bất trùng lai họa vô đơn chí đây mà!!!

“Từ Ngôn! Đã lâu không gặp!” Đồng Hiền mỉm cười với người thanh niên đáng yêu trước mặt.

“Còn dám nói nữa à! Cậu đi làm công suất cả kì nghỉ hè, muốn tìm cậu còn khó hơn mò kim đáy biển nữa! Đáng ghét...”Từ Ngôn bĩu môi tỏ ý bất mãn.

“Được rồi được rồi, là mình sai, bữa trưa hôm nay mình khao cậu là được chứ gì!” Đồng Hiền cũng bĩu môi bắt đắc dĩ nhận lỗi.

“Ha...ha...Tiểu Hiền của mình là tốt nhất nha!”Cậu thanh niên lúc này mới sáng khoái cười.

“Được rồi, giờ chúng ta cùng vào học thôi! Hôm nay có người của một công ty đa quốc gia đến lựa chọn nhân viên thực tập, chúng ta không thể nào đến muộn đâu!” Đồng Hiền có vẻ khẩn trương mà nói.

Từ Ngôn – sinh viên khoa kế toán trường đại học D.F, là bạn cùng lớp với Đồng Hiền. Là một sinh viên bình thường, đôi lúc rất trẻ con, nhưng lại thật sự rất thích Đồng Hiền, không rõ vì sao...

Ngày hôm nay, trường D.F đón tiếp người của công ty đa quốc gia nổi tiếng – Công ty Thụy Thừa, đến để tuyển nhân viên thực tập trong thời gian sắp tới. Cả thầy sinh viên ai nấy cũng đều phục trang chỉnh tề để mong lọt vào mắt xanh của người chiêu mộ, có như thế thì sau này mới mong có được tương lai sán lạn...

“Này, nghe nói hôm nay đích thân tổng tài của công ty đến tuyển nhân viên đấy! Anh ấy thật sự rất đẹp trai đấy nhé!”

“Thần kinh à, không lẽ cậu muốn được người ta lấy làm vợ a? Mơ mộng hão huyền!”

“Nào có, mình chưa bao giờ nghĩ tới nha, anh ấy đã có vị hôn thê rồi, đích thị là một đại mỹ nhân đấy!”

“Quan tâm làm gì, mình chỉ mong lần này được trúng tuyển thôi. Như vậy sau này mình sẽ không cần phải lo chuyện tìm việc sau khi tốt nghiệp nữa!”

“Ừm... Đúng đấy...”

Ngồi nghe đám sinh viên kia bàn tán, Đồng Hiền một chút cũng không để tâm. Ước mong của anh rất đơn giản, sau khi tốt nghiệp có thể tìm được công việc nuôi sống được bản thân, rồi tìm được “anh ấy”, sau đó thanh thản cùng nhau sống hết đời... Chỉ như vậy thôi...

“Tiểu Hiền nè, cậu có hy vọng được chọn không?” Từ Ngôn lo lắng hỏi.

Đồng Hiền cười cười, nhún vai đáp lại: “Không hy vọng!”

“A? Cậu cũng giống mình à?” Từ Ngôn vì hưng phấn mà không kiềm chế được nói một tràng “Nếu như được nhìn trúng, sẽ phải đi thực tập ở công ty rồi huấn luyện đủ thứ, như vậy cậu và mình sẽ khó mà gặp nhau! Mình thật sự không thích như vậy đâu...”

“Cậu bớt nói nhảm đi, sau này mình và cậu mỗi người một nơi, đến lúc đó cậu sẽ thế nào?” Đồng Hiền buồn cười nói.

“Sẽ không đâu, đến lúc đó mình sẽ...” Chưa kịp dứt lời, hắn đã bị chặn họng lại bởi tiếng thét chói tay của một cô sinh viên: “A!!! Mau tới đây xem, thật sự là đẹp trai quá đi mà! Anh ấy, chính là anh ấy kìa a.....!!!!”

Thì ra là cô ấy đang nhìn ngoài cửa sổ tình cờ thấy được xe của tổng tài công ty Thụy Thừa đang tiến vào sân trường. Một người đứng thật là khôi ngô tuấn tú quá mức, tiêu sái bước từ trong xe ra, hiệu trưởng vội vội vàng vàng đích thân chạy ra đón tiếp hắn, trên miệng không kiềm được mà nở nụ cười hả hê khi nhận được một cái liếc mắt, gật đầu đáp lại của vị tổng tài kia.

Đồng Hiền đứng lúc đang dựa vào cửa sổ, nghe thấy tiếng thét, cũng tự nhiên mà nhìn ra bên ngoài...Lưu Hân???? Anh lập tức chống thanh chắn cửa sổ đứng bật dậy, trợn to hai mắt nhìn thẳng người đang đứng ngoài kia. Vẻ mặt thực lạnh lùng, ngũ quan hài hòa, vóc dáng cao gầy, tính cách cao ngạo, cả người toát ra khí thế vương giả, người này không là Lưu Hân thì có thể là ai vào nữa!

“Hân!” Đồng Hiền kích động không kiềm được, lần trước đã bỏ lỡ cơ hội ở quán cà phê, không nghĩ tới sẽ... Lần này đây không còn ai ngăn cản, anh một mạch chạy nhanh ra bên ngoài, nhắm thẳng nơi người kia mà hướng đến. Người kia chính là người đã nguyện ý trao cả giang sơn cho anh, là người dạy cho anh hiểu thế nào là một chữ “yêu”, là người luôn kề bên anh bất kể có chuyện gì xảy ra... Đồng Hiền... anh... chờ đợi ngày này đã lâu, lâu lắm rồi...

“Tiểu Hiền?” Từ Ngôn bị phản ứng của Đồng Hiền làm cho ngớ ngẩn, Đồng Hiền trong ấn tượng của cậu là người không bao giờ tỏ thái độ quá khích với bất cứ việc gì, tâm tình luôn luôn điềm đạm, thế nhưng lần này anh ấy cư nhiên có thể như vậy ư... Là bởi vì “tên kia” sao? Từ Ngôn nhanh chóng hướng phía cửa sổ nhìn...

Lúc này, Đồng Hiền đã chạy đến nơi, đứng đối diện người kia, thở hồng hộc, khó khăn mà mở lời: “Anh...Anh...”

“Cậu là sinh viên khoa kế toán à? Sao lại tự tiện chạy đến trước mặt Lưu tổng như thế? Thật là vô phép mà... Còn không mau đi đi... Không thì tôi sẽ lập tức trừ điểm cậu đấy!” Hiệu trưởng chứng kiến Đồng Hiền như vậy, không khỏi tức giận mắng to.

“...Tôi...Anh...học học...” Đồng Hiền vẫn không thể nói hết câu.

“Chờ một chút, cậu cứ chậm rãi nói!” Lưu Hân từ tốn mở miệng “Cậu là sinh viên trường này à? Tìm tôi có chuyện gì sao?” Tên sinh viên này thật thú vị, hơn nữa lại còn rất xinh trai nữa, xinh đến mức dấy lên trong lòng hắn một nỗi đau nào đó...

Ồ? Đồng Hiền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lưu Hân, lời nói xa lạ khi này là từ anh ấy phát ra sao, anh ấy không nhận ra mình à? Thật sự không có khả năng à! “Hân? Anh là Lưu Hân?” Đồng Hiền không chắc chắn mà hỏi.

“Đúng. tôi là tổng tài của Thụy Thừa – Lưu Hân, cậu có việc tìm tôi sao?” Giọng điệu khách sáo, lời nói đậm chất xã giao, dáng vẻ tươi cười giả dối, tất cả đều làm cho Đồng Hiền không khỏi rung mình vì đau đớn. Sự thật đã chứng minh, Lưu Hân đã không còn nhận ra Đồng Hiền nữa rồi.

Bọn họ... lúc này... chỉ là người xa lạ...

“...” Một hồi yên lặng, Đồng Hiền lần thứ hai ngẩng đầu, hai mắt long lanh kiên định hướng về Lưu Hân, “Tôi yêu anh, tôi muốn được ở bên anh!”

“Hả... Cậu có nghe rõ không? Đồng Hiền vừa nãy nói...” Một sinh viên hỏi.

“A, nghe được, đúng là ‘Tôi yêu anh, tôi muốn được ở bên anh’ đấy!” Một sinh viên khác trả lời.

“Trời ạ!!! Cậu đúng thật là điên rồi!” Hiệu trưởng ôm đầu nói.

“Tiểu Hiền?” Từ Ngôn càng cảm thấy khiếp sợ hơn.

“... HAHAAHA ..., cậu yêu tôi? Cậu tại sao lại yêu tôi? Về ngoài? Thân hình? Hay...là tiền?” Về mặt Lưu Hân lộ rõ vẻ xem thường, loại người như vậy hắn đã gặp nhiều rồi.

“Tất cả...Anh của quá khứ, của hiện tại và cả tương lai... Tôi đều yêu...” Thanh âm của Đồng Hiền nhẹ nhàng vang lên, thật sự rất êm tai.

Thế nhưng, những lời này đến tai Lưu Hân lại trở nên đặc biệt chói tai, hắn không nể nang mà nói: “Ừm? Được một người đồng tính thổ lộ ngọt ngào như vậy, tôi đây thật đúng là nhận được điểm phúc lớn mà! Vậy hiện tại cậu muốn cùng tôi ở nơi nào? Trên giường a?”

Đồng Hiền tất nhiên biết Lưu Hân đang cười nhạo mình, nhưng sự không kiêng kị kia của Lưu Hân vẫn khiến anh đỏ mặt, to tiếng trả lời: “Tôi đã nói rồi, tôi muốn ở bên cạnh anh!”

“Đồng Hiền a, cậu không nên ở đây làm càn nữa, không tôi sẽ đuổi học cậu ngay lập tức!!!” Hiệu trưởng không thể nào tiếp tục chứng kiến được nữa, mặt mũi của trưởng sẽ bị bôi nhọ bởi hành vi của Đồng Hiền mất.

“...Hừm...” Lưu Hân khẽ nhếch miệng cười quỷ dị “Thật đáng yêu!, vậy tôi muốn xem, cậu làm thế nào để được ở bên tôi đây! Thế thì... tôi sẽ cho cậu một cơ hội, đến công ty tôi thực tập ba tháng. Trong ba tháng, nếu cậu có năng lực làm tôi rung động, khiến tôi đây tin tưởng cậu thật sự yêu tôi! Tôi lập tức sẽ cùng cậu mãi mãi bên nhau, cậu thấy thế nào?”

“Được! Một lời đã định!” Đồng Hiền không do dự mà vươn ngón út, muốn cùng Lưu Hân ngoéo tay. Dùng phương thức này để định ước điều có thể xem là hẹn ước của người, thật sự là làm cho Lưu Hân tức cười, thế nhưng vẫn chìa ngón út ra “Một lời đã định!”

Một lời đã định, gắn kết số phận hai người, gắn kết chuyện tương lai vô định...

4. Chương 3

“Ừm...ừm...Rio a...Chậm một chút...Em... Em... Sắp không chịu được rồi...”

Trên chiếc giường lớn, một đôi nam nữ đang triển miên quấn chặt lấy nhau. Nữ nhân kia thật sự là đang ý loạn tình mê mà, còn tên nam nhân trước sau vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng.

“A...” Cô ả đã đạt tới cao trào, hét lên thỏa mãn, một chút không chần chừ, hắn rút nhanh hạ thân, tinh hoa lập tức vương vãi trên ga giường trắng muốt.

“...Hừ...Lần nào anh cũng thế...” Kích tình qua đi, cô thở dốc khó khăn mà mở miệng, nằm dài ra trên giường.

Hắn thờ ơ khẽ nhắm hờ đôi mắt, sau khi nghỉ ngơi đôi chút, đứng dậy hướng phòng tắm đi đến...

Từ phòng tắm đi ra, vẫn thấy nữ nhân kia còn nằm trên giường, hần tức giận mở miệng: “Cô sao còn chưa biến đi?”

Thấy hần đi ra, cô ta lập tức lồm lổ nhảy xuống giường, đến trước mặt hần, nhẹ nhàng đưa tay mân mê bộ ngực rắn chắc, ánh mắt toát ra vẻ nũng nịu, nhưng lại đầy ham muốn đối với người đàn ông đôi điện, giọng điệu ve vãn tiến gần đến tai hần:” Rio...sao lại vô tình với em với như vậy... Chúng ta tiếp tục đi...”

“Bịch!” Cô gái vẫn chưa kịp nói xong, đã bị hần đẩy ngã trên giường

“Anh!” Không cam lòng bị đối đãi lạnh nhạt, cô đang định đứng dậy phản kích đã bị hần xiết lấy cổ tay.

Hần không chút yêu thương nói:”Roxanne...Cô hần là rất rõ quy tắc của tôi! Biến...Đừng để tôi thấy cô lần nào nữa!”

“Hừ! Tôi chẳng biết cái quy tắc quái quỷ gì của anh, có là vấn đề giới tính của anh thì có!”Dáng vẻ kiêu diễm khi nãy đã biến mất, thay vào đó là một cô nàng chanh chua, điệu ngoa “Tôi đã nghe chuyện của anh và cái tên sinh viên kia rồi...Ha ha ha ha... Thực sự là buồn cười! Anh không chỉ để hần gọi tên tiếng Trung của mình, mà còn mời hần đến công ty thực tập nữa chứ... Tôi thấy có lẽ.... anh đã yêu hần rồi...Ha ha ha!”

“Hừm...”Hần nghe xong cô nói, vẫn không buồn giải thích, trái lại chậm rãi rút điều thuốc rít từng hơi, rồi ngồi xuống một bên ghế sofa, lấy điện thoại ra xem.

“Tôi nói đúng rồi chứ gì! Ha ha ha ha!” Roxanne thấy thế, tâm tình càng kích động “Thật sự là buồn nôn quá đi! Khó trách trước giờ chưa bao giờ anh đối với nữ nhân ôn nhu, làm tôi còn tưởng anh đối với vị hôn thê...”

“!!” Không để cho cô tiếp tục, hần lập tức ném mạnh điện thoại xuống nền đất, ngữ khí của hần vô cùng tức giận “Cô có tư cách gì nhắc tới cô ấy! Ngậm cái miệng chết tiệt của cô lại!”

“Thưa ngài!” Một nam nhân khoác trên mình bộ vest trắng, mở cửa phòng, cung kính nói với hần” Còn lại tất cả cứ giao cho tôi xử lý, mong ngài yên tâm!” Dứt lời, đi thẳng đến bên Roxanne, không bận tâm cô ta còn chưa quần áo đầy đủ, dùng ga giường bao cô ta lại, trực tiếp vác cô ta trên vai, bước ra khỏi phòng “Xin ngài tiếp tục nghỉ ngơi”

“Buông...Người bắt quả chỉ là một con chó của hần, sao có thể chạm vào ta...” Roxanne vừa đâm mạnh vào vai người mặc đồ trắng, vừa mở miệng nhục mạ.

Vẫn không chút bất vi sở động, anh ta tiếp tục khiêng cô ra ngoài.

“Hừm...!”Người đàn ông tênRio, thật ra, chính là Lưu Hần, vẫn tiếp tục thưởng thức điều thuốc trên tay.

Một lúc sau, người vest trắng kia trở lại, hẳn đã xử lý tốt chuyện của Roxanne, lần này trong tay hẳn là một bộ hồ sơ! “Thưa ngài, đây là thứ ngài yêu cầu!”

“Ừ, để xuống đi!” Lúc này Lưu Hân mới đứng dậy “Kỳ Dương, Ý Á dạo gần đây thế nào?”

“Ý Á tiểu thư vẫn còn đang ở bên Mĩ, đối với chuyện này sẽ khó mà biết được, thưa ngài!” Kỳ Dương vẫn cung kính trả lời.

Lưu Hân tiện tay rót một ly rượu “Tốt! Phong tỏa tin tức! Chuyện này không cần...để cô ấy biết!”

“Vâng!” Kỳ Dương cúi người “Ngài còn có chuyện gì phân phó?”

“Được rồi! Anh ra ngoài đi!”

“Vâng!”

Kỳ Dương ra khỏi phòng, Lưu Hân lắc nhẹ ly rượu trong tay, hướng mắt về phía bộ hồ sơ mà Kỳ Dương đem đến, nhếch miệng cười hung ác... Đồng Hiền a... Mặc kệ cậu là ai... Mặc kệ mục đích của cậu là gì... Nhất định tôi phải bắt cậu trả giá vì lời nói và việc làm của mình... Dám to gan trước mặt Lưu Hân này nói tiếng yêu sao... anh vốn muốn Đồng Hiền phải biết ra sai lầm của mình chứ không vì yêu thương gì cả!

“Được rồi! Chính là đây!” Đồng Hiền đã chuẩn bị tất cả..., đang đứng trước công ty Thụy Thừa.

Nhớ đến lúc Chu Hủ ra sức ngăn cản... Từ Ngôn thì nói tên Lưu Hân kia thật sự rất nguy hiểm a, loại khí thế của hắn có thể hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh. Mà Chu Hủ cũng nói thẳng Lưu Hân đã không còn là Lưu Hân ngày xưa nữa rồi! Đồng Hiền chỉ lắc đầu, đối với anh, Lưu Hân mãi là Lưu Hân! Bất luận ở thời điểm nào, cũng không bao giờ thay đổi, anh biết...! Đè nén bất an trong lòng, Đồng Hiền tuân theo ước định với Lưu Hân, đến công ty thực tập ba tháng...

“Xin hỏi, cậu có phải là Đồng Hiền?” Kỳ Dương tuân theo chỉ thị, đứng trước công ty đợi Đồng Hiền.

“Đúng vậy, xin lỗi ngài là...?” Đồng Hiền thấy người trước mặt lịch sự hỏi cũng lịch sự đáp lại.

“Ha ha... Tôi là Kỳ dương, là thư ký của Lưu tổng! Là ngài ấy bảo tôi đứng đón cậu! Mời cậu lối này...” Kỳ Dương đích thực đang cười, thế nhưng chẳng hiểu vì sao, Đồng Hiền đối với hắn có chút địch ý.

Theo Kỳ Dương bước vào thang máy, chỉ có hai người, Đồng Hiền mở miệng hỏi: “Anh Kỳ, xin hỏi công việc của tôi là gì?”

“À, sắp tới tôi phải đi Mỹ công tác ba tháng, trong thời gian đấy, cậu sẽ thay thế vị trí của tôi” Kỳ Dương

ngữ khí vẫn như cũ trả lời.

“Thư kí của Hân?” Đồng Hiền không khỏi kinh hãi, anh còn cho rằng, trong khi thực tập căn bản sẽ không có gặp mặt Lưu Hân, không nghĩ tới...

“Có chuyện gì sao? Cậu Đồng không hài lòng sao?” kỳ Dương giọng điệu châm biếm.

Đồng Hiền thế nhưng vẫn đang chìm vào trong suy tư của chính mình, có chút không chú ý mà nói “Không, không phải! Chỉ là không nghĩ tới Hân anh ấy...”

“Cậu Đồng, mong cậu chú ý đến cách xưng hô, tên của Lưu tổng không phải để tùy tiện kêu như thế, ở nơi này, cậu phải kêu ngài, ông chủ hoặc là Lưu tổng”. Kỳ Dương nhắc nhở.

“A...Thật xin lỗi...Nhất thời vẫn chưa sửa được... Tôi sẽ chú ý... Cảm ơn anh!” Đồng Hiền khiêm tốn tiếp thu lời nhắc nhở, “À còn có...Mong anh Kỳ sau này đừng gọi tôi là cậu Đồng, gọi Đồng Hiền là được rồi!”

“Ừm...tôi biết...Đồng Hiền... Chúng ta đến rồi!” Kỳ Dương đi trước bước ra khỏi thang máy nói, Đồng Hiền tùy tiện đi theo sau bước ra.

“Thưa ngài, tôi đã mang Đồng Hiền đến!” Kỳ Dương cẩn thận gõ cửa phòng của tổng tài.

“Vào đi!” Giọng nói Lưu Hân vọng ra.

Bước vào, Lưu Hân đang ngồi trên ghế da xử lý hồ sơ... Thấy bọn họ tiến đến, Lưu Hân chỉ lướt mắt qua Đồng Hiền, rồi ánh mắt rơi trên người Kỳ Dương, “Anh đưa cậu ta đi làm quen với công việc cùng môi trường làm việc ở đây, tôi còn có chuyện phải làm, đến bữa trưa quay lại đây báo cáo cho tôi!”

“Vâng, Đồng Hiền! Đi theo tôi, phòng làm việc của cậu ở bên này!” Kỳ Dương kéo Đồng Hiền rồi khỏi.

“A? Vâng” Đồng Hiền từ khi bước vào, mọi chú ý của anh đều đổ dồn lên người Lưu Hân. Anh ấy vẫn như vậy, cả người tràn ngập khí chất vương giả, hết như lần đầu họ gặp mặt... Lưu Hân điều binh khiển tướng ngữ khí đích thị hào hùng, Đồng Hiền vẫn mãi không quên được...!

“Chính là đây...Đồng Hiền cậu vào đi!” Kỳ Dương dắt anh đến phòng bên cạnh phòng làm việc của Lưu Hân, “Cậu ... ba tháng sau tới sẽ làm việc ở nơi này! Công việc của cậu chủ yếu đều ở đây, còn về buổi trưa, Lưu tổng sẽ đích thân nói với cậu. Hiện tại tôi phải ra sân bay rồi, cậu trước tiên làm quen một chút. Đến trưa đừng quên đến báo cáo với ngài ấy! Được rồi, tôi đi đây!”

“Được, anh Kỳ đi đường cẩn thận!” Đồng Hiền hướng Kỳ Dương tạm biệt.

“Cẩn thận phải là cậu mới đúng!” Kỳ Dương trước khi đi nhẹ giọng nói.

“Sao cơ...” Kỳ Dương vội vàng bước đi, Đồng Hiền cũng nghe không có nghe rõ điều hắn vừa nói.

5. Chương 4

Thời gian trôi rất nhanh, không lâu đã đến trưa. Đồng Hiền sau khi làm quen với công việc, nghĩ rằng thời gian cũng đã là giữa trưa, cứ nên nghe theo lời Kỳ Dương mà đến báo cho Lưu Hân...

“Cốc...cốc...cốc” Đồng Hiền trước tiên lễ phép gõ cửa, thế nhưng vẫn mãi không thấy động tĩnh gì. Đắn đo một hồi, anh trực tiếp xoay tay nắm cửa, mở cửa ra, bước vào trong dáo dạt tìm kiếm: “Xin lỗi...!Lưu tổng?”

Lưu Hân cũng không chút chú ý có người đến, vẫn như cũ ngồi tại ghế tổng tài chuyên tâm làm việc với máy tính, tay đặt trên chuột, tỉ mỉ phân tích tình hình kinh tế gần đây cùng với các loại sản phẩm đang có mặt trên thị trường.

Nhìn dáng vẻ chú tâm của hắn, tim Đồng Hiền bất giác đập liên hồi, tựa như thiếu nữ mới chớm yêu lần đầu... Mau chóng thu hồi lại tâm tình, anh bước đến lại gần hắn, giọng nói âm áp đầy nhu tình vang lên:

“Thưa Lưu tổng! Đã đến trưa rồi ạ...”

[Hân a! Đã trưa rồi, mau dậy đi!]

“Ba!” Nghe được thanh âm của Đồng Hiền, Lưu Hân thoáng kinh ngạc, đầu ngón tay không tự chủ mà đập mạnh vào bàn phím, rồi mới ngẩng đầu khó hiểu nhìn thẳng Đồng Hiền.

Cái này a... Hình như hắn đã nghe thanh âm dịu dàng này ở đâu rồi... Trong mộng chăng...

“Lưu tổng! Ngài không sao chứ?” Đồng Hiền lại càng hoảng hốt, chạy nhanh tới bên cạnh Lưu Hân, cầm lấy tay hắn, không ngừng thổi khí “Rất đau sao, đều đã đỏ cả lên...”

[Trời ạ! Hân, anh không sao chứ? A... Chắc chắn là rất đau mà, anh xem đỏ hết lên cả rồi...]

Lưu Hân sững sốt mà nhìn động tác của Đồng Hiền, hắn như hoàn toàn chìm vào trong thế giới khác, thế giới có lẽ... là của chính mình...

Trong mộng, người kia liên tục kêu mình là Hân, tuy rằng không thấy rõ gương mặt kia, nhưng Lưu Hân biết rõ hắn ta rất đẹp, anh chính mình lấy tay xoa nhẹ từng tấc da thịt trắng nõn... trơn bóng... mềm mại

kia, cái loại cảm giác này dù đang là mộng mị nhưng anh mơ hồ cảm thấy nó thực rất quen thuộc... người kia còn có một suối tóc dài tôn lên nét đẹp kiều diễm, Lưu Hân cảm thấy rất yêu thích, tựa vào người bên cạnh nhẹ nhàng chải mái tóc mượt...

Trong mộng, mỗi khi chính mình đến giữa trưa mà ngủ quên, người kia đều dùng thanh âm ngọt ngào mà đánh thức mình; mỗi khi bản thân mình không biết vì cái gì mà bị thương, người kia bao giờ cũng không yên lòng luôn muốn tự tay xử lý vết thương. Thế nhưng Lưu Hân yêu nhất chính là dáng vẻ tươi cười động lòng người cùng nụ cười không nhiễm bụi trần, chính là thuần khiết vô cùng mà, hoàn toàn không chút dụng tâm, hẳn thật sự thích mộng này, bởi vì chỉ có trong mộng, hẳn mới cảm thấy rõ ràng cảm giác yêu và được yêu...

“...!” Nghĩ tới đây, Lưu Hân mới chợt hồi tỉnh, để ý đến tư thế có gì đó không đúng của mình và Đồng Hiền: bản thân mình đang ngồi trên, Đồng Hiền vẻ mặt lo lắng, nửa thân người đang cúi xuống, hai tay kéo lấy bàn tay của hắn, một mặt cẩn thận xoa xoa chỗ bị thương, một mặt nhẹ nhàng thổi khí...

Không bao giờ cùng người lạ thân mật như thế này, Lưu Hân lập tức rút tay ra, hét lên: “Cậu làm cái gì thế?! Ai cho cậu chạm vào tôi?”

“!” Đồng Hiền cư nhiên bị hắn kiên quyết cự tuyệt, nhất thời không biết làm sao, trước đây anh chưa từng gặp phải tình huống này a “A...Xin lỗi...Tôi...tôi... có lỗi với ngài...”

Bình phục lại tâm tư một chút, Lưu Hân đứng lên, sửa sang lại quần áo và đồ dùng hàng ngày, không mang theo tia cảm tình hỏi: “Cậu làm sao vào được đây? Ai cho cậu vào?”

Đồng Hiền nghe thấy ngữ khí xa lạ của hắn, không tránh khỏi trong lòng có chút tổn thương, cúi đầu đơn thuần trả lời: “Trời đã trưa rồi, tôi là tới thông báo với ngài... Cửa không khóa, tôi tự mình đi vào, thực sự rất xin lỗi!”

“Đã trưa rồi à...” Lưu Hân nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Được rồi, ngày hôm nay coi như cho qua, bất quá sau này nếu không có sự cho phép của tôi, cậu không được tiến vào phòng dù là nửa bước, rõ chưa?”

“..Tôi đã biết”

“Ừm, đi thôi! Tôi cùng cậu đi ăn cơm trưa...” Lưu Hân cầm lấy áo khoác cùng chìa khóa trên bàn, chuẩn bị rời đi.

“A?” Đồng Hiền chưa kịp phản ứng với việc trước mắt.

Lưu Hân thở dài, “Cậu sao không nhìn ra sao, mà còn ở đó ngây ngốc? Trong thời gian thực tập tới của cậu, công việc của cậu thế nào tôi sẽ nói rõ, còn một vài việc vặt vãnh cần tới cậu. Cùng nhau đi ăn cơm trưa... Cậu sẽ không từ chối chứ?”

“Sẽ không, đương nhiên sẽ không!” Anh cầu còn không được nữa là...

“Vậy cậu đến trước cửa đợi tôi, tôi đi lấy xe!” Lưu Hân yêu cầu nói.

Không nghi ngờ gì, Đồng Hiền lễ phép cúi đầu chào, rồi bước nhanh tới cửa công ty...

Nhìn hần thật sự hưng phấn, Lưu Hân không khỏi cười nhạo trong lòng, hay cho người thấy sang bắt quàng làm họ, đích thị là ngụy quân tử! Vậy là yêu sao? Hết thấy đều là lời nói dối!

“Đồng Hiền, tôi thật sự muốn nhìn thấy cậu đến khi nào mới lòi đuôi cáo đây”

.....

Trước cửa công ty, Đồng Hiền vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi...Anh không khỏi hưng phấn dị thường, chân nghịch ngợm mấy hòn đá nhỏ... Tùy rằng hiện tại Hân không nhớ rõ anh, thế nhưng anh vẫn còn cơ hội! Chỉ cần có cơ hội, anh tin tưởng Hân nhất định sẽ nhớ ta anh, bởi vì... khi xưa hai người đã từng hẹn ước...!

Đột nhiên, hơi xú lơ đăng, anh đá bay hòn đá nhỏ “A, phía trước...coi chừng!” Đồng Hiền la lên nhắc nhở.

Đáng tiếc đã quá muộn, người nọ bị hòn đá bay trúng ngay đầu “A, đau quá... Là tên nào...” Người nọ xoay người tìm kiếm tên đầu xỏ gây ra, lúc chạm phải mặt nhau, hai người sợ đến ngã người!

“Cậu? Chính là Đồng Hiền?” Người đàn ông kia tay đang xoa chỗ đau cũng dừng lại.

“Vương Mãng?!” Sao lại là hần.

Oan gia đối đầu, nhân sinh nơi nào bắt tương phùng! Kiếp trước là kẻ thù, vậy mà kiếp này lại đụng phải.

Đồng Hiền theo phản xạ lui về sau mấy bước, nét mặt lập tức chuyển sang băng lãnh...”Anh lần này mục đích là gì?”

Vương Mãng thoáng cả kinh, rồi cũng cười ha hả: “Ha ha ha ha... Đồng Hiền cậu vẫn không thay đổi nhỉ!!” Tiến lên vài bước, kéo cổ tay Đồng Hiền, lộ ra nụ cười ma mị, kẻ sát vánh tai anh mà lên tiếng lần nữa “Nhìn qua xinh đẹp cực kì...”

“Bốp!” Cái tên này, Đồng Hiền cố sức đẩy hần ra, vung tay đánh vào mặt hần, cực kì nghiêm túc cảnh cáo hần:”Đừng có thái quá, hiện tại anh không còn là hoàng thân quốc thích, chúng ta là bình đẳng!”

Trên mặt Vương Mãng rất nhanh ửng đỏ, một cái tát làm cho hần sững sờ, “...” Lấy tay xoa lên bên mặt bị

đánh, trong một lúc cũng không có phản ứng gì.

Lúc này đây, hai người đều đang chìm vào suy tư, không có chú ý đến chiếc xe hơi thể thao màu đen đang đậu gần đây. Người trên xe cũng liên tục qua sát hai người bọn họ...

“Mặc kệ mục đích của anh là gì, chỉ cần không cần đến quầy rầy tôi là được rồi!” Đồng Hiền xoay người rời đi.

Ai ngờ Vương Mãng lập tức chạy theo ngăn cản anh lại, giọng điệu thay đổi hoàn toàn, cực kì nhẹ nhàng: “Không nên vội trốn tránh như thế, tôi chỉ là đùa một chút thôi mà, hà tất phải tức giận cơ chứ?”

“Anh...” Đồng Hiền nhận thấy có chút không đúng, nhưng bản thân cũng không nói lên được...

Chỉ thấy Vương Mãng lấy từ trong túi ra một tờ danh thiếp đưa cho anh, “Chuyện kiếp trước đã qua... Kiếp này tôi cũng không muốn tìm cậu gây phiền phức, hiện tại tôi tà viện trưởng bệnh viện Tân Dư, có bệnh gì cứ đến tìm tôi!”

Đồng Hiền nhận lấy danh thiếp, có chút tức cười nhìn Vương Mãng, “Anh không phải đầu thai vì Hân à? Vậy...”

Vương Mãng hiểu rõ lời nói kia của Đồng Hiền, chân thật nói rõ ngọn ngành: “Thật ra, kiếp trước tôi cũng không có ý định chia rẽ hai người, thế nhưng cuộc sống trong cung là thân bất do kỷ, để sinh tồn, tôi nhất định phải loại bỏ hai người... Nhưng đến lúc đánh mất thứ quan trọng nhất... Tôi mới biết bản thân mình thật sự thất bại!”

” Thất bại...”

“Ha ha, thật nực cười phải không! Rõ ràng kẻ chết mới là kẻ thất bại, vậy mà cuối cùng kẻ đại bại lại là chính tôi!” Vương Mãng ý cười châm biếm.

Đồng Hiền nhìn hắn, cất đi danh thiếp “Vương Mãng lần này anh cũng vì thứ quan trọng mà tới... Vậy chúng ta hãy cùng nhau nỗ lực!”

“Ồ” Vương Mãng khó hiểu nhìn mỹ nam trước mắt “Cậu không có tìm được Lưu Hân sao?”

Đồng Hiền khổ sở cười “Người thì đã tìm được...”

...Nghĩ đến kiếp trước, Vương Mãng thật sự rất thích con người này, hôm nay thấy được nét mặt bi thương của hắn, liền không tự chủ được hôn lên trán Đồng Hiền, sau đó lại vỗ vỗ bờ vai của anh rồi khuyên giải: “Không nên quá đau lòng, tình của cậu, hắn nhất định sẽ thấy được!” Dù sao vẫn là tình cảm nồng nàn đồng sinh đồng tử, không phải ai cũng có thể yêu như thế...

Đồng Hiền sờ sờ cái trán của mình, mỉm cười:” Đúng vậy, tôi cũng tin tưởng một ngày nào đó anh ấy sẽ nhớ lại tất cả!”

“Được rồi, tôi giờ phải đi rồi! Buổi chiều còn có một ca phẫu thuật!” Nhìn đồng hồ một chút, thời gian đã xấp xỉ, Vương Mãn hướng Đồng Hiền mà tạm biệt.

Đồng Hiền vẫy tay chào hân “Tôi đây không làm phiền anh nữa, hẹn gặp lại!”

“Bye Bye!” Đưa lưng về phía Đồng Hiền, thoáng chốc Vương Mãn đã đi xa...

Hân vừa đi, Lưu Hân từ trong xe bước ra, hướng phía Đồng Hiền đi đến. Vừa rồi bản thân mình đã chứng kiến tất cả!!

Đồng Hiền a Đồng Hiền, cậu khôn ba năm đại một giờ rồi, cứ nhiên để “người cũ” tìm đến trước công ty, còn bị tôi bắt gặp, xem ra lần này trời cũng không giúp cậu rồi! Như vậy kể tiếp chúng ta nên chơi đùa thế nào nhỉ? Không bằng...

“Đồng Hiền...Hiền?” Lưu Hân đi đến phía sau Đồng Hiền, dè dặt mà gọi tên.

Đồng Hiền nghe thấy thanh âm quen thuộc ...cả người không tránh khỏi chột run nhẹ... sẽ không là...Anh có chút không chắc hỏi lại “Là Hân à?”

6. Chương 5

“Ôi...Đầu của tôi!” Lưu Hân bỗng ngồi sụp xuống đất, ôm lấy đầu của mình, dáng vẻ cực kì đau đớn.

“Hân, Hân, anh không sao chứ? Có cần lập tức đến bệnh viện không?” Đồng Hiền nôn nóng.

Dù rất muốn Hân nhanh chóng nhớ lại mình, nhưng nhìn anh ấy trong bộ dạng thống khổ này Đồng Hiền không khỏi toát mồ hôi lạnh... Kiếp trước, chính mình không có cơ hội nhìn thấy Hân lần cuối, khi ấy... Hân cũng như thế này mà ra đi à? Tại sao...? Tại sao lại như vậy? Tại sao trời lại muốn cho anh ấy nếm trải mùi vị sống không bằng chết như thế lần nữa cơ chứ?

Thấy Đồng Hiền bị dọa đến mức đần độn, Lưu Hân thôi làm trò, ngẩng đầu, bộ dạng mê man mà hỏi: “Đồng Hiền? Vừa xảy ra chuyện gì vậy? Tôi vừa... A... Đầu tôi rất đau... rất đau a... Cậu sao lại...?”

“Phù...”Trông Lưu Hân không gì trở ngại, Đồng Hiền lập tức thả lỏng ngồi ngay xuống mặt đất, “Rất tốt... Không có việc gì cả...”

Ha ha, bộ dạng giả nai thật sự rất đáng khen, không làm diễn viên thật uống phí mà!... Lưu Hân trong lòng thầm cười nhạo... Cố sức chống đỡ thân thể đứng lên, hân tiếp tục làm ra vẻ đau đớn ” Đồng Hiền, rốt cuộc là khi này đã có chuyện gì xảy ra, tôi một chút cũng không thể nhớ?”

“A?...Sao... À... Thật sự không có gì cả...” Đồng Hiền căng thẳng nói.

“Thật vậy à... Vậy hiện tại cậu có thể đi không? Nếu không đi ăn trưa liền, công việc của chiều nay khó mà hoàn thành kịp đây” Lưu Hân chỉ chỉ đồng hồ đeo tay.

Đồng Hiền cũng cúi đầu xem, ”A, đã trễ vậy à! Thật xin lỗi...!” Anh vội vàng đứng dậy, phải bụi bám trên quần áo cùng đồ đạc, “Được rồi, tôi có thể đi rồi!”

“Ừ... Vậy lên xe thôi!” Vừa dứt lời, Lưu Hân đã đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe, ngồi vào bên phía tay lái.

Trước đó, nghe Lưu Hân gọi tên mình, làm cho niềm hi vọng nhen nhóm lại trong Đồng Hiền, nhưng giây phút này, thái độ của anh ấy thật hờ hững lạnh nhạt, việc này chẳng khác nào dội gáo nước lạnh vào Đồng Hiền...

Tại sao Hân có thể đối xử với mình như vậy? Rõ ràng là trước đây mình và anh ấy đã cùng hẹn ước? Tại sao chỉ có chính mình ôm mãi hẹn ước kia, còn Hân anh ấy lại dễ dàng quên mình như thế...? Rốt cuộc là vì cái gì chứ? A... Nghĩ tới đây, Đồng Hiền vội vã lắc đầu! Chắc chắn không phải Hân muốn như thế! Chính mình không nên vô duyên vô cớ trút giận lên Hân...Không nên...

“Pin! Pin! Pin!” Lưu Hân ấn mạnh kèn xe, “Cậu thật ra có muốn đi không?”

“A, tôi lên liền!” Không suy nghĩ vớ vẩn nữa, Đồng Hiền buộc chính mình vui vẻ, ngồi lên ghế bên cạnh Hân.

Nhìn Đồng Hiền dần dần lọt vào trong, lòng Lưu Hân thực sự tràn ngập vui sướng, khiến cho cậu ta rơi vào tuyệt vọng đúng lúc đó lại gieo rắc thêm chút hi vọng... Như vậy, cậu ta sẽ tự mình ngày càng chìm sâu hơn!

Bọn họ tùy ý chọn một nhà hàng, không quá sang trọng, nhưng không khí lại rất an tĩnh, hết sức thích hợp cho việc bàn bạc công việc. Tìm một góc khá khuất ngồi xuống, Lưu Hân tùy tiện gọi một vài món mà mình thích, rồi bắt đầu buổi trò chuyện đầu tiên của hai người.

Lưu Hân vừa hút thuốc, vừa hướng về phía Đồng Hiền nói rõ công việc và thời gian cụ thể của mình, đương nhiên là cũng bao gồm tiền lương và tiền thưởng! Đồng Hiền chăm chú lắng nghe, một chữ cũng không bỏ sót, chỉ sợ nếu bản thân mình một chút lơ đãng, sẽ gây thiệt hại cho Hân...

“Đái khái là thế, còn tiền lương của cậu, sẽ cũng giống như Kỳ Dương, được không? Cậu có ý kiến gì không?”

“Dạ... Không có ý kiến gì cả... À, có điều...” Đồng Hiền đột nhiên nhớ ra điều gì...

“Cậu còn có yêu cầu gì sao?” Thực sự là không biết tốt xấu, đã được như thế mà còn cảm thấy chưa đủ... Cậu cho rằng cậu là nhân viên cao cấp của ty sao?

Đồng Hiền cuối đầu, nhẹ giọng đề nghị: “Lưu tổng! Tháng bảy và tháng tám này, ngài có thể cho tôi được 2 ngày nghỉ phép không?”

“Tháng bảy và tháng tám à...” Lưu Hân nhả khói thuốc “Thực sự là làm khó tôi mà, khi đó là thời gian bận rộn nhất... Cậu lại muốn hai ngày nghỉ... Thật là”

“Tôi nhất định sẽ không làm chậm trễ công việc đâu, xin ngài cho tôi được nghỉ 2 ngày... Việc này rất quan trọng với tôi... Xin ngài...” Đồng Hiền lo sợ hấn không đồng ý, nhanh chóng đứng lên, cuối người cầu xin.

“Để tôi suy nghĩ một chút rồi sẽ báo cậu sau!” Lưu Hân khéo léo né tránh vấn đề.

“Cám ơn! Thật sự là gây phiền phức cho ngài rồi!” Đồng Hiền một chút cũng không để ý đến thái độ qua loa cho lấy lệ của Lưu Hân.

Lúc này người phục vụ đã đem đồ ăn đến, “Thưa ngài đây là cà phê của ngài, còn có bò bít tết...”

“Được rồi, bò bít tết cho cậu ấy, còn tôi chỉ có cà phê thôi!” Lưu Hân hướng người phục vụ, “Đây là tiền boa cho anh!”

“Cám ơn ngài, chúc ngài ngon miệng!”, người phục vụ nhận lấy tiền boa, thái độ lễ phép mà lui ra.

Đồng Hiền tò mò nhìn ly cà phê trước mặt Lưu Hân: “Lưu tổng, ngài không ăn trưa sao?”

Lưu Hân chậm rãi thưởng thức ly cà phê trên tay: “Không, tôi chỉ quen uống cà phê vào buổi trưa thôi, cậu đừng khách khí, cứ dùng bữa đi!”

“A?” Khuôn mặt Đồng Hiền giờ đây tràn ngập lo lắng cùng sầu muộn.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Lưu Hân thấy cậu như thế, có chút ngoài dự tính, kì quái hỏi

Đồng Hiền nhăn mặt, đứng lên giựt lấy điều thuốc đang được kẹp chặt giữa hai tay Lưu Hân, nhanh chóng dập tắt, cầm lấy đĩa bít tết của mình và ly cà phê kia đổi chỗ cho nhau, xong xuôi tất cả, anh lại ngồi xuống như ban đầu!

Lưu Hân bắt mắt với hành động vô lễ vừa rồi của cậu:”Cậu làm cái gì thế?! Đừng tưởng có được chút đặc quyền, thì có tư cách quản tôi!”

Thế nhưng Đồng Hiền vẫn cứ làm lơ, hướng sang tìm kiếm một người phục vụ nói:” Cho tôi một cốc nước cho vị này!”

“Vâng! Xin quý khách chờ chút ạ!”

“Này! Đồng Hiền cậu đừng có quá đáng!” Cái tên này, thật quá mức đáng ghét, hẳn cho rằng hẳn là ai.

Đồng Hiền lúc này mới nhìn phía Lưu Hân, ngữ khí đột nhiên cứng rắn:”Ngài là người bình thường, sức khỏe là quan trọng nhất! Mà hút thuốc lá rất có hại cho sức khỏe, còn cà phê lại gây hại cho dạ dày, vào buổi trưa mà lại dùng những thứ này, cơ thể ngài có thể chịu được bao lâu?”

“Cậu bớt lắm lời đi! Trên thế giới này có khối người như tôi!” Không cho là đúng, Lưu Hân phản bác lại.

“Người khác tôi không quản, nhưng ngài thì tôi nhất định không để ngài như thế” Anh sẽ không thể tha thứ cho Hân một lần nữa nếu như anh ấy tiếp tục rời xa anh.

Lưu Hân bị quấy rầy, tâm tình ngày càng tệ, đập bàn mà quát:”Đồng Hiền, cậu đủ rồi đấy! Cậu là gì của tôi mà dám xen vào cuộc sống của tôi?”

“Anh!” Đồng Hiền tức giận đứng lên, không phải vì Lưu Hân không suy nghĩ cho sức khỏe của mình, mà là vì câu nói:”Cậu là gì của tôi?”

“Được! Tôi chẳng là cái gì của anh cả! Anh có ra sao cũng không liên quan đến tôi... Anh... Oa”

“Cậu... Sao lại khóc?” Lưu Hân vốn muốn cãi đến cùng, nhưng khi ngẩng đầu lên, cư nhiên lại thấy được những giọt nước mắt long lanh đọng đầy trên khuôn mặt thanh lệ kia... Trong nháy mắt, phần nộ, khinh bỉ cùng những lời trách cứ đều tan biến, chỉ còn lại tiếc thương cùng không đành lòng với người đối diện kia

Lưu Hân như bị ma quỷ sai khiến mà vươn tay, khẽ lau nhưng giọt lệ trên mặt Đồng Hiền, “Đừng khóc... Hiền nhi... Ta...”

“Lưu... Hân...?” Đồng Hiền trong giây phút thân mật với Lưu Hân, sững sờ...

“!” Tiếng nói của Đồng Hiền cắt đứt hành động của Lưu Hân! Hắn kinh ngạc thu hồi tay ngay lập tức, khó có thể tin mà nhìn vào lòng bàn tay...

Ban nãy... chính mình... đã lau nước mắt cho cậu ta... Còn nói cái gì là ... Hiền nhi? Sao mình lại có thể

gọi cậu ta như thế... Còn có câu chưa kịp nói kia nữa... Chính là “Ta yêu người”? Sao chính mình có thể... Chuyện gì đang diễn ra thế?

Đồng Hiền thấy anh ta hoàn toàn hoảng hốt, vậy ra chưa có nhớ ra điều gì a... Anh tự tay lau sạch nước mắt còn đọng lại trên mặt, lần thứ hai khuyên ngăn:” Lưu tổng! Tôi thật sự không phải là gì quan trọng của ngài, nhưng là một cấp dưới, tôi mong ngài quý trọng thân thể của mình... Nếu không... Người yêu thương ngài sẽ rất đau lòng!”

Chuyện vừa rồi dường như gây đã kích rất mạnh cho Lưu Hân, nghe Đồng Hiền nói một hồi, hần vẫn cứ nhìn tay mình, chẳng qua đôi lúc có ngược nhìn Đồng Hiền.

“Reng...reng...reng...” Thành linh tiếng chuông điện thoại vang lên, phá tan cục diện bế tắc vừa rồi.

“Là của tôi! Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút!” Lưu Hân cầm điện thoại, bước nhanh ra ngoài, cái lạnh giúp anh tĩnh tâm suy nghĩ đôi chút.

Mở điện thoại, là một dãy số quen thuộc,” Alo, anh Lưu Hân đây!”

Một giọng nữ trong điện thoại truyền đến” Hân, là em!”

“Ý Á, quả nhiên là em! Nha đầu, gần đây đều mất dạng sao hôm nay đột nhiên gọi điện cho anh thế?” Sự lãnh đạm ngày nào của Lưu Hân mất dạng thay vào đó là vẻ ôn nhu, vô cùng nuông chiều, khiến người khác nghe thấy, không tránh khỏi ganh tị với người đang được nói chuyện điện thoại với anh.

“Ha...ha...ha, người ta là nhớ anh mà!” Cô gái kia trả lời,”Được rồi, là em có chuyện muốn nói với anh, là...”

“Ồ?” Lưu Hân ngây ngốc mà nghe điện thoại...

Thời gian khá lâu, Lưu Hân tiếp điện thoại xong, trở lại nhà hàng, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, mà Đồng Hiền cũng đang uống nước, cố làm cho mình bình tĩnh lại!

“Lưu tổng! Vừa rồi tôi thật thất lễ với ngài, thành thật xin lỗi ngài...!” Đồng Hiền trước tiên xin lỗi vì hành động quá lỗ của mình vừa rồi.

“Không sao cả! Chỉ cần sau này đừng như vậy là được rồi!” Lưu Hân đã không còn để tâm tới nữa, bởi, tâm tư của hần lúc này đã vì việc khác mà phải suy nghĩ.

Đồng Hiền thấy Lưu Hân không tức giận, cũng âm thầm nhẹ nhõm, thế nhưng nhất định phải nói lại lần nữa, “Bất quá, Lưu tổng ngài cũng nên để ý đến thân thể của mình, tôi thực sự mong muốn sau này ngài đừng tiếp tục thế này nữa... Hay là, sao này, mỗi ngày tôi đều làm một bữa trưa đơn giản cho ngài, có được không?”

“Bữa trưa? Cậu?” Lưu Hân cảm thấy buồn cười, bên ngoài đầy rẫy những khách sạn sang trọng hay quán ăn lớn hẳn còn không ăn, thế mà lại đi ăn bữa trưa đơn giản của một sinh viên nghèo à.

“Đúng vậy! Tôi ở trọ một mình, nên phải tự làm cơm! Vậy sau này, ngài cứ giao việc đó cho tôi!” Đồng Hiền nghe anh ta nói, cứ cho rằng anh ấy xem thường tài nghệ của mình!

“...Tùy cậu, sao cũng được!” Lưu Hân không còn muốn cùng cậu ta tranh cãi, “Thế nhưng ngày mai, tôi sẽ không dự họp được, cậu hãy thay tôi tham dự, nếu làm tốt, tôi sẽ cho cậu hai ngày phép, được không?”

“Tất nhiên là được! Nhưng ngày mai... Lưu tổng... ngài có chuyện gì à?” Đồng Hiền thật sự tò mò, không biết việc gì có thể khiến một người ham mê công việc như Lưu Hân có thể dẹp công việc sang một bên.

Lưu Hân, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười hạnh phúc... Nụ cười này luôn khắc sâu trong lòng Đồng Hiền, trước đây, mỗi khi hai người bên nhau, Lưu Hân luôn là dáng vẻ này... Còn giờ đây... nó là vì ai... ai có thể khiến cho Hân hạnh phúc như thế...

“Ngày mai, vị hôn thê của tôi đến để bàn hôn sự của chúng tôi!”

7. Chương 6

“Ngày mai, vị hôn thê của tôi sẽ đến để bàn chuyện hôn sự của chúng tôi”

Anh ấy muốn kết hôn sao...Anh ấy sẽ có vợ rồi sẽ có con sao...? Vậy hẹn ước của chính mình cùng anh ấy là thế nào?... Anh ấy đã quên đi cả rồi sao?... Nếu không muốn cùng nhau tái hợp, kiếp trước sao lại thề non hẹn biển làm gì? Chính là châm chọc mình hay sao? Không... Sẽ không, anh ấy không phải là người như thế! Anh ấy là...

“Đồng Hiền!” Một giọng nói lớn vang lên phía sau, cắt đứt dòng suy nghĩ của Đồng Hiền.

“...Vâng” Đồng Hiền giật mình, làm rơi hết cả giấy tờ trong tay.

Anh vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lên, sau đó mới bối rối đứng lên, nhẹ xoay người, hỏi chủ nhân của giọng nói kia:” Xin hỏi có chuyện gì ạ!”

Sau lưng anh là một nhân viên của Thụy Thừa, hẳn hết sức coi thường Đồng Hiền. Bởi hẳn cho rằng, Đồng Hiền chính là nhờ vào vẻ ngoài của mình mà vào được công ty này, thật chẳng biết liêm sỉ... Hôm nay, tận mắt nhìn thấy, hẳn càng khẳng định suy đoán của mình, việc này thật sự là quá khinh thương nam giới, cần bản một chút năng lực cũng không có... Công ty có tên Đồng Hiền này, thực sự là xót thương mà! Nhưng cũng còn an ủi, tổng tài đã lên tiếng, cho bọn họ tha hồ mà làm khó Đồng Hiền, khiến cho hẳn biết khó mà lui...

“Không có gì... Chẳng qua tôi thấy thang máy tới rồi, không biết cậu có định vào hay không?” Giọng điệu hoàn toàn là khinh thường.

“A!” Vừa nãy, mãi lo nghĩ vấn đề kia, quên mất chính mình vẫn đang làm việc, “Xin lỗi, tôi vào trong liền đây!” Dứt lời, anh chạy nhanh vào trong thang máy.

“Hừ, đúng là thanh niên bây giờ!” Người nhân viên kia cũng bước vào, miệng lẩm bẩm nói.

“...?” Đồng Hiền từ khi vào công ty, nhận ra rằng, hình như, nhân viên trong công ty này, không ai là vui vẻ với mình cả, có lẽ họ đều đã nghe đến chuyện tại trường học rồi... Cũng thật khó trách!

Bất quá, hiện tại anh cũng không quan tâm, chỉ cần được ở gần Hân thì hết thấy mọi thứ đều không quan trọng... Thế nhưng, bây giờ...không biết chính mình có nên kiên định như vậy nữa không?

Đồng Hiền không biết, bây giờ, anh đang bị tên nhân viên kia quan sát, đem vẻ mặt hiện tại của anh mà suy nghĩ sâu xa... Hừ, tên tiểu tử này lại không biết đang suy mưu tính kế nịnh nọt gì đây!

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn góp vui lấy lệ mà hỏi thăm:” Đồng Hiền à, mới tới công ty đã quen chưa, tổng tài có gây khó khăn cho cậu không?”

“Hả, không, không có” Đồng Hiền cười cười trả lời,”Lưu tổng đối với tôi rất tốt!”

“Vậy à?”Hừ, người có tiền là tốt chứ gì?”Ồi chao, cậu cầm trên tay cái gì vậy?”

Đồng Hiền giơ tay lên, lắc lắc cái hộp trong tay,”Cái này à? Đây là cơm trưa cho Lưu tổng!”

“Cho Lưu tổng sao?” Thật khó có thể tin.

“Vâng, Lưu tổng ăn uống không đủ dinh dưỡng, tôi muốn làm cái này cho anh ấy ăn, hi vọng có thể cải thiện tình hình...” Vừa nói trên mặt Đồng Hiền vừa tràn trề hạnh phúc.

Thật kinh tởm! Lại có thể nghĩ ra chiêu này cơ đấy, đáng tiếc hắn không biết, tổng tài ghét nhất là ăn đồ ăn do người khác tự tay làm!,”Thì ra thế!” Dáng vẻ tươi cười giả dối tiếp tục duy trì, “Thật sự là quá tốt, cậu cũng đừng quên nhắc nhở tổng tài chú ý, thân thể đúng là quan trọng nhất đấy!”

“Tất nhiên, tôi sẽ... A, tới rồi, tôi đi trước đây!” Để lại câu chào, Đồng Hiền vội vã bước đi.

“Thằng ranh con..., tôi muốn xem cậu kiêu ngạo đến lúc nào!”

Thang máy dần dần đóng cửa, tiếp tục đi lên...

——Phòng tổng tài ——

“Lưu tổng, Lưu tổng, tôi có thể vào không?” Đồng Hiền tuân thủ phép tắc, phải được sự cho phép của Hân mới vào.

“Được, vào đi!”

Mở cửa phòng, Lưu Hân đang ngồi trước máy tính, lực chú ý một chút cũng không phân tán, nhưng miệng lại hỏi Đồng Hiền: “Cậu đã đi lấy tài liệu sao chép chưa?”

“Dạ vâng, tất cả đây ạ!” Đồng Hiền đem tài liệu trong tay đưa Lưu Hân.

“Ừ, tốt lắm, cậu đi ra được rồi” Lưu Hân hồ hững nói.

Nhưng Đồng Hiền cũng không có nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ, dường như có điều muốn nói.

“Có chuyện gì sao?” Lưu Hân bực mình, ngẩng đầu hỏi.

“Thật ra, cái này...” Đồng Hiền đặt hộp cơm xuống, “Đây là tôi làm, tôi đã nói làm cơm cho ngài...”

Lúc này Lưu Hân mới nhớ ra, “A, việc này sao?” Tùy tiện đặt hộp cơm của Lưu Hân sang một bên, anh cảm thấy Lưu Hân còn có chuyện gì...

“Kỳ thật, vẫn còn chuyện này...” Đồng Hiền không biết nên mở miệng thế nào.

“Còn có chuyện gì nữa?” Lưu Hân nhíu mày, hẳn thật sự chán ghét người trước mặt.

“Chính là chuyện về vị hôn thê của ngài... Cô ấy... có phải họ Phó không ạ?...” Đồng Hiền cuối cùng đem nghi vấn trong lòng mà thắc mắc...

Lưu Hân khó hiểu nhìn Đồng Hiền, cậu ta đang suy tính cái quái quỷ gì?

“Không, cậu tại sao hỏi thế?”

“Hả... không, tôi chỉ là nghe đồn... Nếu không phải thì thôi ạ...” Sao lại thế? Không phải là Phó hoàng hậu sao? Vậy thì có thể là ai?

“Nếu không có việc gì nữa, vậy cậu ra ngoài được rồi, tôi không thích vào buổi trưa mà lại bị người khác quấy rầy!” Lưu Hân rõ ràng là đang đuổi người.

Đồng Hiền gật đầu, “Đã rõ ạ, Vậy tôi đi ăn cơm trước đây. Có việc gì ngài cứ gọi điện thoại cho tôi!”

“Ừ” Lực chú ý của Lưu Hân lại quay về máy tính, qua loa nói.

“Tôi đi đây...” Đồng Hiền đóng cửa rồi đi.

Anh vừa đi, Lưu Hân đứng lên, mở hộp cơm ra, bên trong rất nhiều đồ ăn, dinh dưỡng cực kì đầy đủ, mà lại rất cân đối. Trong mắt người bình thường, đây chính là một bữa ăn thịnh soạn... Nhưng không phải với Lưu Hân. Là người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tất nhiên đủ khôn ngoan hiểu được hàm ý sâu xa trong hộp cơm này!

Xem thường vút sang bên cạnh, Lưu Hân nhìn sang phía cửa sổ... Đột nhiên, thấy Đồng Hiền đang ra khỏi công ty... Cậu ta muốn đi đâu? Ra ngoài dùng bữa sao? Thật là khờ quá, cho rằng chỉ cần một hộp cơm là có thể mua chuộc tôi à? Ngây thơ thật quá ngây thơ...!

Nhếch khóe miệng cười, Lưu Hân cầm theo hộp cơm, bước ra khỏi văn phòng, đi đến thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa, tiến ra phía cửa sau công ty – khu vực chồng chất rác rưởi, đang định vút hộp cơm trong tay, bất ngờ lại có một kẻ ăn xin tiến đến!

Trên tay của hắn là một cái bát, hắn quỳ xuống trước mặt Lưu Hân, không ngừng lúi lúi kéo kéo ống quần, “ Ông chủ à... Ngài có chút tấm lòng, hãy cho tôi chút gì ăn đi!”

Lưu Hân đưa mắt nhìn hắn, rồi lại nhìn sang hộp cơm trong tay, “Ông muốn cái này không?”

Nhìn hộp cơm kia, tên ăn xin nuốt nước miếng, ra sức mà gật đầu!

Dù sao ném đi cũng thật lãng phí, Lưu Hân quyết định cho tên ăn xin kia, “Tất cả, tôi đều cho ông!”

“Cám ơn...cám ơn ông chủ!” Tên ăn xin không ngừng cảm ơn, tay không nhịn được bốc một nắm cơm nhét vào miệng, xem ra rất đói! “Rất ngon...rất ngon a...”

“Ngon thật sao?” Lưu Hân hỏi.

“Vâng vâng!” Tên ăn xin kia gật đầu, “Đây là thứ ngon nhất tôi từng ăn! Rất ngon...”

Lưu Hân mĩa mai cười” Vậy sau này, mỗi ngày, vào đúng lúc này, ông cứ đến đây, tôi sẽ cho ông thứ để ăn!”

Tên ăn xin nghe được chuyện tốt như thế, tất nhiên là đồng ý, miệng không ngừng tán dương:” Vâng vâng, ông chủ thật sự là người tốt, Bồ Tát sẽ phù hộ ngài, ngài nhất định sẽ tiền vô như nước a!” (Yên Yên: thiên lôi sẽ “phù hộ” thì có, dám đem đồ của Hiền nhi cho người khác aaaaaa, tức điên mờ >”<)

“Hừ!” Thành phố này chính là thế này, nơi nơi đều ngập tràn dối trá...

8. Chương 7

“...Chuyến bay 317 sắp cất cánh, mời tất cả hành khách lên máy bay...”

Sân bay không ngừng phát loa thông báo, Lưu Hân đang ngồi trong đại sảnh sân bay, lúc lại nhìn thời gian các chuyến bay đang chạy nhảy trên bảng điện tử, khi thì nhắm mắt lại, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì...

“Hừ, nhìn cái bộ dạng của hân kia!” Chu Hủ trốn ở một ngách cách đó không xa, âm thầm quan sát Lưu Hân, vừa nhâm nhi đồ uống vừa thấp giọng nói, “Chả có việc gì, thế mà lại ngồi đó diễn trò là cho ai xem đây?!”

“Tiểu Hiền, rốt cuộc là hân có điểm gì mà cậu lại yêu thích chứ?!” Một bên lại là tiếng trách cứ của Từ Ngôn.

Ở cùng bọn họ lúc này chính xác là Đồng Hiền, anh đành bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, chưa bao giờ anh cảm thấy hối hận về việc gì như lúc này...

Vài ngày trước, Chu Hủ cùng Từ Ngôn tranh thủ thời gian cuối tuần mà đến kéo anh đi ra ngoài dạo chơi cả ngày! Trước đây, có Từ Ngôn hoạt bát, năng động bên cạnh, anh còn chấp nhận được, đôi lúc còn coi đó là niềm vui trong khoảng thời gian dài tìm kiếm Hân, thế nhưng bây giờ, lại còn có thêm một hủ nữ điên cuồng – Chu Hủ, thật sự thì đến đâu cũng chỉ có thể dùng hai chữ ”Ồn ào” để hình dung.

Sau khi tìm anh đi chơi mệt mỏi, vẫn tiếp tục kéo anh đi uống cà phê, đến đây mới lộ mục đích thật, hỏi một lèo nhưng chủ yếu vẫn chỉ là anh cùng Lưu Hân đã sống chung chưa? Tình trạng hai người thế nào. Chu Hủ từ ban đầu đã rất nhiệt tình, còn Từ Ngôn, ngày đó chứng kiến anh bày tỏ với Lưu Hân, cũng về nhà dần vặt suy nghĩ, cuối cùng quyết định ủng hộ toàn tâm! Được hai người bọn họ đứng về phía mình, nói không hài lòng là sai, nhưng mỗi khi anh nhìn thấy biểu tình của một nam một nữ kia, thì chút ít vui sướng của anh cũng tan thành mây khói.

Để sớm tổng khứ hai người bọn họ, Đồng Hiền đành chịu đem chuyện ở công ty kể ra một chút. Nhưng là trong lúc vô ý, cư nhiên lại đề cập đến chuyện Lưu Hân có vị hôn thê, cô gái kia sắp quay về để chuẩn bị cho hôn lễ của hai người! Thật sự là quá sai lầm mà...

“Cái gì!” Chu Hủ là người phản ứng nhanh nhất, cô hung hăng đập tay lên bàn, “Mẹ nó, tên hoàng đế chết tiệt, đã dám quên đi tình xưa, lại còn có gan mà cùng nữ nhân khác?! Hân như vậy chính là không xem

Tiểu Hiền ra gì, tên điên đó không muốn sống mà!”

“Hoàng đế chết tiệt?” Từ Ngôn nghe đến đây thì trở nên u mê, thế nhưng anh cũng vì Đồng Hiền mà cảm thấy bất bình thay, “Đúng vậy! Tiểu Hiền so ra cũng chẳng kém người đàn bà nào... Nếu như cậu ấy mà yêu tôi, tôi sẽ nhất định không do dự mà đem cậu ấy về bên cạnh!”

“ ... ”

“A? Hai người làm gì nhìn tôi dữ vậy” Từ Ngôn vẫn không biết mình lỡ lời.

Chu Hủ hoàn hồn, lập tức lấy tay mà đánh lên vai Từ Ngôn, lời nói đầy sự cảm thông:”Huyng đệ à, tôi biết cậu rất muốn cùng một chỗ với Tiểu Hiền, thế nhưng nếu đem cậu cùng Lưu Hân ra cân đo đong đếm, thì thật sự là... Cậu hiểu ý tôi chứ?”

“Ai, tôi biết Tiểu Hiền không thích tôi, nhưng thỉnh thoảng nghĩ tới thì có sao đâu?” Từ Ngôn không cam chịu mà cãi lại.

“Cậu rảnh rồi suy nghĩ việc đó thế không bằng suy nghĩ làm sao mà đối phó tên Lưu Hân kia đi” Chu Hủ vỗ vỗ vai hắn nói.

“Làm gì mà đối phó?” Đồng Hiền thấy khó hiểu hỏi, “ChuHủ... Các người muốn làm gì đấy?”

Chu Hủ quay đầu lại nhìn Đồng Hiền, nở ra một nụ cười duyên, thế nhưng trong mắt Đồng Hiền lại hết sức khó coi:”Ha ha ha... Có muốn làm gì đâu... Chỉ định quấy rầy bọn họ một chút mà thôi!”

“Quấy rầy... Này, hai người đừng có làm bậy đấy!” Đồng Hiền mạnh tay kéo hai người đang xúm lại thảo luận kia ra.

“Chúng tôi sẽ không làm càn đâu!” Từ Ngôn cười an ủi.

“Tội tôi sẽ dần dần mà tiến đến thôi!” Chu Hủ cũng cười mà giảng giải.

Vậy là hai người lại chụm đầu, quay lưng về phía Đồng Hiền, tiếp tục thảo luận vấn đề...

“ ... ”

Cuối cùng... Kết quả thành ra tình cảnh hiện tại đây... Hai người bọn họ quyết định sẽ đi coi mặt vợ chưa cưới của Lưu Hân vào ngày cô ta về nước, để xem cô ta có gì mà dám cướp chồng của người khác...

Đồng Hiền thân cô thế cô, sao có thể chống lại hai người bọn họ, cuối cùng cũng bị sức mạnh đè bẹp, bắt dắc dĩ đi theo làm “khán giả”.

“Hai người không nên làm việc gì thất lễ đấy!” Đồng Hiền liên tục căn dặn.

“Biết rồi, biết rồi! Tiểu Hiền a không nên quá lo lắng...” Từ Ngôn phất tay, hiển nhiên không bận tâm đến câu nói kia của Đồng Hiền

“...” Thật sự không cần lo lắng... mới là lạ đấy! Đồng Hiền lén lút suy nghĩ...

Lúc này, bỗng nhiên...

“A, nhìn kia, Lưu Hân di chuyển kia!” Vẫn thận trọng quan sát từ đầu, Chu Hủ bỗng hướng Từ Ngôn sốt sắng nói: “Cô ta, cô ta đâu?”

Bọn họ, ba người, đồng loạt nhìn về hướng Lưu Hân, cố gắng tìm kiếm người vợ chưa cưới kia...

“Tôi thấy rồi! Kia kia...” Từ Ngôn là người đầu tiên nhìn thấy, nhưng...

“Woah!...” Chu Hủ từ đầu đằng đằng sát khí, đến lúc này cũng không khỏi buộc miệng, “Đại mỹ nhân!”

So với Đồng Hiền thật sự khác biệt, Đồng Hiền dù có xinh đẹp đến đâu thì cũng vẫn là đàn ông, làm sao có được vẻ tươi đẹp mơn mớn của phụ nữ cơ chứ! Người phụ nữ kia đích thị là con lai, cả người toát ra nét quyết rũ mê người, đủ để khiến cho bất cứ tên đàn ông nào cũng phải điên loạn. Đôi mắt cô ấy đang linh hoạt tìm kiếm ai đó, khi nhìn thấy Lưu Hân thì ánh lên tia sáng ảm áp!

“Ý Á, mừng em trở lại!” Sắc mặt Lưu Hân thoáng chốc trở nên mềm mại.

Cô gái xinh đẹp kia, chạy nhanh đến rúc vào lòng Lưu Hân: “Hân, lâu lắm không gặp em, có nhớ em không đấy?”

“Đương nhiên là nhớ rồi!” Lưu Hân đặt một nụ hôn lên trán cô, rồi tay nhanh chóng lấy hành lý từ trong tay cô, “Được rồi, chúng ta trở về thôi!”

“Vâng!” Ý Á nhu thuận, choàng tay Lưu Hân, rời khỏi...

“Hừ, cái trò gì đấy!” Chu Hủ cắn cắn đầu ngón tay, cho dù cô ta xinh đẹp đến dường nào thì cũng không có quyền cướp đi hạnh phúc của người khác như thế. Chu Hủ lập tức đứng phắt dậy, chạy nhanh đến hai người kia, “Hai người, chờ một chút!”

“Chu Hủ...!” Đồng Hiền lúc này mới lấy lại tinh thần, muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp...

Từ Ngôn thấy cô như thế, cũng vội vàng thực hiện theo kế hoạch, lôi lôi kéo kéo Đồng Hiền đi ra ngoài.

“Cô là ai?” Lưu Hân nhìn thấy Chu Hủ, cứ nhiên dám cản đường mình giữa đám đông, vô cùng tức giận, lại thấy Từ Ngôn cùng Đồng Hiền, thì đã rõ ràng mọi chuyện, ra là thế à... Hân khinh miệt mà nói: “Sao lại là cậu, cậu có thể cho tôi một lời giải thích hợp tình hợp lý hay không?”

“Tôi...” Đồng Hiền vừa định giải thích, Chu Hủ lập tức ngăn lại.

Cô dùng giọng điệu chất vấn với Lưu Hân: “Lưu Hân, anh đừng có mà quá đáng!”

“Tôi quá đáng, tôi không rõ tôi quá đáng chỗ nào?” Thân thể cao lớn, Lưu Hân có hơi cuối đầu nhìn Chu Hủ.

“Anh...” Chu Hủ lúc này đây thật sự muốn bầm nhỏ hân ra.

Ba người bọn họ lúc này đây đều chú ý đến Lưu Hân, không ai để ý đến Ý Á bên cạnh, đang nhìn Đồng Hiền với ánh mắt kinh hoàng...

“Hân, bọn họ là ai?” Mãi một lúc, Ý Á mới mở miệng hỏi.

Ánh mắt Lưu Hân lại tràn ngập nhu tình, “Đồng Hiền, nhân viên của anh, bọn họ là bạn bè... Việc này em không cần lưu tâm, trước tiên cứ lên xe đợi anh đi!”

“...Được!” Ý Á nở nụ cười ngọt ngào, hướng về phía chiếc xe mà rời đi.

Lúc đi ngang qua Chu Hủ, trong nháy mắt cô mỉm cười lạnh lùng, dùng thanh âm chỉ đủ hai người nghe được: “Thông minh thì lần này đừng có tới tranh giành...”

“...!” Chu Hủ kinh ngạc quay đầu, nhưng cô ta đã đi mất.

Cô gái này... Cũng là người kiếp trước à... Sao lại không có ấn tượng nhỉ?

“Cô còn nhìn gì thế!” Lưu Hân kéo ánh nhìn của Chu Hủ quay về.

Chu Hủ quay đầu lại, biểu tình cực kì nghiêm túc: “Lưu Hân, tôi hỏi anh, anh thật sự yêu cô gái kia à?”

“Phải thì sao? Không phải thì sao?” Lưu Hân ngữ khí châm chọc, “Có liên quan gì đến cô à?”

Đồng Hiền thấy hắn đối xử với Chu Hủ như thế, lên tiếng ngăn cản: “Chu Hủ là bạn tôi, ngài có tức giận thì trút lên tôi, không nên đối với cô ấy như vậy!”

Câu nói kia đến tay Lưu Hân, lại biến thành nghĩa khác...”Sao nào? Không nở sao? Bạn bè của cậu thật không đơn giản nhỉ...” Câu nói mỉa mai này của Lưu Hân đã đâm thẳng một nhát vào lồng ngực Đồng Hiền.

Đồng Hiền nắm chặt tay thành quyền, ngẩng đầu, không chút yếu thế mà trả lời: “Đây là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm! Hôm nay, chúng tôi chỉ là tò mò về vị hôn phu của anh, anh không nên để trong lòng!”

“A...” Lưu Hân trào phúng cười, “Tôi chưa bao giờ để cậu trong lòng à!”

“Bốp!” Tiếng vang lên là âm thanh của một cái tát!

Nửa mặt của Lưu hân bỗng chốc lưu lại năm dấu tay, hắn khó tin mà xoa mặt mình, “Cô...”

Đánh hắn không ai khác, chính là Chu Hủ, cô lau tay, xem thường nói: “Anh không để ý đến chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng còn Tiểu Hiền, anh không có tư cách! Cậu ấy vì anh đã nỗ lực rất nhiều!”

“ChuHủ!” Đồng Hiền lập tức can ngăn, “Không cần nói nữa... Chúng ta đi thôi!”

“Thế nhưng, anh ta...” Chu Hủ thật sự không cam lòng!

“Đừng nói nữa, chúng ta đi!” Đồng Hiền nhanh chóng rời đi.

“Này, chờ chúng tôi với!” Từ Ngôn liếc nhìn Lưu Hân, rồi cũng lập tức đuổi theo Đồng Hiền.

“Tiểu Hiền!” Chu Hủ trước khi đi, để lại cho Lưu Hân một câu, ” Kiếp này nếu anh bỏ lỡ Tiểu Hiền, anh nhất định sẽ hối hận cả đời!”

Lưu Hân không trả lời, chỉ là kinh ngạc đứng ngây ngốc tại chỗ, nhìn bọn họ dần đi xa... Hối hận sao...

9. Chương 8

Lưu Hân trông bọn họ đã đi xa, cũng không bần thần tiếp tục đứng đó, chậm rãi tiến đến xe của mình. Ý Á ngồi trong xe chờ đã lâu, vừa nhìn thấy Lưu Hân ngồi vào bên tay lái, cô lập tức ôm chầm anh.

“Hân!” Ôm chặt cánh tay Lưu Hân như sợ hân sẽ một khắc mà tan biến mất.

Lưu Hân bị hành động của cô làm cho kinh sợ, nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc lòa xòa trên mặt cô, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Cô bé của anh?”

Ánh mắt điềm điềm đáng yêu của Ý Á lập tức nhìn thẳng Lưu Hân: “Hân, kiếp này anh sẽ lấy em đúng không?”

“Cô bé ngọc này, chúng ta từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã mà, hôm nay em về đây cũng không phải vì chuyện này sao?” Lưu Hân điểm nhẹ lên chóp mũi cô, cười trêu mếm nói.

“Thế nhưng,... cái người tên Đồng Hiền kia...” Ý Á chính xác là đang dùng giọng ghen tuông mà nũng nịu.

Kiếp này Lưu Hân phải là của cô, cô đã khổ tâm sắp đặt hết thảy... Kiếp trước, Lưu Hân chỉ vì Đồng Hiền mà sống, kiếp này, anh vì cô một lần thì có gì sai chứ? Thế nhưng... vì sao? Vì sao Đồng Hiền vẫn muốn cùng cô tranh Lưu Hân? Hân chính là đang tự chuốc khổ cho mình thôi... Lần này, cô đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ rồi, Đồng Hiền nếu có bản lĩnh, cô đây cũng không ngại xem một chút, nhìn xem là hân cao một thước hay là cô cao một trượng...

Lưu Hân vừa nghe cô nhắc đến Đồng Hiền, trong lòng không khỏi có cảm giác lạ, chẳng biết vì sao, có một chút thấp thỏm cùng chút mừng rỡ, rốt cuộc là tại sao chứ?

“Cậu ta chẳng qua chỉ là một nhân viên trong công ty của anh, em đừng quá bận tâm làm gì!” Lưu Hân an ủi cô.

“...Vâng. Thật ra, lần này em đến đây là muốn hỏi anh về vấn đề kia, việc ấy...” Khuôn mặt Ý Á bỗng ửng hồng lên.

Lưu Hân khởi động xe, bắt đầu chạy, giọng điệu trêu ghẹo: “Làm sao vậy? Thường ngày, em không phải miệng nói liên hồi sao, hôm nay sao lại thành ra cái bộ dạng này?”

“Không phải mà!” Lại giọng điệu nũng nịu, “Ngày cưới của chúng ta... em nghĩ... nên tổ chức vào tháng tám... sắp tới... được không anh?”

“Tháng tám này? Sao lại gấp vậy?” Lưu Hân có chút không ngờ.

Ỗ Ấ lo lắng, “Anh không đồng ý?” Không được, nhất định phải là ngày đó, bởi vì...

Thấy cô lo lắng, Lưu Hân không tránh khỏi nghi ngờ, nhưng anh cũng không hỏi nhiều, “Không, nếu em đã muốn vậy, thì cứ quyết định như vậy đi!”

“Anh thật sự đồng ý?” Ỗ Ấ thập phần sung sướng.

“Tất nhiên, khi nào trở về, em nhớ đến thông báo cho cha mẹ đấy, còn lại ba tháng, hôn lễ chắc cũng sẽ chuẩn bị kịp thôi!” Lưu Hân quả thực là người có năng lực, nếu đã quyết định thì sẽ lập tức tiến hành.

“Vâng!” Lo lắng khi nãy đã tiêu biến mất, thay vào đó là một nụ cười rục rờ.

Nhìn cô mỉm cười, trong lòng Lưu Hân cũng thả lỏng không ít, một chút kì lạ lúc nãy khi nghĩ đến Đồng Hiền cũng tạm thời bị quăng sang một bên... Hai người trên xe, suốt đường đi, tươi cười hạnh phúc...

Lúc chiếc xe chạy ngang qua một nhà thờ, thanh âm lãnh lút của tiếng chuông vang lên...

Một sơ đang quỳ gối cầu nguyện, nghe tiếng chuông, đứng phắt dậy, trực giác dẫn cô đi ra đến cổng, trên tay nắm chặt cây thánh giá, tuy rằng không có một bóng người, thế nhưng giác quan thứ sáu như nói cho cô biết, chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra!

Chẳng lẽ là... Nữ tu đi ra khỏi nhà thờ, nhìn về phía đường phố trống trải... Duyên nợ kiếp trước, đời này lại tiếp tục... Hai người đã gặp được nhau chưa...?

“Phó nữ tu (Yên Yên: nhớ ai không..... Là Phó hoàng hậu, vợ kiếp trước của Lưu Hân đó) sơ đang nhìn gì thế?” Một cô bé ôm trái bóng, chạy đến bên chân cô, hỏi.

“...!” Phó nữ tu nghe thấy có người gọi mình, chậm rãi cúi đầu, nhìn thẳng cô bé kia, tay vuốt ve mái tóc cô bé, cưng chiều mà nói: “Tiểu Tinh sao lại ở đây? Sao không ra ngoài kia chơi cùng các bạn?”

“Nhưng... Tiểu Tinh thích chơi cùng sơ cơ!” Cô bé vẽ mặt phấn khích, đem trái bóng đưa đến trước mặt cô.

“..Được, sơ cùng con chơi, chúng ta đi nào.” Phó nữ tu không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều, dắt tay cô bé kia đi ra phía sân sau.

Đi được vài bước, chính mình lại không nhận được, quay đầu nhìn về phía con đường kia, Lưu Hân, Đồng Hiền... Thật sự mong rằng hai người kiếp này, có thể ở bên nhau mãi mãi...

.....

“Tiểu Hiền, Tiểu Hiền, cậu đợi một lát...”

Đồng Hiền đi ở phía trước, Từ Ngôn cùng Chu Hủ không yên lòng, cố gắng bám theo anh.

“Tiểu Hiền!”

Đi được một đoạn, Đồng Hiền cuối cùng cũng dừng lại, xoay người, đối diện với họ: “Hai người sao còn chưa về nhà đi?”

“Không về!” Hai người đồng thanh trả lời.

“Không quay về? Tại sao?” Bọn họ đều đã đạt được mục đích, không phải sao?

“Tiểu Hiền, anh giận chúng tôi phải không?” Chu Hủ lên tiếng hỏi.

Đồng Hiền lắc đầu, “Không có, vì sao lại suy nghĩ như vậy thế?” Thái độ của anh đúng là không có gì bất thường.

“Chúng tôi... làm cho cậu cùng Lưu Hân... quan hệ... trở nên thế này...” Từ Ngôn hổ thẹn mà mở miệng.

Chu Hủ cũng có chút xấu hổ, ngón tay không ngừng ngo ngoáy lẫn nhau, tự kiểm điểm, nói: “Tôi thật sự quá xúc động... Xin Lỗi... tôi thật sự không ngờ mọi việc lại thành ra như vậy!”

Thì ra là chuyện này, Đồng Hiền cuối cùng cũng hiểu ra, anh chợt cười, “KHông có việc gì, không cần để trong lòng, tôi không có tức giận, chỉ là...” Hít một hơi thật sâu, cố nén lại ưu thương trong lòng, bày ra bộ mặt bình thản nhất, nói: “Tôi bây giờ cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút việc, nếu hai người không có việc gì, hãy về trước đi...”

“Nhưng mà... Thật là... A” Từ Ngôn không muốn để anh một mình, nhưng lại bị Chu Hủ ngắt mạnh ngay eo, “Cô làm gì vậy?”

Chu Hủ không thêm chú ý đến anh ta, hướng đến Đồng Hiền nói: “Được rồi, anh cẩn thận đấy, về đến nhà nhớ gọi cho tôi nha.” Nói xong, cô kéo Từ Ngôn rời khỏi đó.

Đi được một đoạn, Từ Ngôn giẫy khỏi tay Chu Hủ, khẩu khí rất bức tức: “Cô rốt cuộc làm gì đấy? Cô không thấy Tiểu Hiền đang rất đau lòng sao?”

Chu Hủ không cho là đúng, vừa tiếp tục bước đi, miệng vừa nói: “Tôi biết, Tiểu Hiền đang rất đau lòng, nhưng anh ấy luôn thích một mình cô độc... Với lại, ngoại trừ trước mặt người kia ra, thì bất luận đối với ai, anh ấy cũng quyết không để lộ nỗi bi thương!”

“Người kia?”

“Aiii...” Chu Hủ than nhẹ một tiếng, “Cậu biết Tiểu Hiền được bao lâu, tôi không biết... Nhưng tôi cùng anh ấy đã là bạn từ rất lâu rồi, tính tình của anh ấy, tôi rất rõ ràng. Lúc này thật sự đừng nên quấy rầy anh ấy, đó mới chính là bạn bè chân chính!”

“... Tôi hiểu rồi!” Từ Ngôn tuy rằng không cam lòng, nhưng nhìn biểu tình của Chu Hủ không giống như đang dối trá, “Cô là bạn tốt của Tiểu Hiền, tôi tin cô!”

Chu Hủ ngẩn người, lập tức cười cười, “Sai rồi, phải là chúng ta đều là bạn tốt của Đồng Hiền...”

“...Đúng! Chúng ta đều là...”

Hai người bọn họ rời đi, Đồng Hiền kêu một chiếc ta-xi, đi đến một nhà hàng nhỏ khá yên tĩnh.

Đây chỉ là một nhà hàng bình thường, thực khách cũng không có nhiều, Đồng Hiền lựa một chỗ bên cạnh cửa sổ, ngồi xuống, tùy tiện kêu một tách cà phê, sau đó chỉ ngồi trầm tĩnh, mắt nhìn ngoài cửa sổ, xuất thần mà suy nghĩ ...

Hân, anh thật sự đã quên tôi, quên luôn cả hẹn ước của chúng ta... Hay anh vẫn không muốn thừa nhận...? Bất luận vì sao, tôi cũng sẽ chờ anh đến thời khắc đó mới thôi, nhất quyết tôi sẽ không bỏ cuộc... Thế nhưng, nếu đến thời điểm ước hẹn kia, anh vẫn không thì xuất hiện, thì tôi...

10. Chương 9

Lâu thai đảo ảnh nhập trì đường.

Thủy tinh liên động vi phong khởi

Mãn giá sắc vi nhất viện hương. (*)

Tôi... là ai? Đây là đâu...? Lưu Hân đang đứng trên một đài cao, nhìn quanh bốn phía, một cung điện hoa lệ, được bố trí cực kì tinh xảo, màu sắc thập phần sang trọng, những... thứ này rất quen thuộc, hình như... thật lâu thật lâu trước đây đã từng thấy qua...

“Bệ hạ, bệ hạ!” Một thanh âm bén nhọn vang lên từ bên ngoài sân.

Bệ hạ? Ai là bệ hạ? Tôi không phải...

“Bệ hạ!” Chủ nhân của thanh âm kia đến trước mặt anh, một người bán nam bán nữ, đó là... thái giám?! Chỉ nghe hắn tiếp tục dùng thanh âm bén nhọn kia nói: “Bệ hạ, mọi người đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ còn chờ bệ hạ đến mà thôi ạ!”

Đến đâu? Ở đây là...

Khi anh đang còn ngẩn người ngạc nhiên, thân thể cùng miệng mình lại không tự chủ được mà lên tiếng: “Trẫm sẽ lập tức đi!” Thân thể di chuyển, thuận tay cầm lấy cây cung được khắc hình rồng, bước nhanh ra ngoài.

Cửa điện vừa mở, Lưu Hân bị ánh mặt trời rọi đến chói mắt, không tài nào mở mắt ra được, đang định dùng tay che lại, chưa kịp động, đã có một bóng đen giúp mình che đi dương quang kia (YY: là ánh mặt trời á, hì hì, tại mình ko muốn lặp từ, hé hé), là một long liễn màu vàng kim trên đỉnh đầu, bên cạnh là một tiểu nô tài đang cố sức cầm nó.

Dưới bậc thềm cao, một đám người quỳ xuống đất, cùng hô to: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Bình thân!” Tay cực kì tự nhiên mà vung lên.

“Tạ ơn bệ hạ!” Bên dưới, mọi người chậm rãi đứng dậy, bọn họ mỗi người mặc một áo giáp thô sơ, nhìn qua rất giống thị vệ nhà Hán.

Bọn họ là ai? Lưu Hân không thể giải thích nổi, lúc này thanh âm của chính mình lại vang lên, “Hôm nay đi săn, người nào thắng lợi, trẫm sẽ trọng thưởng!”

“Đa tạ bệ hạ!” Hôm nay thi đấu săn bắn sao?

“Ha ha...” Anh ngạo nghễ cười.

Bất thành linh, “Ầm” một tiếng, bầu trời rung chuyển! “Ào Ào...” Nguyên lai là trời vẫn đang nắng, cư nhiên lại mưa như trút nước...

“Bệ hạ, bên ngoài này nguy hiểm, thỉnh bệ hạ vào trong điện ạ!” Lão thái giám kia vì an toàn của anh mà suy nghĩ, mọi người dưới kia dù cũng có chút sợ sệt, nhưng không có mệnh lệnh của anh, cũng không dám hành động gì.

“Thật là mất hứng!” Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Lưu Hân hờn giận nhú mày, “Trước tiên lui đi tránh mưa đi!”

Chỉ thị vang lên, mọi người vội vội vàng vàng tạ ơn, sau đó lộn xộn chạy về phía hậu đường.

“Hừ, thật không thú vị!” Lưu Hân tức giận, phất tay áo, quay về cung điện của chính mình.

Vào trong điện, anh hùng hăng mạnh cây cung xuống mặt đất, ngã người nằm ra long sàng, nô tài thấy vua nổi giận, cũng không dám tùy tiện bước vào gian phòng bẩm báo...

Một lũ hèn nhát, Lưu Hân chậm biếm, chậm rãi nhắm mắt, mưa to bất ngờ cắt đứt hứng thú của anh, hiện tại đành nghỉ ngơi chốc lát!

...Cũng không biết trải qua bao lâu, mơ màng, hình như cửa điện bị đẩy ra, là người nào?

“Bệ hạ?” Thanh âm dịu dàng rất quen thuộc, tựa như gió xuân nhẹ nhàng lướt vào lòng anh, là ai?

“Như thế này sẽ bị lạnh đấy...” Tiếng nói rất nhẹ, cơ hồ đang lẩm bẩm, “Bệ hạ, thật thất lễ quá!” Người kia hình như định làm việc gì?!

A... Một lát sau, có một tấm chăn mỏng đắp lên người mình, rất ấm áp, là người kia làm sao? Rốt cuộc là ai?

Lưu Hân cảm thấy cơ thể có chút động đậy, tay anh vươn lên nhanh chóng bắt lấy cổ tay của người kia.

Thật nhỏ... Là một nữ tử sao? Lưu Hân không thể kìm được mà mở mắt ra, nhìn thẳng khuôn mặt kia, “Người là...”

.....

“Thánh khanh!” (YY: ai không nhớ thì đây là tự của Đồng Hiền khi trước nha)

Lưu Hân sợ hãi, bật dậy ngay trên giường, “Phù... là mơ sao?”

Từ đầu năm nay, anh gần như là đêm nào cũng mơ thấy giấc mơ kì quái kia. Tưởng rằng do áp lực lâu nay, thế nhưng sau khi tìm phụ nữ phát tiết xong, những cảnh mơ hồ kia lại càng làm cho chính mình sợ hãi, anh trong mộng còn cùng người kia ân ái ái ái, một vài hình ảnh còn chân thật đến đáng sợ!

Hình như, ban nãy mình có gọi tên người kia... Là ai chứ? Vì sao lại không nhớ được... Kỳ lạ thật... Còn về ngoài cửa người đó nữa... Vì sao cũng rất mơ hồ... Những cảnh trong mơ rốt cuộc muốn nói đến điều gì!

“Hân!” Giọng nữ bướng bỉnh vang lên, theo sau là tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân đi vào, Ý Á đưa đầu vào dò xét, bước đến, “Anh dậy chưa?”

“Dậy rồi, cô bé à!” Khóe miệng Lưu Hân nhếch cười, nhanh chóng rời giường, “Em xuống dưới trước đi, đợi anh thay quần áo xong, rồi cùng nhau ăn sáng!”

“Vâng... Anh nhanh lên một chút đấy!” Ý Á le lưỡi cười cười nói.

“Ừ” Cửa phòng vừa đóng lại, biểu tình trên mặt Lưu Hân lại trùng xuống, tâm tư vẫn còn nhớ đến người trong mộng kia.

Người ấy, trên cơ thể có một sức hấp dẫn rất đặc biệt. Mỗi lần trong mơ được nhìn thấy người kia, anh đều hết sức thích thú, lại còn có cảm giác thân thuộc khi ở bên cạnh nhau, như là biết rất rõ... Thế nhưng, sao vẫn không thể nào nhớ được!

Mặc xong quần áo, Lưu Hân bước xuống phòng khách, Ý Á đã ngồi sẵn trên bàn đợi anh, trên bàn, bữa sáng được bày biện rất phong phú, bắt mắt.

Vừa thấy Lưu Hân xuống, Ý Á hưng phấn đứng dậy, “Hân, mau tới đây, bữa sáng này là do em làm đấy, anh mau đến thử đi.”

“Em làm?” Lưu Hân bày ra bộ mặt khó tin.

Ý Á bắt mắt lên tiếng, “Không nên xem thường em, em đã học nấu nướng rất nghiêm túc đấy!”

Lưu Hân ngồi xuống bên cạnh, buồn cười gấp một miếng thịt, “Cái này là em làm sao? Vậy để anh nếm thử...” Nói xong, anh đưa miếng thịt vào miệng... tao nhả thưởng thức.

“Mùi vị thế nào?” Ý Á có phần kích động hỏi.

“Ừm... cũng không tệ lắm... Nhưng sao với tay nghề trước kia, vẫn còn kém một chút!” Lưu Hân bất giác buột miệng.

“Tay nghề trước kia?” Ý Á ngây người.

“...” Lưu Hân cũng ngẩn người, tay vô thức chạm vào miệng mình.

‘Tay nghề trước kia’ cái gì chứ, mình đang so sánh Ý Á với ai vậy?

Nhìn Lưu Hân giật mình, thoáng cái, Ý Á thông suốt mọi chuyện. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền dưới mặt bàn, lại là Đồng Hiền!!!

“Ỗ Ấ...” Lưu Hân cuống quýt chữa lại lời nói.

Nhưng Ỗ Ấ lại trước một bước: “Ha..ha, ý anh là tài nghệ của em vẫn còn kém mẹ anh đúng không... Đương nhiên rồi... Bác ấy là đầu bếp nổi tiếng cơ mà!”

“A... đúng vậy... đúng vậy!” Lưu Hân cũng chỉ có thể ngụy biện như thế.

“Ừ, Hân, em nghe nói, anh muốn cùng đối thủ của mình là công ty Mẫn Thắng hợp tác sao?” Ỗ Ấ vẫn như trước, duy trì nụ cười hỏi.

Lưu Hân nghe nói thế, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, “Nha đầu, em nghe ở đâu thế, anh chưa từng có ý định cùng lão già ấy hợp tác!”

Từ giọng nói của anh, không khó nhận ra anh không thêm để công ty đó vào mắt.

“...Vâng, em cũng nghĩ thế” Ỗ Ấ vụng trộm mỉm cười, “Nhưng mà, hôm qua lão ấy muốn mời anh đến công ty lão, đúng không?”

“...Em không nói anh cũng quên mất!” Lưu Hân như vừa tỉnh mộng, “Cô bé à, hôm nay em không được đi cùng đâu!”

“Vâng” Ỗ Ấ nhu thuận gật đầu.

Lưu Hân cảm giác hài lòng, nhìn đồng hồ trên tay, “Thời gian cũng tới rồi, anh đi trước, em nên tận dụng lúc đi mà đi chơi một chút đi!”

“Vâng!” Ỗ Ấ theo thói quen, hôn nhẹ lên má Lưu hân, “Hân, đi đường cẩn thận nha”

“Ừ, tạm biệt” Lưu Hân hôn lên trán cô, sau đó ngồi lên xe hướng công ty mà phóng đi.

Anh vừa đi, Ỗ Ấ lập tức trầm mặt, lấy điện thoại ra từ trong túi, bấm một dãy số, “Alo, công ty Mẫn Thắng đúng không? Cho tôi gặp Kỹ tổng của các anh...Tôi? Anh cứ nói cho ông ấy là có cô Emily tìm...”

11. Chương 10

Lưu Hân lái xe đến công ty, vừa dừng lại đã thấy một chiếc xe với biển số xe quen thuộc... Quả nhiên lão già chết tiệt kia đã tới!

Sau khi đỗ xe, đang định bước vào thang máy chuyên dụng để lên lầu, nhưng ngay thang máy lại trông thấy người mà mình không muốn gặp nhất.

Nhìn điệu bộ, người kia dường như nắm rõ hành động của Lưu Hân, đã đứng chờ ở thang máy lâu rồi, vừa thấy Lưu Hân tiến đến, thân thiện tiếc về phía anh cháo hỏi: “Liam! Đã lâu không gặp!”

“Ừ!” Lưu Hân nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Kỷ Khải Đằng, 45 tuổi, tổng tài công ty Mẫn Thắng. Là một tay làm ăn đầy thủ đoạn, cũng nổi danh là kẻ háo sắc, rất thích sưu tầm mỹ nhân làm người tình.

Lần đầu tiên Lưu Hân tiếp quản công ty nhận được một hợp đồng rất lớn đó là khi cùng công ty Mẫn Thắng cạnh tranh, do đó hai người xem nhau như là đối thủ, Kỷ Khải Đằng luôn luôn ở mọi nơi cùng công ty anh đối đầu, tìm mọi cơ hội ngăn cản việc kinh doanh của Lưu Hân. Nhưng vị Kỷ tổng tài này lại rất thích đến công ty của Lưu Hân, không phải vì công việc, mà chẳng qua là...

“Kỳ Dương đâu? Sao không thấy cậu ấy?” Nơi đâu có mỹ nhân, nơi có lão già háo sắc này.

Lưu Hân khinh thường liếc nhìn hắn, chẳng thèm để tâm, quay đầu đi.

Mà hắn cũng như sớm biết phản ứng của Lưu Hân, không chấp nhất, tự mình khen ngợi: “Nói đến Kỳ Dương, anh ta thật đúng là mỹ nhân, bên cạnh tôi không có ai bì được với cậu ấy, hơn nữa năng lực của cậu ấy... Thật sự rất đáng nể, nếu cậu ấy mà là con gái, tôi nhất định...”

“Đinh...” Hắn nói được một nửa, thang máy đi đến, cửa mở ra, một người bước ra...

“...!” Kỷ Khải Đằng nhìn đến ngây người.

Người đó chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng bình thường, nhưng không thể nào che dấu được khí chất mềm mại mê người, phảng phất như làn gió xuân ghé qua làm rung động lòng người...

“Đồng Hiền?” Lưu Hân giờ khắc này càng không vui vẻ gì, lẽ nào cậu ta không biết đến đáng về mình là thế nào sao? Cư nhiên lại xuất hiện trước mặt lão già háo sắc này, muốn làm loạn cũng không nên làm như vậy a! “Cậu sao lại ở đây?” Giọng nói càng thêm khó chịu!

“A?! Ngài có khách à... Thật vô ý...” Đồng Hiền thấy bên cạnh Hân có người lạ, giật mình phát hiện chính mình làm sai, “Tôi là thấy ngài vẫn chưa đến công ty, có chút lo lắng... Nên mới định xuống xem sao... Thật xin lỗi!”

“Ha ha... Thật là một thanh niên đáng yêu... Đồng Hiền? Cậu tên Đồng Hiền sao?” Kỷ Khải Đằng nhìn cậu cười, nếu như có thể...

“Vâng, ngài là?” Đồng Hiền lễ phép chào hỏi, bởi vì người trước mặt là khách của Lưu Hân.

“Tôi là... Ày, chờ một chút!” Đang định giới thiệu, không ngờ tới Lưu Hân kéo lấy Đồng Hiền, lôi cậu vào thang máy, một chút cũng không cho hắn có cơ hội, nhanh tay đóng cửa thang máy, lên thẳng phòng tổng tài trên đỉnh tòa nhà.

Vẫn còn chưa rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, Đồng Hiền cứ như thế mà tùy ý để Lưu Hân sắp đặt, thẳng đến khi thang máy lên đến tầng 2, anh mới phát giác có gì đó không ổn, thân thể của chính mình đang dựa vào lòng Hân, khe cửa quây đứng thẳng người, cậu mới ngẩng đầu dò hỏi anh: “Vừa rồi, ngài ấy là khách của ngài, làm như vậy hình như... không đúng lắm...”

“Cũng không phải chuyện của cậu!” Anh tức giận mà ngắt lời Đồng Hiền, trong lòng không biết vì ai mà ngọn lửa thịnh nộ bắt đầu nhen nhóm...

Vô tình bị trút giận, Đồng Hiền càng thêm lo lắng, những ngón tay bất giác như trước kia xoa nhẹ lên khuôn mặt cương nghị của Lưu Hân: “Hân, có chuyện gì sao?”

Tay Đồng Hiền chạm vào mặt, Lưu Hân cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc qua người... Tê dại... Lại rất dễ chịu...

“A... Không có gì...” Vừa rồi trong nháy mắt, dường như có một chút gì đó thoáng qua... “...Chỉ cần sau này đừng tiếp xúc với lão già đó là được rồi!” Thật khó hiểu, đối với hành vi thất lễ vừa rồi của Đồng Hiền, vì sao chính mình một chút cũng không hờn giận, trái lại cảm thấy rất ấm áp...

“Lão già?” Nhớ lại ở cửa thang máy khi nãy, có một người đứng tuổi, là hắn làm Hân tức giận sao: “Ông ta làm gì ngài sao?”

“Hừ, cái lão già chết tiệt đó, trước đây, mỗi khi nhìn thấy Kỳ Dương, thì nước bọt chảy không ngừng, cứ mang tiếng đến đây muốn hợp tác, khốn kiếp!” Lưu Hân càng nói càng nóng, chỉ còn thiếu mỗi quãng đồ dậm chân nữa thôi!”

Anh không chút phát hiện chính mình đang nói chuyện với người mà thường ngày mình không muốn nói chuyện chút nào – Đồng Hiền, hoàn toàn thoải mái mà mắng nhiếc: ” Chính mình có biết bao nhiêu tình nhân, không biết chừng còn lập được vài đội bóng, thế mà vẫn còn muốn ra ngoài ăn vụng, cứ nhiên lại nhìn trúng Kỳ Dương, thật sự là không biết tốt xấu, hắn tưởng mình là hoàng đế chắc!”

Nói đến đây, thấy được Lưu Hân rõ ràng rất chán ghét tên kia, “Mỗi người một bản tính, đều bất đồng với nhau, rất khó mà có biện pháp!”

Đồng Hiền nói thế làm cho Lưu Hân bất mãn, anh như một cậu nhóc bĩu môi nói: “Này, vừa rồi hắn dùng ánh mắt dâm loạn nhìn cậu đấy, cậu là còn nói giúp hắn sao?”

“Ha ha, không phải là tôi nói giúp hần, cái này chỉ là sự thật thôi!” Lưu Hân tuy rằng đã quên anh, nhưng tính tình thật đúng là không đổi.

“Già rồi! Cậu...” Cười mỉm, Lưu Hân vừa muốn vươn tay ôm lấy bờ vai Đồng Hiền, bỗng nhiên có một sức mạnh kéo anh về thực tại!

Mình bị làm sao vậy? Trước mắt mình là Đồng Hiền cơ mà, chính mình chỉ muốn dùng cậu ta để tiêu khiển, hung hăng mà chà đạp, cậu ta bị lão háo sắc kia nhìn trúng không phải rất tốt sao?... Thế mà, đáy lòng mình lại có một giọng nói không muốn đẩy hần vào việc đấy, mình phải bảo vệ cậu ta?!

Lưu Hân bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, động tác cũng dừng giữa không trung...

“...Chúng ta tới rồi!” Đồng Hiền tựa hồ đoán được suy nghĩ của Lưu Hân, tốt bụng mà cho anh một đường lui, “Lưu tổng, đi thôi!” Thái độ cung kính, đưa tay ra, “Xin mời”

“Ừ, cảm ơn!” Đồng Hiền một câu ‘Lưu tổng’ đã khiến cho thân phận của hai người phục hồi như trước.

“Vâng, thưa Lưu tổng, vậy nếu vị kia có lên tìm ngài...” Đồng Hiền cẩn thận dò hỏi.

Nhắc tới Kỷ Khải Đăng, lòng mày Lưu Hân nhú lại, “Hần không có chút gì tốt, cho dù hần có đây cũng sẽ trực tiếp tìm tôi, cậu không cần để ý hần!”

“Vâng, tôi đã biết!” Không chút cư xử quá thân mật, Đồng Hiền nói xong, định rời khỏi phòng Hân, quay về phòng làm việc soạn thảo tài liệu.

“Chờ một chút...!” Lần này Lưu Hân gọi cậu lại, “Cậu không được một mình ở cùng hần, rõ chưa!” Anh rất không an tâm, hình như sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đồng Hiền nghe thấy thế, bất giác mỉm cười, “Đã rõ ạ, Lưu tổng cũng phải chú ý cẩn thận ạ”

“Ừ” Nụ cười thuần khiết kia, Lưu Hân nhìn thấy cũng không kìm lòng được, mỉm cười lại, dường như mọi ghét bỏ trước đây, cũng theo đó mà trôi cùng mây trời...

12. Chương 11

“Kỷ tổng, thế nào rồi? Ông nhìn thấy hần rồi chứ?” Trên màn hình máy tính hiện lên rõ ràng mấy chữ này.

“Gặp rồi... Thật sự là một mỹ nhân a!” Kỷ Khải Đăng nhanh tay gõ bàn phím, hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ

hôm nay với Đồng Hiền, khuôn mặt nhìn màn hình không toát ra một nụ cười quỷ dị.

“Tôi nói đâu sai! Ông muốn có hân ta không?”

“Ha ha... đương nhiên là muốn rồi, tôi còn muốn cả công ty Thụy Thừa nữa.”

“... Trước mắt tôi có thể giúp ông, nhưng sau này ông phải nhớ đến tôi đấy.”

“Sao? Nói xem nào...”

“Chính là...”

Nhìn những dòng thông tin được đối phương chuyển đến, trong mắt Kỷ Khải Đằng hiện lên một tia lạ lùng. “Độc nhất là lòng dạ đàn bà” những lời này quả nhiên không sai! Nhưng, cô nàng luôn tự cho mình đúng này đã đánh giá sai dã tâm của nam nhân cùng mị lực của bản thân rồi.

“... Ông nghĩ sao?”

“Được lắm, nhưng để tôi suy nghĩ thêm!”

“Được, tôi chờ câu trả lời của Kỷ tổng!”

Nói xong những lời này, đối phương liền rời khỏi mạng.

Kỷ Khải Đằng nhìn chăm chú vào màn hình vi tính, tay chống cằm... Đồng Hiền a, một mỹ nhân như thế, không nể thật có lỗi với chính mình... Xem ra kế hoạch vốn định dùng với Kỳ Dương có thể dành tặng cho cậu rồi!

Nghĩ là làm, lão liền cầm lấy điện thoại di động của mình bấm số... “Hắc Lang hả? Là tôi, tôi muốn nhờ cậu chút chuyện...”

_____ Nhà họ Lưu _____

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, Lưu Hân có chút mệt mỏi về nhà.

Cũng khó tránh được. Cả ngày hôm nay anh đã phải bận rộn ứng phó với cái lão già háo sắc kia, lại còn phải đề phòng lão ta đến gần Đồng Hiền! Anh cũng không biết vì cái gì mà khi vừa nhìn thấy Đồng Hiền tươi cười đứng bên cạnh lão là trong lòng anh lại nổi giận vô cớ, cho nên phương pháp tốt nhất giải quyết tình trạng này chính là để hai người bọn họ không tiếp xúc với nhau. Vậy nên anh ra sức ngăn cản lão già

kia cho bằng được.

“Anh về rồi đây!” Cởi cà vạt, Lưu Hân tay cầm áo khoác nói, hướng phòng Ý Á kêu.

Ý Á nghe thấy tiếng Lưu Hân gọi liền cuống quýt đóng máy vi tính lại, tiện tay vợ lấy cuốn tạp chí áo cưới giả vờ chuyên tâm đọc, chờ đợi Lưu Hân bước vào...

Quả nhiên không lâu, Lưu Hân đi tới cửa phòng cô. Nhìn thấy Ý Á đang chăm chú đọc tạp chí, Lưu Hân cố ý giả bộ giật mình, trêu chọc nói: “Ôi chào? Ý Á cũng có lúc nghiêm túc ngồi đọc sách báo sao? Thật sự là ngạc nhiên a!”

“Anh này... Anh đừng có xem thường em nha!” Ý Á chu miệng, nhảy khỏi giường. “Người ta đang chọn áo cưới đấy! Hân, mau đến xem, áo nào hợp với em?”

Lưu Hân bị cô kéo vào phòng, không chuyên tâm cầm lấy cuốn tạp chí lật lật vài trang lấy lệ: “Thứ này anh không hiểu rõ lắm đâu, em chờ Kỳ Dương về rồi nhờ anh ta chọn giùm đi!”

“... Vâng được rồi!” Mặc dù có chút không cam lòng nhưng Ý Á hiểu rõ tính tình của Lưu Hân nên cũng không nói nữa.

Tất cả những thứ cần thiết đều đã chuẩn bị xong... Chỉ còn hơn hai tháng nữa, chỉ cần chờ cho cái ngày tháng Tám đó qua đi, Lưu Hân sẽ vĩnh viễn thuộc về cô. Vô luận như thế nào, kiếp này cô quyết không thể thất bại dưới tay Đồng Hiền được!

.....

[Hương Ý Á (Emily), 18 tuổi, cháu gái của chủ tịch tập đoàn Dự Hằng, vị hôn thê của tổng tài công ty Thụy Thừa – Lưu Hân, đã tốt nghiệp...]

Chu Hủ chăm chú nhìn màn hình máy tính, cố gắng nhìn đi nhìn lại mấy lần cũng chỉ nhìn thấy lai lịch của cô ta như vậy, thế nhưng vẫn không nhớ ra kiếp trước cô ta là ai.

“Tiểu Hủ, mẹ có thể vào không?” Một người phụ nữ gõ cửa phòng.

Chu Hủ lập tức mở trang mới, trả lời. “Vâng, được ạ. Có chuyện gì không ạ?”

Bà tủm tỉm cười, tay cầm một ảnh chụp đi đến bên cô con gái. “Chàng trai này mẹ thấy rất được, con nhìn thử xem?”

“Cái gì, lại nữa sao....” Chu Hủ phàn nàn. Nhưng khi ánh mắt cô vừa chạm tới người trên tấm ảnh, Chu Hủ

nhất thời kinh ngạc. “Đây là... Người này...”

Nhìn phản ứng ngạc nhiên của con gái, mẹ cô tất nhiên hiểu lầm. “Ha ha... mẹ biết con thích loại mỹ nam như thế này, cho nên mới đích thân chọn giúp con. Còn không cảm ơn mẹ đi?”

Chu Hủ khoe miệng khê giật giật, nhìn tấm ảnh, cô biết thân là thiên kim của một chủ tịch xí nghiệp lớn sẽ không tránh được mấy việc hôn nhân thế này, cho nên cô cũng không ôm ảo tưởng lớn gì vào chồng tương lai cả. Nhưng mà người đàn ông này... Thật sự hơi quá rồi!?

“Mẹ... Anh ta là...” Gắng sức nói ra mấy chữ, cô âm thầm hy vọng chỉ là trùng hợp người giống người thôi...

Nhưng mẹ cô với một câu nói đã hoàn toàn đánh vỡ hy vọng của cô. “À, cậu ta tên là Vương Mãng. Cậu ấy tuy còn trẻ nhưng đã là viện trưởng của bệnh viện Tân Dự đấy...”

“...” Chu Hủ đã không còn gì để nói.

Wang Mǎng....Trời ạ...Thế giới này thực sự là nhỏ bé quá mà...

.....

Đồng Hiền đi về nhà, chính xác là đi về nhà trọ. Căn phòng nhỏ hẹp này bài trí vô cùng đơn giản. Trong phòng chỉ có một cái giường, một cái tủ xếp đựng quần áo, bàn cùng máy tính, phòng bếp và phòng tắm thì dùng chung với chủ nhà. Phòng tuy bé nhưng không hề bừa bộn, tất cả đều được sắp xếp ngăn nắp, có thể thấy được Đồng Hiền là người rất tỉ mỉ, gọn gàng

“Tôi về rồi đây!”

Đồng Hiền cầm túi lớn túi nhỏ đồ ăn, đi đến nhìn bức ảnh để bên đầu giường, mỉm cười nói, sau đó liền đi tới nhà bếp...

Đồng Hiền vốn là cô nhi, từ lúc anh còn học tiểu học cha mẹ đã mất vì tai nạn máy bay. Sau đó vì không còn ai thân thích nên anh liền được chính quyền đưa vào cô nhi viện... Sau này trưởng thành, anh không muốn trở thành gánh nặng cho cô nhi viện, cho nên đã dựa vào số tiền làm công của mình mà dọn ra ngoài sống, cuộc sống cũng không quá vất vả.

Người chủ nhà rất tốt bụng, không những cho anh thuê nhà giá rẻ mà thỉnh thoảng còn đem đồ ăn cho Đồng Hiền, tựa như hôm nay vậy, cô lại mang cho anh một ít bánh chưng.

“Tiểu Hiền à, tết Đoan Ngọ nhà cô có làm ít bánh chưng, cô mang qua cho cháu đây!” Nói xong cô liền đặt chiếc bánh xuống bàn.

“Cảm ơn cô. Lúc nào cháu cũng phiền đến cô, thật ngại quá!” Đồng Hiền lễ phép cảm ơn.

Sau đó anh lấy một gói mì ăn liền cho vào tô rồi đổ nước nóng... Chờ mì chín, Đồng Hiền tranh thủ mang thức ăn trong túi vừa mới mua ra rửa sạch.

Cô nhà bên nhìn thấy vậy không khỏi tò mò mà hỏi. “Tiểu Hiền à, cháu cực khổ tốn tiền mua một đồng thức ăn này, nhưng cháu lại không ăn, mà nấu cho người khác? Người đó có trả tiền cho cháu không?”

Đồng Hiền là một người vô cùng tiết kiệm, nhưng dạo gần đây ngày nào anh cũng mua một đồng thức ăn về, vậy mà anh không phải nấu cho mình ăn. Ai thấy thì sao không khỏi thắc mắc được

“A? Không!” Đồng Hiền vừa rửa thức ăn vừa trả lời. “Là cháu hứa là sẽ nấu cho người đó ăn, sao lại có thể đòi tiền được chứ?”

“Ha ha!” Người cô đó nhìn vẻ mặt hạnh phúc của anh, tựa hồ đoán được điều gì đó. “Tiểu Hiền à, người đó là người yêu của cháu à?”

Đồng Hiền chần chừ trong chốc lát, cười rộ lên trả lời. “À... không phải cô à... Nhưng đối với cháu, đó là một người vô cùng quan trọng.”

“Hả?” Cô nghe xong có chút khó hiểu nhưng dù sao... “Quên đi, chỉ cần là người quan trọng với Tiểu Hiền thì chắc chắn là người tốt rồi, nếu có cơ hội phải cho cô gặp mặt đấy!”

“Vâng, nhất định rồi...” Đồng Hiền lại tiếp tục rửa đồ ăn, vì người quan trọng nhất của mình mà làm...

13. Chương 12

Hôm nay là ngày học cuối cùng trước khi nghỉ hè, mà theo trường quy định, tất cả học sinh phải đi học đầy đủ vào ngày này để nhận phiếu điểm. Đồng Hiền cũng nhân cơ hội này để đến thư viện trường mượn một vài cuốn sách viết về công việc của mình hiện tại. Khi chuẩn bị dời đi, lại bị Chu Hủ cùng Từ Ngôn kéo đến nhà ăn của trường, ban đầu anh cũng định từ chối, nhưng nhìn vẻ mặt tái nhợt của Chu Hủ, hình như đã có chuyện gì xảy ra...

“Ha ha ha ha ha...” Nghe xong câu chuyện, Từ Ngôn suông sã cười không dứt.

“Không được cười! Từ Ngôn, cậu rốt cuộc có biết đồng cảm với người gặp bất hạnh không đấy?” Chu Hủ mạnh tay đập bàn ăn, muốn đe dọa cái tên nam nhân trước mặt này.

Đáng tiếc chẳng đem lại kết quả gì...

Từ Ngôn cười đến chảy nước mắt, ” Hay thật... Trước kia là kẻ thù không đội trời chung, nay lại được mẹ cô chọn làm con rể... Ha ha ha ha! Buồn cười quá đi!”

“Khụ...Khụ... Khụ... Chu Hủ à, cô không cần phải như thế... Tôi trước đó đã gặp qua anh ấy... Anh ấy không giống như trước nữa đâu... Cho nên đừng lo lắng quá!” Đồng Hiền rất muốn cười, nhưng cũng đành cố kiềm lại...

“Tôi khinh! Cái tên súc vật đó, trắng đen bất phân, đúng sai chẳng minh bạch, chỉ biết ngang ngạnh cho mình là đúng!” Chu Hủ vẫn đối với tên kia vô cùng ghét bỏ.

Đồng Hiền hiểu rõ, Chu Hủ rất hận Vương Mãng, đó là vì kiếp trước, Chu Hủ chỉ vì mai táng cho anh, mà bị gán tội phản quốc, rồi bị Vương Mãng tử hình, kiếp này lại cho hai người thành một đôi? Khó mà tưởng tượng thật...

“Ha ha... Nhưng, tôi thấy mẹ cô cũng rất cưng có con mắt tinh tường đấy chứ...” Từ Ngôn chậm rãi uống nước, “Mà này, hôm qua tôi phát hiện ra một chuyện rất thú vị!”

“Chuyện gì?” Chu Hủ lờm mắt về phía cậu ta, hỏi.

“Tên của mấy người a” Từ Ngôn chỉ chỉ hai người họ, “Tối hôm qua, tôi rảnh rỗi ngồi chơi trên máy tính, đem tên của cô cùng Đồng Hiền đi tìm kiếm, biết tôi tìm thấy cái gì không?”

“...”Chu Hủ cùng Đồng Hiền không đáp lại.

Từ Ngôn tưởng rằng bọn họ không đoán được, thế là phần khởi tuyên bố: “Tôi tìm thấy một đoạn lịch sử rất hấp dẫn a! Lưu Hân, Đồng Hiền, Chu Hủ, còn có Vương Mãng cùng Phó hoàng hậu nè... Đều là người của vương triều Tây Hán nhá!”

Đồng Hiền nghe vậy, chỉ cúi đầu nhìn ly thủy tinh trong suốt bên dưới, tay khẽ động, khuấy nước bên trong, tạo thành cái xoáy nhỏ, quay tròn..., không biết anh đang suy nghĩ điều gì. Còn Chu Hủ lại rất lo lắng, sắc mặt chăm chú đến lạ mà cậu chưa từng thấy qua.

“... Các người xảy ra chuyện gì vậy?” Minh chẳng qua thấy thật tình cờ thôi mà, sao khi nói ra, lại làm cho bầu không khí biến thành thế này cơ chứ?

“Không, không có gì đâu!” Đồng Hiền lắc đầu, “Tôi mệt rồi, đi trước nha, tạm biệt” Dứt lời, anh lập tức đứng dậy, rời đi.

Từ Ngôn cảm thấy khó hiểu, quay sang hỏi Chu Hủ: “Tôi vừa nãy nói gì sai làm cho Đồng Hiền tức giận sao?”

“Không, một chút chuyện riêng của Tiểu Hiền thôi!” Chu Hủ cười khỏ, “Từ Ngôn, hôm qua cậu... Xem cái chuyện lịch sử kia à? Vậy cậu nghĩ sao?”

“Ừm... Nghĩ sao à... Chả nghĩ gì cả!” Từ Ngôn hồi tưởng lại, “Mặc dù rất nhiều người bình luận cái gì mà hoàng đế không tốt, để nam sủng lộng hành này nọ... Nhưng theo tôi, bất quá đó cũng chỉ là cách theo đuổi hạnh phúc của riêng mỗi người mà thôi!”

Theo đuổi hạnh phúc của bản thân... Chu Hủ nhìn về phía chân trời trong xanh ngoài cửa sổ... Kiep trước, đầu thai, luân hồi, gặp lại... Ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới, tại sao chính mình vẫn còn nhớ như in chuyện kiep trước, không cam lòng? Không muốn? Hay là cố chấp đây?

Đồng Hiền một mình đi con đường nhỏ về nhà, anh không thích đám người ồn ào nhốn nháo, chuyện đó thật làm cho anh khó xử..

Vừa khi về đến nhà, đột nhiên anh trông thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ngay trước ổng...

“Cô là...” Ở sân bay đã có gặp qua...

“Vợ chưa cưới của Hân!” Ý Á mỉm cười nói tiếp lời anh, “Còn anh là Đồng Hiền, Hân có nói về anh cho tôi biết!”

Đồng Hiền gật đầu, cẩn trọng quan sát cô gái trước mắt... Quả nhiên rất xinh đẹp, anh đúng thật không có khả năng nào mà so sánh cùng cô, chân thật nên khen con mắt thẩm mỹ của Lưu Hân, thế nhưng ánh mắt đó...

“Xin hỏi, chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi nào rồi phải không?” Anh cảm thấy ánh mắt của cô rất đỗi quen thuộc, hình như đã từng thấy qua...

Trong lòng Ý Á cả kinh, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười, “Ha ha... Sao có thể chứ? Tôi trước giờ đều ở nước ngoài mà, có lẽ Hân đã cho anh xem ảnh của tôi cũng nên?”

Lúc này, Đồng Hiền mới cảm thấy có chút bất lịch sự, vội vàng áy náy: “Aizz, xin lỗi... tại tôi quá nhạy cảm! Tiểu thư, cô đến đây là có chuyện gì sao?”

“Tôi là cô ý đến tìm anh!” Ý Á hiểu kì quan sát chung quanh, “Không được sao?”

“Tiểu thư thật có khiếu khôi hài...” Đồng Hiền có chút bối rối, hướng cô mời vào, “Cô có muốn vào nhà tôi không? Ở nơi này, nói chuyện thật không tiện”

Ý Á chỉ chờ những lời này của anh, ngay sau đó sáng khoái đáp, “Vây xin nhờ anh dẫn đường!”

Đồng Hiền dắt cô vào phòng, gian phòng rất nhỏ, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, Đồng Hiền đành nhường cô ngồi trên giường, bản thân mình đi rót trà, đưa một tách trà cho cô, sau đó, anh tiến đến cái ghế ở bàn máy tính, ngồi xuống.

Ỗ Á nhận lấy ly trà, nhìn cách bày biện trong phòng, không khỏi xúc động: “Đồng Hiền, theo tôi biết, lương của anh cũng không thấp... Tại sao lại ở nơi này?”

“À... Tiền lương phần lớn tôi đều đưa cho cô nhi viện, chính mình không quá khó khăn, chỉ cần vui vẻ là được, cần chi hoang phí?” Đồng Hiền buồn cười nhìn vị thiên kim này, cô vẫn còn là một bé con chưa bước chân vào xã hội mà.

“Ôi... Vẫn không thấy đổi nhĩ!” Ỗ Á một câu hai nghĩa.

“Sao?”

“Không, không có việc gì... Được rồi, lần này tôi tới đây là vì Hân!” Cô đầu tiên là nói rõ ràng nguyên do đến đây.

Đồng Hiền có lẽ cũng sớm đoán được, đáp lại rất tự nhiên: “Vâng, vậy tiểu thư muốn hỏi chuyện gì?”

“Tôi nghe nói...” Ỗ Á nheo cặp mắt xinh đẹp lại, “Anh vào công ty thực tập là vì mục đích không trong sáng phải không?...”

“Đúng, tôi yêu Lưu Hân, là vì muốn bên cạnh anh ấy, nên mới vào công ty!” Trái với dự đoán ban đầu của Ỗ Á, Đồng Hiền không hề tránh né, thoải mái thừa nhận.

Cô nhất thời nghẹn lời, “Anh...Anh... Anh vô sỉ!”

Đồng Hiền vẫn đáp lại trôi chảy: “Tiểu thư Ỗ Á, cô cũng yêu thương Lưu Hân à?”

“Đương nhiên” Cô không cam lòng thua thiệt, tỏ vẻ, “Hơn nữa, anh ấy còn là vị hôn phu của tôi, chúng tôi cũng sắp kết hôn rồi, anh lấy tư cách gì mà ngăn cản chúng tôi?”

“Tôi chưa hề có ý định ngăn cản ai cả!” Đồng Hiền đặt tách trà xuống bàn.

Ỗ Á ngây ngẩn cả người: “Nhưng, anh... khi nãy nói...”

“Tôi vừa nãy chỉ nói ‘Tôi yêu Hân, muốn bên cạnh anh ấy’ mà thôi!” Đồng Hiền sửa lại sai lầm của cô, “Tôi chưa nói rằng sẽ phá hoại đám cưới của hai người!”

Như nhau cả thôi... Nếu như Lưu Hân nhớ lại tất cả, vì cậu... Anh ấy nhất định sẽ không kết hôn! Ý Á trong lòng thừa hiểu đạo lý này!

Đồng Hiền nhìn cô bé trước mặt, cuối cùng bật cười mà nói, "Yêu anh ấy là quyền của tôi, cho dù cô cùng anh ấy lấy nhau, sống chết cùng nhau... Tôi vẫn yêu anh ấy! Chỉ có điều..."

"Chỉ có điều?" Ý Á thắc mắc lặp lại.

"Chỉ có điều tôi sẽ rất thương tâm mà thôi!" Thanh âm Đồng Hiền nhẹ nhàng, như là đang đùa giỡn chuyện người khác, không phải của mình.

Ý Á biết rằng anh ta không nói dối, thế nhưng... chỉ có 'thương tâm' thôi sao?

"Không vậy thì cô muốn tôi phải làm sao?" Đồng Hiền lật ngửa lòng bàn tay, vuốt nhẹ tay, "Làm ầm ĩ, không cho anh ấy lấy cô, dùng mọi cách ép buộc anh ấy dành cả quãng đời còn lại cùng tôi sao?"

Sao có thể xảy ra được? Cho dù xã hội hiện nay rất cởi mở đi... nhưng... hai người đàn ông cùng nhau... sẽ có bao nhiêu là hạnh phúc?

"...Vậy sao anh vẫn yêu Hân chứ?" Chuyện này khiến cô thắc mắc cả nghìn năm rồi, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội để hỏi, "Với điều kiện của anh, kiếm người thật tâm yêu mình không phải là khó, sao anh vẫn muốn chỉ mình Hân vậy?"

"..."Chuyện này... Anh cũng chưa bao giờ suy nghĩ qua, hôm nay, nói đến..." Đúng vậy... Vì sao chứ?"

Dù cho thời gian cả ngàn năm trôi đi, thế nhưng vì sao tình yêu của anh dành cho Hân vẫn mãi không phai nhòa...

Dù cho mấy kiếp luân hồi, vì sao kí ức vẫn không một chút mất đi?

Dù cho biết rõ vị trí của mình trong lòng anh ấy không còn như xưa, vì sao vẫn cứ muốn cùng dây dưa?

Dù cho... Vì sao...?

"Này, anh kia" Ý Á lại cho rằng anh muốn đùa giỡn, tức giận đứng dậy.

Đồng Hiền phớt lờ động tác quá khích của cô, vẫn như cũ, trầm mình trong mạch suy tư...

"Đồng Hiền, anh nghe cho kĩ đây!" Ý Á dùng giọng điệu khiêu chiến, nói, "Mặc kệ mục đích cuối cùng của

anh là sao, anh cũng đừng ngoan cố muốn chia cắt tôi cùng Hân, anh hoàn toàn không đủ sức, hoàn toàn không có cơ hội!” Nói hết lời, cô vội vàng bước ra khỏi phòng.

“A... Chờ đã...” Đồng Hiền không kịp phản ứng, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, cửa đã đóng lại.

Buông lỏng người, ánh mắt Đồng Hiền tình cờ hướng về tờ báo khi sáng chưa kịp đọc... Ngay trang nhất, một tiêu đề rất lớn đập vào mắt anh: Dự Hằng – Thụy Thừa, đám cưới liên doanh.

14. Chương 13

Tin tức về việc kết hôn của Lưu Hân thông qua báo chí đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, ai nấy đều không quá ngạc nhiên, dù sao những đám cưới kiểu như vậy cũng đầy rẫy ra, chỉ có điều...

“Cái tên khốn này, tôi chém chết hần!” Chu Hủ toàn thân khoác lên mình một bộ lễ phục, tức tối ném tờ báo vào bàn cơm.

Vương Mãng ngồi đối diện cô, khẽ cười châm biếm nói: “Tiểu thư à, đêm nay là buổi hẹn đầu tiên của chúng ta, em cứ nhiên lại chỉ lưu tâm đến Đồng Hiền, em không thấy làm vậy là đang phá hủy bầu không khí hạnh phúc của anh và em sao?”

“Tôi khinh, hẹn hò khỉ gì với anh cơ chứ!” Chu Hủ như muốn phun nước bọt vào mặt anh ta, “Anh muốn kết hôn với kẻ thù kiếp trước của mình thật à?”

“...Kiếp trước chúng ta là kẻ thù sao?” Vương Mãng dùng vẻ mặt vô tội hỏi ngược lại cô.

Chu Hủ ném cho anh ánh mắt khinh thường: “Kiếp trước không phải anh ra lệnh chém đầu tôi à? Không lẽ còn muốn tôi khấu đầu cảm tạ long ân, không xem anh là kẻ thù sao?”

Anh bỗng tủm tỉm cười, lắc lắc tay, “Không cần cảm ơn đâu, nhưng anh có một chuyện muốn nói cho em biết đây”

“Chuyện gì?” Chó làm sao phun ra được ngà voi...

“Anh giết em... Bởi vì... Anh thích em!” Lúc Vương Mãng nói những lời này, không khó nghe ra sự vững vàng trong đấy.

“Hà?” Chu Hủ nghe vậy, thiếu chút nữa đã lật cái bàn, “Khụ... Khụ... Anh nói cái gì?”

“Anh thích em!” Anh vẫn bình thản tiếp tục nói, “Chẳng qua anh quá ngốc nghếch, vẫn luôn không nhận ra, sau này anh mới phát giác bản thân mình ngày càng yêu thích đáng vẻ vui tươi của em, thích đến mức ngay cả ngôi để vương cũng không cần... Vậy nên với vị trí hoàng đế khi đó của anh, em chính là một mối họa, anh nhất định phải giết em...!”

“... Vớ vẩn!” Chu Hủ quan sát người trước mặt hồi lâu, cất tiếng nói.

Vương Mãng hai tay ngửa ra, “Không đâu, chính vì kiếp trước không thể có được những thứ mình muốn, những người tài giỏi như chúng ta mới tiếp tục luân hồi, đến kiếp này đây, tiếp tục theo dõi thứ mong muốn kia!”

Bọn họ đúng là thế... Chu Hủ lại nhìn về phía tờ báo, “Thế nhưng, Đồng Hiền đâu cần truy đuổi hạnh phúc của cậu ấy nữa, vì sao cậu ấy lại tiếp tục đầu thai chứ?”

“Cậu ta vì cái gì rút cuộc chỉ mình cậu ấy biết rõ thôi, còn với anh...” Anh ta nắm lấy bàn tay Chu Hủ, đưa đến gần môi mình, “Anh là vì theo em mà đến đây, bất luận em là nam hay nữ, anh cũng phải có được em!”

“Ồ ăm!” Nhưng là sự nghiêm túc trên mặt Vương Mãng làm cho Chu Hủ có chút rung động, cô rút tay về, ngồi lại chỗ của mình, “Tôi đói bụng rồi, gọi đồ ăn đi!”

“Được!” Lập tức, anh gọi người phục vụ đến, rồi bắt đầu buổi “hẹn hò” đầu tiên của hai người...

.....

Ngồi đối diện bức tượng Chúa, Phó nữ tu có chút khó tin nhìn tờ báo trên tay của mình, Lưu Hân cùng một cô gái xa lạ kết hôn sao? Vậy Đồng Hiền đâu? Bọn họ không cùng một chỗ sao?

“Phó nữ tư, sơ có chuyện gì à?” Một đứa bé kéo kéo váy cô, hỏi.

“A... Không có gì!” Cuống quýt che dấu vẻ thất thần, Phó nữ tu cười mà xoa đầu bé con trước mặt, “Sắp đến giờ ngủ trưa rồi, chúng ta đi thôi!”

“Vâng ạ!” Diễm Diễm trả lời, dắt tay cô, hai người, một lớn một nhỏ cùng nhau bước đi.

Đồng Hiền... Sau mọi chuyện lại thành ra thế này? Cậu không bên cạnh Lưu Hân sao? Hay là...

.....

Hôm nay Đồng Hiền vẫn chưa đến công ty, Lưu Hân không khỏi nhú mào, không kể một đồng tài liệu chất như núi kia, cậu ta còn ngang nhiên nghỉ làm không xin phép, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không

thèm gọi. Nhân viên của công ty đều được phân công rõ ràng, bây giờ anh tìm đâu ra liền một thư kí được?!

“Lưu tổng! Có cậu Từ muốn gặp ngài!” Lúc này điện thoại từ phòng tiếp tân gọi đến, “Anh ấy nói là thư kí Đồng nhờ anh ấy tới!”

“Cho anh ta vào!” Đồng Hiền, cậu lại đang muốn làm gì đây?

Chốc lát sau, Từ Ngôn bước vào, trên tay cầm một cái hộp, bước đến trước mặt Lưu Hân.

Đây là lần đầu tiên anh gần gũi như vậy mà gặp mặt Lưu Hân, không phủ định, người này đem đến cảm giác áp bách cho người đối diện, anh ta cùng Tiểu Hiền hoàn toàn khác xa nhau, bị anh ta nhìn chòng chọc, Từ Ngôn hai tay không ngừng đổ mồ hôi...

“Đồng Hiền đâu? Cậu ta kêu cậu đến gặp tôi làm gì?” Không chút cảm tình chất vấn.

“Cậu ấy bị bệnh!” Từ Ngôn có chút sợ sệt, lui về sau mấy bước, “Nên mới nhờ tôi đến xin phép anh!”

“Bệnh à? Bị bệnh gì?” Chỉ đơn thuần là thắc mắc, không chút tình cảm cá nhân nào dính vào.

“Bị sốt” Từ Ngôn đột nhiên phẫn nộ, Tiểu Hiền luôn thật tâm với hắn ta, cư nhiên hắn lại không có chút lương tâm nào như thế, “Sốt rất cao, vẫn chưa giảm, đang ở nhà nghỉ ngơi, anh không tới thăm sao?”

Ngừng bút, Lưu Hân có chút buồn cười hỏi: “Cậu ta là gì của tôi? Tôi tại sao phải đi thăm cấp dưới của mình?”

Từ Ngôn nhú mào, tay nắm chặt thành nắm đấm, nghiến răng, cực kì giận dữ, nói: “Cậu ta đối với anh tốt như vậy, mặc cho đang ốm, sáng sớm vẫn cố gắng gượng dậy làm bữa trưa cho anh, anh sao lại không hề có chút quan tâm đến cậu ấy chứ?!”

“Đó là do cậu ta tự nguyện, không thể trách tôi!” Tiếp tục vùi đầu vào công việc, một chút áy náy Lưu Hân cũng không có, trái lại, anh còn đưa một tờ báo đến trước mặt Từ Ngôn: “Nhìn đi, không thấy báo đăng gì à?”

“Tôi biết” Từ Ngôn kích động, ném tờ báo sang một bên, “Anh muốn kết hôn thì đã sao!”

“Nếu đã biết, không có gì cậu lại phát điên lên?” Lưu Hân chẳng thèm liếc nhìn.

Từ Ngôn cầm phẫn ném cái hộp kia xuống trước mặt Lưu Hân, “Tôi mới chả thèm quan tâm, nếu không phải Tiểu Hiền nhờ tôi đem cái này đến, tôi cũng chẳng bỏ công mà đến gặp anh đâu!”

Nhìn hộp cơm trên bàn, Lưu Hân coi như còn chút lương tâm, cầm lấy, mở ra, quả nhiên đúng là cơm mà Đồng Hiền chuẩn bị cho anh hằng ngày.

“Cậu ta nhờ cậu mang đến?” Cái tên Đồng Hiền này...

“Đúng vậy!” Từ Ngôn cảm thấy bất công thay cho Tiểu Hiền, tên đàn ông này có gì tốt chứ, “Tôi đã đem đồ ăn đến, giờ phải về đây, tạm biệt” Không thèm quay đầu lại, anh đóng mạnh cửa, bước đi!

Sau khi Từ Ngôn đi, tầm mắt Lưu Hân chuyển dời từ đồng văn kiện sáng cái hộp cơm kia, rồi lại nhìn sang đồng hồ trên tường, cũng đã tới giờ ăn trưa rồi... Mùi hương bên trong hộp, thông qua khe hở, nhẹ nhàng lan tỏa, Lưu Hân không tự chủ mở hộp cơm trưa ra

Thức ăn thực sự rất phong phú, dinh dưỡng lại đầy đủ, đúng là một bữa cơm trưa chân chính... Trước đây đều là như vậy sao? Lưu Hân có chút hứng thú, cầm lấy đôi đũa Đồng Hiền đã chuẩn bị cho anh, gấp lấy một viên thịt, bỏ vào trong miệng...

Nhất thời, một cổ hương thơm tràn ngập trong khoang miệng, viên thịt tròn tròn, trơn nhẵn, (YY: cứ nhiên đến khúc này, đầu óc ta lại không còn chút thanh tịnh *cười gian*) rất ngon miệng, không béo không ngấy, có thể thấy được người làm nó bỏ ra không ít thời gian cùng tâm ý.

“Mùi vị thật sự rất ngon!” Lưu Hân nhắm mắt tận hưởng chút hương vị còn vương vấn trong miệng, nhưng, tựa hồ, rất quen thuộc...

Lại nhắm mắt, lần này vô số hình ảnh dần dần hiện lên trong đầu, cha, mẹ, ông, bà, còn có Ý Á, Kỳ Dương... Cuối cùng là một thanh niên mặc đồ cổ trang, đưa lưng về phía anh, đang dẫn một chú ngựa đi trên đồng cỏ xanh biếc, tay cầm một chiếc lá đưa lên miệng. Chiếc lá ấy lại có thể như một cây sáo phát ra giai điệu trầm bổng, nhẹ nhàng len lỏi vào lòng người. Tuy không thấy rõ mặt người kia, Lưu Hân vẫn biết cậu ta đang nói chuyện với mình.

“Hân, mùa xuân trăm hoa đua nở, đây là mùa tuyệt nhất đúng không?” Cậu ta ngồi xổm xuống, chơi đùa với đám cỏ xung quanh.

Chẳng biết vì sao Lưu Hân không thể di chuyển, chỉ có thể đứng tại chỗ đáp: “Đúng thế, mùa xuân vạn vật sinh sôi, lẽ nào khanh không cảm thấy thích sao?”

“Ha...ha...” Tiếng cười lạnh lớt của người thanh niên kia làm cho ngực Lưu Hân như bị một ngọn lửa đốt cháy, trở nên nóng rực, “Thần thích chứ, nhưng thần lại thích mùa hạ hơn, bởi chỉ có mùa hạ thì hoa sen mới nở thôi!”

“Vậy thì, ta sẽ tuyên cáo với khắp thiên hạ, mùa hạ là của khanh, tất cả hoa sen trong thiên hạ cũng là của Thánh Khanh ngươi, như vậy được không?” Giọng điệu Lưu Hân đầy sùng nịnh.

“Không được đâu!” Người thanh niên lập tức bác bỏ, “Những thứ tốt đẹp là dành cho mọi người, Hân người không nên làm điều xằng bậy!”

“Vậy khanh muốn thế nào? Tiền tài vô số? Vàng bạc trân quý? Ánh trăng trên trời cao? Hay là giang sơn này?” Lưu Hân cười hỏi, “Bất kể là thứ gì, ta đều có thể cho khanh!”

“Thần không muốn gì cả” Hân đứng lên, trong chớp mắt xoay người lại, nói, “Thần chỉ muốn...”

Hân còn chưa nói ra, Lưu Hân cũng chưa kịp nhìn rõ dáng vẻ hân, xung quanh đột nhiên lóe sáng, dần dần bao phủ người trước mắt...

“Thánh Khanh?” Lưu Hân giật mình tỉnh giấc, cánh tay vươn lên cố gắng chạm vào côi mộng vừa rồi.

Điều hòa trong phòng làm việc đang rất thấp, nhưng đầu Lưu Hân lại đầy mồ hôi, chiếc đĩa khi nãy trên tay anh đã rơi xuống đất... Vừa rồi là mộng sao?!

Vì sao giữa ban ngày cũng có thể gặp giấc mộng này? Lưu Hân theo thói quen định cầm lấy điều thuốc, nhưng khi nhìn đến hộp cơm trên bàn, nhớ đến Đồng Hiền, ngày ấy ở nhà hàng tức giận trước mặt mình

“Ngài là người bình thường, sức khỏe là quan trọng nhất! Mà hút thuốc lá rất có hại cho sức khỏe, còn cà phê lại gây hại cho dạ dày, vào buổi trưa mà lại dùng những thứ này, cơ thể ngài có thể chịu được bao lâu?”

Cậu ta có lẽ là người duy nhất dám dùng giọng điệu ấy nói với anh!

Vùi điều thuốc xuống gạt tàn, Lưu Hân lần đầu tiên quyết định... Anh lập tức gọi điện đến tiếp tân: “Tôi phải ra ngoài, bảo bộ phận tiếp tân tạm thời ngưng tiếp khách!”

“Vâng ạ!” Điện thoại nhanh chóng truyền đến thanh âm của một người phụ nữ.

Sau khi thu dọn lại hộp cơm, Lưu Hân tìm một chút tài liệu về Đồng Hiền trên máy tính... Cậu ta ở... Tất máy, Lưu Hân cầm áo khoác, đi xuống nhà để xe...

15. Chương 14

Lối vào nhà Đồng Hiền không rộng lắm, Lưu Hân đành đỗ xe ở khu nhà đối diện, bước đi một đoạn đường, cuối cùng tới được cửa nhà Đồng Hiền...

“Ồ đây sao...?” Đúng là anh đã nhớ rõ địa chỉ, chính là nơi này, nhưng có vẻ quá đơn sơ đi!

Lưu Hân âm thầm nhận xét, bước nhanh vào trong, đi lên lầu ba, đi đến phòng của Đồng Hiền, lịch sự gõ cửa, nhưng lại không thấy trả lời.

“Cốc cốc cốc!” Tiếp tục gõ cửa, Lưu Hân đã hết kiên nhẫn, trở nên vội vã mà kêu lớn, “Đồng Hiền, cậu ở đâu?”

Bên trong vẫn không chút động tĩnh, anh nóng ruột, đưa tay lên vặn nắm cửa, ngoài ý muốn... Cửa mở?!

Suy nghĩ một chút, anh quyết định đẩy cửa đi vào... Căn phòng nhỏ, hẹp, cửa sổ thì đóng kín, rèm cửa xanh cũng không thấy kéo lên, căn phòng càng trở nên âm u hơn. Màn hình máy tính chợt lóe lên, thu hút sự chú ý của Lưu Hân, anh bước tới, nhưng, chưa kịp đến, thành linh chân anh đụng phải cái gì đó, cản trở lối đi của anh!

Nhìn xuống, lại là Đồng Hiền đang mê man dưới sàn nhà?!

“Đồng Hiền?!” Lưu Hân càng hoảng sợ hơn, lập tức ngồi xổm xuống, nâng cậu ta dậy, lại cảm nhận được người cậu ta đang rất nóng, “Không tốt rồi!” Xem ra cậu ta sốt rất nghiêm trọng đây.

Nhưng mà... Nhìn bộ dạng thảm hại lúc này của Đồng Hiền, Lưu Hân có chút khó hiểu... Hai gò má đang đỏ bừng, bên ngoài lớp áo ngủ còn trùm một chiếc chăn, mà cái chăn lại kéo dài tới giường, trên giường cũng rất bừa bộn, có lẽ cậu ta kéo chăn từ trên giường xuống, muốn làm gì sao? Hay là tìm vật gì?

Anh đang suy xét tỉ mỉ, Đồng Hiền lại mê man mở mắt, “Aizzz...” Bởi vì đang sốt cao, Đồng Hiền dĩ nhiên không biết có Lưu Hân bên mình!

Hai mắt anh giục giục, sau đó mới chặt vật chống đỡ cơ thể đứng lên, cố gắng bò tới máy tính, thở không ra hơi, nhưng tay vẫn gõ bàn phím không ngừng, dường như muốn hoàn thành nốt công việc...

“Này, cậu không muốn sống nữa à!” Không biết vì sao, trông thấy Đồng Hiền không quan tâm đến thân thể chính mình, Lưu Hân vô cùng tức giận, “Bệnh như thế này rồi, còn ngồi đó đánh máy tính, mau quay về giường đi!”

Thế nhưng Đồng Hiền vẫn không có chút phản ứng gì, tay vẫn lưu loát trên bàn phím: “Một chút nữa thôi... Sắp xong rồi...”

“Một chút gì chứ! Mau lên giường!” (YY: lên giường làm gì vậy Hân ca *mờ ám*) Lưu Hân thoáng cái ôm lấy cậu ta, dự định ôm cậu ta đem lên giường (YY: trời ạ, con lại không thể nào trong sáng nữa rồi), không nghĩ tới, hay tay Đồng Hiền lại nắm chặt bàn máy tính, không có buông ra!

“Một chút nữa thôi... Tối nay phải nộp rồi...” Đồng Hiền khó khăn trả lời, nhưng vẫn rành mạch nói đến vấn đề.

“Nộp cái gì?” Lưu Hân nổi nóng, kéo mạnh tay cậu ta, lôi lên giường: “So với tính mạng của cậu quan trọng hơn sao?”

Nhưng mà Đồng Hiền vẫn cố chấp nhìn về phía máy tính, cổ vương tay ra, dường như còn muốn tiếp tục, “Khụ...Khụ... Hân... Lưu tổng... Công việc...”

“...?!” Đột nhiên ý thức được, Lưu Hân lập tức quay đầu lại, quả nhiên bên cạnh máy tính, đặt một đồng văn kiện, đó là của ngày hôm qua anh giao cho cậu xử lý!

Bước đến, Lưu Hân mở đồng tài liệu ra xem, Đồng Hiền cư nhiên có thể hoàn thành gần xong tất cả, đây là công việc mà ba ngày người khác mới có thể hoàn thành a!

Lưu Hân vì muốn gây khó dễ cho cậu, cố ý giao cho cậu hai ngày phải hoàn tất, chính là anh muong muốn thấy được vẻ mặt mất mặt nhuệ khí của cậu khi không thể hoàn thành, ai ngờ... Lại quay đầu nhìn máy tính, chính xác là đang chỉnh sửa bản kế hoạch cuối cùng?!

Không tin vào mắt mình, anh nhìn lại Đồng Hiền, “Cậu vì thức đêm hoàn thành công việc... Mới bị sốt à?”

“Khụ... Khụ...” Đồng Hiền căn bản không nghe được anh nói gì, nằm trên giường ho khan.

“Cậu...” Trong lòng lúc này khó có thể diễn tả được, có phải hay không chính mình có chút ấu trĩ?

Nhìn bản kế hoạch trên máy tính lần nữa, tuy rằng chưa hoàn thành, thế nhưng có thể nói đã rất hoàn mỹ rồi. Đồng Hiền có năng lực thật sự ưu tú cùng với thái độ làm việc rất đáng khen. Nhưng chính mình vì cậu ta nói thích mình trước đám đông mà thẹn quá hóa giận sao, dồn hết tâm trí gây khó dễ cho cậu ta... Thật vì tâm tư của bản thân mà chôn vùi một nhân tài a?

“Hân...” Lúc này, Đồng Hiền trong cơn mê man, nhẹ giọng kêu lên cái tên từ tận đáy lòng, “...Hạnh phúc...”

Hạnh phúc? Lưu Hân không nhận được, tiến gần lại, nghe rõ xem cậu ta đang nói gì, thế nhưng lời nói lại đứt quãng làm cho anh không thể hiểu được, “Cậu rốt cuộc muốn nói gì với tôi?”

“Ừm...”Dường như nghe thấy lời này, Đồng Hiền run rẩy khẽ động lông mi, hơi hơi mở mắt, nhưng không nhìn rõ, “Hân?”

“Là tôi, Lưu Hân, cậu muốn nói gì?” Lưu Hân kiên nhẫn lặp lại câu hỏi.

“Không... Anh không phải...” Trần ngập thất vọng nhắm mắt lại, Đồng Hiền xoay người, lúi vào bên trong, cuộn tròn người lại, “Hân... Anh ở đâu?”

Hành động của cậu làm cho Lưu Hân hást mẫn, anh đường đường chính chính đứng tại nơi đây, tại sao lại nói không phải, anh không xứng làm “Lưu Hân” sao? Đúng là một sự sỉ nhục mà!

“Đồng Hiền? Cậu đây là có ý gì? Cậu...” Anh gơ tay, muốn bắt cậu ta quay mặt qua, nhưng lại chạm phải một thứ gì đó... Khuôn mặt ướt đầm... Nước mắt sao?!

Nước mắt Đồng Hiền có năng lực kì lạ, có thể làm cho Lưu Hân đang tức giận trong khoảnh khắc tỉnh táo lại, ngữ khí trong nháy mắt cũng ôn nhu hơn, khẽ xoay người Đồng Hiền lại, anh nhìn thấy...

“Đồng Hiền?” Cậu đang cười sao? Thật là một nụ cười mỹ lệ...

Hai gò má rõ ràng vệt ngấn vệt dài nước mắt, nhưng lại đang mỉm cười, cậu ta là đang có giấc mộng đẹp sao? Nhưng tại sao... Lưu Hân đưa tay ôm chặt ngực mình... chính mình lại cảm thấy đau đớn? Vì cậu ta sao?

“Hân... Hạnh phúc...” Lại là những lời này.

Lưu Hân rất muốn biết ý nghĩa của nó, thế nhưng trực giác nói cho anh biết... Đồng Hiền sẽ không nói với anh?

Khẽ buông tiếng thở dài, bây giờ phải xử lý việc trước mắt đã... Đắp chặn lại cho Đồng Hiền, lấy túi chườm đá bên cạnh, đi về phía tủ lạnh, bỏ đá vào, rồi tiến đến để lên trán cậu ta, sau đó mới ngồi vào máy tính, giúp cậu ấy hoàn thành bảng kế hoạch, cứ xem như là chút bồi thường của anh đi!

Đúng như lời cậu ấy nói, một chút nữa thôi, Lưu Hân tổn không nhiều thời gian, hoàn thành xong hết. Lưu Hân đóng tập tin lại, thuận tiện ngồi xuống rút USB ra, ngẩng đầu lên mới phát giác màn hình máy tính được chăm chút tỉ mỉ của Đồng Hiền

Giữa màn hình màu trắng là một tấm hình cưới, trong tấm hình đó, đích thị là anh cùng Ý Á. Một trái tim lớn bao xung quanh hai người, phía dưới góc, có một tiểu thiên sứ mỉm cười thật tươi đang cầm cung tên bắn về phía bọn họ. Còn một tiêu đề rất lớn phía trên “Happy Wedding chúc mừng anh”, bên dưới cùng là đồng hồ đếm ngược đến ngày cưới!

Cái này đây... làm cho Lưu Hân lúng túng, anh thật sự không biết Đồng Hiền đang nghĩ gì!

Nếu như lúc trước anh nghĩ Đồng Hiền vì tiền mà bám lấy anh, vậy thì một tháng trôi qua, ngoại trừ mỗi ngày đều làm cơm cho anh, thì cậu ta cũng không hề có hành động nào quyến rũ anh.? Nếu cậu ta thực sự yêu thích anh, vậy tại sao lại không làm gì để ngăn cản hôn nhân này, trái lại còn “Chúc mừng anh”? Lẽ nào, cậu ấy chẳng qua chỉ mong muốn được tiếp tục công việc thôi sao?

Bất tri bất giác, hai chân Lưu Hân tiến lại gần giường, khe khẽ vuốt ve khuôn mặt Đồng Hiền, không biết đang nghĩ gì...

“Ừm...” Cảm giác có người chạm vào mình, Đồng Hiền cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Cậu thích tôi sao?” Những lời này không biết tại sao lại thốt ra, ngay cả Lưu Hân cũng cảm thấy kì lạ, nhưng anh vẫn rất mong nghe được câu trả lời...

“...Thích... Rất thích...”

Đây là câu trả lời sao? Lưu Hân không thể xác định được, thế nhưng không giống lần đầu tiên, giọng nói của Đồng Hiền nhẹ nhàng cất lên, vô tình khơi mào dục vọng chưa từng có của Lưu Hân, anh muốn hôn cậu ta... Đây là lần đầu anh chủ động muốn hôn một người...

Không để anh tiếp tục suy nghĩ, thân thể đã phản ứng nhanh hơn, nâng khuôn mặt Đồng Hiền lên, môi nhẹ nhàng hạ xuống, chỉ mới đơn thuần tiếp xúc thôi, nhưng lại khiến Lưu Hân mất kiểm soát, phía dưới bụng căng thẳng, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Không nghĩ rằng, Đồng Hiền lại dễ dàng dấy lên ham muốn trong anh như thế...

Lưu Hân tựa như thấy quỷ, vội vàng tách ra khỏi Đồng Hiền vẫn còn đang mê man, có chút sợ hãi lui về sau, cuối cùng với tay lấy văn kiện, vội vã đi ra ngoài!

Sau khi Lưu Hân rời đi, căn phòng lại phục hồi lại vẻ yên tĩnh, Đồng Hiền căn bản không biết việc gì đã xảy ra, tiếp tục giấc mộng của chính mình...

Trong mơ, anh thấy được hôn lễ của Lưu Hân, đứng cạnh bên Hân là một tiểu thư xinh đẹp, hai người, trai tài gái sắc, thật sự rất xứng đôi!

Chính mình chỉ đứng trong góc phòng của lễ đường, anh rất muốn khóc, thế nhưng anh lại đang mỉm cười, bởi vì... Lưu Hân đang cười... Cười rất hạnh phúc... Như thế là đủ rồi...

Hân, chúc hai người hạnh phúc...

16. Chương 15

Sau khi xin nghỉ cả một ngày, cơn sốt của Đồng Hiền rốt cuộc cũng lui xuống. Sáng sớm ngày hôm sau, anh vội vã đến công ty, một tay ôm đồng tài liệu, một tay cầm theo hộp cơm giống thường ngày.

Tới công ty, anh đột nhiên phát giác không khí hôm nay có chút không bình thường, nhất là các nhân viên nữ đang làm việc hăng say hơn ngày thường nhiều lắm... Chuyện gì xảy ra sao? Cảm thấy cực kì tò mò, anh đến bộ phận tiếp tân thăm dò

“Xin hỏi, hôm nay có vị khách nào đến à?”

Cô nhân viên kia thái độ hôm nay cực kì tốt, yếu điệu mà trả lời: “Cậu không biết à? Kỳ Dương đã trở về rồi, đương nhiên mọi người phải chuẩn bị đón tiếp anh ấy thật tốt!”

Kỳ Dương... Dựa vào những điều Đồng Hiền được nghe nói thì đó là trợ thủ đắc lực của Lưu Hân, hơn nữa hai bên gia đình họ lại có quan hệ rất tốt, đích thực là một người không thể thiếu trong công ty này... Thế nhưng anh ta đã trở về, vậy chính mình...

“Lưu tổng, tôi có thể vào không?” Lúc này Đồng Hiền đã tới cửa phòng của Lưu Hân, gõ cửa, lễ phép hỏi.

“Vào đi!” Được Lưu Hân đồng ý, anh mới bước vào.

Mở cửa ra, Kỳ Dương quả nhiên đang đứng bên trong, tay đang cầm công văn...

Tiến lên, Đồng Hiền gật đầu chào hỏi: “Anh Kỳ, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp!” Kỳ Dương lịch sự chào lại, cũng nhân lúc đó quan sát kĩ người trước mặt.

Người này không biết rốt cuộc đã làm cái gì, lại có thể khiến cho người luôn kiên định như ông chủ có thể thay đổi chủ kiến đây.

Đồng Hiền đem đồng văn kiện đặt lên bàn Lưu Hân, cũng không quên để hộp cơm xuống cạnh, “Cái này... Lần trước là ngài đã giao cho tôi làm!”

“Ừ...” Từ khi Đồng Hiền bước vào cửa, Lưu Hân không hề nhìn cậu lần nào... Mà không, đúng hơn là không dám nhìn cậu ta, hạ thấp đầu nói, “Đồng Hiền, hiện tại Kỳ Dương đã quay về rồi, cậu không cần làm công việc này nữa, bắt đầu từ bây giờ cậu là trợ lý của Kỳ Dương”

“Sao ạ..?!” Đồng Hiền sửng sốt nói không nên lời, “Nhưng mà...”

“Còn hai tháng nữa là tôi kết hôn rồi, có rất nhiều chuyện giao cho Kỳ Dương, vì vậy cậu hãy theo phụ giúp cậu ta” Giọng điệu của anh không cho phép ai được từ chối.

Đồng Hiền thoáng ngẩn người, gật đầu: “Tôi đã biết!” Chính xác là... còn hơn hai tháng!

“Được rồi, cái này...” Lưu Hân lấy ra một phong bì, “Đưa cho cậu!”

“Đây là...” Đồng Hiền nhận lấy, vẻ mặt không hiểu được.

“Hợp đồng làm việc chính thức!” Lưu Hân trả lời ngắn gọn, “Bạn có năng lực cùng thái độ làm việc rất tốt, do đó, sau khi kết thúc đợt thực tập này, tôi sẽ chính thức nhận cậu vào làm việc, tiền lương có thể bàn bạc sao, cậu thấy thế nào?”

Kỳ Dương thoáng chút bất ngờ, mời người làm việc như thế này, trước giờ đây là lần đầu tiên của công ty, cái người tên Đồng Hiền này...

Đồng Hiền nhìn phong thư trước mặt, bất đắc dĩ nở nụ cười, “Việc này... Tôi thật sự không cần!” Anh chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đẩy phong thư về nơi cũ.

“Cái gì?” Lưu Hân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cùng Kỳ Dương vẽ mặt cực kì giống nhau – khó có thể tin! “Bạn không cần công việc ở đây sao?”

Đồng Hiền gật đầu, “Tôi chỉ hi vọng làm việc ở đây ba tháng, sau đó thì... không cần ạ.”

Một mai khi hẹn ước kết thúc, có lẽ anh sẽ quay về cô nhi viện làm việc, còn Lưu Hân...

“Bạn...” Kỳ Dương muốn nói gì đó, đã bị Lưu Hân ngăn cản.

“Thôi được rồi!” Thu hồi lại phong thư kia, bỏ vào ngăn kéo của mình, “Bạn không muốn, chúng tôi cũng không miễn cưỡng. Như vậy đi, tạm thời tôi sẽ giữ lại nó, bất cứ khi nào cậu đổi ý, chúng tôi đều rất hoan nghênh!”

“Cám ơn lòng tốt của ngài!” Đồng Hiền hướng phía anh ta tạ ơn, “Tôi đi làm đây, anh Kỳ, anh có gì muốn giao cho tôi làm hay không?”

“Đi theo tôi!” Kỳ Dương cũng không nán lại, dẫn Đồng Hiền ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Lưu Hân tạm dừng công việc của chính mình, nhìn về cánh cửa nên hai người họ vừa đi, tay chống cằm, nhắm mắt trầm tư suy nghĩ...

Đồng Hiền đối với anh mà nói... Là cực kì nguy hiểm... Trước khi kết hôn, anh nhất định phải hạn chế tiếp xúc cùng cậu ta... Nếu không... Hậu quả thật không thể lường!

“Reng... Reng...” Thành linh, tiếng điện thoại vang lên, Lưu Hân đành trệ suy tư, nhắc máy, “Alo, chuyện gì?”

“Thưa ông chủ, Kỹ tổng đến tìm ngài ạ!” Nhân viên lễ tân nói.

Sao lại là hắn? Tâm trạng Lưu Hân càng trở nên xấu hơn, “Được, cho ông ta vào”

“Vâng ạ!”

.....

Bước ra khỏi phòng Lưu Hân, Kỳ Dương vẫn bước phía trước, thế nhưng khóe mắt thỉnh thoảng lại nhìn về hướng người phía sau, người này... Nên nói không biết tốt xấu, hay là... Cậu ta suy cho cùng là đang nghĩ gì đây...

“Ha ha... không phải là Kỳ Dương cùng Đồng Hiền đây sao?” Trước mặt lão già háo sắc Kỷ Khải Đằng đích thị là hai mỹ nhân hấp dẫn.

“Là ông sao?” Kỳ Dương nét mặt cực kì chán ghét, trông thấy bên người lão già còn có một người đàn ông mặc tây trang đen, vẻ mặt anh càng trầm xuống, “Ông đến đây làm gì?”

“Tôi là khách a, sẵn tiện đem theo một vài thứ đáng yêu cho ông chủ các người!” Vừa nói hắn vừa vẫy vẫy văn kiện trong tay.

“Ông chủ, thời gian không còn sớm nữa!” Tên áo đen bên cạnh liếc nhìn Đồng Hiền một cái, rồi quay sang nhắc nhở Kỷ Khải Đằng.

Kỷ Khải Đằng lập tức hiểu ý, cười với Đồng Hiền cùng Kỳ Dương: “Hôm khác chúng ta lại nói chuyện!” Nói xong, hai người họ hướng phòng Lưu Hân mà đi đến...

Đồng Hiền gặp ông ta được hai lần, nên có chút không rõ, Lưu Hân và Kỳ Dương tại sao lại căm ghét ông ta đến thế, vừa lúc hôm nay có cơ hội, anh dự định sẽ hỏi Kỳ Dương để rõ ràng mọi chuyện.

“Anh Kỳ à... Có phải Lưu tổng cùng Kỷ tổng quan hệ không tốt phải không?”

“Không phải không tốt, mà là cực kì tệ hại!” Kỳ Dương dừng bước, đứng ở máy nước tự động, lấy hai ly cà phê, “Cho cậu!”

“Cám ơn!” Đồng Hiền nhận lấy, “Cực kì tệ hại? Bởi vì chuyện kinh doanh sao?”

“Một nửa thôi, còn lại là... bởi vì nhân phẩm của ông ta rất có vấn đề!” Kỳ Dương dựa vào vách tường, uống một ngụm cà phê, “Cậu cũng vừa thấy người bên cạnh ông ta đấy! Nhất định cũng không phải loại tốt đẹp gì!”

“Ừm... Vậy mục đích của ông ta...” Đồng Hiền khiêm tốn tiếp thu, hi vọng thời gian còn lại có thể giúp đỡ cho Lưu Hân.

“Thu mua công ty này! Từ lâu ông ta đã có tham vọng này, trong giới ai cũng biết!” Kỳ Dương cảm thấy rất kì lạ, chuyện như vậy, mà anh có thể xem như chuyện nhà bình thường kể cho Đồng Hiền nghe.

Có lẽ ở cậu ta, anh cảm nhận được một khí chất giản đơn, khiến cho người khác không thể đề phòng, thậm chí nói đúng hơn là... không hề có phòng bị!

“Như vậy à?” Chuyện này là lần đầu tiên anh được nghe đến, ” Vậy chắc hẳn Lưu tổng đã có cách đối phó với ông ta rồi!” Anh khẳng định mà nói.

Kỳ Dương rất buồn bực, nhìn anh hỏi: “Cậu sao lại nghĩ vậy?” Cậu ta dường như còn hiểu Lưu tổng hơn cả mình...

“Là vì từ trước đến nay, Lưu tổng là người... khi không nắm chắc việc gì, thì sẽ không thực hiện nó!” Tựa như cách đối xử khi xưa của anh ấy với Vương Mãng...

“A... Xem ta tôi nên xem xét cậu kĩ hơn!” Kỳ Dương nở nụ cười, “Trưa nay, cùng tôi đi ăn cơm, được chứ?”

“Vâng!” Đồng Hiền gật đầu đáp ứng, “Tôi cũng có chút chuyện muốn thỉnh giáo anh!”

“Tôi cũng vậy!” Kỳ Dương thần bí cười.

“Sao ạ?”

.....

Trong phòng làm việc, dù không muốn thấy bọn họ, nhưng Lưu Hân vẫn ngồi trước bàn công tác, không mang chút cảm tình hỏi: “Kỷ tổng lần này đến đây là có chuyện gì?”

“Ha... ha, cũng không có gì quan trọng... Bất quá, sáng sớm hôm nay, Hắc Lang có tra được một chuyện rất thú vị dính dáng đến... chú dê non khả ái này đây!” Hắc đưa túi văn kiện đến trước mặt Lưu Hân.

Biểu tình có chút thay đổi, Lưu Hân nhận lấy tập hồ sơ đó, mở ra xem, lập tức anh kinh ngạc trừng lớn hai mắt, “Ông dám động đến người này?!”

“Không hề, cậu cứ yên tâm!” Kỷ Khải Đằng thích nhất là thấy đáng vẻ thất kinh này của Lưu Hân, “Chúng tôi nào dám động đến, dù sao đây cũng là...”

“Câm miệng, ông muốn gì, cứ nói ra đi!” Lưu Hân cầm phần ném tài liệu xuống bàn.

“Đơn giản thôi! Ngày mai... cậu đến nơi này! Nhưng mà... chỉ được mình cậu thôi đó! Ha ha ha ha...” Nói xong, ông ta để lại một tờ giấy, cùng Hắc Lang rời đi.

Lưu Hân cầm tờ giấy lên xem, liếc nhìn địa chỉ, tức giận xé thành từng mảnh nhỏ, “Lão già chết tiệt!”

Sau đó, anh lập tức cầm lấy túi văn kiện cho vào máy nghiền... Chuyện này không thể để ai biết được... Không ai được quấy rầy người này...

17. Chương 16

Đến buổi trưa, đã dự định cùng Kỳ Dương dùng bữa, nhưng ngoài ý muốn, anh ta lại báo rằng có việc, đang cùng Lưu Hân tại phòng làm việc bàn bạc vài vấn đề, bản thân mình cũng không muốn tiếp tục quấy rầy Kỳ Dương, Đồng Hiền quyết định tự mình đi đến một quán ăn nào đó gần công ty để ăn cơm.

Vốn là định ăn xong sẽ quay về công ty, nhưng không ngờ lại phải nghênh đón một người mình hoàn toàn không nghĩ đến sẽ gặp nữa!

“Cậu là Đồng Hiền đúng không..., tôi có thể ngồi cạnh được không?” Tuy rằng là hỏi, thế nhưng người toàn thân khoác lên bộ tây trang đen trước mặt kia đã ngồi xuống, đối diện với Đồng Hiền.

“Ngài là...” Ban nãy đi bên cạnh Kỷ Khải Đằng chính là người này.

“Hắc Lang, tên của tôi” Hần tự giới thiệu tên, “Cậu nhất định phải nhớ kĩ!”

Nhìn hần cũng không có ý đồ gì xấu, Đồng Hiền vẻ mặt bình thản đáp lại: “Hắc tiên sinh tìm tôi có việc gì sao?”

Ánh mắt Hắc Lang thâm sâu liếc nhìn, khóe miệng toát ra nụ cười tựa có tựa không: “Nếu như tôi nói, ông chủ của cậu đang gặp nguy hiểm, cậu có tin không?”

Đồng Hiền nghe vậy, chén trà trong tay khẽ lắc nhẹ, biểu tình trên mặt anh có chút khiếp sợ, giọng nói thoáng chốc trở nên trầm hơn, Ngài đây là có ý tứ gì?”

Thì ra là thế, Hắc Lang từ phản ứng của Đồng Hiền dường như đoán được chuyện gì thú vị, “Không ý tứ gì cả, ở trường cậu là thiên tài, sao không tự suy đoán thử xem?”

“Ngài điều tra tôi?” Người đàn ông này...

Hắc Lang kiêu ngạo mỉm cười: “Tôi chỉ điều tra những thứ tôi hứng thú, cậu nên cảm thấy vinh hạnh nha!” Những thứ hắn cảm thấy hứng thú chỉ có thể là con mồi của chính hắn.

“Mục đích của ngài đến tột cùng là gì?” Cảnh giác của Đồng Hiền nâng cao không ít, cẩn thận quan sát đối phương, muốn từ vẻ mặt của hắn tìm ra được manh mối, nhưng mà...

Hắn không cho anh cơ hội này, dứt khoát đứng lên: “Chỉ là nhắc nhở cậu... Cẩn thận nhà kho, bởi vì... Nơi đó có lửa!” Nói xong, hắn chớp nhoáng rời khỏi quán ăn.

“Nhà kho? Lửa?” Đồng Hiền lẩm nhẩm lại những từ này, đây là... có ý nghĩa gì chứ?

Mà khi anh quay đầu nhìn lại, thân ảnh của Hắc Lang đã không còn trong tầm mắt của anh, nhẹ nhàng nhúu mày, rốt cuộc... Người kia muốn gì...

Những lời Hắc Lang nói lúc trưa liên tục quấy nhiễu Đồng Hiền, công việc của anh lúc chiều được giải quyết vội vã trong sự phiền não.

Anh không đem chuyện này ra kể cho bất kì ai, mặc cho Kỳ Dương cảm thấy anh có chút kì lạ, hỏi thăm, anh cũng không nói cho anh ta biết... Nói ra chỉ khiến cho người khác lo lắng, Đồng Hiền cho là vậy!

Tâm trạng vẫn liên tục bất an như thế cho đến ngày hôm sau, sáng tinh mơ khi anh đến công ty,

cảm thấy rất lạ khi Lưu Hân như có chuyện gì đã rời khỏi công ty, giao hết công việc ngày hôm nay cho Kỳ Dương xử lý.

“Anh Kỳ, nhà Lưu tổng xảy ra chuyện gì sao?” Lòng mang nặng cảm giác không yên ổn, anh lập tức hỏi thăm Kỳ Dương.

Kỳ Dương tủm tỉm nhìn anh cười, trả lời: “Không, Lưu tổng chỉ là có một cuộc hẹn, không có gì quan trọng!”

“A? Thế nhưng...” Không đúng, vẻ mặt của Kỳ Dương rất không bình thường.

Anh nói đến đây đã bị Kỳ Dương ngắt lời: “Đồng Hiền, cậu rảnh rồi như thế, không bằng giúp tôi đi, trước khi Lưu Tổng trở lại, cậu hãy dọn dẹp văn phòng của ngài ấy!” Ngụ ý chính là muốn anh đừng tiếp tục nhiều lời nữa.

Hiểu rõ anh ta không muốn nghe mình nói nữa, Đồng Hiền cũng không hỏi nhiều, gật đầu, đi về văn phòng của Lưu Hân, nhưng mà bất an trong lòng vẫn cứ khuếch tán, không hề thuyên giảm.

Nhìn cậu ta đi xa, Kỳ Dương không khỏi nhớ đến trưa ngày hôm qua, khi mình cùng Lưu tổng nói chuyện...

Lưu Hân đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc, hít một hơi sâu, sau đó phun ra một làn khói, Kỳ Dương thấy được thần sắc cú chút cứng nhắc của Lưu Hân, chắc hẳn đã có chuyện xấu xảy ra!

“Kỳ Dương, ngày mai tôi phải đi gặp lão già kia, cậu giúp tôi quản lý công việc một chút!” Quả nhiên như anh suy đoán.

“Ông chủ, không nên đi, hẳn ta nhất định không có mục đích gì tốt đẹp!” Không cần nghĩ cũng biết, lão già kia luôn tìm cơ hội hủy diệt công ty này, Lưu Hân lần này dấn thân vào, không dám nghĩ sẽ yên ổn bước ra.

Lưu Hân lại hít một hơi sâu, ánh mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ: “Tất nhiên, tôi biết rõ... Thế nhưng mặc cho biết rõ như thế, lần này tôi vẫn phải đi một lần!”

“Tôi đi cùng ngài, có tôi ở bên cạnh, ngài dù sao cũng ...” Kỳ Dương đề nghị.

Nhưng chỉ nói được một nửa, Lưu Hân đã nghiêm khắc gạt bỏ: “Không được, cậu không thể đi!”

Không rõ phản ứng của Lưu Hân tại sao lại dữ dội như thế, Kỳ Dương cảm thấy rối trí.

Ý thức được bản thân bộc lộ quá nhiều cảm xúc, Lưu Hân vội vàng che giấu nói: “Không... Ý tôi là, không có cậu trông nom công ty, nếu xảy ra sơ sót gì thì sao... Không cần phải... Như thế... Không có gì đâu!”

Ngay cả Kỳ Dương cũng không được, anh không thể đem chuyện kia nói cho bất kì ai được...

“Tôi hiểu rồi!” Kỳ Dương có chút thất vọng, nhắm mắt lại, khom lưng, “Vậy thì mong ngài cẩn trọng”

“Ừ, tôi sẽ thận trọng... Cậu cũng nhớ rõ, chuyện này không thể để ai biết!” Lưu Hân căn dặn.

“Vâng!”

Hiện tại nghĩ lại, đích thực Lưu Hân có chút không bình thường, thế nhưng chính mình vì e ngại thân phận, nên cũng không tiện hỏi nhiều, chẳng qua ngài đã nói vậy, thì sẽ không có việc gì, chính mình không nên buồn lo vô cớ như thế...

Kỳ Dương lắc đầu, vỗ vỗ mặt mình, theo hướng Đồng Hiền đi, tiến bước...

Cùng lúc đó, đến địa điểm được chỉ định, Lưu Hân quan sát bầu không khí áp lực chung quanh, tránh không khỏi nhú mày.

Một kho hàng cũ kĩ, trống trải, không có ánh sáng, cực kì âm lạnh, hơn thế còn toát ra mùi sắt gỉ, khiến người khác sởn gai ốc, dựng tóc gáy... Hai tay Lưu Hân đút trong túi quần, ngấm ngấm quan sát bốn phía, lão già kia đang muốn làm gì đây?

“Ha... ha..., hoan nghênh Lưu tổng a!” Một tràng cười băng lãnh vang lên trong góc tối, xen lẫn thanh âm tiếng vỗ tay.

Lưu Hân nhảy bèn quay đầu lại, thấy được Kỷ Khải Đằng kín đáo bước ra, phía sau vẫn là Hắc Lang.

“Hôm nay tìm tôi có chuyện gì?” Lưu Hân cảnh giác, một lần nữa quan sát bao quát xung quanh, “Kỷ tổng cứ nhiên lại chuẩn bị chu đáo như thế...”

Xung quanh liên tục xuất hiện tiếng bước chân, anh hiểu rõ mình đã bị bao vây, thế nhưng Lưu Hân không phải là loại đèn cạn dầu, một chút cũng không hoảng hốt, anh chỉ nhìn thẳng Kỷ Khải Đằng, khí thế thực không tồi.

“Ha ha, thật có khí phách nha!” Kỷ Khải Đằng thật sự có chút khâm phục người trước mặt, “Nhưng mà cũng nên dừng ở đây thôi”

Theo tiếng “bốp, bốp”, một đám người lập tức xuất hiện, vây lấy Lưu Hân, bày ra tư thế mạnh nhất, nhắm vào Lưu Hân.

Lưu Hân nhìn quét xung quanh, tính đến làm thế nào để thoát khỏi vòng vây, lại nghe tiếng Kỷ Khải Đằng cười lạnh: “Ha... ha, tôi khuyên cậu đừng nên manh động, bọn họ đều là lính đánh thuê cả đấy, ngộ nhỡ không cẩn thận, họ có thể bẻ gãy tay cậu hay cả chân cậu, đến lúc đó thì thật không tốt nha!”

“Khốn kiếp!” Lưu Hân hung ác trừng mắt nhìn ông ta.

Hành động này của Lưu Hân không sai đã xúc phạm đến Kỷ Khải Đằng, hấn thu lại ý cười, vung tay ra lệnh: “Câm miệng, lên cho ta!”

Mệnh lệnh vừa truyền đi, thoáng cái, chỉ thấy những người kia bay nhanh đến, lập tức tung ra một đám nhảm thẳng Lưu Hân. May thay, Lưu Hân trước đây đã từng luyện võ, hai tay đan chéo trước ngực cản được cú đâm kia, nhưng anh vẫn bị đánh đến lui vài bước...

Người nọ gật gù cười: “Thật là thanh niên, không tồi chút nào!”

“Không dám” Bề ngoài Lưu Hân vẫn điềm tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu mất dần bình tĩnh.

Nhìn bốn người xung quanh, nếu bọn chúng đều là cao thủ như lão già kia nói, như vậy trận “Hong Môn Yến” này thật sự không có đường lui rồi...

Đang suy nghĩ, không ngờ bốn người trong số bọn họ tách ra, tiến đến anh, gần như là tấn công cùng lúc, Lưu Hân một mình đơn độc, không cách nào chống lại bốn người kia. Mấy ngón tay cùng xương bả vai bị đả thương, Lưu Hân đầu đòn đến nhú mảy, nhưng không hề rên la.

Bên này, Hắc Lang đang quan sát anh bị bốn người vây đánh, tuy rằng nhiều lần bị trúng đòn, nhưng vẫn giữ vững không ngã, tiếp tục ứng phó lại, không khỏi khen ngợi từ đáy lòng: “A ha, người này thật không đơn giản...”

“Cậu còn thời gian tán thưởng hần à? Đừng quên việc của tôi giao phó cho cậu!” Trông thấy tình cảnh trước mắt, Kỷ Khải Đằng cũng không còn vui vẻ gì, thực lực của Lưu Hân hiển nhiên đã đi quá suy đoán của hần.

“Không cần lo lắng!” Hắc Lang nháy mắt với một người, chỉ thấy trong đám đông kia, một kẻ rút ra khẩu súng, nhắm đến chân trái Lưu Hân.

“Pằng!”, một viên đạn từ họng súng trực tiếp bay ra, không lệch hướng, xuyên thủng đùi tarli của Lưu Hân.

Cảm giác đau đớn dù rất nhỏ kia cũng khiến Lưu Hân biết rằng tình thế không ổn, cúi cùng nhìn chất lỏng màu đỏ tươi đang ồ ạt túa ra trên đùi mình, anh không khỏi ngồi xuống bịn lại vết thương, đột nhiên anh cảm thấy một trận choáng váng, anh biết mình đã trúng kế!

“Ông...” Nhìn về phía Kỷ Khải Đằng, thế nhưng trước mắt đã bắt đầy mơ hồ, không nhìn thấy rõ, còn chưa kịp nói hết, anh đã gục xuống.

Kỷ Khải Đằng đến gần, dùng chân đá Lưu Hân, xác nhận cậu ta không có phản ứng, lão ta mới cất tiếng cười to: “Ha ha ha ha, nhìn cậu còn kiêu ngạo nữa không, các người nhanh đem thuốc đến đây!”

Lão ta dứt lời, một người đem đến cái hộp nhỏ, từ bên trong lấy ra một ống tiêm chứa một chất lỏng màu sắc cực kì mỹ lệ, người nọ nâng cánh tay của Lưu Hân lên, chuẩn xác đâm xuống...

Mất thấy dịch lỏng chậm rãi tiến vào trong cơ thể Lưu Hân, vẻ mặt lão già Kỷ thập phần hưng phấn: “Ha ha... Lưu Hân a Lưu Hân, xem cậu còn bản lĩnh gì đâu cùng tôi!”

18. Chương 17

“Đồng Hiền, Đồng Hiền!”

Thấy Đồng Hiền tiến vào phòng tổng tài đã lâu mà không thấy đi ra, Kỳ Dương lo lắng bước vào xem, ai ngờ lại có thể trông thấy cậu ta đang quỳ gối bên đồng rác bụi bặm kia đến gần người ra?!

Kỳ Dương gọi cậu ta hai tiếng, nhưng không hề thấy phản ứng lại, rơi vào đường cùng, Kỳ Dương đành phải tiến lên lắc lắc vai cậu: “Đồng Hiền, cậu không sao chứ?”

Bị anh ta đụng tới, Đồng Hiền như mới từ trong mộng tỉnh lại, quay đầu, nhìn thấy Kỳ Dương, bị dọa đến sợ hãi: “Anh Kỳ, sao anh lại ở đây?”

“Aizzz...” Kỳ Dương lắc đầu, “Tôi gọi cậu này giờ, lời này nên để tôi hỏi mới đúng, cậu đang ở đây làm gì vậy?” Vừa nói anh vừa chỉ cái đồng rác bên cạnh Đồng Hiền.

“A, nguy rồi” Đồng Hiền lập tức cầm túi đựng rác lên và gom rác vào, “Xin lỗi, vô tình lại...”

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Đồng Hiền, Kỳ Dương thở dài, ngồi xổm xuống giúp đỡ cậu ta, “Cậu rất lo lắng cho ông chủ đúng không?”

“Vâng, có một chút. Có lẽ do tôi suy nghĩ quá nhiều...” Đồng Hiền miễn cưỡng nhếch miệng cười, “Anh Kỳ, anh không phải còn việc phải làm sao, để tôi xử lý việc này cho, sẽ không giống khi này nữa đâu”

“Không có việc gì, tôi giúp cậu” Kỳ Dương cảm thấy tính tình của Đồng Hiền cũng không tệ như mình nghĩ, “Tôi nghe ông chủ nói, cậu là bởi vì thích ngài ấy nên mới vào làm trong công ty sao? Điều ấy đúng không?”

Đồng Hiền nghe vậy, cả người ngẩn ra, động tác trên tay cũng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Kỳ Dương, ánh mắt vô cùng kiên định: “Là thật, tôi bởi vì thích ngài ấy mới vào công ty!”

“Cậu...!” Kỳ Dương quả thực là không tưởng tượng được, cậu nhóc này... Hửn là chỉ mới ở cạnh Lưu tổng một tháng, làm sao cậu ta có thể quyết đoán như thế?

“Bất luận là anh tin hay không, đối với tình cảm của tôi, tôi chưa bao giờ che giấu!” Anh thấy rõ Kỳ Dương đang nghi ngờ, nhưng cũng không thể thay đổi suy nghĩ của anh ta, “Bất quá, anh không cần lo lắng, chỉ có ba tháng... Sau ba tháng, tôi sẽ rời khỏi!” Đồng Hiền nói xong mỉm cười, nụ cười này đem đến cho người đối diện cảm giác không thể gọi là vui mừng, mà là đau lòng.

Vì sao cậu ta lại cười chứ? Nếu cậu ta biết rõ phải rời đi, khi ấy không phải cậu ta sẽ đánh mất tình yêu của chính mình sao? Sau ba tháng thử việc... là lúc Lưu tổng cùng Ý Á tiểu thư kết hôn... Lẽ nào...

“Cậu sẽ không hành động quẩn trí chứ?” Kỳ Dương có chút hoang mang bắt lấy cổ tay Đồng Hiền, vừa rồi biểu tình trên mặt cậu ta, giống như thế gian trước mắt như có như không, hết thấy là vô vọng.

Đồng Hiền nhìn hành động khó hiểu của anh ta, hốt nhiên minh bạch mọi chuyện, nở nụ cười: “Ha ha, anh Kỳ đừng đa tâm quá, tôi sẽ không làm gì quá khích đâu, anh có thể thả tay tôi ra không?”

Ý thức được chính mình thất lễ, Kỳ Dương vội vàng rút tay về: “Thật ngại quá... Tôi, không phải cố ý a!”

“Không sao!” Đồng Hiền cười cười, cúi đầu tiếp tục thu thập mọi thứ, thế nhưng xuất hiện một cái tên trên tờ giấy kia thu hút sự chú ý của anh.

Có phần ngạc nhiên mà nhặt lên, Đồng Hiền thì thầm cái tên ấy: “Lưu Hàng?”

“Cái gì?” Kỳ Dương nghe được, cũng nhích lại gần: “Lưu Hàng? Là ai vậy?” Xem ra anh ta cũng không biết người này.

Đồng Hiền cũng khó hiểu mà lắc đầu: “Không rõ lắm, nhưng hình như Lưu tổng không muốn ai biết...” Dứt lời anh đem toàn bộ số giấy kia vứt vào túi rác, “Nếu ngài ấy đã muốn vậy... Chúng ta cũng không cần phải biết!”

Kỳ Dương yên lặng trầm tư, anh thật không ngờ Đồng Hiền lại có thể quyết định như thế, con người bình thường dù sao cũng rất hiếu kỳ, huống chi là liên quan đến người mình yêu mến!

Người này... Không giống như vậy!

“Được rồi!” Gom xong tất cả đồng rác kia, Đồng Hiền phỉ phỉ hai tay, “Anh Kỳ, tôi đi vứt chúng, anh có gì muốn tôi đem đi giùm luôn không?”

“Không, không có!” Kỳ Dương khua tay nói, “Vậy nhờ cậu đấy!”

“Ừ” Đồng Hiền mang túi kia bước ra ngoài, đến bãi đổ rác.

Sau khi ném tất cả vào thùng rác, Đồng Hiền thở hắt hắt, ánh mắt vô tình hướng về bãi đỗ xe.

Trễ vậy rồi, tại sao Hân còn chưa trở về? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nói rằng không lo lắng đó chính là gạt người, Đồng Hiền trong lòng thấp thỏm không yên, nhất là lời của người đàn ông xuất hiện trưa nay... A? Việc ấy sẽ không...

.....

Đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Lưu Hân vẫn chưa quay về, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được, Đồng Hiền bất an, điều anh không mong muốn nhất đã trở thành sự thật!

Từ những gì Kỳ Dương thu thập được, Lưu Hân xem như là đã mất tích, một chút dấu vết cũng không có, mà tại nhà Lưu Hân, Y Á cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc, điên cuồng phái người đi tìm kiếm, nhưng là vẫn đang tìm kiếm trong vô vọng!

Tuy rằng Kỳ Dương trong công ty đã phong tỏa tất cả tin tức, thế nhưng, nhân viên có lẽ nhiều hoặc ít vẫn cảm thấy có chuyện bất thường, lời đồn từ đó mà truyền ra không ít, điều đó làm cho hiệu quả và lợi ích của công ty sụt giảm nghiêm trọng, tình hình ngày càng bất ổn...

“Reng reng reng...” Ngay lúc Kỳ Dương tâm phiền ý loạn, điện thoại lại vang lên

“Alo, là ai?” Kỳ Dương nóng nảy bắt máy.

Điện thoại truyền đến tiếng cười trào phúng của Kỷ Khải Đăng: “Khà khà, Kỳ Dương, đã lâu không gặp nha!”

“Là ông?” Trong thời gian này cư nhiên lại nhận được điện thoại của ông ta, không nghi ngờ đối với Kỳ Dương là đổ thêm dầu vào lửa, “Kỷ tổng, có chuyện gì sao?”

“Ha ha, không có việc gì, chỉ hy vọng mọi người có thể phấn chấn tinh thần lên, ngày mai đón tiếp tôi đến nhậm chức tổng tài!” Kỷ Khải Đăng cười đến mức chộc điên người khác.

“Cái gì?” Kỳ Dương suýt nữa đánh đổ cốc nước trong tay, “Ý ông là sao?”

Đối phương nghe được anh kích động, cười càng thêm đắc tiện, “Không có ý tứ gì cả, chẳng qua là hôm nay vận khí không tệ, cầm được giấy chuyển nhượng công ty của ông chủ các cậu, cho nên mới gọi điện thoại đến thông báo cho mọi người biết!”

“Lưu tổng quả nhiên bị ông giam giữ, ngài ấy không bao giờ đem công ty dâng cho ông, ông đã làm gì ngài ấy?” Lão già này, hẳn đã làm gì đây...

“Tin hay không tùy cậu, nói chung ngày mai tôi sẽ đến thị sát, còn chuyện khác tôi không thể trả lời!” Nói xong, bên kia truyền đến tiếng “Tút tut”, đối phương đã cúp máy!

Kỳ Dương cầm phần quãng điện thoại xuống, mở miệng mắng nhiếc: “Đồ súc vật!”

Đồng Hiền chưa bao giờ thấy anh như thế, quan tâm hỏi: “Anh Kỳ, là ai gọi thế?”

“Kỷ Khải Đăng!” Kỳ Dương đằng đằng sát khí nói ra cái tên này, “Không biết lão ta đã sử dụng thủ đoạn bí ối nào mà khiến cho Lưu tổng kí giấy chuyển nhượng công ty, hẳn nhất định là biết ngài ấy ở đâu!”

“Sao?” Vừa nghe được tin tức về Lưu Hân, Đồng Hiền không ngừng khẩn trương, “Ông ta có nói Lưu tổng đang ở đâu không?”

“Không hề” Kỳ Dương khẽ cắn môi, “Tôi sẽ phái người đi thăm dò hành tung của lão già kia... Để xem có thể hay không biết được nơi hiện tại của ông chủ!”

Đồng Hiền lẳng lặng mà phân tích tình hình hiện tại, anh nghi ngờ: “Anh Kỳ, ngày mai ông ta đến công ty sao?”

“Kỷ Khải Đăng? Ông ta nói mai sẽ đến!” Kỳ Dương theo sự thật trả lời.

“Vậy ngày mai ông ta sẽ đem theo giấy tờ chuyển nhượng công ty đúng không?” Đồng Hiền tinh tế suy xét.

“Đúng vậy!”

“Như thế ngày mai ...” Đồng Hiền ghé vào tai Kỳ Dương thì thầm, “Nói không chừng có thể tìm ra Lưu tổng!”

“Kỳ Dương nghe xong đề nghị của cậu ta, trước tiên có chút kinh ngạc, “Cậu xác định có thể?”

“Đương nhiên, giấy chuyển nhượng kia nhất định có chữ kí của Lưu tổng, vậy tờ giấy ấy chắc chắn có thể tiết lộ cho chúng ta một chút thông tin! Tôi cam đoan!” Đồng Hiền rất tự tin nói.

“Ừm... ngày mai... chúng ta sẽ...”

Sáng hôm sau, Kỷ Khải Đăng quả nhiên khí thế bất phàm tự mình đi đến công ty, Hắc Lang tay cầm tập tài liệu, đi theo phía sau. Bọn họ không điểm xĩa đến ánh mắt kì quái của hết thảy nhân viên, đi thẳng đến phòng tổng tài!

Ỗ Á nhận được tin tức của Kỳ Dương, cũng đi đến công ty, lần này tức giận của cô không phải dành cho Đồng Hiền, mà là dành cho lão già Kỷ Khải Đăng, từ khi hắn tiến vào, Ỗ Á không hề nhìn hắn bằng vẻ mặt hòa nhã.

“Kỷ tổng, hôm qua lời ngài nói là sự thật sao?” Kỳ Dương lạnh lùng lên tiếng, không biết đã có kế hoạch gì rồi.

“Tất nhiên rồi!” Kỷ Khải Đăng nhấc chân lên, ngạo mạn nhìn về phía ba người.

“Vậy hãy đem giấy tờ chuyển nhượng cho chúng tôi xem!” Ý Á vẫn không tin.

“Được thôi!” Ông ta vỗ tay, Hắc Lang đã đem văn kiện ra.

Đồng Hiền liền tiến lên nhận lấy, tỉ mỉ nhìn từng câu chữ trên... Cuối cùng ánh mắt rơi vào khoản “Ký tên”, mặc dù chữ viết có hơi ẩu tả, nhưng đích thực là của Lưu Hân!

Lẽ nào anh ấy thật sự...

“Xem đủ chưa? Tiểu mỹ nhân?” Kỷ Khải Đằng mở miệng trêu chọc, nhưng thực ra là tỏ ý bảo Hắc Lang thu hồi giấy tờ về.

Hắc Lang cầm lại phần văn kiện, khi đi qua người Đồng Hiền, cười khẽ hỏi: “Đã đến kho hàng chơi với lửa chưa?”

“...!” Đồng Hiền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hắc Lang, nhưng hắn đã quay về bên người Kỷ Khải Đằng

“Sao nào? Giấy tờ này có phải là giả không?” Công ty dễ như chơi đã là của mình, hắn không khỏi giễu cợt rộ lên.

Ý Á cùng Kỳ Dương đều nhìn Đồng Hiền, chỉ thấy anh nhẹ nhàng lắc đầu: “Không giả”

“Cái gì? Cậu có nhầm lẫn không?” Ý Á vừa định phản kháng, đã bị Kỳ Dương ngăn lại.

“Tiểu thư, đợi một chút, đừng sốt ruột!”

“Ha ha, hoàn toàn không giả!” Kỷ Khải Đằng đứng lên, “Được rồi, hiện tại bắt đầu thôi, từ nay công ty này đã thuộc Mẫn Thắng, các người còn không làm việc đi!”

19. Chương 18

Sau khi Kỷ Khải Đằng kết thúc mấy lời phát biểu giản đơn, lão ta công bố quyết định của chính mình – tất cả mọi người đều có thể lưu lại công ty tiếp tục làm việc, tiền lương vẫn như cũ, nếu không muốn tiếp tục thì có thể nghỉ việc, hoàn toàn không bắt buộc!

Đối với đại đa số nhân viên trong công ty mà nói, bất quá chỉ là thay đổi tổng tài mà thôi, chỉ cần tiền lương không bị hao hụt, những cái khác cũng không thay đổi là được, cho nên hầu như không ai xin nghỉ việc, chỉ còn Kỳ Dương cùng Đồng Hiền...

“Sao đây? Hai vị mỹ nhân quyết định thế nào?” Trước khi đi ông ta không quên hỏi hai người.

Kỳ Dương nhắm mắt lại trầm tư trong chốc lát, cuối cùng quyết định: “Tôi ở lại!”

“Tôi nghỉ việc” Trái ngược với Kỳ Dương, Đồng Hiền thái độ kiên quyết trả lời.

“A?” Ngoài dự liệu của mọi người, Kỷ Khải Đằng hoàn toàn không ép buộc Đồng Hiền: “Được thôi, ngày mai tôi sẽ tìm người thay thế vị trí hiện tại của cậu! Cậu đi thu xếp đồ đạc đi...”

“Vâng, tôi đi ngay!” Đồng Hiền đáp lời lão ta, không để ý đến gương mặt bất mãn của Ý Á bên cạnh.

Ánh mắt sắc nhọn của Kỷ Khải Đằng thoáng chốc liếc nhìn biểu tình khác nhau trên mặt của ba người đối diện, thì thầm vài câu bên tai Hắc Lang, sau đó cười cười nói với ba người bọn họ: “Thật ngại, tôi về trước đây, bên kia tôi vẫn còn một số việc, các người cứ tự nhiên” Nói xong, ông ta mang Hắc Lang vội vã rời đi.

Bọn họ vừa đi khỏi, Ý Á lập tức trở mặt với Đồng Hiền: “Đồng Hiền, cậu là tên tiểu nhân, cậu không phải đã nói sẽ ở bên cạnh Lưu Hân sao? Cậu... lừa đảo”

Không sai, cô thật sự không thích Đồng Hiền, thế nhưng tình huống hiện tại, Lưu Hân chưa biết sống chết ra sao, công ty thì bị lão già háo sắc kia thua mua, mà cậu ta không những không giúp đỡ lại nói muốn nghỉ việc, cô không thể hiểu nổi Đồng Hiền nữa!

“Tiểu thư, cô bình tĩnh đã!” Kỳ Dương vội khuyên ngăn, nhưng thật là trong lòng anh cũng cả kinh... Thì ra Ý Á tiểu thư cùng Đồng Hiền có quen biết...

“Anh muốn tôi bình tĩnh như thế nào, loại ngụy quân tử như hắn...” Ý Á càng nói càng tức giận, cơ hồ muốn nhào về phía trước.

Kỳ Dương nhìn biểu tình không chút thay đổi của Đồng Hiền, miệng không tự chủ được bắt đầu giúp cậu ta giải vây: “Tôi nghĩ Đồng Hiền đã có kế hoạch, đúng không?” Không phải gạt người, anh chính xác là cho rằng như thế!

Đón nhận ánh mắt của anh ta, Đồng Hiền cũng không làm anh thất vọng, gật đầu trả lời: “Đúng là vậy, vừa rồi nhìn giấy chuyển nhượng kia... Tôi phát hiện chút manh mối, chữ viết của Lưu tổng rất ẩu, hơn nữa, mặt sau trang giấy có dính một chút vụn sắt... Còn có, lời nói của Hắc Lang..” Tên ấy đã nói...

“Cậu rút cuộc suy nghĩ được cái gì? Hân ở nơi nào, cậu thật sự có biết hay không?” Ý Á không một chút kiên nhẫn nghe cậu ta nói thêm chút nào nữa, nhảy vào trọng tâm mà hỏi.

Đồng Hiền cúi đầu không nói, giống như có nỗi niềm khó nói.

Kỳ Dương thấy thế, dự cảm được điều gì đó, đi đến vỗ bờ vai cậu, nói: “Có gì cứ nói, chúng tôi sẽ không làm khó cậu!”

Lời nói này của anh, vô hình trung đã giúp Đồng Hiền thả lỏng không ít, nhìn hai người bọn họ lo lắng cho an nguy của Lưu Hân, anh đem suy đoán của mình, từ tốn nói ra: “Anh Kỳ, theo tôi suy nghĩ, Lưu tổng đang ở một kho hàng chứa máy móc bằng sắt nào đó, nhưng mà... tình hình hiện tại của Lưu tổng rất đáng ngại!”

“Ý cậu là sao?” Kỳ Dương vội vã hỏi lại.

“Chữ viết của Lưu tổng nhìn rất nguệch ngoạc, nhất định là bị bắt ép... Hơn nữa” Dựa theo cá tính của Lưu Hân, muốn anh của động thỏa hiệp, nhất định là đã xảy ra chuyện!

“Đừng ở đây nhiều lời nữa, chúng ta mau đi tìm người đi” Ý Á nhanh chóng cầm lấy đi động định bấm số, nhưng chưa kịp đã bị Đồng Hiền ngăn lại, “Đồng Hiền, cậu làm gì vậy?” Không hài lòng với động tác hoang đường của anh, Ý Á gần như gầm lên.

Thế nhưng Đồng Hiền nghiêm mặt, nhìn cô nói: “Tiểu thư, tôi không biết cô hiểu rõ Lưu tổng đến mức nào, thế nhưng, tôi có thể khẳng định với cô, ngài ấy sẽ không mong muốn một đám người nhìn thấy bộ dạng thảm hại của chính mình đâu!”

Ý Á và Kỳ Dương nghe thấy thế, nhất thời cùng ngẩn người, mà Đồng Hiền lại tiếp tục nói: “Bên ngoài mặc dù ngài ấy rất mạnh mẽ, nhưng đích thật là người rất sĩ diện, không bao giờ chịu bộc lộ nửa điểm yếu đuối của mình trước mặt người mình yêu thương, cho nên chúng ta không thể phớt người đi tìm, chỉ có thể tự mình tìm thôi, còn nữa... Ý Á tiểu thư, cô cũng không được tham gia!”

“Cái gì?” Đây chính là cách cậu trả thù tôi sao?

“Bởi vì ngài ấy yêu cô!” Đồng Hiền bình thản trả lời, nhưng ánh mắt lại chứa nỗi khát khao cùng hâm mộ: “Vì ngài ấy yêu cô, cô tuyệt đối không thể nhìn đáng về thất bại đó!”

Tựa như kiếp trước, thời gian hai người bên nhau, cho dù bản thân mang trọng bệnh, anh ấy vẫn không mấy may biểu lộ bệnh tình, luôn mang theo vẻ mặt tươi cười đi cùng anh, cho đến phút cuối của đời người...!

“Như vậy...” Ý Á lẳng lặng nhìn anh, đã không thể nói gì được nữa.

Mà lúc này Kỳ Dương hoàn toàn đứng về phía Đồng Hiền, giúp anh khuyến can: “Đúng là vậy, tiểu thư, vì ông chủ, mong cô sẽ không tham gia vào chuyện này, hãy tin tôi... Tôi đảm bảo sẽ mang người về trước khi hôn lễ diễn ra, để cô có thể cùng Lưu tổng sánh bước bên nhau, bước trên thảm hồng vào lễ đường!” Anh một bên nói, một bên chú ý phản ứng của Đồng Hiền.

Như anh suy đoán, không một chút xúc động quá đáng nào, cậu ta chẳng qua chỉ nhàn nhạt cười...

Tự mình suy xét một chút, Ý Á ngẩng đầu, nhìn về phía Đồng Hiền: “Cậu có thể mang anh ấy an toàn về cho tôi sao?”

Đồng Hiền chẳng muốn tranh đoạt cái gì, anh chỉ mong muốn hoàn thành nguyện vọng của mình thôi: “Tất nhiên, Lưu tổng đời này kiếp này người ngài ấy yêu nhất chính là cô!” Giống như đang tán dóc với đứa em của mình, lời nói Đồng Hiền vừa ôn nhu vừa kiên định.

Không phải như thế... Ý Á âm thầm trong tâm đáp lại, nhưng cô vẫn cố đè nén xuống, bày ra vẻ mặt vui vẻ: “Vây tôi nhờ cậu!”

.....

Kỳ Dương phân phó vài tâm phúc của mình đi dò xét các kho hàng, Đồng Hiền thu thập tất cả đồ đạc, cùng Kỳ Dương đi chung xe, có lẽ biết được Đồng Hiền thích yên tĩnh, Kỳ Dương đặc biệt lựa một con đường an tĩnh mà đi.

Ngồi ở ghế phụ, Đồng Hiền nhìn ngoài cửa sổ... Chẳng biết từ khi nào, bên ngoài đã rơi tí tách những hạt mưa nhỏ, hạt mưa đọng trên cửa kính, phong cảnh bên ngoài thực mơ hồ...

“Đồng Hiền, sao cậu lại xin nghỉ?” Kỳ Dương vừa lái xe vừa hỏi: “Ông chủ chắc chắn sẽ quay về, không phải sao?”

“Ừ... Ngài ấy sẽ quay về!” Đồng Hiền không muốn trả lời anh vấn đề này.

Kỳ Dương cũng không để tâm, chuyển trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Cậu cùng Lưu tổng thật sự chỉ mới bên cạnh nhau thời gian ngắn sao? Tại sao lại hiểu rõ ngài ấy như vậy?” Thậm chí còn hơn cả một người thư ký lâu năm bên cạnh Lưu Hân như anh.

“Tôi chỉ đoán thôi!” Đồng Hiền bất chợt rất bội phục chính mình, cư nhiên lại có thể bình tĩnh mà bịa ra lời nói dối như thế, sự cố chấp thật là đáng sợ mà!

“Ừm” Kỳ Dương hiểu rõ cậu không muốn nói ra suy nghĩ của mình, có lẽ như thế là tốt nhất, như vậy mọi chuyện mới có thể phát triển “bình thường”.

Đồng Hiền lần thứ hai nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bỗng nhiên khi nhìn thấy nóc nhà màu đen của một nhà kho cũ, tâm anh hưng hăng lay động: “Dừng xe, Kỳ Dương dừng xe!” Khẩn trương, anh kêu cả họ tên của Kỳ Dương.

“A!” Kỳ Dương vội vàng đạp phanh, “Xảy ra chuyện gì sao? Đồng Hiền, Đồng Hiền!”

Bất chấp anh ta kêu la, Đồng Hiền nhanh chóng mở cửa xe, liều lĩnh chạy trong mưa, hướng nhà kho kia

đi đến...

Cảm giác nói cho anh biết, Lưu Hân ở chỗ này, trước đây trong hoàng cung cũng thế, mỗi lần đều là cảm giác của mình tinh tường nói cho mình biết chỗ ở của Lưu Hân, vì thế tuyệt đối sẽ không sai!

“Hân, Hân, anh ở đâu?” Xong vào kho hàng rộng lớn âm u, Đồng Hiền hô to, trong đầu rất hoảng loạn, không nói nên nguyên nhân.

“Đồng Hiền, Lưu tổng ở đây sao?” Kỳ Dương theo sau chạy vào, nhìn thấy hình ảnh trước mắt, tránh không khỏi nhú mày.

Không nói đến áp lực hắc ám ở nơi đây, chỉ là mùi hôi thối xen lẫn mùi gỉ sắt đủ khiến cho người khác không thể chịu nổi, Lưu tổng sẽ ở nơi này sao?

“Ừm... ừm...” Đột nhiên, nơi sâu cùng của nhà kho, mơ hồ vang lên tiếng rên rỉ của một người.

Đồng Hiền lập tức tiến tới, Kỳ Dương theo sát phía sau... Thế nhưng, khi hai người thấy người kia, đều sợ ngây người!

Chính là, người kia... “Hân, là anh sao?”

Quỳ rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng lẩm bẩm trầm thấp, cơ thể không ngừng co giật khiến cho người khác ghê sợ, quần áo dính đầy vết bẩn, khuôn mặt không còn đâu khí thế oai hùng ngày xưa... Nhưng vẫn có khả năng nhận ra, người này chính xác là Lưu Hân.

Kỳ Dương đứng tại chỗ, đánh mất hoàn toàn phản ứng, khó có thể tin được đây là ông chủ ngạo mạn của anh, cũng không biết nên làm thế nào cho phải...

“Hân!” Đồng Hiền tức khắc tiến đến, ngồi xổm xuống nâng người Lưu Hân lên: “Tĩnh lại đi, anh không sao chứ?”

“...” Lưu Hân đáp ứng, căn bản không rõ anh đang nói gì.

Đồng Hiền cúi thấp người hơn nữa, đến khi tai mình tiến đến miệng của Lưu Hân thì thận trọng lắng nghe, anh nghe được chỉ là: “Cho tôi...”

“Cho tôi...?” Đồng Hiền không rõ, nhưng anh vẫn xem xét kỹ lưỡng từng vết thương trên người Lưu Hân, vội vã quyết định trước tiên: “Anh Kỳ, anh hãy lái xe đưa Hân đến bệnh viện Tân Dự, nhanh lên một chút!” Dứt lời, anh lập tức đỡ Lưu Hân ra khỏi cổng.

Kỳ Dương thu hồi lại sự kinh ngạc, nhanh chóng nghe theo, hiện tại tính mạng của ông chủ là quan trọng nhất, có gì thắc mắc cứ đợi sau khi ngài ấy ổn định sẽ giải quyết rõ ràng!

Ngay sau đó hai người cùng nhau đem Lưu Hân rời khỏi đó, Đồng Hiền cùng anh ta ngồi phía sau, Kỳ Dương một mạch lái xe, nghĩ sẽ tranh thủ thời gian càng nhiều càng tốt, nhưng mà...

“Đồng Hiền, mọi chuyện sao có thể suôn sẻ như vậy?” Kỳ Dương càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, “Kho hàng Ronald Reagan kia ngay cả một người canh cũng không thấy!”

“Không phải là không đâu... Có lẽ họ âm thầm núp trong bóng tối cũng nên!” Lấy ra một cái khăn tay, Đồng Hiền nhẹ nhàng lau đi vết máu cùng vết dơ khắp người Lưu Hân, nhìn thoáng qua những vết lưu lại khắp người của Hân, biểu tình của anh lộ ra sự dữ tợn.

“Cậu cho là thế?” Kỳ Dương theo lời nói của anh cảm thấy hàn ý kinh người.

Đồng Hiền khẽ vuốt khuôn mặt rét cóng của Lưu Hân, ưu sầu trong mắt đông lại, “Ừ... Nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác... Cho dù là cạm bẫy, tôi cũng sẽ nhảy xuống!”

Nhìn theo gương chiếu hậu, Kỳ Dương thấy được ánh mắt của Đồng Hiền, anh không tiếp tục hỏi nữa, đạm bạc một câu: “Đúng vậy...”

20. Chương 19

Xe đi với tốc độ nhanh nhất đến thẳng bệnh viện, dừng xe, Kỳ Dương dựa theo lời nói của Đồng Hiền trực tiếp đi thẳng vào tìm viện trưởng bệnh viện Tân Dự – Vương Mãng.

Khi Vương Mãng vừa nghe nói đến tên Đồng Hiền, anh lập tức dẹp hết công việc sang một bên, đi theo Kỳ Dương đến cửa, cậu ta tìm mình... nhất định đã có chuyện xảy ra!

Quả nhiên đúng vậy, không ngoài điều anh dự tính, vừa mở cửa bước ra, đã thấy Đồng Hiền ôm một người đang hôn mê trong lòng – là Lưu Hân...

“Cáng cấp cứu!” Vương Mãng ước chừng xem xét thương thế trên người Lưu Hân một chút, quay đầu lại nói với nữ y tá: “Đi tìm...”

“Chờ một chút!” Đồng Hiền một tay ngăn anh ta lại, “Vương Mãng, không được, chỉ một mình anh thôi!”

Ánh mắt sắc bén cùng lãnh liệt kia, quả thật so với trước kia anh xông vào hoàng cung muốn gặp Lưu Hân lần cuối không hề khác nhau.

Vương Mãng không khỏi thở dài: “Được, tôi hiểu! Đưa bệnh nhân vào phòng khám riêng!”

Đồng Hiền và Kỳ Dương đi theo sau Vương Mãng đến phòng khám riêng của bệnh viện, thế nhưng sắc mặt của Đồng Hiền ngày càng kém hơn, bọn họ hai người phải ở bên ngoài, Vương Mãng một mình bên trong làm kiểm tra cho Lưu Hân, mấy người y tá cứ đi ra đi vào, tay cầm túi nước biển cùng đủ loại thuốc...

Ngồi bên ngoài, Kỳ Dương phát hiện Đồng Hiền có chút khác thường, vẫn là bộ dạng bình tĩnh, nhưng có chút gì đó khan khác...

“Đồng Hiền, có chuyện gì sao?” Ngồi xuống cạnh cậu, Kỳ Dương ôn nhu hỏi, có lẽ những vết thương của ông chủ đã dọa cho cậu nhóc này hoảng sợ rồi!

Đồng Hiền ngẩng đầu, viền mắt có chút ẩm ướt, phát ra thanh âm cũng bất ổn: “Anh Kỳ... Tôi thấy được... Trên cánh tay của Hân...”

“Sao?” Kỳ Dương nghe vậy, mở to hai mắt nhìn, chìa khóa xe trên tay cũng rơi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy “Keng!”

“Kéo kẹt!” Đúng lúc này, Vương Mãng mở cửa phòng khám ra, thần sắc rất khó coi: “Hai người, theo tôi vào văn phòng nói chuyện!”

Sau đó, mấy người y tá đẩy Lưu Hân ra khỏi phòng, hai người trông thấy Lưu Hân yên bình nằm trên giường, tâm theo đó cũng buông lỏng hơn một nửa, đưa mắt nhìn nhau, họ quyết định đi theo Vương Mãng đến phòng viện trưởng...

“Ngồi đi!” Vương Mãng chỉ về phía sô pha trong phòng, đi lấy hai ly trà đặt xuống bàn, kéo một cái ghế ngồi đối diện với họ: “Hai người có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với Lưu Hân?”

Nhận được sự đồng ý của Kỳ Dương, Đồng Hiền bắt đầu nói: “Sự việc cụ thể thế nào chúng tôi cũng không rõ, anh ấy mất tích mấy ngày nay, đến hôm nay chúng tôi mới tìm được, nhưng lại phát hiện khắp người anh ấy đầy rẫy thương tích nằm trong một kho hàng, liền đó tôi lập tức nghĩ tới anh. Anh sẽ không tiết lộ bất cứ chuyện gì cho giới truyền thông biết chứ?”

Vương Mãng cười nói: “Bởi vì kiếp trước tôi nợ anh ta... Được rồi, tôi cam đoan sẽ không lộ bất cứ điều gì cho giới truyền thông. Hiện tại chúng ta bàn về “Bệnh tình” của anh ta đi”

Kỳ Dương ngồi một bên không rõ lắm lời nói vừa rồi của bọn họ, nhưng mà khi nhắc đến Lưu Hân, anh nóng lòng hỏi: “Ông chủ bị làm sao?”

Xem vẻ mặt bọn họ nóng như lửa đốt, biểu tình của Vương Mãng có phần buồn bã, giọng nói cũng trầm xuống: “Các vết thương bên ngoài chỉ đơn thuần là vết thương ngoài da thôi, trải qua khử trùng rồi cầm máu, trên cơ bản không có gì lo ngại, thế nhưng là...”

“Trên cánh tay anh ấy có vết tụ máu, tôi muốn biết anh ấy đã bị tiêm gì vào người?” Lời nói Đồng Hiền run nhè nhẹ, nhìn ra được anh đang cực lực kiềm chế xúc động.

“Các người đã biết rồi sao?” Vương Mãng có chút giật mình, “Không sai, anh ta đã bị tiêm một loại thuốc nào đó... Không nói đúng hơn là một loại thuốc phiện”

“Cái gì?” Lời anh nói không nghi ngờ gì chính là một đả kích lớn, hai người nhất thời câm lặng.

Làm nghề y như anh phải có nghĩa vụ để cho bọn họ hiểu rõ mọi chuyện, thế nên Vương Mãng nói tiếp: “Nhưng chất này không giống như heroin hay ma túy, ít nhất tôi cũng chưa từng gặp qua nó, qua những gì các cậu nói, anh ta cũng chỉ mới bị tiêm vào mấy ngày nay, thế nhưng hiện tại đã nghiện rất nặng rồi... Có thể thấy loại thuốc phiện này được tính rất mạnh, nói không chừng chỉ có chợ đen mới có, vả lại giá cũng không hề rẻ.”

“VẬY...” Đồng Hiền tay nắm chặt đầu gối, “Làm sao để dứt được cơn nghiện?”

Kỳ Dương cũng gửi niềm hi vọng của mình tới Vương Mãng: “Viện trưởng, vô luận bao nhiêu tiền cũng được, anh nhất định phải giúp Lưu tổng vực dậy được!”

Sẽ bình phục... Vương Mãng chau mày, không phải anh không muốn, mà là...

“E rằng có chút khó khăn!” Không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của họ, thế nhưng anh vẫn phải ăn ngay nói thật: “Đồng Hiền, cậu không muốn giới truyền thông biết chuyện này, cho nên không thể để anh ta ở đi cai nghiện được, càng không thể ở lại bệnh viện này chờ đám phóng viên lên lút đến, đúng không?”

“Không sai!” Đồng Hiền nhất định không để chuyện này truyền ra ngoài, “Anh ấy đường đường là một tổng tài, vì vậy bất luận cái gì cũng không để người khác nắm được điểm yếu của anh ấy. Hân rất coi trọng thể diện, dù thế nào tôi cũng phải thay anh ấy bảo vệ nó tốt nhất.”

Kỳ Dương sững sốt nhìn anh, nhưng Vương Mãng như đã sớm dự liệu được trước, mỉm cười hỏi: “Cho dù anh ta chưa từng yêu cậu, cho dù anh ta yêu người con gái khác, cho dù anh ta muốn kết hôn, cậu vẫn giúp anh ta đúng không?!... Cậu thật đúng là không thay đổi mà!”

“Như vậy vẫn còn biện pháp sao?” Kỳ Dương nghe khẩu khí của anh ta, dường như vẫn còn có cơ hội sống sót.

“Ừm... Xem như là có, nhưng sẽ tương đối rắc rối, tôi sẽ chuẩn bị thuốc men cùng đầy đủ dụng cụ cần thiết, chỉ có điều, nơi ở, các người phải tìm đi!” Vương Mãng quyết định mình sẽ giúp đỡ một tay, “Tìm một nơi ít người qua lại, tốt nhất là một viện điều dưỡng, chuẩn bị một phòng, sau đó cưỡng chế cai nghiện!”

“Cưỡng chế cai nghiện? Sẽ mất bao lâu?” Đồng Hiền bắt đầu lập ra kế hoạch.

Vương Mãng giơ lên hai ngón tay, nói: “Cường chế cai nghiện chia làm hai giai đoạn, đầu tiên là giai đoạn giải độc, nếu có nghị lực, phối hợp cùng với thuốc, trong vòng một tháng có thể dứt điểm hoàn toàn. Bất quá quá trình này chỉ là giúp giải quyết các triệu chứng trên cơ thể, giúp người nghiện có khả năng thoát khỏi chất gây nghiện mà không có đau đớn; Sau đó nhất định phải tiến hành giai đoạn hồi phục, trải qua rèn luyện thể thao, cải thiện dinh dưỡng để có thể loại bỏ hoàn toàn tính chất của bệnh trạng, điều này kéo dài lâu nhất, thông thường phải từ nửa năm đến một năm, cho nên...”

“Muốn ông chủ hoàn toàn bình phục cần đến một năm!” Kỳ Dương tổng kết lời anh nói.

“Đúng là như thế!” Vương Mãng gật đầu trả lời.

Đồng Hiền tính toán thời gian: “Vậy hai tháng sau anh ấy có thể cử hành lễ cưới được không?”

“Đương nhiên là được...” Anh mới nói, đột nhiên dừng lại..., “A, không được, không thể!”

Kỳ Dương có phần mù mịt nhú mày: “Viện trưởng, rốt cuộc là được hay không? Anh nói rõ hơn đi!”

“Ý tôi là...” Nhìn Đồng Hiền, Vương Mãng suy nghĩ, có nên hay không vi phạm nguyên tắc làm bác sĩ của anh.

Ngược lại, Đồng Hiền đã hiểu ra, anh cười phát tay: “Vương Mãng, anh không cần lo lắng cho tôi, tôi cũng rất muốn biết sự thật!” Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ cuối, mong rằng Vương Mãng có thể nói thẳng ra.

“Ồ... Là tôi xen vào chuyện người khác rồi...” Vương Mãng nực cười lấy tay gãi gãi đầu, “Tất nhiên có thể, chỉ cần không quá mệt nhọc là được. Việc cử hành hôn lễ hoàn toàn không ảnh hưởng gì, nhưng theo tôi, không nên phát sinh quan hệ nam nữ, như thế là tốt nhất cho mọi người!”

“Ừm... Như vậy là tốt rồi, hai tháng sau vẫn sẽ tiến hành hôn lễ như dự tính, đúng không Anh Kỳ?” Đồng Hiền cười hỏi.

“Hả? Ừ... A!” Kỳ Dương thật sự không biết nên phản ứng như thế nào, “Việc này, Đồng Hiền... Cậu không sao chứ?”

“Không sao” Hờ hững mà lắc đầu, “Được rồi, anh Kỳ, tôi có thể đề nghị chuyện này không?”

“Cậu cứ nói đi” Sau khi trải qua chuyện này, Kỳ Dương tuyệt đối tin tưởng người này luôn đứng về phía ông chủ.

“Chính là...”

Kỳ Dương một mình lái xe trở về, anh luôn có thói quen sinh hoạt nghiêm ngặt, thế nhưng lúc này không nhìn được lấy một điều thuốc ra hút, hồi tưởng lại lời nói của cậu nhóc kia, vì sao nụ cười của cậu ta lại làm cho mình cảm thấy tội lỗi chứ...

“Tôi xin anh, tôi có thể ở bên cạnh Lưu tổng cho đến khi ngài ấy dứt cơn nghiện được không?” Đồng Hiền tiến lên trước mặt anh, khiêm tốn hỏi.

Kỳ Dương có chút ngoài ý muốn, chỉ có điều... “Giai đoạn giải độc, ông chủ sẽ rất thống khổ, thậm chí có thể phát điên, người như cậu có thể...” Sẽ không chịu được!

“Không đâu” Đồng Hiền lập trường kiên định, “Tôi nhất định có thể giúp ngài ấy không chế được cơn nghiện, hơn nữa chuyện này càng ít người biết càng tốt không phải sao? Cho nên tiểu thư Ý Á cũng không thể biết chuyện này!”

“Chẳng lẽ cậu... định lợi dụng lúc này mà chen vào sao?” Kỳ Dương đột nhiên ý thức được chuyện gì

“Ồ...?” Đồng Hiền kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh quá đáng rồi đấy!” Vương Mãng không thể nghe tiếp nữa, đứng trước mặt bọn họ, lấy tay chỉ Đồng Hiền: “Đáng vẻ của cậu ta có thể là hạ người như thế sao?!”

Đồng Hiền đang sững sờ nhìn anh, thoát nhìn tựa như... sắp khóc đến nơi vậy...

“Xin lỗi...” Lời nói thể hiện tâm ý của chủ nhân: “Là tôi lỡ miệng, ông chủ cùng tiểu thư Ý Á bất kể thế nào sẽ vẫn cùng ở bên nhau, tình cảm sâu nặng như thế sao có thể bị người khác phá hoại được, cậu không nên quá để ý!”

“Này, anh càng ngày càng quá đáng!” Vương Mãng trong lòng cực kỳ bất mãn.

“Ha ha...” Ngoài dự liệu của hai người, Đồng Hiền cư nhiên lại nở nụ cười, “Đúng vậy, bọn họ chắc chắn sẽ bên nhau, thật sự rất đáng mừng, nếu có thể, tôi rất muốn được đến dự hôn lễ nữa...”

Đáng vẻ tươi cười ấy... Vừa nghĩ đến đã đau lòng... Lời nói của mình như thế là đúng hay đã sai rồi...

21. Chương 20

Theo yêu cầu của Vương Mãng, Kỳ Dương dùng tốc độ nhanh nhất liên lạc với một viện điều dưỡng được trang bị đầy đủ cơ sở vật chất, đặc biệt nó nằm ở khu vực ngoại thành hẻo lánh. Với Ý Á, anh đơn giản nhấn nhả một vài chuyện của ông chủ cho cô biết. Sau đó thu xếp hành lý cùng Đồng Hiền lên đường.

Ý Á mặc dù rất muốn đi theo, nhưng Kỳ Dương và Đồng Hiền ra sức thuyết phục cô hãy ở lại để theo dõi động tĩnh của công ty. Lưu Hân được Vương Mãng cùng đội ngũ phụ trách đưa đến viện điều dưỡng, còn Đồng Hiền cùng Kỳ Dương đến đó sớm hơn chuẩn bị mọi thứ. Trong lúc đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, ngoài ý muốn lại gặp một người...

“Phó hoàng hậu?” Đồng Hiền khó tin mà dụi mắt mình, “Phải là người không?”

Thân thể của vị nữ tu ngẩn ra, chậm chậm xoay người, trong nháy mắt, ánh mắt chạm tới ánh nhìn của Đồng Hiền... Vui mừng có, nghi hoặc có, còn có...

“Sao vậy... Đồng Hiền?” Kỳ Dương nhìn thấy cô, nhú nhú mày, người này...

“Thật là cô a, tôi còn tưởng bản thân mình nhìn lầm rồi!” Đồng Hiền thân thiện tiến lên phía trước, “Cô sao lại...” Nhìn thấy quần áo của Phó hoàng hậu, anh nhất thời nghẹn giọng, không biết nên hỏi từ đâu!

Phó hoàng hậu mỉm cười, đưa ra quyển Kinh thánh trên tay: “Tôi đến đây là để cầu nguyện cho một số ít bệnh nhân, không nghĩ tới sẽ gặp lại anh ở đây, thật là khéo quá, anh có người thân hay bạn bè gì ở đây sao?”

“Thật ra là...” Đồng Hiền khẽ nhìn Kỳ Dương, có chút khó mở miệng.

“Đồng Hiền, bạn của cậu sao?” Kỳ Dương chen vào hỏi.

“Ừ, đúng vậy” Đồng Hiền gật đầu.

“Vậy cậu cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài chờ bọn họ đưa ông chủ đến!” Đánh chân được một bước, lại bị câu nói của Phó hoàng hậu ngăn lại.

Phó hoàng hậu khó hiểu: “Ông chủ? Chẳng lẽ là Lưu Hân sao?”

“Sơ cũng biết ông chủ tôi?” Kỳ Dương quay đầu lại hỏi, dường như có rất nhiều người biết ông chủ của anh, thế nhưng vì sao anh lại không biết họ?!

Phó hoàng hậu trông thấy vẻ mặt bối rối của Đồng Hiền, tựa hồ mình bạch được điều gì đó, cô không trả lời nghi vấn của Kỳ Dương, ngược lại tiếp tục hỏi Đồng Hiền: “Anh ta đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh ấy...” Đang muốn mở miệng trả lời, lại nghe thấy tiếng phanh xe ngoài cửa, là bọn họ đến!

Kỳ Dương nhìn đồng hồ trên tường, vỗ vỗ vai Đồng Hiền nói: “Đã đến giờ rồi, tôi đi ra với bọn họ, cậu cùng sơ đây...”

“Nếu là chuyện của Lưu Hân, hai người cứ đi trước đi!” Phó hoàng hậu làm sao không hiểu được cảm giác lúc này của Đồng Hiền: “Tôi ở đây chờ mọi người là được rồi!”

“Vậy phiền cô rồi!” Đồng Hiền gật đầu, cùng Kỳ Dương nhanh chóng đi ra ngoài cửa...

Phó hoàng hậu nhìn bóng lưng của hai người, tay không khỏi nắm chặt cuốn Kinh thánh, còn tưởng rằng chính mình có thể vứt bỏ tình yêu kia, thế nhưng vì cái gì khi được gặp lại, những hình ảnh trước kia toàn bộ lại không ngừng tuôn ra chứ?

Thượng đế à, xin Người nói cho con biết, con nên làm gì đây?

Bên cạnh Đồng Hiền, Kỳ Dương tò mò quan hệ của cậu cùng vị nữ tu kia, không cầm nổi lòng hỏi: “Đồng Hiền, nói cho cô ta biết có được không? Cậu sao tin tưởng cô ta không đem chuyện của Lưu tổng...” để lộ ra chứ?

“Không có chuyện đó đâu, cô ấy là người tốt!” Đúng là người tốt a, mà chính mình còn mắc nợ cô, tính ra thậm chí là rất nhiều kìa: “Cô ấy có thể tin được, thôi, không nói nữa, chúng ta ra đón ông chủ thôi!”

Dường như trốn tránh điều gì, Đồng Hiền vội vội vàng vàng nói sang chuyện khác, đi đến cửa, quả nhiên xe của bệnh viện đã đến rồi...

Sau khi xe dừng hẳn, hai người lập tức đứng ra chờ đợi, nhưng là từ phía trên đi xuống, thần sắc của Vương Mãng rất khó coi, mấy người y tá khiến căng cứng thương của Lưu Hân tới gian phòng đã chuẩn bị trước, anh ta xem ra không hề khác gì so với mấy ngày trước đó, đang ngủ tương đối sâu, vì vậy bọn họ cũng được thở phào nhẹ nhõm. Còn có vài người đem dụng cụ y tế cùng được liệu xuống xe, Đồng Hiền cùng Kỳ Dương muốn đi lại giúp, nhưng lại bị Vương Mãng ngăn lại.

“Hai người nếu rảnh rỗi như vậy, thì cùng ta nói chút chuyện đi... Chuyện của Lưu Hân.” Vương Mãng bắt an nhìn hai người họ, tựa hồ có điều khó nói.

“Xảy ra chuyện gì? Ông chủ có chuyện gì sao?” Kỳ Dương lên tiếng hỏi trước tiên.

Vương Mãng định thần, nói: “Ngày đó sau khi hai người đi khỏi, anh ta lên cơn!”

“Thật sao?” Kỳ Dương kinh ngạc.

“Ừ, thế nhưng khi anh ta lên cơn, đáng sợ hơn tôi nghĩ rất nhiều. Đường như có thể...”

“Choang!” Bỗng nhiên truyền đến một hồi dài tiếng vang của đồ vật bị vứt nát.

Đồng Hiền nghe tiếng cả kinh, trực giác nói cho anh biết, Lưu Hân xảy ra chuyện, mà lời nói của Vương Mãng càng thêm khẳng định ý nghĩ của anh.

“Không xong rồi, thuốc an thần hết tác dụng rồi!” Vương Mãng thất vọng, cắn cắn môi dưới.

Ngay lúc Vương Mãng đi, Đồng Hiền đã va mạnh người anh ta, hồi hải chạy vào phòng của Lưu Hân... Trong đầu anh lúc này chỉ còn biết một điều – Hân đã xảy ra chuyện!

“Đồng Hiền, chờ một chút!” Vương Mãng cấp tốc đuổi theo.

Không thể để cậu ta làm càn, nếu không Lưu Hân còn chưa dứt nghiện, Đồng Hiền đã về châu ông bà rồi: “Này, anh Kỳ, anh nhanh lên một chút đi!”

“Ừ!” Kỳ Dương rất nhanh đuổi kịp, tuy rằng chưa hề thừa nhận, thế nhưng anh dường như cũng đã biết rồi...

“Hân?!” Chạy đến cửa, nhìn thấy hai người hộ lý che chở thân thể, cố gắng xông vào chết trụ Lưu Hân, đáng tiếc, ngay cả nắm cửa hai người cũng không thể chạm đến.

“Hân!” Đồng Hiền thấy thế, liều mình xông vào phòng nhưng bị hai người kia ngăn cản!

“Cậu không thể vào, sẽ bị thương đấy!” Một nam nhân khác cao lớn kéo lấy cánh tay anh, “Tình hình của anh ta một lần so với một lần càng gay go, chúng tôi còn không thể xác định, cuối cùng anh ta có thể sống sót hay không!”

Đồng Hiền ngây dại tại chỗ, không phải do điều bọn họ nói, mà là nhìn người đàn ông điên cuồng trong phòng, không ngừng phá vỡ đồ đạc, cất tiếng gào khóc đau đớn... Người này đúng là – Hân?

“A a a a a a!!!” Lưu Hân mặc đồ bệnh nhân, ôm đầu hét to, dường như phát điên với mọi thứ trong phòng, chỉ cần tay anh chạm phải thứ gì thì đều bị ném đi.

Anh đau đớn tận cùng, toàn thân giống như đang bị hàng ngàn con côn trùng gặm nhấm, từ da vào tận trong xương tủy, anh muốn có thứ gì đó hóa giải thống khổ này, thế nhưng sao lại không ai cho anh chứ?

“Cho tôi... Cho tôi...” Đột nhiên anh dừng hành động phá hoại căn phòng, hai mắt đầy tơ máu, khuôn mặt dữ tợn nhìn bóng người ngay cửa, lập tức bổ nhào về phía trước, “Thuốc đâu... cho tôi nhanh!”

“Không được!” Hay hộ lý vừa thấy anh ta lao tới, vội vàng cùng nhau khống chế, “Cậu này, mau đi khỏi đây đi!”

Vương Mãng vừa tới đã thấy tình hình như vậy, nhanh chóng phản ứng, lấy ra trong hòm thuốc một ống tiêm, chuẩn bị tiêm vào...

Kỳ Dương nhìn bộ dạng dương nanh nhe vuốt của ông chủ ngậy ngấn cả người, có lẽ là anh sợ hãi, sợ hãi đến mức thân thể bất giác lui về sau, ông chủ như thế này, anh chưa bao giờ thấy, thật sự...

“Này, cẩn thận!” Thanh âm của Đồng Hiền làm cho hai người hộ lý cả kinh, bọn họ tưởng anh nói với mình, nhưng mà...

Đồng Hiền lao tới, cũng không biết sức lực từ đâu tới, đẩy hai người cao to kia ra, đem Lưu Hân ngã nhào lên giường.

“Cậu” Hai người hoảng hốt, muốn chạy đến xem xét, không ngờ phát hiện ra, ban nãy bàn chân sau của Lưu Hân cứ nhiên xiu chút nữa đập phải thủy tinh bể trên mặt đất

“Hân, không có việc gì chứ?” Đồng Hiền lập tức di chuyển trên người Lưu Hân, quan tâm hỏi đến, hoàn toàn coi anh là một người bình thường mà đối đãi.

Nghे tiếng đuổi theo, Phó nữ tu vừa lúc đến cửa, trông thấy một màn như thế, mặc dù không hiểu bọn họ làm gì, thế nhưng trong lòng cũng rộng mở thông suốt... A ha, đúng là hai người ở bên nhau, hình ảnh kia thật là đẹp động lòng người mà!

Lúc này, ánh mắt Lưu Hân cùng Đồng Hiền tình cờ gặp phải nhau, trong tích tắc cũng tĩnh lặng đôi chút, thế nhưng cũng chỉ vồn vện như vậy, không lâu sau anh lại tiếp tục phát cuồng vùng lên, hai tay cùng hai chân không ngừng vùng vẫy muốn đứng lên, “A a a... Cho tôi... Cho tôi!”

“Bốp!” Một cái tát hung hăng giáng trên mặt Đồng Hiền, không một chút lưu tình, Đồng Hiền chỉ cảm thấy một trận đau đốn nóng rát, theo đó là mùi máu tươi nơi khoang miệng, máu chậm rãi chảy ra từ khoe miệng.

Nhưng anh không hề buông lỏng, ngược lại càng có sức ngăn chặn Lưu Hân bên dưới, “Hân, bình tĩnh lại!”

Lưu Hân căn bản không hề nghe lời anh nói, chỉ cảm thấy trên người có trở ngại, liều mạng giãy giụa thoát ra, “Người buông ra, chết tiệt... Biến đi!” Thậm chí là cắn cánh tay trái của Đồng Hiền.

“A!” Bị hàm răng nam nhân cắn trên tay, lập tức hiện ra tơ máu, Đồng Hiền đau đến đến nhắm chặt mắt, lực đạo cũng có chút giảm đi.

Tranh thủ lúc này... Lưu Hân nâng chân đá mạnh vào bụng Đồng Hiền, làm cho anh ngã xuống, đập lưng vào mấy mảnh thủy tinh khi nãy tránh né.

“Ừm!” Đồng Hiền khẽ cắn môi cố sức đứng dậy, tay nhẹ nhàng chạm vào lưng, rồi đưa đến trước mắt – bàn tay đầy máu tươi.

Ngay cửa, mọi người đều hoảng sợ, nhất là khi Đồng Hiền đưa lưng về phía họ, vết thương đầm đìa máu... làm cho người khác kinh hãi.

Đương lúc Lưu Hân đứng lên, anh trông thấy Đồng Hiền mặc một chiếc áo sơ mi trắng, vấy lên đó là màu đỏ chói lóa thập phần rợn rợn, luống cuống nhìn bàn tay chính mình, cảnh tượng này rất quen thuộc...

Anh không náo loạn, không điên cuồng nữa, trong nháy mắt anh tựa hồ đã nhìn thấy người mình mong mỏi rất lâu...

“Thánh... Khanh...”

Thanh âm khàn đặc rất khó nghe, nhưng Đồng Hiền lại nghe được tiếng nói từ tận đáy lòng kia, giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy chính là người mình yêu thương, người mình đợi chờ nghìn năm, thế nhưng...

Đồng Hiền cúi đầu, chạy nhanh đến bên cạnh Lưu Hân, cố sức bảo trụ anh, hô to: “Vương Mãng, thuốc an thần!”

Vương Mãng theo tiếng kêu, tiến nhanh vào, lập tức kéo lấy tay Lưu Hân, tiêm thuốc vào!

“Thánh... Khánh, ta rất...” Chưa kịp nói xong, gương mặt của Đồng Hiền dần dần mơ hồ, Lưu Hân lại lần nữa tiến vào giấc ngủ.

Đồng Hiền ôm anh ta vào trong ngực, chậm rãi vuốt ve mái tóc Lưu Hân, ghé vào tai, thấp giọng nói: “Ngủ đi... Hân, ngủ rồi sẽ không đau nữa... Đừng lo lắng, Thánh Khanh sẽ vĩnh viễn bên cạnh người...”

22. Chương 21

Thuốc an thần phát huy tác dụng làm cho Lưu Hân lần nữa ngủ thiếp đi, thế nhưng trận điên cuồng mãnh liệt vừa rồi không tránh khỏi quấy nhiễu nhiều người xung quanh, may mà Vương Mãng và Phó hoàng hậu cực lực che giấu chuyện vừa xảy ra đối với những người hiếu kì, hai gã hộ lý cũng tranh thủ dọn dẹp lại căn phòng, đem hết đồng đồ nát ra ngoài.

Bởi vì Đồng Hiền bị thương nên được Vương Mãng dẫn sang một phòng khác, Phó hoàng hậu cùng Kỳ Dương xử lý vết thương cho anh.

Trên mặt còn lưu lại cái tát khi nãy của Lưu Hân được chườm đá lên, cánh tay bị cắn cũng được băng bó

lại. Nhưng, đáng sợ nhất là sau lưng Đồng Hiền bị thủy tinh rạch nát, những vết ngang dọc không đồng đều trải đầy hơn nửa lưng, Phó hoàng hậu dè dặt dùng khăn lau đi những bệt máu xung quanh vết thương, tay không kiềm được liên tục run rẩy.

“Ừm...” Bất thành linh lệt hướng, chiếc khăn kia chạm vào vết thương, Đồng Hiền không nhịn được rên lên thành tiếng.

“Xin lỗi...!” Phó hoàng hậu vội vàng nhận lỗi, “Rất đau sao...?”

“Không, không sao!” Đồng Hiền hạ giọng trả lời.

Kỳ Dương thấy được vết thương như thế kia bị dọa đến run sợ, trong lòng rất tự nhiên đối với Đồng Hiền đầy kính trọng, sau khi Phó hoàng hậu rửa sạch vết thương cho Đồng Hiền, anh tự mình tiến lên băng bó cho cậu ta.

Ông chủ lần này thật sự quá đáng, nhìn những vết tích kia, Kỳ Dương nhú mày, không đồng ý cho tiểu thư Ý Á đến đây là chính xác. Chỉ có điều... Nhìn về phía Vương Mãng đang chuẩn bị thuốc men cùng với vị nữ tu kia, những người này suy cho cùng có quan hệ như thế nào với ông chủ?

“Đồng Hiền, tình trạng hiện nay của Lưu Hân cậu cũng đã thấy rõ!” Vương Mãng vừa thu dọn vừa nói, “Với tư cách bác sĩ, tôi không đồng ý cho cậu săn sóc anh ta, ít nhất là trong lúc anh ta phát bệnh, cậu không được đến gần anh ta, hiểu không?”

“Vậy lúc anh ấy phát bệnh, các người định làm gì anh ấy?” Sau khi băng bó xong, Đồng Hiền tự mình thay bộ quần áo khác, hỏi.

Vương Mãng lấy cái gì đó ra từ cái túi anh mang theo: “Dùng những... dây cu-roa* này cột anh ta vào giường, khống chế hành động của anh ta là được.”

Kỳ Dương cầm lấy đồng dây kia, có chút bất mãn mà nhú mày, ông chủ dù sao đi nữa vẫn là tổng tài, dùng những thứ này... có phải thái quá hay không chứ... Nhưng mà những hành vi điên cuồng của ngài ấy vừa rồi, cũng không còn cách nào khác!

“Tôi không đồng ý!” Lời nói của Đồng Hiền làm Kỳ Dương lập tức ngẩng đầu, khó tin nhìn người đối diện, “Vương Mãng, Hân không cần dùng những thứ này, khi anh ấy lên cơn, tôi sẽ chịu trách nhiệm áp chế anh ấy!”

“Đồng Hiền, không nên hành động theo cảm tính!” Kỳ Dương cũng không khỏi lên tiếng can ngăn, “Cậu vì ông chủ trả giá như vậy, đến khi ngài ấy bình phục cũng vẫn đối xử với cậu như trước không đúng sao? Lẽ nào cậu vẫn còn ôm mộng...”

“Xuyt...” Lúc này, Đồng Hiền mỉm cười đưa tay đặt trên môi, “Tôi chưa từng có mục đích gì cả, anh đừng

tưởng tượng thừa thãi nữa.”

“Vậy sao cậu không muốn dùng dây cu-roa chứ?” Vương Mãng dường như đã sớm dự liệu đến quyết định của cậu ta, cười cười, hỏi.

“Bởi vì...” Đồng Hiền lộ ra dáng vẻ tươi cười hồn nhiên của trẻ thơ, trả lời: “Hân bị dây buộc chặt chắc chắn sẽ rất đau...”

Sẽ rất đau a... Thực sự đúng là cậu trả lời của cậu ta... Vương Mãng không nhịn được cười thành tiếng.

“Tôi lại làm điều thừa rồi!” Lấy lại thứ trong tay Kỳ Dương, anh lại quay sang nhìn Đồng Hiền, “Không qua thăm Lưu Hân sao?”

“Tôi đương nhiên đi a, Kỳ Dương cùng đi luôn đi!” Đồng Hiền bắt lấy tay Kỳ Dương, kéo anh ra khỏi phòng.

Kỳ Dương cảm thấy có chút kỳ quái, thế nhưng khi trông thấy ánh mắt của Vương Mãng nhìn về phía vị nữ tu kia, anh hình như hiểu được mục đích của Đồng Hiền...

Phó hoàng hậu cũng cảm thấy ánh nhìn của Vương Mãng, buông đồ đạc trong tay, đứng dậy nhìn thẳng anh...

“Vương Mãng, đã lâu không gặp!” Giọng điệu uyển chuyển, nhẹ nhàng động lòng người cùng với kiếp trước không hề khác biệt.

“Đích thực đã lâu... Nguyên vọng của cô lần này dường như cũng bị nhỡ nhỉ!” Không phải là chế nhạo, chỉ có chút thương xót dậy sóng.

Phó hoàng hậu cũng cười nhẹ: “Cũng không xem là vậy, mọi thứ còn chưa kết luận được, với lại... Tôi cho rằng vẫn còn hi vọng!”

Vương Mãng không có nhiều lạc quan như vậy, anh ngồi xuống sô pha, thở dài nói: “Trên thực tế, mọi chuyện của Đồng Hiền và Lưu Hân tôi rất lưu tâm... Phó hoàng hậu, cô có bao giờ nghĩ đến đề nghị kiếp trước của tôi?”

Cô cũng ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, trả lời: “Chưa từng nghĩ tới, bởi vì tôi không có khả năng làm như vậy!”

“Là vậy...” Có chút chán chường ngã lưng ra ghế, trên mặt Vương Mãng lộ ra một tia ủ rũ, “Tôi rất không yên lòng, nếu hai người bọn họ không ở bên nhau, Chu Hủ sẽ phát hiện ra việc kia, như vậy... Cả đời tôi cũng không thể có được cô ấy!”

“Chu Hủ?” Phó hoàng hậu nhớ lại trước kia, đó là một thanh niên tinh nghịch, “Anh thật đúng là người ích kỉ, chỉ làm chuyện có ích cho bản thân mình, anh giúp Lưu Hân cai nghiện cũng là vì vậy sao?”

Không hề giấu giếm, Vương Mãng坦然 thừa nhận: “Tất nhiên, tôi mãi là tôi, không vì thời gian mà thay đổi.”

“Đúng vậy, chúng ta đều giống nhau, Lưu Hân cùng Đồng Hiền cũng... Không ai có khả năng chia cắt họ...” Phó hoàng hậu lời nói thâm sâu.

“Aizzz... Thế nhưng Lưu Hân đã quên mất Đồng Hiền, mong rằng lần này giải độc có thể làm cho anh ta nhớ lại...” Vương Mãng vươn vai, ngáp một cái dài, “Vừa rồi, nếu không có Kỳ Dương kia ở đây, tôi thật muốn nói với Đồng Hiền, để cho cậu ta cùng Lưu Hân ra sức “vận động kịch liệt” cùng nhau, như vậy có thể làm chậm lại thời gian phát bệnh của anh ta!” (YY: các nàng hiểu được ý của anh Mãng chứ *cười gian*)

“Anh nói như vậy, không sợ Chu Hủ hận chết anh sao?” Cô nghe thấy thế không khỏi lắc đầu.

“Tôi nói sự thật, sao phải sợ chứ!” Vương Mãng không dễ đối phó đâu.

.....

Khi Kỳ Dương cùng Đồng Hiền đến phòng của Lưu Hân, thì hai người hộ lý đã xử lý xong tất cả, đồng hồ tạp khi này đều đã được dọn dẹp lại sạch sẽ. Hai người được sự cho phép, nhẹ nhàng tiến vào, mỗi người lấy một cái ghế ngồi xuống hai bên giường.

Nhìn Lưu Hân đang ngủ yên trên giường, tâm dâng lên trăm loại xúc cảm, người đàn ông cuồng loạn vừa này như chưa từng tồn tại, nằm ở đây giờ là người cao cao tại thượng trước kia...

“Ừ...” Bỗng nhiên Lưu Hân có chút động tĩnh, ngón tay khẽ giật giật.

“Ông chủ tỉnh lại, sẽ không...” phát bệnh nữa chứ?!

“Anh Kỳ, anh hãy đi tìm Vương Mãng, tôi ở đây trông chừng Lưu Hân, anh yên tâm, tôi sẽ không để anh ấy làm loạn đâu!” Đồng Hiền ngồi lên giường, hai tay đặt trên người Lưu Hân.

“Được, cậu chờ chút!” Kỳ Dương nhanh chóng chạy ra ngoài.

Kỳ Dương bước đi, Đồng Hiền ngoảnh lại nhìn Lưu Hân, nhếch miệng... Rõ ràng khi này đã tiêm thuốc an thần, vì cái gì không lâu sau đã phát tác trở lại? Cứ tiếp tục như vậy, chưa kịp giải độc, anh đã chết vì dùng thuốc an thần rồi!

Trên giường bệnh, mí mắt Lưu Hân bắt đầu rung rung, hai tay của Đồng Hiền cũng từ từ nắm chặt... Bất chấp thế nào, không dễ như vậy được, anh sẽ một đấm đánh Lưu Hân bất tỉnh! Đồng Hiền quyết tâm kết luận, một nắm đấm cùng lắm chỉ lưu lại dấu vết, còn thuốc an thần lại có tác dụng phụ, đúng, phải làm như vậy!

“Ách...” Có lẽ do dương quang (ánh mặt trời) chói mắt, cánh tay Lưu Hân chậm rãi đưa lên trán

Con người bắt đầu di chuyển, lông mi cũng run rẩy, cuối cùng từ từ mở mắt ra...

Đồng Hiền tâm đã định, nhắm mắt lại, dồn hết toàn lực, một đấm hướng đến mặt anh, thế nhưng, không nghĩ tới, tay còn chưa chạm mặt, thanh âm của anh đã tiến đến tai Đồng Hiền...

“Thánh... Khanh”

“...!” Đồng Hiền lập tức mở to hai mắt, nắm đấm kia rơi xuống bên cạnh gò má anh, dường như không tin sự tình trước mắt, “Anh là... Hân?”

Người trên giường bệnh ôn nhu cười: “Thánh Khanh không nhớ ta sao? Sao lại đùa như thế?” Thanh âm khàn khàn suy yếu, nhưng lại tràn ngập sủng ái.

“Không...” Không có khả năng, tại sao anh ấy lại như vậy? Đồng Hiền nhất thời yên lặng, “Lưu tổng, ngài đừng trêu tôi!”

“Lưu tổng?” Lưu Hân khó hiểu ngược nhìn, “Khanh... A!” Anh định giơ tay chạm vào Đồng Hiền, nhưng lại cảm giác vô lực, “Tại sao ta không có chút khí lực nào cả?”

“Không sao, anh chỉ là đang bị bệnh thôi!” Hiện tại loại tình huống như thế này giải thích sao mới tốt đây? Đồng Hiền mù mịt, anh không thể phân biệt nổi nữa rồi, Lưu Hân trước mặt rốt cuộc là thật hay giả...

“Thánh Khanh... Hiền của ta, ta rất đáng sợ sao?” Lưu Hân buồn cười hỏi thăm, “Sao lại nhìn ta như thế?” Vừa nói anh vừa cử động thân thể.

Thế nhưng hoàn toàn không thể, cuối cùng vẫn là Đồng Hiền kịp thời giúp anh, lấy một cái gối để phía sau, rồi mới dìu anh ngồi dậy.

“Hân, anh... nhớ tôi?” Đồng Hiền nghi ngờ nói, “Vậy anh có nhớ hiện tại là năm nào không?”

“Hiện tại?” Lưu Hân nhắm mắt một phen, sau đó mới mắt trả lời, “Năm 2006 a, ta vì hoàn thành hẹn ước cùng Khanh mà đến, cho nên... mau... lại đây!”

Cặp mắt thâm sâu kia đã từng nhìn thấy nghìn vạn lần, Đồng Hiền vẫn bị hấp dẫn sâu sắc, thân thể giống như có ma dẫn dắt đến sát bên cạnh Lưu Hân, thế nhưng trong lòng vẫn có một thanh âm hô to —— không được, không có khả năng, không thể được...

“Không phải sợ ta, Thánh Khanh, ta sẽ không thương tổn khanh đâu!” Tựa như lời thề nhẹ nhàng khắc sâu vào đáy lòng Đồng Hiền.

“Hân, anh... Ừm...” Lời nói chưa dứt, người trên giường bệnh đã thuần thục chiếm đoạt đôi môi của cậu, một lần rồi lại một lần thưởng thức cực phẩm nhân gian.

“Đồng Hiền, cậu...” Kỳ Dương mang Vương Mãng đến, mở cửa phòng, nghênh đón bọn họ cứ nhiên lại là...

23. Chương 22

Trời ạ... Chuyện gì xảy ra vậy?

Không chỉ có Kỳ Dương, ngay cả Vương Mãng cũng dần ra, Lưu Hân vẫn tiếp tục hưởng thụ đôi môi Đồng Hiền, muốn ngừng nhưng không thể, Đồng Hiền lại có chút chống cự, nếu không phải bận tâm thân thể vô lực của Lưu Hân, anh sẽ mạnh tay đẩy ra!

“Có chuyện gì không?” Phó hoàng hậu đến cửa, lớn tiếng hỏi.

Trên giường, Lưu Hân nghe được thanh âm của cô, bất giác hoàn hồn, thở dốc, buông Đồng Hiền ra, nhìn phía ngoài cửa...

“Các người?” Không hài lòng vì bị cắt ngang, Lưu Hân nheo mắt, đem bọn người trước mắt cùng nhau quan sát qua một lần: “Hành vi thích thú như vậy thật sự hèn hạ, các người không biết đạo lý sao?”

“Ông... chủ?” Kỳ Dương cực kì bối rối mà nhìn người trước mắt, dứt quãng mà nói ra.

Lưu Hân lại dùng thái độ hàng ngày đối xử với anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Kỳ Dương, tôi rất kỳ quái sao?”

“Không, không... Không gì cả... Chỉ là...” Anh hồ nghi nhìn hai người bọn họ, trong nhất thời không rõ xảy ra sự tình gì, “Vì sao...”

“Đồng Hiền, tôi phải kiểm tra Lưu Hân một chút, Phó nữ tu cùng Kỳ Dương, hai người ra ngoài đi!” Vương Mãng nhìn ánh mắt quen thuộc kia, dự cảm không tốt hung hăng dâng lên, lập tức ra lệnh.

Phó hoàng hậu liếc trộm anh, lập tức hiểu được dụng ý, gạt đầu, kéo Kỳ Dương đang một bụng nghi vấn đi khỏi.

“Sơ à, đợi một chút đã, tôi còn...!” Kỳ Dương muốn thoát khỏi tay cô, nhưng lại không biết làm sao, chỉ có thể trực tiếp dùng lời nói biểu đạt.

“Không chờ gì cả, tôi và cậu đi ra ngoài!” Phó hoàng hậu một chút cũng không chịu lưu lại, “Tôi sẽ kể hết mọi chuyện cho cậu biết”

“Sao?” Có được lời hứa như thế, bước chân của Kỳ Dương nhanh hơn, những thỉnh thoảng vẫn ngoáy đầu lại nhìn ba người kia...

Đem những người dư thừa đi, lời nói của Vương Mãng trở nên rõ ràng hơn, anh đi tới trước mặt Lưu Hân nói thẳng vào vấn đề: “Anh là Lưu Hân sao, nhớ tôi chứ?”

“Vương Mãng?!” Anh làm sao quên được tên nam nhân chết tiệt này, lập tức kéo Đồng Hiền lùi về sau, chính mình bày ra vẻ cương nghị che đi sự suy yếu lúc này, “Mục đích của người lần này là gì? Sao lại đến đây quấy rầy bọn ta?”

Quấy rầy bọn họ sao? Anh quá nhàn rồi nhỉ? Vương Mãng không nén nổi sự nực cười.

Đồng Hiền đứng ở một bên, lên tiếng nói giúp: “Hân, đừng hiểu lầm, anh ấy là vì bệnh của anh mà đến, là tôi nhờ anh ấy đấy!”

Ừm, Đồng Hiền còn có chút lương tâm, không nói ra sự thật! Thế nhưng...

“Bệnh gì? Thánh Khanh quá lo lắng rồi, ta làm sao có thể bệnh được?!” Lưu Hân thu lại miệng mình, cùng Đồng Hiền nói đùa, kéo kéo tay, ý bảo bản thân mình không có việc gì.

“Thật là ngu ngốc!” Vương Mãng trở mặt thất vọng, trước mắt đúng là tên Lưu Hân kiêu trước kia, trước mặt Đồng Hiền, anh ta vĩnh viễn là đứa ngốc, “Anh hiện tại toàn thân không có sức lực, sắc mặt tái nhợt, trong cơ thể giống như bị co rút lại, bất kể có tươi cười cũng không ai cho rằng anh khỏe mạnh đâu!”

“Ngươi...” Tên này sao có thể biết được cảm giác của mình lúc này chứ?

“Hân, không nên vô phép như vậy!” Đồng Hiền vỗ nhẹ đầu anh, khuyên nhủ.

“Hiền, ta không phải có ý a...” Rất đặc sắc, vừa mới này còn kiên định phô trương khí thế vương giả, ngay sau đó lại sụp đổ tất cả, bày ra vẻ mặt “Đừng không quan tâm ta”, làm cho Vương Mãng không khỏi cười nhạo một phen.

“Ha ha ha ha...” Thật mắc cười mà, Lưu Hân a Lưu Hân, không nghĩ tới anh cũng có mặt đáng yêu thế này nha!

Tiếng cười của anh “được” người đang trên giường kia nghe thấy, đầy bất mãn, Lưu Hân thoáng cái điều chỉnh lại biểu tình của mình, ho khan hai tiếng: “Khụ khụ!” Lúc này sao hắn vẫn còn ở đây!

“A, xin lỗi...” Ý thức được mình bất lịch sự, Vương Mãng lúc này mới thu hồi lại ý cười, sửa chữa thái độ, hỏi: “Lưu Hân, anh có nhớ chuyện trước đây?”

“Trước đây?”

“Đúng, chính là từ lúc anh gặp được Đồng Hiền, rồi tất cả mọi chuyện cho đến bây giờ, anh còn nhớ rõ chứ?”

“A...” Một trận ù tai đột nhiên kéo đến, Lưu Hân không nhận được lấy tay che.

Trước kia... Chính mình trước kia là ai? Ký ức trong đầu theo mệnh lệnh chủ nhân, bắt đầu vụn vặt xuất hiện, từng chút rồi lại từng chút, ngày càng rõ ràng hơn, từ khi là một đứa bé, rồi chẳng mấy chốc trưởng thành, thì...

Đó là Kỳ Dương, đó là công ty, còn có Ý Á, còn có... còn có...

“Trong ba tháng, nếu cậu có năng lực làm cho tôi rung động... Tôi sẽ lập tức cùng cậu mãi mãi bên nhau...”

“Đồng Hiền, tôi muốn nhìn thấy đến khi nào cậu mới lòi đuôi cáo đây!”

“Vị hôn thê của tôi ngày mai đến cùng tôi bàn bạc hôn sự!”

Bàn bạc hôn sự? Ta muốn cùng ai kết hôn? Người kia là...

“Hân, không có việc gì chứ?” Khuôn mặt lo lắng của Đồng Hiền đập vào tầm mắt.. Vì sao vẻ mặt của người lại như thế? Là ta tổn thương người sao? Thế nhưng... Vì sao ta cùng kẻ khác định ra hôn sự chứ? Ta...

Một tay kéo lấy Đồng Hiền vào lòng, thanh âm của Lưu Hân mang chút ngheo ngào: “Thánh Khanh, tại sao... Ta lại làm chuyện vô lý như vậy? Tại sao không ngăn cản ta? A?”

Nghe giọng nói như muốn khóc của anh, Đồng Hiền biết, Lưu Hân của hiện tại là Hân của anh, “Không có a, Hân, anh đang nói gì vậy?”

Nghe vậy, cánh tay Lưu Hân càng siết chặt hơn: “Vì sao ta lại cùng nữ nhân khác đính hôn? Vì sao ta lại bỏ mặc khanh?”

“Không sao cả, chỉ là anh không nhớ mà thôi, thực sự không sao cả!” Đồng Hiền ôm lấy cánh tay anh, mỉm cười trấn an, “Huống chi, không phải bây giờ anh đã nhớ ra rồi sao?”

“Không phải chuyện này, mà là ta... là ta...” Anh nói còn chưa hết, đột nhiên cảm thấy một trận buồn rùn, hai mắt dần dần nhắm lại, trước mặt tức khắc chìm vào bóng tối.

“Hân? Hân?” Cảm thấy Lưu Hân tựa vào vai của chính mình, Đồng Hiền nhẹ nhàng lay động anh, xác định anh đã ngủ, dè dặt đỡ anh nằm xuống giường, “Ừm... Ngủ đi, Vương Mãng, chúng ta ra ngoài nói chuyện thôi!”

Yên lặng quan sát hết thấy mọi chuyện, Vương Mãng mỉm cười không lập tức đứng dậy, cuối cùng liếc nhìn Lưu Hân một cái, mới theo Đồng Hiền đi ra...

Đến máy bán hàng tự động mua đồ uống, một đưa cho Vương Mãng, một giữ lại cho mình, Đồng Hiền ngồi xuống ghế gần đó.

“Đồng Hiền, bệnh tình của Lưu Hân... Cậu nghĩ thế nào?” Vương Mãng trong khi ngồi xuống cất tiếng hỏi.

Anh không nhận được câu trả lời, Đồng Hiền vẫn tiếp tục uống, không hề trả lời câu hỏi của anh.

Nhưng Vương Mãng biết rõ cậu vẫn đang nghe, cho nên tiếp tục nói: “Chất độc trong cơ thể anh ta bức ra được ký ức tiền kiếp kia, chúng ta không thể xác định như vậy là tốt hay xấu. Cũng có thể... Chúng ta căn bản không có khả năng khẳng định được tính chất của ký ức kia...”

“Anh là muốn nói cho tôi biết, có thể khi anh ấy bình phục sẽ không nhận ra tôi đúng không?” Đồng Hiền điềm tĩnh như thường, hỏi vặn lại.

Nhìn anh một chút, Vương Mãng cũng không giấu giếm: “Có khả năng như vậy!”

“Ừ... Tôi biết rồi!” Đồng Hiền mỉm cười, gạt đầu tỏ ý đã hiểu minh bạch.

“Cậu thật sự hiểu?” Phản ứng của anh lại làm cho Vương Mãng sợ hãi, đây thật sự không giống như thái độ đối với người yêu a.

“Hiểu rõ!” Đồng Hiền lần thứ hai lặp lại, “Chính là anh ấy có thể một tháng này nhớ ra tôi, thế nhưng một tháng sau liền sẽ quên tôi, sau đó cùng tiểu thư Ý Á kết hôn, không sai chứ?!”

Vương Mãng nhìn dáng vẻ tươi cười của anh, ngực cảm thấy cực kỳ nhiều tư vị: “Ý tứ đúng là vậy... Đồng Hiền, cậu có bao giờ nghĩ tới, nếu như... Tôi chỉ nói là nếu như thôi...”

“Sao?”

“Nếu như Lưu Hân lấy vợ, cậu dự định sẽ thế nào? Có nên tìm một người bạn cho riêng mình không?” Vương Mãng cố lấy hết dũng khí hỏi.

Không ngờ đến anh sẽ hỏi thế, Đồng Hiền ngưng đọng vài giây, đột nhiên cười thành tiếng: “Ha ha... Vương Mãng, anh rất thú vị nha!”

“Này, không được cười đến mức khoa trương như thế!” Anh thật sự là nghiêm túc hỏi mà.

“Khụ khụ, xin lỗi!” Đồng Hiền lau lau nước mắt vừa nãy vì cười mà chảy ra, “A... Tìm bạn trai à, vấn đề này tôi chưa từng nghĩ đến, sau khi Hân kết hôn, tôi dự định sẽ quay về cô nhi viện, còn lại chuyện khác cũng chưa suy nghĩ kỹ càng, đoán chừng sẽ như vậy suốt đời còn lại a!”

“Không nghĩ sẽ cùng cô gái kia tranh cao thấp sao?” Yêu thì cần phải như thế, phải tranh giành a.

“Tranh? Sao lại tranh?” Sắc mặt Đồng Hiền trong nháy mắt có phần suy sụp, “Cô gái kia rất đẹp, cùng anh ấy rất xứng đôi, không cần tranh giành làm gì... Hay là thôi đi!”

Nghe lời này, Vương Mãng lập tức đứng dậy, nhíu nhíu mày: “Đồng Hiền, cậu có yêu Lưu Hân không?”

“Yêu!”

“Vậy cậu có hối hận không? Hối hận sau khi đầu thai đến thế giới này?”

“Không có!”

“Tại sao?”

“Bởi vì... như vậy mới thực hiện được nguyện vọng của tôi!”

“Nguyện vọng gì?”

“Cái này... là bí mật!”

24. Chương 23

Kỳ Dương ngồi im lặng lắng nghe Phó hoàng hậu kể lại toàn bộ sự tình, anh gần như không thể tin được, thế nhưng nhìn dáng vẻ thành kính của vị nữ tu trước mặt tuyệt nhiên không thể nào là loại người dối trá được, như vậy... Chuyện tình này nhất thời làm cho anh không biết phản ứng như thế nào?

“Nói chung, mấy ngày này, xin anh hãy nhắm một mắt, mở một mắt (thấy chuyện trước mắt cứ làm lơ cho qua) để cho bọn họ hoàn hảo vượt qua có được hay không?” Đây là đề nghị cuối cùng của Phó nữ tu trước khi đi.

Nhắm một mắt, mở một mắt sao... Nên vậy sao?

Anh ngây ngẩn trở lại phòng của ông chủ, nhìn thấy Lưu Hân đã ngủ thiếp đi, bên cạnh là Đồng Hiền đang trông coi...

“Anh Kỳ, Phó nữ tu đâu rồi?” Đồng Hiền nhẹ giọng hỏi.

“Cô ấy về nhà thờ!” Kỳ Dương không biết nên hỏi từ đâu: “Đồng Hiền này...”

“Anh muốn hỏi chuyện của chúng tôi phải không?” Đồng Hiền thấy vẻ mặt của anh thì đã hiểu ngay, “Đúng là như những gì Phó nữ tu nói cho anh biết, không cần nghi ngờ... Chúng tôi đích thực đã từng sống ở triều đại Tây Hán, đây là sự thật!”

Anh vẫn tiếp tục bình thản, không chút dao động, nhưng là Kỳ Dương vẫn khó có thể tiếp thu được: “Ý của cậu là, ông chủ đã định trước thuộc về cậu, Y Á tiểu thư là chương ngại vật, sự tồn tại của cô ấy là không cần thiết, phải vậy không?” (YY: cái anh Dương này, ai nói thế bao giờ, vợ vẫn thật) Anh dứt lời thân thể cũng run rẩy cố gắng đứng dậy.

Đồng Hiền thâm sâu liếc nhìn Kỳ Dương một cái, tay cầm bình nước trên bàn, rót cho anh ta một ly: “Anh Kỳ, anh suy nghĩ quá nhiều rồi... Cho anh!”

Kỳ Dương nhận lấy ly nước, nhìn Đồng Hiền lần nữa ngồi trở lại bên cạnh ông chủ, vươn một tay sờ trán, dùng ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn chăm chú người trên giường.

“Không ai được định trước là một nửa của ai cả, cũng không ai là không đáng tồn tại, từ trước đến giờ tôi luôn nghĩ như vậy!”

“Nhưng cậu hiện tại...” Chuyện này mặc cho ai cũng khó tin tưởng được lời cậu ta.

“Yên tâm đi!” Đồng Hiền thâm thúy một tiếng, “Hân sẽ không rời xa tiểu thư đâu!”

Lời này là sao? Kỳ Dương kỳ quái nhìn anh.

Hai tay đan vào nhau, Đồng Hiền đem chuyện Vương Mãng đã nói, lập lại hệt như vậy: “... Cho nên anh không cần lo lắng”

Chẩn đoán bệnh tình như vậy làm cho Kỳ Dương hoảng hốt một phen: “Anh ta thực nói như vậy?”

“Thực sự!” Đồng Hiền gật đầu khẳng định, “Anh có thể yên lòng chưa?”

“A...” Tâm tình Kỳ Dương rối bời, anh mong muốn ông chủ có thể có được hạnh phúc, thế nhưng cái giá của hạnh phúc này...” Đồng Hiền, tôi xin lỗi... Chờ đến khi ông chủ bình phục rồi, cho dù anh ấy có quên đi cậu, tôi cũng không thể nói chuyện của cậu cho anh ấy biết! Tha thứ cho tôi!”

Đồng Hiền căn bản không có trách móc gì anh, chỉ có chút buồn cười: “Sao lại nói chuyện này với tôi?”

“Bởi vì cậu là người tốt!” Kỳ Dương ăn ngay nói thật, “Nhưng mà, tôi không thể để ông chủ bị phá hủy trong tay cậu!”

“Sao?”

Thở sâu, Kỳ Dương nghiêm mặt phân tích: “Mặc dù tôi biết rõ anh ấy hẳn là rất yêu cậu, nhưng là hai người suy cho cùng vẫn là đàn ông... Cho dù xã hội ngày nay tân tiến hơn trước, hai người đàn ông bên nhau cũng không thể nhận được sự đồng tình, cậu như thế, hẳn là nên biết Lưu Hân của triều đại Tây Hán bị người đời dè dặt không ít, tôi không thể để cho ông chủ vì cậu mà một lần nữa thành ra như thế, miệng đời rất chua cay, cậu hiểu không?”

Bởi vì là hai người đàn ông sao? Đồng Hiền nở nụ cười, trước kia chính bản thân mình cũng vì vậy mà sợ sệt, thế nhưng khi thiên tử hạ mình quỳ gối trước mặt, cầu xin cùng anh ấy hồi cung, lòng anh không kiềm được đã dao động!

Câu nói kia “Trẫm có thể không cần giang sơn nghìn dặm, nhưng không thể không cần Thánh Khanh, Trẫm chỉ hi vọng được cùng khanh bên nhau suốt quãng đời còn lại thôi!” Càng làm cho anh biết rằng mình không thể chùn bước, đưa ra quyết định...

Thế nhưng đến bây giờ... Bản thân mình đã chọn sai sao?

“Tôi... hiểu rồi!” Đồng Hiền thống khổ nhắm mắt lại, “Chỉ cần chờ bệnh tình của Hân ổn định, tôi sẽ rời đi, anh yên tâm được rồi!”

“... Kỳ thực, sau khi nghe xong chuyện xưa, tôi cảm thấy hiện tại... Cậu không cần ở bên cạnh ông chủ... Tiếp tục như vậy chỉ làm mọi người càng thêm bi thương mà thôi!” Ở điểm này, Kỳ Dương hoàn toàn xuất phát từ tấm lòng, “Sau khi bình phục, nếu như ông chủ không nhớ ra cậu, cậu tự nhiên sẽ đem chuyện khi đó của anh ấy so với anh ấy hiện tại, như vậy càng...”

“Không cần nói nữa!” Đồng Hiền lớn tiếng ngắt lời.

“...!” Lời thốt ra anh có chút hối hận, lập tức quay đầu lại nhìn Lưu Hân, xác định anh ấy không bị đánh thức, mới thở phào nhẹ nhõm, “Anh đừng nói thêm gì nữa, tôi cảm thấy chính mình nên chăm sóc anh ấy, tôi sẽ không đi, bây giờ không còn sớm nữa, Anh Kỳ cứ đi nghỉ ngơi trước đi, tôi ở lại đêm nay!”

Trong lúc đó, hai người yên lặng lạ thường, hồi lâu, Kỳ Dương mới hồi đáp: “Thật là, tôi còn hy vọng cậu sẽ cân nhắc lời nói của tôi... Chỉ mong cậu sau này sẽ không hối hận.” Nói xong, anh rời khỏi phòng.

Trong phòng, lần thứ hai chỉ còn hai người, nơi đây lại trở nên vắng vẻ, Đồng Hiền lẳng lặng nhìn về mặt của Lưu Hân đang ngủ say trên giường, không nhịn được kéo ống tay áo mình lên, băng gạc trên cánh tay hiện ra rõ rệt!

“Tôi biết chứ...” Đồng Hiền tự nhủ, thanh âm có chút bất ổn, “Rất sớm đã biết... Sự tồn tại của tôi đối với Lưu Hân mà nói có lẽ là một sai lầm...”

“Anh ấy quên tôi, kết hôn cùng người con gái khác có lẽ là chuyện đáng mừng.” Đưa tay nắm lấy tay Lưu Hân, nước mắt không cách nào dề nén, chậm rãi rơi xuống, đọng trên tay, từng giọt từng giọt lóng lánh...,”Thế nhưng thình thoảng tôi lại ôm mộng không được sao? Đời này, tôi thật sự muốn cùng anh ấy vượt qua...”

Trầm ngâm trong thế giới của chính mình, anh hoàn toàn không chú ý đến ngoài cửa có một người đang đứng...

Chẳng qua Vương Mãng chỉ là nghĩ rằng có thể đến chăm sóc Lưu Hân một chút, không nghĩ sẽ thấy được một màn này, anh nhẹ nhàng khép cửa lại, đi ra thảo nguyên bên ngoài viện điều dưỡng, ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mang, nhắm mắt lại cảm nhận gió thổi từng đợt nhẹ qua mặt...

E rằng bọn họ đều đã sai rồi, bọn họ từ kiếp trước vẫn mãi tiếp tục dây dưa cho đến kiếp này, chỉ vì muốn nhặt lại những gì thời gian kia đã bỏ lỡ – cơ hội, thời điểm, khát vọng... Nhưng thời gian như gió, gió lại không có khả năng dừng bước, mà thời gian kiếp trước cũng đã qua đi không trở lại nữa rồi...

25. Chương 24

Sau đó, là chuỗi ngày nhàm chán, vô vị, thậm chí là cùng với sợ hãi! Ít nhất thì Kỳ Dương cho là vậy...

Mỗi ngày, bọn họ luôn phải liên tục để ý đến tình hình của Lưu Hân, anh căn bản không biết khi nào sẽ lên cơn nghiện, đến khi có thái độ điên cuồng lại khiến mọi người không thể tránh được.

Đồng Hiền không muốn dùng dây trói Lưu Hân, chỉ đành khi anh phát bệnh dùng sức ngăn chặn anh, nhưng để trả giá cho chuyện này chính là những vết thương, vết rạch, vết cắn, vết bầm chi chít chồng lên nhau trên người Đồng Hiền... Mỗi lần như thế, Đồng Hiền đều mặc áo sơ mi trắng dài tay hoàn hảo che đi những dấu vết kia, không cho Lưu Hân có cơ hội chú ý khi tỉnh táo lại.

Còn những khi cơn nghiện phát tác, Lưu Hân sẽ chửi ầm lên, để phát tiết, không cần biết đối phương là ai, những từ ngữ khó nghe đến mức nào, anh đều nói ra hết, trong đó chịu đựng nhiều nhất đương nhiên cũng là Đồng Hiền. Lưu Hân nhớ ra chuyện kiếp trước lần kiếp này cùng Đồng Hiền, không nghĩ ngờ gì việc này làm cho cục diện càng trở nên hồng bét!

“Đồng Hiền, đồ khốn kiếp!” Lưu Hân bị ngăn lại, chỉ có thể vùng vẫy tay chân gào thét, “Tôi yêu cậu như vậy, cậu lại không hề giúp tôi!”

“...Tôi là đang giúp anh” Đồng Hiền đầu đầy mồ hôi dè trên người Lưu Hân, trả lời.

“Đi chết đi!” Anh khổ cực như vậy, thế nhưng lại chẳng thề lay động Lưu Hân, anh ta vẫn kéo dài những lời nói tệ hại kia, “Tôi muốn thuốc, sao cậu không cho tôi? Chết đi, cậu sao còn chưa chết hả?”

Đồng Hiền khế cắn môi, tuy biết rằng Lưu Hân không phải cố ý nói như vậy, nhưng những lời này vẫn đâm thật sâu vào lòng anh: “Hân...”

Vương Mãng đang chuẩn bị thuốc, một mặt thấy thế, vội vàng nói: “Đồng Hiền, không được để anh ta ảnh hưởng!”

“Tôi biết!” Đầu óc Đồng Hiền tỉnh táo lại, càng cố sức áp chế Lưu Hân.

“Đi chết đi, đi chết đi, các người đều chết hết đi!” Nằm trên giường, Lưu Hân không ngừng giãy giụa, từ ngữ thô tục trong miệng vẫn như trước tiếp tục tuôn ra: “Đồng Hiền, cậu nghĩ cậu là ai? Chỉ là một thằng điên mà thôi... Thanh cao quái gì, cho ai xem?”

“Ông chủ...” Mặc dù không tán thành việc Lưu Hân cùng Đồng Hiền cùng một chỗ, thế nhưng

Đồng Hiền hiện tại dù sao cũng không có làm gì, ông chủ như vậy mắng chửi thì thật là...

Đồng Hiền không nói gì, nhưng mà nhìn vào sắc mặt anh, có thể thấy được, lần này, anh thật sự tổn thương: “Tôi... chưa từng!”

“Kỳ Dương, giữ tay anh ta!” Vương Mãng cầm kim tiêm tiến đến.

“Ừ!” Kỳ Dương ra sức giữ chặt một cánh tay của Lưu Hân.

Vương Mãng rất nhanh bơi cõn lên, sau đó tức khắc tiếm dịch lỏng vào trong cơ thể Lưu Hân...

Anh ta dần dần bình tĩnh trở lại, lại một hồi ác chiến qua đi!

Thấy được Lưu Hân dưới thân bất động, Đồng Hiền mới chậm rãi đứng dậy, anh liên tục thở gấp, khắp người mồ hôi nhễ nhại, mặt rã rời...bước chân có chút yếu đuối, không chú ý ngã lên ghế bên cạnh giường.

“Đồng Hiền” Vương Mãng hiểu rõ tiến lại phía anh, vỗ vỗ vai anh, nói: “Không nên suy nghĩ nhiều, người nào lên cơn nghiện cũng đều như vậy... Lời nói vô phương căn được, những lời vừa rồi... anh ta không thật tâm nói đâu!”

“Ừ!” Đồng Hiền thở dài: “Không có việc gì, tôi sẽ không lưu tâm đâu!” Kéo tay Vương Mãng ra, trong mắt mang theo tia ảm tử: “Mọi người về nghỉ ngơi trước đi, tôi dọn dẹp một chút, rồi đợi Phó nữ tu tới!”

“Cậu nên đi nghỉ đi!” Kỳ Dương không đành lòng nhìn cậu ta cực nhọc như thế, dù sao thì ông chủ cũng là thiếu nợ ân tình với Đồng Hiền: “Tôi ở đây chăm sóc cùng với dọn dẹp cho!”

Ai ngờ Đồng Hiền lại mỉm cười lắc đầu: “Không, tôi và anh ấy không có nhiều thời gian... Anh Kỳ chăm sóc cho tôi một chút đi!”

Trong lời nói anh pha chút dí dỏm, Kỳ Dương nhất thời không biết phản ứng sao. Vương Mãng so ra thức thời hơn, một tay choàng lấy cổ Kỳ Dương, kiên quyết lôi anh ta ra ngoài: “Chúng tôi đi đây!” Xoay thân người lại, hướng Đồng Hiền vẫy tay chào.

“Ừ!” Cho dù anh ta không nhìn thấy, Đồng Hiền vẫn vẫy tay chào lại.

Bọn họ vừa rời khỏi, sắc mặt Đồng Hiền trở nên ảm đạm, thở dài... duỗi thẳng tay trước mặt mà nắm chặt, bàn này không phát hiện, bây giờ, ngay cả nắm tay lại cũng không có sức lực. Hai tay đặt xuống giường, chống lên nhau, đầu cũng gối lên trên, nghiêng mặt nhìn Lưu Hân đang say giấc. Có lẽ do quá mệt mỏi, bất tri bất giác, anh nhanh chóng như vậy chìm vào giấc ngủ.

“Tiểu Hiền, ăn...” Thời gian trôi qua chút ít, Vương Mãng mở cửa phòng gọi Đồng Hiền ra ngoài, tình cờ lại thấy được cảnh như vậy.

Mấy ngày nay thật sự vất vả cho cậu ta rồi, Vương Mãng nhún vai, bởi vì ... lúc này là khoảng thời gian cuối cùng để hai người bên nhau, cho nên mới vô cùng quý trọng từng phút giây như thế...

“Ngoan ngoan ngủ đi!” Nhẹ giọng nói xong, anh lại rón rén bước ra, đóng cửa lại.

Đồng Hiền ngủ rất sâu, trong mơ, là lần đầu tiên anh cùng Lưu Hân gặp mặt...

Lúc ấy anh chỉ là tình cờ thế chỗ cho người khác, đi về phía hoàng đế thông báo thời gian, anh vẫn còn nhớ rõ ngày đó bộ hạ muốn ra ngoài săn thú, thế nhưng, trời không chiều ý người, bỗng nhiên mưa tầm tã, hứng thú của bộ hạ hoàn toàn biến mất, mặt rồng giận dữ, khiến cho không ai dám đến gần, mà bản thân mình lại ngu ngốc chui đầu vào lưới, rốt cuộc đã không thể cứu vãn.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy người bên cạnh gây rối, từ trong mơ giật mình tỉnh dậy, anh mơ mơ màng màng nhìn quanh phòng, bất ngờ phát hiện...

“A? Hân, anh dậy rồi sao?” Dụi dụi hai mắt, Đồng Hiền chợt chú ý đến sắc trời ngoài cửa sổ: “Không thể nào, sao lại tối rồi, tôi rốt cuộc ngủ bao lâu rồi?”

Lưu Hân ngồi trên giường một trận cười gượng: “Thánh Khanh, không nỡ đánh thức cậu, nhưng tôi cả người đều là mồ hôi, cho nên rất muốn tắm, thế nhưng...”

Anh bắt đầu dĩ giật giật thân thể: “Dường như chính mình không làm được gì!”

“Tôi đến giúp anh!” Đồng Hiền không nói hai lời, đẩy xe lăn đến, giúp anh ta ngồi lên, rồi sau đó đẩy vào trong phòng tắm.

Bên trong phòng tắm rất rộng rãi, bồn tắm lớn hình chữ nhật được thiết kế đặc biệt cho bệnh nhân, bề mặt không trơn trượt, hai bên còn bổ sung thêm tay vịn., vòi sen đặt tương đối thấp, bên cạnh vòi sen có đặt một cái điện thoại để liên lạc với bên ngoài, rất thích hợp cho bệnh nhân trong viện điều dưỡng sử dụng.

Đồng Hiền đưa anh đến cạnh bồn tắm, ngồi xổm xuống hỏi: “Muốn tôi giúp không?”

“Quần áo tôi chính mình cởi” Lưu Hân vô tội nhìn người trước mặt, “Nhưng mà, giúp tôi kỳ lưng được không?”

“Không thành vấn đề!” Anh tự nhiên mà đáp ứng: “Để tôi mở nước!”

Mấy ngày nay, giúp Lưu Hân quan tâm mọi việc đã trở thành chuyên môn của Đồng Hiền, anh đương nhiên rất sẵn lòng hỗ trợ, bởi vì... Thời gian không còn nhiều!

“Hiên!” Đồng Hiền ngồi xuống bên trong bồn tắm.

“Sao?” Đồng Hiền cầm vòi sen, ngồi trên một cái ghế nhỏ bên cạnh, đang thử độ nóng của nước.

“Chúng ta tới nơi này vài ngày rồi phải không?” Trực giác của Lưu Hân nói cho anh biết, đang có chuyện

kỳ quái diễn ra.

Đồng Hiền không cảm giác được nghi vấn của anh, thành thật trả lời: “Ừ, một tuần rồi.”

“Một tuần rồi...” Lưu Hân lẩm nhẩm, “Tôi rốt cuộc bị bệnh gì? Vì sao mãi vẫn không có chút khởi sắc?”

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Đồng Hiền có phần bối rối trả lời: “A... Đó là... Bệnh rất phức tạp a... Vương Mãng nói... phải cần nhiều thời gian, anh không nên gấp gáp!”

Lưu Hân nhìn thẳng anh, nhưng vẫn cảm thấy hơi khó tin: “Nhưng sao tôi toàn thân đều vô lực, ngay cả ăn cũng ăn không vô, phải truyền nước biển... Rất nhiều lần tinh thần hốt hoảng rồi lại không biết chuyện gì, còn có...” Anh lo lắng nhìn Đồng Hiền, vươn tay chạm vào khuôn mặt hơi gầy kia: “Sắc mặt cậu ngày càng kém, tâm tình cũng không tốt lắm, là vì bệnh của tôi sao?”

“Không đâu” Đồng Hiền cười, lắc đầu: “Không thể nào, chẳng qua chuyện ở trường học hơi khiến tôi phiền não thôi, không phải do chuyện của Hân đâu!”

“Thiệt không?” Lưu Hân vẫn không tin, “Nhưng cậu... A...” Nói được một nửa, trong đầu anh lại vang lên tiếng “vù vù”, mỗi khi thanh âm này vang lên, anh đều mất đi chút kí ức nào đó, rốt cuộc...

“Ừm... Không...” Thanh âm nhỏ dần dần lớn hơn, lớn đến mức muốn đem đầu óc Lưu Hân đi nổ tung, làn da bắt đầu lạnh run, không tự chủ được mà đứng lên, “Hiền... Đi khỏi... A”

“Hân!” Đồng Hiền thấy thế hét lên, bệnh lại tái phát rồi!

Buông vò sen trong tay, anh vội vàng chạy đến bên Lưu Hân, đỡ lấy anh ta đang run rẩy, “Anh chờ chút, tôi đi gọi Vương Mãng!” Vừa nói anh định đến cầm lấy điện thoại bên kia.

Ai ngờ Lưu Hân lại kéo quần áo của anh, không cho anh rời đi: “Không... Tôi...”

Toàn thân như con mèo nhỏ không ngừng dùng móng vuốt sắc nhọn cào lấy da đang nổi da gà kia. Ngứa ngứa, đau nhức từ lỗ chân lông dần dần truyền vào xương cốt. Muốn cào nhưng làn da không tới, muốn ngăn cản nhưng vô năng, anh chỉ có thể lay động thân thể, cọ xát xương cốt muốn giảm bớt cơn ngứa ngứa kia, cảm nhận thống khổ như vậy làm cho anh không còn kiềm chế được mà nắm chặt lấy quần áo Đồng Hiền cùng vật dụng xung quanh, giống như vớ được người cứu mạng mình, nhất quyết không chịu buông tay.

“Hân, kiên nhẫn một chút!” Đồng Hiền trấn an.

Nhưng cùng Lưu Hân lôi kéo qua lại, quần áo cứ nhiên bị xé rách, lộ ra băng vải quấn quanh cơ thể...

Nhìn vãi trắng kia, trên đó vẫn còn thắm một vài vết máu, làm cho làn da căng mịn nổi bật lên, lại thêm gương mặt mỹ lệ của Đồng Hiền, Lưu Hân trong thống khổ liếm liếm đôi môi khô hanh, mọi thứ trước mắt cùng với cơn nghiện phát tác đủ để đánh thức cơn thèm khát của dã thú trong lòng anh...

26. Chương 25

“Hân, buông tôi ra được không?” Mắt thấy còn xúu nữa là chạm được điện thoại, hoàn toàn không nhận thấy được sự thay đổi, Đồng Hiền vẫn cùng Lưu Hân thương lượng.

Nhưng Lưu Hân đâu còn nghe vào được nữa, anh ôm đầu hét lớn một tiếng, đẩy Đồng Hiền té trên mặt đất, thừa dịp Đồng Hiền còn chưa kịp phản ứng, ngay lập tức anh đè lên.

“Ồm... Ồm...” Anh thở hổn hển ngồi trên người của Đồng Hiền, cổ sức đè hai vai cậu.

“Hân, buông ra...” Ý thức được tình trạng có chút vấn đề của Lưu Hân, Đồng Hiền mới liều mạng phản kháng lại, đáng tiếc đã không kịp nữa rồi!

Hiện tại, Lưu Hân hoàn toàn không rõ địch ta, lại càng không biết đặt ở dưới thân là người nào, anh chỉ biết chính mình đang rất thống khổ, anh phải tìm nơi phát tiết, những cái khác hết thấy đều không quan tâm.

“HỪ” Đồ lót trong bị xé rách trên người chính mình lại bị anh kéo một lần ra hết, giải quyết chính mình xong, Lưu Hân dốc sức muốn lột sạch sẽ quần áo trên người Đồng Hiền ra.

“Không!” Đồng Hiền sử dụng tay chân đồng thời để ngăn cản anh. Nhưng người gầy yếu như anh sao có thể cự mạnh với Lưu Hân, vô luận anh mạnh mẽ chống cự thế nào, Lưu Hân luôn vững vàng đè ép anh trên mặt đất, không cho di chuyển.

Lưu Hân mất hết lý trí, cầm lấy đồ lót bị xé rách khi nãy tùy tiện quần vài vòng cột lại tay Đồng Hiền, sau đó mới khấn cấp loại bỏ quần của cậu, không, anh cơ hồ dùng lực cánh tay kéo mạnh cả quần Đồng Hiền xuống.

Cảm thấy hạ thân một trận mát lạnh, Đồng Hiền trong nháy mắt hiểu ra Lưu Hân muốn làm cái gì, nhất thời sắc mặt anh trở nên trắng bệch, hơi thở cũng vì sợ hãi mà trở nên gấp gáp, nếu là đòi hỏi của Lưu Hân trước đây, anh sẽ không cự tuyệt, thế nhưng... hôm nay... cảnh còn người đã mất a...

“Hân, buông ra!” Hai tay Đồng Hiền bị trói, chỉ có thể đồng thời giơ lên cố gắng đánh Lưu Hân, mong anh dừng làm chuyện xằng bậy, “Anh còn phải kết hôn, nhớ rõ không?! Người anh yêu không phải tôi! Anh không có quyền này, cũng không thể tàn nhẫn như vậy!”

Không biết anh đang nói cái gì Lưu Hân chỉ cảm thấy tiếng ầm vang bên tai ngày càng lớn hơn, trong cơn tức giận, giáng một cái tát lên mặt Đồng Hiền: “Câm miệng, phiền chết đi được!”

“Đau!” Đồng Hiền bị đánh, không lâu, trên mặt hiện lên dấu tay của Lưu Hân.

Đồng Hiền khó tin được mà mở to hai mắt, đầu nghiêng một bên không hề ngẩng lên, một cái tát đánh vào mặt cũng đồng thời đánh mạnh vào lòng anh, không chỉ đau đớn thể xác, mà còn đau thương trong tận tâm can!

Đau lòng, chua xót, tâm thất chặt, tất cả đọng lại cùng một chỗ, nước mắt lặng lẽ rơi, đem ủy khuất nói ra: “... Hân...”

Trên người anh Lưu Hân vẫn mãi tàn sát bừa bãi, anh thừa cơ đem Đồng Hiền cởi sạch một thân tinh quang, trước mặt anh không phải là Đồng Hiền nữa, chỉ còn là một công cụ để anh phát tiết mà thôi... Giờ hai chân Đồng Hiền lên, đưa tay lần mò vào cấm địa huyền bí kia, động tác này làm cho Đồng Hiền cả người cứng đờ.

“Không cần, buông ra!” Thanh âm run rẩy thể hiện rõ ràng sự sợ hãi của anh.

Hang động khô khốc không lường trước được tình huống đùa bỡn, bị dị vật cứng rắn chen vào, đau buốt khó nhịn, Đồng Hiền thống khổ vận vẹo thân thể, muốn thoát khỏi khổ sở này! Nhưng Lưu Hân lại nắm được hai chân anh, chính là khống chế được anh, sau đó, nhắm ngay tiểu huyết chắt chẽ kia đâm thẳng vào trong...

“A!” Cực đại tiến vào bên trong, cạy mở vùng đất chưa từng được khai hoang, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi vị của máu tươi, cảm nhận sâu sắc sức mãnh liệt kia làm cho Đồng Hiền phải cong nửa người lên, mười ngón tay trắng bệch gắt gao xiết chặt.

Đây không phải là cuộc hoan ái của hai người, mà chẳng qua chỉ có Lưu Hân đơn phương hưởng thụ, Đồng Hiền căn bản không một chút phản ứng, có lẽ nên gọi là “cường bạo” thì đúng hơn!

“Gừ...” Được u huyết ầm áp bao vây lấy, Lưu Hân gằm nhẹ, lần nữa đem thân thể tiến lên phía trước...

Đồng Hiền thập phần đau đớn, mồ hôi lạnh chảy ròng, môi bị chính mình cắn phá: “A... Đau quá!”

Nhưng Lưu Hân vẫn như cũ không có chừng mực, hạ thân nóng bỏng liên tục rút ra đâm vào, Lưu Hân hai tay chế trụ vòng eo Đồng Hiền, không cho anh thoát đi... Nhưng kỳ diệu nhất chính là, vận động kịch liệt như vậy lại có thể khiến cho đau đớn của Lưu Hân được xoa dịu, đầu không còn đau nhức, co giật trong cơ thể dường như cũng nương theo mồ hôi mà trôi đi (YY: vậy là anh Mãng đã đúng ;)), còn có người dưới thân đây làm cho mình cực kỳ hưởng thụ... Anh hết như sinh ra cơn nghiện với sự vận động này!

Không hài lòng chỉ có một tư thế thế này, Lưu Hân đang giữa chừng lại đem người dưới thân đau đến vô

lực trở mình lại, đưa lưng về phía anh, sau đó mới tiếp tục ngược đãi... Không hề kiêng dè!

“A... Không...” Mặt hướng xuống hai tay, Đồng Hiền nheo ngà đưa tay muốn lấy điện thoại trên tường, nhưng không thể.

“Oa...” Nước mắt đọng đầy, Đồng Hiền cắn chặt răng không cho mình khóc thành tiếng, anh thật sự rất không rõ, vì sau đời này lại như vậy? Anh rõ ràng một đời quá phận cũng chưa từng đề cập qua, vì sao ông Trời lại đối đãi với anh như thế này?

Nằm rạp trên mặt đất, anh cố sức muốn thoát khỏi sự trói buộc phía sau, nhưng Lưu Hân một chút cơ hội cũng không cho anh, anh càng vùng vẫy Lưu Hân càng quấn chặt lấy, lực động lại càng tới tấp.

“Đau quá a...” Mặc cho Đồng Hiền khóc lớn thành tiếng vẫn như trước không thức tỉnh được Lưu Hân, thẳng cho đến khi anh bắn hết tinh hoa trong cơ thể ra, trận dày vò thể xác này mới chấm dứt!

Đồng Hiền nằm trên nền nhà hô hấp khó khăn, xương cốt khắp người như bị tháo rời, khe động cũng có thể khiến cho cả người đau nhức. Bất đắc dĩ, anh ngã trên mặt đất nghỉ ngơi rất lâu, ngay cả Lưu Hân nằm trên người cũng đã ngủ thiếp đi...

Chậm chạp rút phân thân của Lưu Hân ra khỏi cơ thể, thấy được máu cùng dịch trắng hòa vào nhau chảy ra, hai tay lôi kéo thân thể Lưu Hân, lúc này môi anh trắng bệch không chút máu, trên người, băng vải cũng bị nói lỏng ra, thế nhưng không hề quản, anh cắn răng một cái, kiên trì đứng lên...

Nhìn tình huống xung quanh một chút, quả nhiên không kinh động đến ai, như vậy thật tốt. Đồng Hiền nhìn đau nâng Lưu Hân dậy, giúp anh ta vào bồn tắm lớn, sau đó cầm lấy khăn mặt cùng vò sen lau chùi cơ thể... Anh cảm thấy thật may mắn vì chuyện này xảy ra trong phòng tắm, dễ dàng đem hết mọi dấu tích xóa sạch đi!

Giúp Lưu Hân sạch sẽ xong, Đồng Hiền đưa anh lên giường bệnh, sau đó lê thân xác uể oải của mình vào phòng tắm, gột rửa sạch sẽ, rồi khó khăn mà tự mình băng bó vết thương trên người, tìm một bộ đồ mới mặc vào, cuối cùng lần nữa kỹ lưỡng xem xét phòng tắm, sau khi xác nhận không ai có thể biết được, anh mới an tâm mà bước ra... Nhưng là, anh không còn ngủ bên người Lưu Hân nữa, mà đem một tấm chăn mỏng đi, ngồi trên ghế ngay cửa phòng!

Tối hôm nay, anh không tài nào ngủ được, thẳng tắp mà nhìn trần nhà, hồi tưởng lại chuyện phát sinh ban nãy, đột nhiên hai mắt cay cay, nước mắt lại chậm rãi tích lũy, không cam lòng, anh lấy tay đặt lên viên mắt ẩm ướt, thân thể không ngừng run rẩy, hành lang trống trải dần dần truyền đến tiếng khóc nức nở...

Từ khi kí ức từ kiếp trước của mình hồi phục, anh luôn một mực tìm kiếm Lưu Hân, đến lúc anh tìm được, trời mới biết anh hưng phấn thế nào, còn tưởng rằng đã có thể hạnh phúc, không nghĩ tới lại thành ra như vậy—— Lưu Hân không hề là “Lưu Hân” của anh, mà anh ấy lại vẫn là Lưu Hân của “Đồng Hiền”.

Chính mình đã hạ quyết tâm làm “Người đứng xem”, vì sao giờ phút này ông trời còn làm cho anh cùng

Hân phát sinh chuyện như thế này chứ? Lẽ nào đây là báo ứng dành cho anh?

Nước mắt vô thanh vô thức chảy xuống từ khóe mắt, nhỏ từng giọt từng giọt vào không trung, trái tim nay đã tan nát thành từng mảnh nhỏ mà liền lại như trước được, đêm nay trắng đêm chật vật khó ngủ...

27. Chương 26

Ngày hôm sau, tất cả mọi người đều không hề biết được chuyện tình tối hôm qua, ngay cả Lưu Hân cũng quên đi không còn một mảnh, Đồng Hiền âm thầm vui mừng, nhưng nửa thân dưới đau nhức vẫn lộ ra sơ hở. Phó nữ tu bắt đầu thắc mắc, lại bị anh qua loa kể cho lấy lệ, mặc dù cảm thấy có chút hồ nghi, nhưng Đồng Hiền không muốn nói, cũng không nên miễn cưỡng, việc này cũng tạm thời bị bỏ mặc.

Tuy Đồng Hiền có thể lừa gạt bản thân mình, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong một tuần quan trọng của giai đoạn giải độc, lại làm cho mọi người cảm thấy anh đã thay đổi — anh không hề sẵn lòng cùng Lưu Hân một chỗ, ngay khi Lưu Hân mình mẫn cũng không, anh thường ngẩn ngơ, cùng anh nói chuyện, anh lại hay không tập trung; buổi tối anh vẫn canh chừng Lưu Hân, bất quá không còn ngủ trong phòng nữa...

Trải qua giai đoạn quan trọng kia, Vương Mãng làm kiểm tra cho Lưu Hân, kết quả làm cho anh cực kì phần chân: “Hay quá... khôi phục không tệ nha, hiện tại anh đã không xuất hiện triệu chứng co giật nữa rồi, khoảng nửa tháng nữa có thể trở về a!”

“Tốt quá rồi!” Kỳ Dương hưng phấn hò reo.

Phó nữ tu đứng một bên mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm, nghiêng nghiêng mặt, lại trông thấy vẻ mặt sầu lo của Đồng Hiền: “Đồng Hiền, thân thể khó chịu sao?” Nhẹ tay đặt lên trán anh, không có sốt a!

“Thánh Khanh?” Ngồi trên giường, Lưu Hân cũng mang vẻ mặt khó hiểu, anh cũng cảm thấy được gần đây Đồng Hiền có hơi khác thường, gặp phải chuyện gì sao?

“...!” Bị tay của Phó nữ tu làm cho kinh ngạc, Đồng Hiền lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện mọi người trong phòng đều nhìn anh: “A? Ủ... Tôi không sao, thực sự... không có việc gì, tôi đi ra ngoài một chút!” Anh không chịu được bầu không khí xấu hổ như vậy, ngay cả liếc nhìn cũng không có, trực tiếp bước nhanh ra ngoài.

“Cậu ta xảy ra chuyện gì vậy?” Kỳ Dương nhìn cửa phòng mở ra, hoàn toàn không biết Đồng Hiền đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng trái lại, Lưu Hân nhìn bóng lưng của Đồng Hiền rời khỏi, có chút suy nghĩ, sau một lúc lâu, anh hỏi: “Vương Mãng, tôi hiện tại có thể ra ngoài phơi nắng được không?”

“...?” Vương Mãng kì quái nhìn về phía Lưu Hân, nhìn ánh mắt anh, thoáng chốc mình bạch mọi chuyện, cười tủm tỉm trả lời: “Đương nhiên là có thể, không phơi nắng quá lâu là tốt rồi!” Những ngày như vậy sẽ không còn kéo dài lâu nữa đâu...

Đồng Hiền chạy đến sân bên trong của viện điều dưỡng, ở đây hoàn cảnh đều hoàn hảo, ở chính giữa sân nhỏ có một cái ao... Đồng Hiền đi đến ngồi trong một cái chòi cạnh hồ, hạ biểu tình dối trá trên mặt xuống, phờ phạc, suy sụp trên vai, hai tay chống đỡ, đầu gác lên nhìn mặt hồ yên ả, ngay cả chính mình cũng không biết mình suy nghĩ chuyện gì.

“Thánh Khanh.” Lưu Hân tự tay đẩy xe lăn đến, một tiếng kêu to đánh thức Đồng Hiền đang ngẩn ngơ, “Em đang nghĩ gì vậy?”

Đồng Hiền sửng sốt mà chứng kiến Lưu Hân tiến đến: “Hân, sao anh chỉ một mình tới?” Lập tức bước lại giúp anh đẩy xe.

Được sự trợ giúp, Lưu Hân cũng không phiền lòng, xe lăn được đẩy vào bên trong chòi, Đồng Hiền cùng anh đồng thời ngồi xuống, tuy rằng đối với mình vẫn quan tâm, chỉ có điều... “Thánh Khanh, tôi đã chọc em giận sao?”

Nghe vậy Đồng Hiền vội vã: “Không... Không có đâu, anh đa nghi quá rồi!” Anh cuối đầu, yếu ớt che giấu bản thân mình.

Nhìn dáng vẻ thế này của Đồng Hiền, Lưu Hân càng khẳng định chắc chắn: “Em nói dối! Thánh Khanh! Tôi thừa nhận, không nhớ ra em là tôi sai, sau này tôi có thể bù đắp tất cả mà, Thánh Khanh, tha thứ cho tôi được không?” Lời nói cực kì dịu dàng, Đồng Hiền cũng cảm thấy có phần bờ ngỡ.

“Tôi không hề trách anh, thực sự, anh không nên suy nghĩ bậy bạ nữa!” Vội vàng xua tay bác bỏ, anh thật sự có chút không quen thế này: “Chẳng qua tâm tình của tôi hơi suy sút, tôi cũng không biết tại sao, thực sự không liên quan đến anh, thực sự đấy...”

Lời nói dối thiện ý sẽ không thương tổn đến bọn họ, chỉ là khiến bản thân chịu ủy khuất mà thôi...

“Là như vậy sao?” Vẫn còn nghi ngờ, nhưng Đồng Hiền hiểu rõ anh đã bắt đầu tin rồi.

“Ừ!” Gật đầu, Đồng Hiền lần thứ hai nhìn về phía hồ.

Lưu Hân cũng theo tầm mắt của anh mà nhìn, mặt hồ gợn sóng không kinh động, bỗng nhiên ký ức thuở xưa cùng đó hiện lên trong đầu, Lưu Hân có chút kinh ngạc mà nở nụ cười: “A, Thánh Khanh, hóa ra là em đang nghĩ về ước hẹn của chúng ta!”

“Ước hẹn...” Đúng vậy, bản thân mình kỳ thực vẫn luôn đợi chờ đến ngày hẹn ước...

“Hồ nước rất đẹp, tuy rằng không bằng hồ kia của Thánh Khanh trong hoàng cung, nhưng nếu như ở nơi này trồng thật nhiều hoa sen thì chắc chắn được lắm!” Lưu Hân cầm tay anh: “Vốn là sẽ kết hôn ở kiếp này, nhưng mà tôi đã được gặp lại em, chuyện đó cũng không cần nữa, đến ngày đó tôi sẽ thực hiện ước hẹn... Thánh Khanh?”

Đột nhiên ngẩng đầu, Đồng Hiền mù mịt nhìn anh, biểu tình bối rối càng lộ vẻ bi ai, tựa như khi anh lưỡng lự vào cung giống hệt nhau, làm cho đáy lòng Lưu Hân cảm thấy thực yêu thương!

“Không tin tôi sao, Thánh Khanh?” Khe khẽ xoa nhẹ hai má Đồng Hiền, Lưu Hân mang vẻ tươi cười an ủi nói: “Không nên như vậy, tôi đã sớm nói qua, dù cho cùng người trong thiên hạ đối kháng, tôi cũng sẽ cùng Thánh Khanh đứng chung một chỗ, vì vậy xin em hãy tin tưởng tôi!”

“Tôi... tin tưởng anh!” Lời nói vừa ra, ngay cả Đồng Hiền cũng ngoài ý muốn mà làm nó trở nên nghẹn ngào.

Lưu Hân khó có thể tin mà nhìn anh, Thánh Khanh của anh vì sao lại run rẩy chứ? Còn có thanh âm nghẹn ngào kia, muốn khóc sao?

Bỗng nhiên một luồng sáng lóa mắt đoạt đi suy nghĩ của Lưu Hân, anh khó nhịn đau đớn mà dựa trên vai Đồng Hiền, giọng nói đứt quãng vẫn đang muốn dỗ dành Thánh Khanh của mình: “Thánh... Khanh, tôi không..... nói dối..... Cùng..... với tôi..... đợi đến ngày ấy, chúng ta..... chúng ta..... có thể..... cùng nhau..... xem.....” Đáng tiếc còn chưa nói hết, anh vì đau đớn mà liền bất tỉnh!

Lần này không phải do cơn nghiện phác tác, Đồng Hiền hiểu rõ, bởi vì anh trực tiếp hôn mê bất tỉnh, mà không hề làm chuyện gì điên rồ... Như vậy lần này nhất xiu chính là...

Bạc môi Đồng Hiền khẽ run, ánh mắt như trước lặng nhìn mặt hồ, đưa tay chạm đến mái tóc đen cùng ngũ quan tuấn kiệt của Lưu Hân: “Hân, tôi tin anh, luôn luôn rất tin tưởng anh...”

Một cơn gió nhẹ lướt qua mặt, thổi vài sợi tóc trên trán Đồng Hiền, không có nước mắt, không có bất mãn, chẳng qua chỉ có ánh mắt tràn ngập bi thương, thoát nhìn dường như nước mắt đang chực chừng muốn tuôn ra.

“A...” Một hồi yên ắng qua đi, Lưu Hân chậm rãi tỉnh lại...

Ngẩng đầu nhìn cảnh vật xa lạ trước mắt, anh kinh ngạc: “Đây rốt cuộc là đâu... A, Đồng Hiền? Sao lại là cậu? Tôi...” Quả nhiên đúng vậy, Lưu Hân... bình phục rồi!

“Ông chủ không nhớ rõ chuyện gì xảy ra sao?” Đồng Hiền hỏi, ánh mắt vẫn là không có gì nhìn anh.

“Xảy ra cái gì...” Lưu Hân nhắm mắt trầm tư, bị đánh bất tỉnh... sau đó một màn kéo nhau hiện lên trong đầu anh...

Kỷ Khải Đằng dùng chất độc từ từ kiểm soát anh, bức anh kí giấy chuyển nhượng, còn có bí mật của người kia...

“...!” Tất cả mọi chuyện đều đã nhớ ra Lưu Hân cảm phần trùng to hai mắt, thoáng cái đẩy Đồng Hiền đang bên cạnh ngã xuống đất: “Cậu sao lại ở cùng tôi? Cậu cùng lão già Kỷ cùng là một ruột sao?” (YY: ta chém ta chém *phập phập*, anh Hân này...)

Phần nộ, cừu hận, không cam lòng, toàn bộ bùng lên trong lòng, Lưu Hân như vậy hoàn toàn không thể kiểm soát được mình.

Không nhớ rõ a, anh nghĩ đúng, độc tính tan, “Lưu Hân” của mình cũng đi... Đồng Hiền không khỏi cười khổ: “Ông chủ, tôi là được Kỷ Dương đưa đến, giúp ngài giải độc!” Lặng lặng bò dậy, phủi bụi trên quần áo của mình.

“Sao có thể? Sao Kỷ Dương lại tìm cậu?” Lưu Hân không tin, nếu không phải chính mình không có sức lực, anh chắc chắn hiện tại sẽ xông lên chất vấn.

“Bởi vì khi ngài nghiện thuốc vừa vặn bị tôi cùng Kỷ Dương nhìn thấy được, để che giấu, anh ấy dứt khoát cùng tôi đến chăm sóc cho ngài!” Anh trả lời mạch lạc, “Không tin, ngài có thể tìm anh Kỷ đối chất.”

“Cậu...” Còn muốn nói gì đó, trùng hợp Kỷ Dương lại đến rồi!

“Ông chủ, hai người... Làm sao vậy?” Cảm thấy hai người bọn họ trong lúc đó có phần không thích hợp, Đồng Hiền lại đẩy bụi trên người, Kỷ Dương lập tức chạy qua đây.

Lưu Hân không nhiều lời kéo anh qua, chỉ vào Đồng Hiền, hỏi: “Kỷ Dương, cậu ta nói chính cậu đã nhờ cậu ta đến giúp tôi giải độc, thật vậy không?”

“Ông... chủ?” Khôi phục a?!

“Chuyện gì? Mau trả lời đi!” Lưu Hân đối với phản ứng của anh cũng cảm thấy khó hiểu

Kỷ Dương nhìn một chút vẻ mặt nghi vấn của Lưu Hân, lại nhìn sang khuôn mặt buồn bã của Đồng Hiền, khẽ cắn môi trả lời: “Đúng vậy... Là vì thế này, Đồng Hiền tốt bụng, tìm một người nữ tu, còn có vị viện trưởng bệnh viện nữa, cho nên...”

“Như vậy à!” Lưu Hân tin tưởng lời Kỷ Dương, liếc nhìn Đồng Hiền, nói: “Thật ngại, đã hiểu lầm cậu, tôi sẽ bồi thường cho cậu, cậu muốn cái gì?”

“Tôi...” Nhìn Kỷ Dương sau lưng Lưu Hân liên tục vụng trộm dùng tay ra hiệu, ý muốn anh hãy đáp ứng, Đồng Hiền tuyệt vọng nhắm hai mắt lại: “Tặng tôi một con búp bê bằng nhung đi!”

“Búp bê nhưng?” Lưu Hân cùng Kỳ Dương đều có chút tức cười: “Cậu lãng phí thời gian cho tôi như vậy chỉ vì con búp bê bằng nhưng sao?”

“Ừ” Đồng Hiền xoay người: “Nhà tôi không có ai khác, một mình rất cô đơn...”

Lưu Hân gật đầu: “Hiểu rồi, tôi sẽ gọi người đem đến cho cậu, cậu có thể đi rồi!”

“...!” Kỳ Dương cả kinh, “Ông chủ, bảo cậu ta rời đi sao?”

“Ừ, tôi đã gần như hồi phục rồi, cơ thể có thể tự lo liệu được, bên cạnh còn có cậu, vị nữ tu kia cùng viện trưởng nữa không phải sao? Không cần người dư thừa đâu!” Lưu Hân bắt đầu đẩy xe lăn của mình hướng về phòng, “Đêm nay cậu đi chưa, tôi sẽ cho người...”

“Không cần!” Đồng Hiền lạnh lùng cắt ngang: “Ban đêm ở đây có tuyến, tôi tự mình trở về là được rồi!” Vừa nói anh vừa vội vàng vàng ba chân bốn cẳng chạy đi, không nhìn lấy bọn họ một cái.

Thu dọn qua loa hành lý của mình, nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tới giờ rồi, anh liền xác hành lý đi ra cổng, nhưng tại cổng nhìn thấy Vương Mãng cùng Phó nữ tu!

“Chúng tôi nghe nói, Lưu Hân...” Vương Mãng ra mặt lên tiếng.

“Ừ, vì vậy tôi phải đi!” Đồng Hiền mỉm cười trả lời: “Tôi không còn bên cạnh nữa, bệnh tình của Lưu Hân trông cậy vào hai người!” Anh khom người đối với bọn họ.

“Đồng Hiền, giấu giếm anh ta như vậy... Công bằng sao?” Phó nữ tu không nhịn nổi, cất tiếng hỏi.

Đồng Hiền nao nao, nhưng cuối cùng vẫn ngẩng đầu cười đáp: “Trên đời này không có gì là công bằng cả, chẳng qua là mọi người cảm thấy thế nào là công bằng mà thôi... Tôi phải đi rồi, tạm biệt!”

“Chờ...” Phó nữ tu vừa muốn ngăn cản, lại bị Vương Mãng kéo lại, “Vương Mãng anh làm gì vậy?”

Vương Mãng lắc đầu: “Cậu ấy sẽ không ở lại đâu, vô luận như thế nào... Cho nên buông tha đi!”

“Anh vì sao lại nói như thế?!” Phó nữ tu không cam tâm.

Nhưng ánh mắt Vương Mãng lại nhẹ nhàng hướng về phương xa: “Bởi vì ánh mắt cậu ta nói vậy!”

“Rè rè!” Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe, hai người chạy ra, chỉ thấy Đồng Hiền đã ngồi trên xe, anh tựa đầu vào cửa sổ bên cạnh, mắt vẫn thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ, dường như đang tìm kiếm gì đó.

“Con người thật sự bị ai a!” Vương Mãng xúc động nói: “Biết rõ không có hi vọng, nhưng lại không kiềm được mà lại tiếp tục ấp ủ kỳ vọng...”

Phó nữ tu cả người run lên, có chút lầy làm lạ nhìn Vương Mãng: “Anh nói tôi? Đồng Hiền? Hay là... chính anh?”

“A...” Anh vuốt tóc: “Đều đúng hết!”

Đồng Hiền ngồi trong xe, mãi cho đến khi xe khởi động, anh cũng không tìm được thân ảnh người kia... Tự mình đa tình thôi sao?!

A... Mang nụ cười châm biếm quay người lại, Đồng Hiền lấy tay đặt lên trên mắt, phía trước có một cô bé hiếu kỳ mà quỳ lên trên ghế, thân thể quay ra sau, hai tay chống lên lưng ghế nhìn anh...

“Tiểu Đan a, nhanh ngồi xuống đi, như vậy thật không lễ phép nha!” Mẹ bé ở một bên khuyên bảo.

“Dạ!” Bé con ngoan ngoan quay lại, “Mama, mặt của anh trai phía sau á...!”

“Xuyt, anh đang ngủ, không nên quấy rầy người khác!” Người mẹ đặt ngón trỏ lên miệng nhỏ giọng nói.

Bé con bắt chước theo, hết như vậy nhỏ giọng trả lời: “Xuyt, không phải đâu, con thấy anh ấy khóc đó...”

28. Chương 27

Đồng Hiền im hơi lặng tiếng biến mất hơn nửa tháng cuối cùng đã trở về, thời gian ấy Chu Hủ và Từ Ngôn không cách nào gọi điện cho anh được, hôm nay thấy anh trở về, hai người tranh nhau ôm anh khóc lóc thảm thiết... Khóc đủ rồi, lập tức dẫn anh tới một nhà hàng, hỏi han đủ điều

“Tiểu Hiền, anh đã đi đâu vậy?” Chu Hủ ngồi bên trái, lên tiếng hỏi trước.

“Điện thoại di động thì không mang theo, gọi một cuộc điện thoại báo cho chúng tôi cũng không, chúng tôi thật sự rất lo lắng cho cậu a!” Bên phải Từ Ngôn cũng phụ họa theo.

Thực sự không chịu nổi hai kẻ hề này a, Đồng Hiền vui cười, lắc đầu: “Không có việc gì, đến vùng ngoại ô giải sầu mà thôi.”

“Bởi vì chuyện của Lưu Hân sao?” Chu Hủ suy đoán, “Nhưng mà nói đến Lưu Hân, hình như công ty của anh ta gần đây đã chuyển nhượng rồi, tiểu Hiền biết không?”

“Đúng vậy, mình cũng nghe đồn nhiều lắm, chuyện này chắc là thật rồi!” Từ Ngôn cũng có nghe thấy.

Đồng Hiền cũng không để cho bọn họ thất vọng: “Tôi biết, nhưng sự việc cụ thể lại không rõ lắm, bởi vì tôi nghỉ việc rồi!”

“Sao?!” Hai người dừng ăn, ánh mắt khó tin nhìn anh: “Sao có thể? Tiểu Hiền cần mẫn như vậy, công ty bị mù mắt à?”

“Không nên nói như vậy? Là tôi từ chức!” Đồng Hiền nói.

“Thật sao? Không tiếc sao?” Từ Ngôn vì anh mà tiếc thay, “Công việc như vậy rất khó tìm a...”

Đồng Hiền không cho là đúng cười cười: “Không có. Mình dù sao cũng chỉ có ba tháng thử việc, với vài ngày phép cuối tháng thừa lại nữa!”

“Nghỉ phép?” Chu Hủ thấy được điểm kỳ quái, “Tiểu Hiền không thoải mái sao?”

“Không!” Đồng Hiền lắc đầu, “Cuối tháng có một số việc...”

Từ Ngôn và Chu Hủ ngơ ngác nhìn nhau, cho nhau cái lắc đầu, rốt cuộc vẫn không biết là việc gì.

.....

Qua hơn mười ngày, một buổi sáng nhẹ nhàng khoan khoái, Đồng Hiền đeo ba lô trên lưng, tay cầm một túi nhựa dự định đi ra ngoài, nhưng ngay cổng, gặp phải một vị khách không mời...

“Sớm vậy sao, cậu đi đâu?” Lưu Hân tựa ở bên cạnh xe, hỏi.

Nhìn anh ta hai tay khoanh trước ngực, tiêu sái đứng như vậy, Đồng Hiền biết được mấy ngày qua anh đã được chăm sóc rất tốt, không muốn cùng anh ta xé rách thể diện, Đồng Hiền kiên nhẫn trả lời: “Tôi muốn đi tảo mộ, hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ tôi, Lưu tổng vì sao sớm vậy đã đến đây...”

Tảo mộ? Lưu Hân nhìn cái túi trên tay anh một cái, quả nhiên là hoa quả cùng mấy cây nhang... Đúng rồi, cậu ta đã từng đề cập chuyện nghỉ phép với mình...

Lưu Hân quan sát một phen, không trả lời vấn đề của Đồng Hiền, trực tiếp mở cửa xe bước lên, sau đó ra lệnh: “Lên xe, chỉ đường, tôi đưa cậu đi!”

“Hả?” Đồng Hiền nhất thời không biết phản ứng thế nào, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Hả cái gì mà hả, mau lên đây?” Tuy rằng nghe ra không hề coi trọng, nhưng anh vẫn tốt bụng mở cửa xe bên ghế phụ cho Đồng Hiền.

Đồng Hiền lên xe, trông thấy vẻ giả ngơ của Lưu Hân, chỉ đường đến nghĩa địa, xe bắt đầu di chuyển...

Lúc Lưu Hân chạy trên quốc lộ, không hề chú ý đến, trong góc tối, sớm đã có một chiếc xe khác theo dõi anh!

“Ha ha, Emily, sao lại như vậy?” Kỷ Khải Đằng cùng Ý Á ngồi trong một chiếc xe, “Tôi đã sớm nói qua hai người bọn họ sẽ cùng nhau mà!”

Ý Á cau mày: “Hai người bọn họ là chuyện của tôi, ông không cần quản, mau đem giấy chuyển nhượng của Hân đưa cho tôi!”

“Cho cô? Cái này sao?” Đường như suy nghĩ, sau đó xuất ra một văn kiện.

“Đưa tôi!” Ý Á nhanh tay bắt lấy, nhưng lại rơi vào khoảng không.

Kỷ Khải Đằng cười híp mắt thu lại văn kiện kia, đưa lại cho Hắc Lang ngồi phía trước: “Không được, kế hoạch của tôi còn chưa hoàn thành, sao có thể cho cô?”

Ý Á thu tay lại, cắn cắn môi hỏi: “Ông đến tốt cùng như thế nào mới có thể đưa cho tôi?”

“Đơn giản thôi!” Đóng cửa sổ xe lại, Kỷ Khải Đằng mắt lóe ra tia gian tà, “Chỉ cần cô...”

“...Chỉ cần ta làm như vậy ông sẽ đưa tôi giấy chuyển nhượng sao?” Ý Á nửa tin nửa ngờ.

“Đương nhiên!” Lão ta quỷ dị cười, “Cô sẵn lòng giúp tôi không?”

Câu trả lời của cô là... “Được, lần này tôi giúp ông!”

Hắc Lang nghe được chuyện bọn họ nói, khóe miệng lộ ý cười, nhìn phía xe Lưu Hân... Đồng Hiền, kế tiếp cậu sẽ làm gì đây?

...Dọc đường đi, Đồng Hiền cùng Lưu Hân hai người căn bản không hề nói bất cứ cái gì, Đồng Hiền cũng không quấy rầy anh, chỉ lẳng lặng nhìn bên ngoài cửa xe, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Bầu không khí yên lặng giăng co trong chốc lát, Lưu Hân lại ngoài dự đoán mà lên tiếng đập tan “cục diện bế tắc”: “Đồng Hiền, nghe kỳ Dương nói những ngày kia cậu rất quan tâm chăm sóc cho tôi à?”

“Ừ, Có tốt không... Tất cả mọi người đều quan tâm.” Đồng Hiền trả lời gượng gạo.

Lưu Hân dùng khước mắt liếc sang người bên cạnh, không thể phủ nhận vẻ ngoài tuấn mỹ có một không hai của Đồng Hiền, tú lệ như con gái, uyển chuyển động lòng người, nếu như cậu ta thực sự là nữ nhân... Trời ạ, anh đang suy nghĩ gì vậy (YY: nghĩ tiếp đi anh =))))))))))

“Vương Mãng kia, cũng là bạn của cậu sao!” Lập tức thu hồi ánh nhìn của mình, duy trì bình tĩnh nói ra: “Còn vị nữ tu kia cũng vậy sao”

Đồng Hiền không định giấu giếm, thế là gật đầu trả lời: “Bạn cũ trước kia.”

“Tên Vương Mãng kia nhìn chung quy cũng không phải tốt lành gì, cậu vẫn nên cùng hắn ít tiếp xúc, vị nữ tu kia lại luôn nói những chuyện không đầu không đuôi, bạn bè của cậu sao lại kì quái như vậy?”

Hiếm khi được nghe Lưu Hân cảm ràm như thế, Đồng Hiền cười khúc khích trả lời: “Hi hi... Bọn họ...”

Tỉ mỉ suy xét, bọn họ một người là kẻ thù của Lưu Hân, một người là vợ của Lưu Hân, nếu không phải vì Lưu Hân, Đồng Hiền căn bản cũng không biết được họ!

“Có gì buồn cười sao?” Mặc dù tiếng cười đúng thật rất êm tai, “Cậu đi, mỗi ngày bọn họ đối với tôi đều tiến hành giảng đạo, phiền chết đi được, cho nên hôm nay phải đem cái này đến cho cậu!” Dứt lời, anh chỉ vật gì đó phía sau xe.

Vật gì chứ? Đồng Hiền nhìn lại — một con búp bê ở đó, đáng vẻ nhìn rất đáng yêu.

“Cái này... là cho tôi?” Đồng Hiền thần sắc rất vui vẻ.

“Ừ” Nhìn thấy biểu tình như vậy, tâm tình Lưu Hân cũng dâng lên thoải mái, “Bọn họ nói quà này nhất định tôi phải đưa tới, tôi phải nghe đến mức dẹt kén ở tai!”

Dáng vẻ của anh tựa như oán trách con mẹ nó tiểu hài tử này, Đồng Hiền nhin không được lại mỉm cười, “Thật là vất vả a.” Trong đầu hiện ra dáng vẻ Lưu Hân đứng ở cửa hàng đồ chơi, rất thú vị!

Lưu Hân nghĩ rằng sẽ ngăn cậu tiếp tục cười chế nhạo, nhưng vừa quay đầu lại thấy nụ cười trong sáng của Đồng Hiền, tức giận nhanh chóng biến mất... Mà thôi mà thôi, ai bảo bản thân mình thiếu nợ cậu ta cơ chứ?!

Bên trong xe, hai người đều hoài tâm tư, bầu không khí hết sức hòa hợp, nhưng bọn họ nghĩ cũng không ngờ, sau này nghênh đón họ là...

29. Chương 28

Đến nơi, Lưu Hân không theo Đồng Hiền vào viếng mộ, chỉ ngồi lại trong xe hút thuốc, mở cửa sổ hé ra một chút để gió lùa vào, tầm mắt bắt tri bắt giác hướng về phía xa xa...

Biểu hiện hơn một tháng của Đồng Hiền ở công ty mà nói, thật ra cậu ta hoàn toàn vô hại thể thôi, thể nhưng vì sao bản thân mình đối với cậu ta một chút ưa thích cũng không nổi dậy chứ?

Nghe Kỳ Dương nói, cậu ta vì mình đã hi sinh rất nhiều thời gian cùng sinh lực, theo lý tự mình hẳn là nên tràn đầy cảm kích mới đúng, nhưng... Chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt của cậu ta, trong lòng lại không thoải mái, không, đúng hơn là chỉ cần nghĩ đến cậu ta, sẽ rất khó chịu, cảm giác của bản thân thể này rất khó miêu tả, từ khi mình sinh ra cho đến nay, chưa bao giờ trải qua a!

Nghĩ nhiều như vậy, tay anh bắt giác đưa lên che miệng, cái loại cảm giác rầu rĩ lại xảy ra nữa rồi...

“Um...” Không đúng, cảm giác hôm nay càng kỳ quái hơn, ngực buồn bực nương theo với đau lòng, hình như trong thân thể có vật gì đó muốn nảy ra thì phải!

Điều thuốc trên tay Lưu Hân rơi xuống đất, anh hai tay khó chịu mà đè lên huyết thái dương, thân thể dựa vào lưng ghế, tận lực áp chế “vật kia”

“Đáng ghét, rốt cuộc là cái gì vậy?” Nhắm mắt để bóng tối bao trùm, anh phát điên, hét lớn.

“Người vì sao muốn ức hiếp Thánh Khanh?” Một thanh âm quen thuộc vang lên trong trong đầu a... Nơi đây hoàn toàn không có ánh sáng tự nhiên lại xuất hiện một bóng người!

Lưu Hân quả thực không thể tin được, anh đang thấy cái gì vậy? Người kia là mình? Đang mặc quần áo mình hay thấy trong mơ? Đang quở trách mình là “Lưu Hân”?

“Anh...” Sững sốt, anh không nói nên lời.

Lưu Hân kia toàn thân mặc trang phục thời Hán, tức giận nắm cổ áo anh, đôi mắt căm phẫn rực lửa: “Nói, vì sao lại ức hiếp Thánh Khanh? Vì sao làm cho hân đau lòng? Vì sao muốn lấy nữ nhân khác?”

Đối mặt với chất vấn, Lưu Hân phát hiện ra bản thân mình không thể phản bác: “Tôi... không thích cậu ấy...”

“Người hỗn đản!” Người nọ trừng mắt quát lớn, “Người làm sao không thích hân? Hân hoàn mỹ như thế, mắt người bị mù à?!”

Hậm hực cúi đầu, một cổ cảm giác sai lầm đột nhiên sinh ra, anh vô phương nhìn thẳng “Lưu Hân” kia.

Mà người kia thấy anh như thế cũng nhú mày, cắn môi buông anh ra: “Thật sự ghê tởm mà!” Hân đột nhiên hướng ngực anh một lần rồi lại một lần đánh mạnh.

Lúc này Lưu Hân cũng cảm thấy một trận đau đớn, anh bỗng nhiên phản ứng trở lại: “Mỗi lần... đều là anh?!”

Người kia là mình nhưng lại coi thường mà nhìn anh: “Mới phát hiện sao? Thật là chậm chạp a!”

“Vậy anh vì sao lại...” Ôm ngực, anh muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện.

“Lưu Hân” kia hướng một ngón tay trong bóng tối, theo đầu ngón tay bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh, đó là —— Đồng Hiền?!

Mù mịt nguyên do mà nhìn về bản thân mình nơi kia, Lưu Hân hỏi: “Đồng Hiền xảy ra chuyện gì sao?”

Nhưng anh lại trông thấy “Lưu Hân” dùng ánh mắt say mê nhìn ngắm khuôn mặt kia, nhưng lại hướng đến mình bằng ánh mắt lạnh lùng, mang theo chút đau thương: “Không được thương tổn hân, cũng không được vứt bỏ hân, không có Đồng Hiền, cuộc sống của Lưu Hân... sẽ là vô nghĩa a!”

“Ý gì...” Chưa kịp nói hết, lại phát hiện ra xung quanh mình đã bị hào quang bao quanh: “Đây là...”

“Lưu tổng? Lưu tổng?” Đồng Hiền đứng ngoài xe, xuyên qua chỗ hé mở của cửa sổ nhẹ nhàng lay động thân thể anh.

“...!” Lưu Hân đột nhiên giựt mình, càng thêm hoảng sợ.

“Tôi đã quấy rầy ngài sao?” Đồng Hiền có chút ân hận, “Nhưng mà ngủ như thế này sẽ bị cảm đấy.”

Mình ngủ sao? Vậy đó là ... mơ sao?

Lưu Hân lắc lắc đầu: “Ừ... Cậu táo mộ xong rồi à?”

“Ừ!” Đồng Hiền chỉ tay ra phía sau xe: “Anh nếu muốn về trước nghỉ ngơi, cứ đưa con búp bê ấy cho tôi, tôi sẽ tự mình đi xe về.”

“Không.” Lưu Hân cự tuyệt, “Cậu lên đi, tôi đưa cậu về!” Thế nhưng giọng điệu của anh nghe ra rất không tình nguyện.

Đồng Hiền nghe vậy thì thần sắc có chút ảm đạm, anh cũng không bước lên xe, chỉ đứng tại chỗ yên lặng mà cúi đầu...

“Làm sao vậy?” Hành động của anh làm cho Lưu Hân tò mò ngoài dự đoán, “Mau lên đi!” Lưu Hân thúc giục.

“Lưu tổng, thực ra...” Đồng Hiền thở sâu, cổ lấy dũng khí hỏi ra, “Thực ra anh rất ghét tôi phải không?”

“...Vì sao lại hỏi như vậy?” Lưu Hân có chút ngây ngẩn cả người.

Nhéch miệng, Đồng Hiền không đáp: “Xin anh cứ thành thật nói cho tôi biết, nếu thực sự rất ghét tôi thì cứ nói ra, có gì phải tìm tôi đùa bỡn chứ? Tôi trong mắt anh phải bị chơi đùa như vậy sao?” Anh vẫn bình tĩnh như thường, cùng với thái độ kiên quyết.

“Tôi nghĩ chúng ta trong lúc đó có chút hiểu lầm...” Lưu Hân giật nhẹ khóe môi, “Không nói những chuyện... này nữa, tôi đưa cậu về.”

“Không cần, xin anh nói cho tôi biết sự thật, tôi sẽ tự mình bắt xe về.” Đồng Hiền mạnh mẽ áp chế tâm tư của chính mình, “Cho tôi vào công ty, nói rằng nếu tôi có thể làm anh rung động thì anh sẽ mãi bên cạnh tôi... Kỳ thực anh căn bản không hề lưu tâm đến tôi, tất cả đều do tôi tự mình đa tình mà thôi, là như vậy đúng không?”

“Không, không...” Rõ ràng sự thật là vậy, thế nhưng nếu từ miệng anh nói ra, vì sao lại cảm thấy chính mình thật bần thiêu chứ?

“Không đúng?! Vậy vì sao anh lại đem bữa trưa tôi vất vả chuẩn bị đưa cho một người ăn xin ở cửa công ty chứ?” Đồng Hiền nói ra thống khổ trong lòng.

Lưu Hân cả kinh: “Tại sao cậu lại biết?” Lời nói vừa xong, mới giật mình phát giác chính mình lỡ miệng rồi.

Nhìn bộ dạng giật mình của anh, Đồng Hiền biết rằng suy đoán của bản thân đã đúng!

“Trong thời gian anh mất tích, tôi giúp anh dọn dẹp ném đồ thừa thải, tình cờ gặp được người ăn xin kia...” Nhắm mắt hồi tưởng lại thời khắc ấy, vẫn còn là một ký ức mới mẻ, “Người đó thấy tôi liền hỏi ‘Ông chủ các người đầu sao dạo này không cho cơm tôi?’ tôi nhất thời tò mò dò hỏi anh ta, kết quả anh ta nói cho tôi biết, thì ra mỗi bữa trưa, anh đều cho anh ta một bữa trưa ngon lành...”

Lưu Hân nghe vậy biến sắc, một màn này rơi vào mắt Đồng Hiền, chỉ có đau khổ vô tận!

“Tôi vừa mới bắt đầu chẳng qua... Chẳng qua là...” Chẳng qua cái gì chứ? Chính mình thật sự muốn đùa

bồn cậu ta mà thôi, bởi vì cậu ta khiến mình bẽ mặt trước mọi người a.

“Anh không cần nói nữa!” Đồng Hiền chống trên cửa xe, “Tháng sau... Anh kết hôn rồi, vậy anh có thể hay không... Cho tôi tham dự thay cho lời xin lỗi được không?”

“Đương nhiên có thể!” Anh cầu còn không được.

Đồng Hiền đứng lên, thế nhưng vẫn tiếp tục cuối đầu, “Xin anh đưa con búp bê cho tôi, sau đó chính miệng nói cho tôi biết... Anh không thích tôi, đời này... mãi mãi không cùng tôi bên nhau...” Thanh âm khàn khàn, Lưu Hân nghe vậy tâm có chút không đành lòng.

Thế nhưng thân thể lại đi ra sau xe, tay chân cũng không nghe sai khiến mà mở cửa sau ra, đem con búp bê giao cho Đồng Hiền!

“Tôi... không thích... cậu, vĩnh viễn... không có khả năng cùng cậu bên nhau...” Anh hướng Đồng Hiền trước mặt dứt quãng nói ra.

Nhìn không thấy biểu tình của Đồng Hiền, nhưng lại thấy Đồng Hiền ôm ngày càng chặt con búp bê trên tay, nói xong chữ cuối cùng... Cậu ta không hít chặt con búp bê trong ngực nữa, ngồi xổm xuống, không tiếng động... rồi òa lên khóc...

“Này, cậu... Không có việc gì chứ?” Anh muốn dịu cậu ta dậy, thế nhưng không có lập trường, liền sau đó cương ngạnh mà thu hồi tay vừa đưa ra, “Tôi... đưa cậu về...”

“Oa...” Đồng Hiền khóc rất thương tâm, hoàn toàn không nghe Lưu Hân nói, anh hiện tại đang cần trút hết nỗi lòng một trận.

Thật rất nhớ nam nhân ôn nhu trước đây, rất nhớ dáng cười sáng khoái trước đây, rất nhớ cái ôm ấm áp trước đây, rất nhớ... trước đây... Nhưng là hiện tại những thứ này đã không còn thuộc về mình nữa!

Đời này, anh cùng Lưu Hân thật sự không có duyên phận rồi...

Hai người ở trong tình cảnh xấu hổ như vậy giằng co thật lâu, Lưu Hân cũng không biết qua bao nhiêu lâu, thẳng cho đến khi Đồng Hiền khóc đủ rồi, thân thể run rẩy đứng lên, anh mới có cử động.

Mở cửa xe, ngồi vào vị trí, đang muốn đưa Đồng Hiền về nhà, không nghĩ tới Đồng Hiền hai mắt sưng đỏ trực tiếp giúp anh đóng cửa lại.

“Cậu đùa giỡn chưa đủ sao?” Lưu Hân tức giận.

Đồng Hiền bình ổn hô hấp của bản thân mới nói: “Anh trở về đi, một mình tôi có thể tự trở về được.”

“Đừng tức giận nữa, cùng nhau về đi.” Lưu Hân tốt bụng thuyết phục.

“Thực sự không cần, Lưu tổng, chúng ta đời này sẽ không gặp lại nhau nữa, cho nên...” Anh lùi ra vài bước, cúi thấp người, “Cám ơn anh đã luôn chiều cố tôi đến hôm nay, thực sự cảm ơn anh, đã cho tôi có được thời gian vui vẻ như vậy!”

“Cậu nói gì?” Lưu Hân nghe không hiểu.

Ngẩng người lên, Đồng Hiền lộ ra nụ cười rưng rưng, “Anh không cần phải hiểu, được rồi, tôi phải đi, không thì lại không kịp xe... Chúng ta từ nay... vĩnh biệt!” Sau khi nói xong, anh đeo balo, ôm lấy búp bê kia, một mình một người hướng con đường khác bước đi...

Lưu Hân ngồi trên xe cũng không đuổi theo, bởi vì anh hiểu, trong khi chính mình nói những lời kia, có chút sâu trong nội tâm vật gì đã bị anh phá hủy hầu như không còn, cũng vô phương vãn hồi rồi...

30. Chương 29

Vô dục tắc cương, vô cầu tắc cường (Không mong muốn thì sẽ cương trực, không mưu cầu thì sẽ kiên cường), một người biết tự thỏa mãn thì cuộc sống có thể rất khá — Đồng Hiền cho là vậy, từ nghĩa trang trở về, sau này, quan hệ của anh cùng Lưu Hân đã chân chính trôi vào quá khứ, vứt bỏ tâm tình bi thương của chính mình, anh có thể trôi qua mỗi ngày đều tràn đầy năng lượng.

Hiện tại đang là kỳ nghỉ hè, thỉnh thoảng lại bị Chu Hủ cùng Từ Ngôn kéo ra ngoài vui chơi cả ngày, lắng nghe một chút chuyện vụn vặt hằng ngày của họ.

Nghe nói sau khi tốt nghiệp sẽ vào công ty của cha để giúp đỡ, mà Chu Hủ lại bị ép buộc sau tốt nghiệp phải nhanh chóng kết hôn cùng Vương Mãng, mỗi khi nói đến việc này Chu Hủ nhất định đầy bụng oán hận, trở thành người đàn bà chanh chua chửi mắng Vương Mãng từ đầu đến chân, bình thường lúc này Từ Ngôn sẽ ở bên cạnh bênh vực, cùng cô trái ngược, rất là thú vị...

“Cô á, có người chịu lấy thì nên cười thầm à!” Từ Ngôn cười trộm nói.

“Xí í í..., cậu ít miệng quạ của cậu lại đi, muốn kết hôn với bản tiểu thư đầy người ra kia! “Chu Hủ vẻ mặt không phục, “Ai muốn gả cho tên bác sĩ biến thái đó chứ?”

“Chu Hủ, Vương Mãng là nam nhân tốt!” Đồng Hiền nhin không được cũng lên tiếng nói giúp.

Chủ Hủ thập phần coi nhẹ mà nói: “Đó là vì hần đã giúp Lưu Hân qua khỏi, tiểu Hiền như vậy mới nói giúp hần sao?”

Đồng Hiền đang nghe đến cái tên đó, thân thể run nhẹ, nhưng rất nhanh khôi phục dáng vẻ tươi cười: “Không, mình là nói sự thật, được rồi...” Nhìn đồng hồ trên tay một chút, Đồng Hiền đứng lên, “Mình muốn tới cô nhi viện của nhà thờ giúp đỡ chút, đi trước nha!”

“Ôi, hôm nay cũng muốn đến đó cùng Phó hoàng hậu à?” Chu Hủ không vui vẻ lắm.

Từ lúc nghe Đồng Hiền kể rằng đã gặp được Phó hoàng hậu, còn thường xuyên đi đến một cô nhi viện của nhà thờ nào đó, cô rất mực khó chịu!

Thực sự không thể trách cô, ấn tượng Chu Hủ về Phó hoàng hậu kiếp trước chỉ là một nữ tử danh tiếng vang vang dạ dạ, hoàn toàn không tồn tại cảm xúc, chỉ để trang trí mà thôi!

“Ừ!” Đồng Hiền một mặt lấy bóp tiền ra, một mặt gọi phục vụ: “Hôm nay mình trả tiền, hai người từ từ ăn đi!” Nói xong, không để cho người khác có cơ hội từ chối, anh nhanh chóng rời khỏi.

Trong nháy mắt anh bước ra khỏi quán ăn, Chủ Hủ đột nhiên kêu lên: “Tiểu Hiền, chờ đã!”

Nhưng một tiếng này không khiến cho anh dừng bước, dưới tình thế cấp bách, cô cuốn quít chạy ra cửa, nhưng ngoài cửa chỉ có một đám người, đã không còn thấy hình bóng của Đồng Hiền nữa rồi...

“Chu Hủ, làm sao vậy?” Từ Ngôn chạy theo sau cô hỏi.

Trên trán Chu Hủ đầy mồ hôi lạnh, “Tôi không biết... Nhưng mà...”

Có chuyện gì sẽ xảy ra, tựa như kiếp trước... Ngày tiểu Hiền chết đi... Cảm giác hoàn toàn giống nhau... Ông trời à, xin ông đừng tàn nhẫn như thế! Nếu như lặp lại một lần nữa, như vậy...

Đồng Hiền cúi đầu khoan thai đi trên đường, bất thành linh một người xuất hiện trước mặt chắn đường đi của anh, khiến anh phải ngẩng đầu lên.

“Thật ngại, xin cho... Là cô?” Người thất lễ kia không ai khác là vợ chưa cưới của Lưu Hân—Ỗ Á.

Nhìn thấy cô, Đồng Hiền cảm thấy giật mình, thế nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cúi đầu hướng chỗ bên cạnh mà đi qua.

“Cậu chờ một chút!” Ỗ Á đi theo sau muốn gọi anh lại, “Cậu không hỏi tôi tình hình gần đây của Hân sao?”

Nhưng mà Đồng Hiền vẫn như vậy không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước...

“Không muốn biết chuyện của công ty giải quyết thế nào sao?” Cô không buông tha, kiên trì mà hỏi han.

Đáng tiếc, Đồng Hiền vẫn đang làm theo ý chính mình...

Cuối cùng, vô phương khả thi, Ý Á bất chấp giấu giếm, trực tiếp nói thẳng ra: “Đồng Hiền, đứng lại, là chuyện của Hân, cần cậu giúp đỡ a!”

Lúc này, ở phía trước Đồng Hiền mới dừng cước bộ, xoay người nhìn cô: “Muốn tôi giúp gì?”

“A?!” Căn bản không nghĩ cậu ta lại hỏi thẳng như vậy, Ý Á hơi chút sửng sốt: “À... Giấy tờ chuyển nhượng kia, tôi muốn giúp Hân lấy lại... Mong cậu... có thể theo tôi...” Càng nói càng nhỏ, có lẽ là cảm thấy chột dạ.

“Vì sao tôi phải đi cùng cô?” Đồng Hiền cảm thấy kỳ quái, “Kỳ Dương cùng Lưu Hân không được sao?”

“Bọn họ... tuyệt đối sẽ không cho tôi đi gặp tên Kỷ Khải Đằng kia... Vì vậy...” Điểm này nói ra, cô mặt mày không rõ.

Đồng Hiền cau mày: “Cô rốt cuộc là muốn gì?”

Ý Á cùng nỗi niềm khó nói và dằng dấp ẩn giấu sự tình gì đó, nói lắp bắp: “Tôi chỉ là... chỉ là... muốn giúp Hân mà thôi...”

Ý Á lúc này, Đồng Hiền tựa như trông thấy chính mình trước đây, thời gian kia, chính mình chẳng phải bất lực như vậy, nhưng lúc nào cũng sâu sắc muốn giúp Lưu Hân, thế nhưng...

Bất đắc dĩ mà thở dài, Đồng Hiền cuối cùng cũng bại dưới tay chính mình: “Tôi có thể cùng cô đi, nhưng mong cô giữ bí mật với Lưu Hân, tôi không muốn liên quan đến anh ta nữa, có thể chứ?”

“Có thể, đương nhiên có thể!” Ý Á vui mừng khôn xiết mà kéo tay anh, lập tức ngăn một chiếc xe, hai người đồng thời ngồi vào, “Vui lòng đi đến...”

Đến nơi, nhìn xung quanh, Đồng Hiền vô cùng kinh ngạc, hơi bất an mà hỏi thăm: “Ở đây sao?”

“Không sai, chính là ở đây!” Ý Á giả vờ bình tĩnh, nhưng thanh âm vẫn không nhịn được mà run rẩy, “Tài liệu đích thực ở đây!”

Nhìn thần sắc của cô, Đồng Hiền không nén nổi đưa tay nắm lấy tay cô, “Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô!”

“Sao?” Ý Á hoàn toàn không ngờ tới lời nói kia của Đồng Hiền, ngạc nhiên mà nhìn mặt anh.

Đồng Hiền lại không có nhìn cô, mà cẩn thận dắt tay cô, yên lặng tiến đến biệt thự trước mắt...

Bọn họ một mạch không trở ngại đi đến trước một căn phòng, Ý Á gắt gao nắm lấy tay Đồng Hiền, “Hay là ở đây... Máy tính...”

Cô còn chưa nói xong, chỉ nghe “Két” một tiếng, cánh cửa tự nhiên mở ra, mà người mở cửa là Hắc Lang, anh mỉm cười vung tay lên: “Hoan nghênh hoàng tử cùng công chúa đã đến nơi!”

Vừa thấy phản ứng của người trước mặt, lo âu trong lòng Đồng Hiền dâng lên, bọn họ là đang há miệng chờ sung... Nói cách khác — đây là một cái bẫy!

Cùng Ý Á đồng thời đi sau lưng Hắc Lang, anh nhẹ giọng nói: “Sự tình không ổn, nếu như có chuyện gì xảy ra... Cô phải đi trước!”

“Vậy cậu...” Cậu ta vì sao lại nói thế? Chính mình đi, cậu ta sao vậy? Ý Á có chút dao động!

“Xuyt, tôi sẽ tận lực ngăn chặn hần!” Đồng Hiền tỉ mỉ quan sát mọi thứ xung quanh, không nghĩ nhiều người như vậy, “Cô là nữ, tôi là nam, đừng quan tâm nhiều!”

“...Ừ!” Đồng Hiền này, dường như không giống như loại người cô đã tưởng tượng.

Vụng trộm nhìn cậu ta một cái, bề ngoài vẫn thực điềm tĩnh, thế nhưng nếu cậu ta biết mình bị bán đứng, như vậy thì...

Bất tri bất giác, bọn họ đã đến trước mặt Kỷ Khải Đăng, lão ta ma mị đánh giá người trước mặt, cuối cùng thỏa mãn nhếch khóe miệng: “Ha ha, tiểu thư thật là có khí phách, vì công ty của người yêu lại có thể thật sự đem Đồng Hiền đến cho tôi! Dũng khí đáng khen a!”

Lão già khôn kiếp này, đây là cố tình mà!

Ý Á cắn răng một cái, không dám nhìn Đồng Hiền nữa, trực tiếp bỏ tay anh ra, tiến lên phía trước, chất vấn: “Kỷ Khải Đăng, tôi đã đem Đồng Hiền đến, xin ông nhớ lời giao hẹn, đưa giấy chuyển nhượng cho tôi!” Không được hoảng, không thể hối hận, tất cả đã quá muộn rồi!

“Cái này sao?” Lão ta buồn cười, xuất ra một phần văn kiện đang đưa trong tay.

“Đưa tôi!” Ý Á tiến lên tranh cướp, thế nhưng lại bị Hắc Lang phía sau chế trụ, “Um... Làm gì vậy? Lão đầu kia, đưa cho tôi!” Cô muốn trốn thoát, thế nhưng một nữ nhân nhu nhược như cô, làm sao thoát khỏi

sự trôi buột kia.

“Ha ha ha ha, vì sao phải đưa cô?” Kỷ Khải Đằng như đang nghe truyện cười, xem thường nhìn cô, “Tiểu thư, làm cho cô thất vọng rồi!”

Ỗ Á tròn tròn mắt, hai hàng lông mi gần như bện vào nhau, “Tên khốn kiếp, ông gạt tôi?!”

“Là cô ngây thơ, để cho tôi lừa gạt mới đúng!” Kỷ Khải Đằng ngụy biện, nhìn sang Đồng Hiền đang yên ả đứng một bên, “Ai cha, tiểu mỹ nhân, cậu nghe hiểu không? Kỳ thực tôi vì muốn cậu đến mà đã lừa gạt tiểu nha đầu này, cậu...”

Mắt thấy đôi tay kia sẽ đụng vào mặt mình, Đồng Hiền mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, nhưng bên dưới lại cong lên vung ra một cước, vừa chuẩn mà đá trúng “tiểu phúc” của Kỷ Khải Đằng!

“A!!!” “tiểu phúc” bị đá thương, Kỷ Khải Đằng một trận gào thét đau đớn che chắn lại, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống!

Những người xung quanh cũng không ngờ Đồng Hiền dùng đến chiêu này, thuộc hạ đều giựt mình, “Ông chủ” Ngay cả Hắc Lang đang khổng chế Ỗ Á cũng xuất hiện sơ sót.

“Đi!” Đồng Hiền thừa dịp này, đoạt lấy văn kiện, một mình kéo Ỗ Á xông ra ngoài... Tốc độ cực nhanh không cho ai có cơ hội phản ứng.

“Ừm... Tên súc sinh!” Kỷ Khải Đằng ngồi bên dưới chửi mắng, “Các người... còn không mau đuổi theo... nhanh đi!”

Bọn thuộc hạ nháo nhào tuân theo chỉ thị, chạy theo hướng hai người kia vừa trốn khỏi.

“Khụ... Vì sao lại cứu tôi?” Ỗ Á vừa chạy vừa hỏi.

“Cô không sai, vì sao không cứu?” Đồng Hiền không chút mập mờ trả lời.

“Bán đứng cậu a!” Cô không rõ, thật sự không rõ!

“Không phải vì người cô yêu nhất sao?” Đồng Hiền kéo cô quẹo vào hướng khác, “Vì giúp anh ta, tình yêu chính là có khả năng như vậy!”

“Nhưng mà...”

Cô còn muốn nói, chỉ có điều... “Hồngбет rồi, đây là ngõ cụt!” Đồng Hiền không có căng thẳng, nhìn một chút xung quanh, ngoại trừ bức tường phía sau ra, hoàn toàn không còn đường nào có thể đi, mà lúc này...

“Này, bên này, bọn chúng ở bên này a!” Đám người kia đã bắt kịp bọn họ.

Dưới tình thế cấp bách, Đồng Hiền kín đáo đưa văn kiện cho Ý Á, sau đó vỗ vỗ đùi mình, “Ý Á, lên đùi tôi, leo qua tường, đem văn kiện về cho Lưu Hân!”

“A? Vậy cậu làm sao?” Hiển nhiên cô không muốn.

Đồng Hiền thở gấp, trực tiếp kéo cô đi lên, “Làm sao gì, lo cho mình tốt đi, nhớ kĩ, tháng sau cô còn phải là cô dâu của người ta!”

“...!” Ý Á khiếp sợ nhìn anh, viền mắt không khỏi chua xót, “Cậu hà tất...”

“Câm miệng, đi mau, sau đó tìm người đến cứu tôi!” Để cô trên đùi Đồng Hiền dùng một chút lực đẩy cô lên

“Đồng Hiền!” Theo Ý Á là một thanh âm thét chói tai, cô đã qua được bức tường, nhưng mà...

“Khà khà, bắt được rồi!” Đám thuộc hạ truy đuổi bọn họ đã đến nơi, vây quanh Đồng Hiền!

31. Chương 30

“Chết tiệt, lũ ăn hại, mẹ nó, đều là một đám ăn hại!” Kỷ Khải Đằng đối với đám người đem Đồng Hiền quay về hết đánh lại đám không ngừng, mãi cho đến khi hả giận mới thôi!

Lúc này, lão ta thở hồng hộc, đôi mắt tàn khốc nhìn về phía Đồng Hiền, một tay chế trụ cằm anh, hiện ra một dáng cười quỷ dị: “Hắc hắc, tiểu mỹ nhân!”

Đồng Hiền liếc nhìn hắn, cương nghị quay đi: “Ông ít chạm vào tôi đi!”

“Ai, mỹ nhân cáu kỉnh như vậy chính là chuốc khổ vào thân a!” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, nhẹ giọng khuyên bảo: “Cậu đem giấy tờ đưa cho con bé kia, hiện tại bây giờ nên lấy công chuộc tội rồi, đem về cho tôi đi!”

Tiếp nhận điện thoại Hắc Lang đưa cho: “Gọi điện cho Lưu Hân, bảo hắn đem giấy chuyển nhượng đến đây!”

Đồng Hiền nhàn nhạt liếc nhìn điện thoại, bỗng nhiên buồn cười nói: “A... tôi gọi cũng vô dụng, lẽ nào ông không biết, tôi và anh ta đã không còn liên lạc sao?”

“Đừng giả ngu nữa!” Bất hảo mà túm lấy cổ áo Đồng Hiền, “Hai người lúc trước đã gặp mặt, chớ nói với tôi rằng ngày đó là để chia tay a, cậu cho tôi là tên nhóc ba tuổi à?”

Thật là tiếc a, ông đúng là đã trông thấy hai người bọn họ chia tay... Không đúng, phải nói bọn họ chưa từng có một bắt đầu đúng nghĩa...

Đồng Hiền cười nhạo bản thân, biểu tình kia lập tức rơi vào mắt lão già Kỷ, không nghi ngờ gì là đổ thêm dầu vào lửa, phần nộ lần thứ hai bốc lên!

“Mẹ nó, người cư nhiên còn có thể cười!” Phần hận mà ném Đồng Hiền té rập ra đất, đầu giày cứng nhắc hung hăng đá vào bụng Đồng Hiền.

“Khụ khụ...” Đồng Hiền không đề phòng bị đá một cước.

Chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng bị đá đến biến động, đau đớn như nước biển cuộn trào mãnh liệt bên trong, ho khan liên tục, anh chỉ có thể ôm lấy chỗ bị thương làm dịu đau xót, có thể cảm thấy tên họ Kỷ kia càng đá càng hăng, một cái tiếp một cái không ngừng hạ cước xuống!

“Ta cho người mạnh miệng!” Hắn vừa đá vừa quát mắng, đợi đến khi đá đủ rồi mới túm lấy tóc Đồng Hiền: “Mau gọi điện thoại, kêu Lưu Hân đem giấy tờ chuyển nhượng lại đây cho ta!”

“Ừm... Khụ khụ...” Đồng Hiền còn chưa thoát khỏi thống khổ, ngũ quan xinh đẹp nhăn nhó trả lời: “Vô dụng thôi... Khụ khụ... Anh ta sẽ không vì tôi mà giao công ty... cho ông đâu... Đừng vọng tưởng nữa!”

“Thằng quỷ chết tiệt nhà người!” Kỷ Khải Đăng hỏa bốc lên cực điểm, hoàn toàn không nghe bất cứ cái gì nữa.

Chính hắn trực tiếp gọi cho Lưu Hân, nghe thanh âm “tút tut”, nhìn xuống Đồng Hiền nói: “Cậu tốt nhất là mong chờ Lưu Hân ngoan ngoãn nghe lời, nếu không... có thể sớm vĩnh biệt cậu rồi!” Nói xong, lão ta lần nữa nắm đầu Đồng Hiền đập mạnh xuống đất.

Đồng Hiền vừa chịu một hồi choáng váng, trên trán không lâu sau đó tràn ra máu huyết...

Thông được điện thoại Lưu Hân, lúc này anh đang cùng Kỳ Dương ngồi trong nhà hàng trao đổi công việc, tiếng chuông điện thoại vang đúng vào lúc đó, Lưu Hân nhìn số điện thoại, cảm thấy không thể vui vẻ nữa!

Bất máy, giọng nói Lưu Hân thật không tốt: “Kỷ Khải Đăng, tôi không đi tìm ông, không nghĩ tới ông lại sẽ tìm đến tôi?!”

“Ha ha, Lưu tổng thật nóng nảy a, sao lại như vậy? Tôi đoán không sai chứ?” Điện thoại truyền đến thanh âm kia, Lưu Hân càng thêm bực dọc.

Thế nhưng thời cơ vẫn chưa đến... “Ông lần này lại muốn làm gì?”

“Ha ha, làm gì sao? Mặc kệ cái gì, chỉ mong muốn cậu có thể đem thứ vị hôn thê đáng yêu của cậu lấy đi trả cho tôi thôi!”

“Ý Á?” Lưu Hân có chút kinh ngạc, “Cô ấy lấy của ông cái gì? Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

Khẩu khí của Lưu Hân hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, thắc mắc như vậy càng chọc điên Kỷ Khải Đằng: “Người ít giả bộ đi, không phải Ý Á đến lấy giấy tờ chuyển nhượng về cho người sao? Người thành thật cho ta đi, không thì đừng trách ta tùy ý xử lý tiểu mỹ nhân của người!”

Tiểu mỹ nhân? Lưu Hân nghi hoặc mà nhìn về phía Kỳ Dương, trong ấn tượng của anh, có thể bị Kỷ Khải Đằng xưng hô như thế chỉ có thể là Kỳ Dương cùng... Sao có thể như vậy? Anh lắc đầu, Đồng Hiền đã nói với mình rất rõ ràng, sau này cả hai sẽ không liên quan đến nhau nữa, cậu ta sao có thể cùng Ý Á làm chuyện như vậy được?!

“Ông đừng uy hiếp tôi, tôi không bị mắc lừa đâu!” Lưu Hân có chút hơi giận, anh ghét nhất là bị lừa gạt.

“Không tin? Vậy ta cho người nghe thanh âm của tiểu mỹ nhân!” Dứt lời, hắn đưa điện thoại dán bên tay Đồng Hiền, “Nhanh lên một chút gọi hắn đem giấy tờ đến cứu người!”

Đồng Hiền khó khăn hô hấp, cặp mắt nhìn chòng chọc Kỷ Khải Đằng, nhưng như thế nào cũng không chịu lên tiếng...

“Mẹ kiếp, người nói chuyện cho ta!” Kỷ Khải Đằng cắn phẫn, giáng xuống một cái tát.

Bên tai truyền đến một trận thanh âm thanh thúy của tiếng tát mặt, thế nhưng vẫn như trước không hề có ai mở lời, tất cả mọi thứ càng khiến cho Lưu Hân khẳng định đây là một cái bẫy! (YY: Hân a, ta ghét anh, chết tiệt! >”< *khóc hận*)

Thế là ngay sau đó, anh cười nhạo nói: “Kỷ Khải Đằng, ông đừng bỏ công diễn kịch nữa!”

Nghe được giọng nói của Lưu Hân, Đồng Hiền không nhịn được giật mình, bỗng nhiên hơi hơi mở miệng muốn nói gì đó, nhưng là...

“Ông muốn nói cho tôi biết Đồng Hiền đang bên cạnh đúng không?! Nực cười, nếu đúng là cậu ta đang ở đó thì đã sao?” (YY: ta chém ta chém chết tên Hân này >”<) Lạnh nhạt a, Đồng Hiền nghe vậy, trái tim bỗng chốc trở nên băng giá.

Đầu bên kia điện thoại tựa hồ còn nói chưa đủ, vẫn đang tiếp tục nói: “Tôi sẽ vì một nam nhân không liên can mà đem công ty giao cho ông à? Ông ít nằm mơ đi, cậu ta cự tuyệt tôi thật là ý tốt, cắt đứt hết liên hệ với tôi, thì cho dù ông bắt cậu ta tới cũng không có chút giá trị gì để uy hiếp tôi!”

Bọn họ hiện tại hết thấy quan hệ đều đã đoạn tuyệt rồi, đúng, không sai, chính mình cũng là đang nói với chính mình, thế nhưng... Vì sao từ trong miệng mình thốt ra... còn cảm thấy khó chịu như vậy chứ?

“Được rồi, cũng khuyên ông một câu, tốt nhất cũng đừng rước lấy cậu ta!” Lưu Hân không kiêng nể gì, “Cậu ta yêu nhất là cái loại ông chủ có tiền bạc, ông a, ngày nào đó sẽ bị hắn lừa gạt đến không còn một xu dính túi, lúc ấy đừng trách tôi không nói cho ông biết, thôi, không nói nữa, tạm biệt!” (YY: mẹ nó >”< thằng Hân này *pằng pằng* bắn chết người luôn) Không đợi bên kia kịp có phản ứng gì, Lưu Hân lập tức ngắt điện thoại.

Hân... Anh đang nói cái gì vậy? Chính mình đã lừa gạt tiền của anh ấy sao? Chính mình “yêu nhất là cái loại ông chủ có tiền bạc” sao? Vì sao anh ấy lại nói mình như vậy? Bản thân mình chưa từng làm gì có lỗi với anh ấy... Đến tột cùng là vì cái gì...

Mất thấy ánh mắt dờ dẩn mê man của Đồng Hiền nhìn nền nhà, Kỷ Khải Đằng hoàn toàn không biết đối phương nói cái gì, lần thứ hai thu hồi điện thoại, bên kia đã cúp máy rồi!

“Mẹ nó!” Tức giận ném điện thoại đi, túm lấy Đồng Hiền lắc mạnh hỏi: “Nói mau, Lưu Hân đến cùng có đến không?”

“Lưu Hân?” Đồng Hiền chậm rãi ngẩng đầu, có chút khác thường mà nhìn hắn, “Anh ấy sẽ đến sao?”

“Ta là đang hỏi ngươi, mẹ kiếp!” Tay bóp cổ Đồng Hiền, Kỷ Khải Đằng chất vấn.

Mà Đồng Hiền dường như không nghe thấy ông ta nói, tự hỏi tự đáp: “Sẽ không đến, anh ấy sẽ không đến... Anh ấy nói phải kết hôn nữa... Ngay cuối tháng...”

“Không đến?! Hắn dám không đến?! Tốt tốt lắm!” Kỷ Khải Đằng ném anh lên cái giường duy nhất trong phòng, tự mình tháo cà vạt, cởi vớ nút áo, “Ta đây sẽ cho hắn hối hận cả đời!” (YY: ta khóc rồi T____T)

Trái lại Lưu Hân bên kia, Kỳ Dương một bên lắng nghe, nhìn biểu tình của Lưu Hân nói ra những từ ngữ như vậy, anh không khỏi hỏi: “Ông chủ, ngài tại sao lại bảo vệ Đồng Hiền?”

“Tôi vì cái gì phải bảo vệ?!” Lưu Hân tiếp tục nhâm nhi cà phê, “Hiện tại tôi cùng cậu ta không có liên can, không cần phải... lôi cậu ta đi vào!”

“A...” Thật sự là người không thành thật a, “Ông chủ, Đồng Hiền tại công ty giúp đỡ ngài, còn có thời gian chiếu cố ngài lúc trước nữa, ngài chính là đối với cậu ta không hề có chút cảm tình gì sao?”

Kỳ Dương căn bản không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, chẳng lẽ bởi vì gần dân lên mạng tìm kiếm chuyện xưa về triều Tây Hán... Mong chúng kiến được kết thúc của chuyện tình ở thời đại này sao?

Đối mặt với vấn đề này, Lưu Hân chỉ lặng yên, cảm tình sao... Nói không có chính là gạt người, thế nhưng đó là loại cảm tình gì chứ? Đồng nghiệp? Bạn bè? Người thân? Người yêu? Không đúng... những thứ này... không đúng... đó là... cái gì?

“Ông chủ, ngài là yêu thích tiểu thư Ý Á chứ...”

“Không hỏi nữa, Kỳ Dương!” Lưu Hân đập mạnh tay xuống bàn, “Việc này... quá rõ ràng, không phải sao?!”

“Vậy...” Kỳ Dương thực sự muốn đưa một cái gương cho Lưu Hân soi rõ, hiện tại vẻ mặt của chính mình miễn cưỡng thế nào, “Đúng vậy, là tôi lắm lời, cuối tháng này ông chủ sẽ kết hôn cùng tiểu thư Ý Á, tôi không nên hỏi những chuyện này!”

“Ừ” Lưu Hân lúc này mới thu lại tâm tình, “Cậu tiếp tục chuyện ban nãy đi...”

“Vâng”

32. Chương 31

Ý Á tay cầm túi văn kiện chạy trốn chết, vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay lưng nhìn phía sau, rất sợ có người đuổi theo... Thẳng cho đến khi kiệt sức, cô bắt buộc phải dừng lại, thở gấp tựa vào vách tường ngồi xổm xuống...

Lúc này trời đã chạng vạng, cuối cùng cũng có tâm tư mà nhìn cảnh vật xung quanh, cô không ngừng quan sát: “Hừ... Hừ... Nơi này là... đâu?”

Một nơi rất yên tĩnh, không hề có một căn nhà đồ sộ hay to lớn gì cả, lại cũng không có chợ hay đường phố sầm uất, ở đây suy cho cùng là đâu...

“Là ai? Ai đang ở đó?” Một thanh âm của nữ vang lên.

Ý Á tâm đột nhiên cảnh giác, không dám phát ra một tiếng động, vội vã ôm lấy túi văn kiện, sẽ không là đám người kia chứ?

Người kia đảo mắt đã đi tới chỗ cô, bốn mắt đối diện, hai người có chút ngây ngẩn cả người!

“Cô là?” Phó nữ tu có thấy qua Ý Á, trên báo có đăng đây là vợ chưa cưới của Lưu Hân, “Cô... Ý Á? Cô sao lại ở đây?”

“Phó hoàng hậu... Đúng là phó hoàng hậu rồi!” Ý Á tựa như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, túm lấy cô, “Đúng, tôi là Ý Á, van cầu cô, cứu cứu Đồng Hiền, giúp tôi cứu cậu ấy... Oa...Oa...”

Cô vừa cười vừa khóc, túm chặt váy Phó hoàng hậu, liều mạng khẩn cầu, đầu thiếu chút nữa là đập xuống mặt đất!

Phó nữ tu thấy thế kéo cô đứng dậy, nhưng có điều kì lạ là... Sao người này lại biết thân phận kiếp trước của cô?

“Đừng khóc, đứng lên đi!” Kéo thân thể của cô đứng thẳng lên, Phó hoàng hậu lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô, “Cô là ai? Sao lại biết thân phận của tôi? Sao lại phải cứu Đồng Hiền? Cô chậm rãi nói rõ đã!”

“Oa... Không kịp nữa rồi!” Nước mắt không hề ngừng, trái lại càng rơi mãnh liệt hơn, “Xin cô, tôi cái gì cũng sẽ nói cho cô nghe, cô hiện tại bây giờ phải đi cứu cậu ấy gấp!”

Phó nữ tu thật sự không biết cô đang nói cái gì, nhưng nhìn thần sắc hiện giờ của cô, sự tình có lẽ rất nghiêm trọng...

Nhìn sắc trời một chút, Phó nữ tu vẫn quyết định: “Cô cùng tôi trước tiên đi vào đã! Cứu Đồng Hiền cần phải có người, chúng ta đi vào tìm người!”

Vừa nghe có thể cứu Đồng Hiền, Ý Á lập tức lau sạch nước mắt, hết sức tình nguyện theo cô vào nhà thờ.

Phó nữ tu lập tức gọi điện cho Chu Hủ cùng Vương Mãng, mà Chu Hủ nghe Tiểu Hiền xảy ra chuyện, thuận tiện bảo cho cả Từ Ngôn, như vậy kéo theo, đợi cả ba người đến đầy đủ, trời đã sập tối...

“Tôi tin chắc, lại là người đàn bà này!” Chủ Hủ vừa trông thấy cô thẳng thắn tiến sát lại, “Lưu Hân sẽ phải lấy cô rồi, lần này lại muốn dùng thủ đoạn gì nữa đây?”

Ý Á còn đang nghẹn ngào, mặc cho Chủ Hủ có châm chọc thế nào, vẫn cố gắng bình ổn nói: “Đồng Hiền vì cứu tôi, đã bị Kỷ Khải Đằng bắt rồi, các người mau cứu cậu ấy đi!”

“Kỷ Khải Đằng...?” Vương mãng nói thềm cái tên này, “Chính là người tiêm thuốc phiện cho Lưu Hân, lừa gạt lấy giấy chuyển nhượng công ty sao?”

“Cái gì? Sao có thể hèn hạ như vậy?” Từ Ngôn ngạc nhiên, vội vàng đứng dậy, “Chúng ta phải nhanh lên một chút cứu Tiểu Hiền về, không biết hấn sẽ làm chuyện gì ỏi gì nữa đây!” Vừa nói anh bước nhanh ra ngoài.

Vương Mãng lập tức đuổi chân cản cậu ta lại, Từ Ngôn còn chưa kịp mở miệng mắng đã bị Vương Mãng nhắc nhở: “Cậu biết Đồng Hiền ở đâu sao?”

“Chuyện này...” Từ Ngôn nhất thời yên lặng.

“Không biết thì mau ngồi xuống đi!” Chủ Hủ đem hấn về chỗ cũ, “Nghe tiểu thư đây nói đi!” Thế là sau đó, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Ý Á.

Cô nắm chặt vạt áo của chính mình, cuối thấp đầu đem chuyện buổi chiều mình đi tìm Đồng Hiền, rồi phát sinh sự việc sau đó, một chút cũng không giấu giếm... Nghe xong chuyện của cô, sắc mặt mọi người càng thêm đen hơn!

“Cô... Cái thứ đàn bà này!” Chu Hủ tức giận mà đứng lên, “Ý cô là cô đem Đồng Hiền bán cho lão già kia để lấy lại văn kiện chuyển nhượng công ty?!”

“Là tôi sai rồi, xin lỗi...” Ý Á mắt lại ngấn lệ.

Lúc này một người đã tới trước mặt cô, Ý Á cuối đầu xuống nhìn thấy được làn váy, phản xạ ngẩng đầu lên... “BỐP!!” một tiếng, một bàn tay hung hăng giáng xuống mặt cô.

“Phó... nữ tu?” Ba người bên cạnh cũng ngây dại.

“Giỏi cho một người có trách nhiệm như Ý Á cô!” Phó nữ tu luôn luôn ôn hòa dễ gần, lần đầu tiên hàm hàm giận dữ đứng phắt dậy, “Vì Lưu Hân, cô có khả năng lợi dụng tất cả sao?”

“Không... Tôi...” Ý Á căn bản không biết nói gì để chống đỡ.

Khí thế của Phó nữ tu làm cho người khác không thể khinh thường, đây chính là uy phong của hoàng hậu trước kia, “Không phải sao? Cô rõ ràng biết Lưu Hân thuộc về Đồng Hiền, cũng không tiếc gì mà cướp đoạt đi! Rõ ràng biết đó là cái bẫy, nhưng lại kiên quyết đẩy Đồng Hiền vào, việc này không phải do cô sao?”

Ý Á phẫn nộ ngẩng đầu lần nữa nhìn cô, phong thái hoàng hậu của người này vẫn không giảm, khi trước cũng như vậy mà giáo huấn mình, rồi sau mới khuyên nhủ mình từ bỏ Lưu Hân đi.

“Phó hoàng hậu!” Kéo tay cô, Ý Á cầu khẩn: “Ý Á biết sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, các người mai giúp tôi đi!”

“Cô...” Cái bộ dạng này rất quen thuộc... Đúng là chuyện trước kia chứ? Phó hoàng hậu nghĩ mãi không ra...

“Cô đứng lên đi!” Vương Mãng nói, chính mình cũng đứng lên, vỗ tay tập trung sự chú ý: “Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, hiện tại nên đi cứu Đồng Hiền không phải sao?”

“Mọi việc không đơn giản như vậy đây!” Phó nữ tu nhú mày.

Vương Mãng mê man ánh mắt hỏi: “Sao? Như vậy sao? Vậy Phó nữ tu có ý kiến gì?”

Tỉ mỉ phân tích tình hình, lại nhìn về phía mọi người, cô nói ra quyết định của mình: “Tôi cùng Ý Á đi tìm Lưu Hân, tay chân anh ta rất nhiều, đối với chuyện này, chỉ có anh ta mới có khả năng tìm được đầu mối về Đồng Hiền nhanh nhất, Vương Mãng quay về bệnh viện chuẩn bị... Đồng Hiền lần này nhất định không thể toàn thân thoát ra, Chu Hủ cùng Từ Ngôn, nhờ cha mẹ của hai người xem thử có manh mối gì không!”

“Không thành vấn đề!” Mọi người đều hiểu rõ nhiệm vụ của chính mình, cũng cảm thấy rất hài lòng, đều nhao nhao rời khỏi để thực hiện.

Phó hoàng hậu kéo Ý Á: “Việc này không nên chậm trễ chúng ta mau đi thôi!” Nói xong, cô kêu xe, chạy thẳng đến biệt thự của Lưu Hân!

Đồng Hiền mất tích — Đây là do bọn họ tìm hơn mười ngày rất ra được kết luận như vậy...

Lưu Hân ngay khi nghe được tin tức kia, cùng Kỳ Dương liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt hai người cũng không sao rạng rỡ được, nhất là Lưu Hân, anh lập tức gọi điện thoại liên hồi, thế nhưng đối phương hoàn toàn không bắt máy, làm anh rất tức giận!

Sau đó anh không nói lời nào lập tức phái thủ hạ của chính mình, ngay cả Kỳ Dương cũng được sai đi, Phó hoàng hậu cùng Ý Á đối với nhiệt tình quá đáng của Lưu Hân cảm thấy rất kỳ quái, thế nhưng tại thời điểm như vậy, ai cũng không nhiều lời.

Nhưng là thời gian cứ vội vã trôi qua, Kỳ Khải Đăng giống như hoàn toàn biến mất, vô luận bọn họ thông qua cách nào đường nào cũng không tìm được hành tung của lão ta!

“Mẹ nó! Người đâu?” Lưu Hân phát cáu mà vút văn kiện lên bàn.

Đúng buổi trưa ngày thứ mười ba Đồng Hiền mất tích, điện thoại Lưu Hân đột nhiên vang lên, hiển thị trên màn hình là một số lạ...

“Alo, là ai?” Mỗi ngày trôi qua, khẩu khí của Lưu Hân càng nóng nảy hơn, nhưng ngày cả anh cũng không phát giác.

“Lưu tổng, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?” Giọng nói của Hắc Lang truyền đến.

Lưu Hân nghe vậy liền đứng dậy, “Là người? Đồng Hiền đâu?”

“Anh còn có thể quan tâm cậu ấy sao?” Hắc Lang cười nhạo, “Không lâu trước kia, nhớ rõ anh từng nói... Các người không hề liên can đến nhau mà?”

“Câm miệng, tôi hỏi anh cậu ta ở đâu?” Lưu Hân một tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Cậu ta? Ở ngay căn phòng phía sau tôi đây!” Hắc Lang nói bằng giọng điệu hết sức vô tội, “Chỉ là bắt qua... Hiện tại tôi cũng không thể vào trong, như vậy rất mất hứng a!”

“Anh đây là có ý tứ gì?” Lưu Hân thanh âm ngày càng thấp, nghe ra anh đang rất kích động.

Mà Hắc Lang tựa hồ rất vui mừng chọc giận anh, càng nói càng hăng say: “Không biết anh có thử qua hay chưa, nhưng nghe nói rằng mùi vị cậu ta rất tốt, không ai từng thưởng thức qua mà không khen tuyệt mỹ cả!”

Thanh âm của đối phương dừng lại trong chốc lát, rồi tiếng gào thét lại vang lên: “Các người đã làm gì cậu ấy?”

“Không có gì a, nếu có hứng thú... Thì đến hẻm đèn đỏ khu t (hẻm ấy ấy á >”<) nhìn thử xem!” Nói xong, anh lập tức ngắt điện thoại.

Vừa vặn lúc này, cánh cửa phía sau lưng Hắc Lang mở ra, bên trong bước ra ba bốn tên côn đồ, bọn chúng hí ha hí hửng, chính là đang khoái trá vui vẻ...

“Các vị, vừa lòng chứ?” Hắc Lang cười, tiến gần đến bọn họ.

“Khà khà, rất vừa lòng a!” Bọn họ liếm liếm môi, bắt đầu xuất giấy bạc trong tay ra: “Thật là hàng ngon mà, được rồi, muốn bao nhiêu tiền?”

Hắc Lang không đáp, mà nhanh như chớp rút ra một khẩu súng lục, nhắm ngay mi tâm (điểm giữa hai lông mày), mỗi người một phát...

“!!” Những người này trúng đạn ngã xuống đất, đến điện Diêm Vương báo tin đi!

“Tôi lúc trước đã nói qua, giá của một đêm là rất lớn a...” Thu hồi khẩu súng, dưới lầu vài người đi lên lôi xác ra ngoài.

Hắc Lang chính mình mở cửa phòng, tiến vào trong...

Trong căn phòng nhỏ, ngọn đèn lập lòe, thế nhưng không khó nhìn ra một người đang nằm sấp trên giường lớn, hai cánh tay bị trói chặt, lưng hướng lên trên, đầu nghiêng sang một bên, toàn thân đang co giật!

Hắc Lang lật mình cậu ta lại, vẻ mặt thương tiếc: “Chắc chắc, thật là một đứa trẻ đáng thương!”

Hiện ra là một khuôn mặt tuấn mỹ, vương vãi trên đấy lại là dịch trắng đục sền sệt (YY: ọe ọe>”< ghê T___T), nhưng tuyệt nhiên không hề ô uế một chút nào mà chỉ càng tăng thêm vẻ dâm mỹ, đôi môi anh đào căng mọng còn lưu lại chất lỏng không thể nuốt xuống, hai mắt đại ra vô thần, hạ thân cũng là một mảng bừa bộn, cậu ta không ngừng buồn nôn, đối với bất cứ tiếng la hét bên ngoài cũng không hề phản ứng...

Nhẹ tay vén một ít tóc của cậu, Hắc Lang lẩm bẩm: “Nếu như để cho anh ta nhìn cậu như thế này... Nhất định vô cùng thú vị a...”

33. Chương 32

“Reng reng!” Điện thoại vừa mới ngắt, lập tức lại vang lên, Lưu Hân tức giận mà lôi điện thoại ra, giọng điệu vô cùng kém: “Alo, người nào?!”

“Là tôi, Vương Mãng. Anh xảy ra chuyện gì vậy?” Vô tình bị giận cá chém thớt Vương Mãng cảm thấy kỳ quái.

“Không có gì, tôi có tin tức rồi!” Lưu Hân ần ần mũi, chậm rãi bình tĩnh trở lại: “Nếu không sai, chiều nay có thể đem cậu ấy trở về!”

Không biết vì sao, Lưu Hân dường như rất không nguyện ý nhắc đến hai chữ “Đồng Hiền”, cho nên thời gian gần đây tìm kiếm “cậu ấy” là cách xưng hô của anh.

“Thật sao?” Vương Mãng có chút bất ngờ, “Tôi bên đây cũng có chút manh mối...” Anh nói, tầm nhìn không khỏi nhẹ nhàng hướng sang thi thể bên cạnh, “Xác Kỷ Khải Đằng bị phát hiện ở một hẻm nhỏ!”

“Sao? Ông ta đã chết?!” Lưu Hân đập bàn đứng dậy, anh tuyệt đối nghĩ không ra, người khởi xướng mọi chuyện cư nhiên có thể chết như vậy?!

Như vậy, hiện tại người đứng sau thao túng một chuyện là ai? Hắc Lang sao? Vậy thân phận của hắn ta là gì...

“Ừ, chúng tôi vừa mới giám định, xác nhận đây đúng là thi thể của ông ta!” Vương Mãng theo sự thật nói.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh!” Lưu Hân ngắn gọn cảm ơn, ngắt điện thoại, sau đó ấn một cái nút trên điện thoại bàn: “Kỳ Dương, vào đây, có nhiệm vụ cho cậu!”

Vương Mãng có phần ngạc nhiên mà tắt điện thoại, buồn cười nhìn điện thoại trong tay: “Lưu Hân a Lưu Hân... Không nghĩ tới có một ngày từ trong miệng anh nghe được hai chữ ‘cảm ơn’ đấy!”

“Viện trưởng, viện trưởng!” Lúc này, một y tá chạy tới: “Bên ngoài có một cô gái tìm ngài!”

“Cô gái?” Lẽ nào...

“Vâng, cô ấy nói.... cô ấy là vợ chưa cưới của ngài!” y tá trả lời.

“Cô ấy? Hiểu rồi, tôi ta liền!” Chu Hủ a Chu Hủ, từ trong miệng em cũng có thể nói ra lời làm tôi hạnh phúc sao? Nghĩ như vậy, anh chậm rãi bước ra...

.....

Tôi... là ai? Nơi đây là đâu? Trong bóng tối, Đồng Hiền mở mắt... Bốn phía không có gì, chỉ thuần túy là màu đen bao trùm tất cả!

Thân thể nặng nề không thể đứng dậy, cả người cũng rất đau nhức, căn bản không thể di chuyển, nhẹ nhàng mở mắt, bỗng cảm thấy cả người lạnh lẽo, lúc này mới ý thức được trên người không hề có quần áo? Chuyện này là sao?

Mà lúc này, xung quanh lại có biến đổi, dường như là câu trả lời cho hoài nghi của anh, một vài hình ảnh hiện ra trong bóng tối, tựa như phim chiếu bóng bày ra trước mặt anh...

“Hắc hắc, cưng a, chịu thiệt nhé!” Nam nhân mạnh mẽ ép chính mình uống một viên thuốc.

Sau đó thô lỗ mà buộc chặt tay chân mình trên giường, ngừng một lát mở thắt lưng ra, đột nhiên quất mạnh xuống, từ cổ, đến ngực, tiến dần xuống, ngay cả vị trí nhạy cảm kia cũng để lại đầy dấu tích, chính mình lại không thể trốn, chỉ có thể thống khổ giãy giụa dưới thân hắn!

“Ha ha, mau nhìn, thằng nhóc này bị đánh vẫn còn phản ứng được a!” Nam nhân thô lỗ mà lôi kéo một chút hạ thân đang dựng đứng lên kia.

“Đây là cái gì?” Trong bóng tối Đồng Hiền khó có thể tin mà nhìn hình ảnh trước mắt...

“Ừm... Thật sáng khoái a!” Lúc này, khuôn mặt người đàn ông kia thay đổi, thể nhưng vẫn đang tiếp tục hành vi dâm tiện kia.

Chính mình đang nhào người về phía trước, phân thân của hắn nhét vào mình, không ngừng di chuyển, lỗ nhỏ chính giữa mũi nhọn của bản thân mình đang bị chêm vào một cây gì đó rỗng ruột, đó là...

“Khà khà, trước kia không phải đã thử qua chứ? Cùng thật đúng là có thể chịu à, nhưng mà...” Hắn đối với chính mình lập tức đánh mạnh vào mông, sau đó càng tăng tốc hơn, “Quạt cường như thế, càng kích thích ông đây làm nhục cứng, xem cứng có thể chịu được bao lâu!”

“A A... Không được! Mau đi ra!” Người kia... Thật sự là mình sao?

“Đi ra à, đi ra à, ông chính là muốn cứng tẽ ra quần à! Nhanh lên một chút a!” Càng nói tên kia càng thêm kích thích, càng vận động kịch liệt!

“Không được... Không được...” Trông thấy một màn như thế Đồng Hiền nhịn không được hô lên thành tiếng, éo buộc mình di chuyển nhưng vô ích, thân thể không thể cự quậy được, chậm rãi hướng phía những hình ảnh trước mắt kia cố gắng xóa đi.

Thể nhưng những hình ảnh vừa mất kia lại hiện lên, rất nhiều nam nhân xuất hiện, mà ở bên dưới thân tên đàn ông kia chỉ có chính mình đang rên rỉ...

“Đại ca, anh xem, hắn rất rộng rãi a, phía dưới cằm của anh, dường như vẫn chưa thỏa mãn a, cứ nhiên còn có khe hở à!” Tay hắn không hề lưu tình mà cắm vào, không ngừng ra vào.

“Ummmm... Thật là tiểu tiện nhân a!” Tên đại ca kia một tiếng hài lòng mà cảm thán, “Thằng hai, người cũng cùng ta a!”

“Được!” Tên kia hình như đã chờ rất lâu a, lập tức đem hạ thân to lớn đang dựng đứng kia đút vào huyệt tối...

“Không được, không được a!” Đồng Hiền rơi lệ, sụp đổ mà gào thét, muốn hình ảnh kia mau trôi qua, nhưng thật là lực bất tòng tâm!

Chỉ thấy tên kia thoáng cái vọt đi vào: “A A A!!!” Một trận kêu vô cùng thảm thiết vang lên!

“Không được! Ô ô...” Vươn tay muốn chạm đến, nhưng mà cái gì cũng không đụng tới, chỉ có thể như một hài tử cô đơn trong bóng đêm khóc thút thít, “Ô ô ô ô... Vì sao phải làm vậy? Tôi hoàn toàn không biết họ a...”

Ngay lúc tuyệt vọng, đột nhiên một thanh âm dịu dàng vang lên: “Thánh Khanh, người ở đây làm gì?”

Xung quanh nhất thời trở nên sáng rực, phong cảnh biến thành ngự hoa viên trong hoàng cung, Đồng Hiền bất lực ngẩng đầu ngồi trên bãi cỏ, một nam nhân mặt hoàng bào tiến đến bên cạnh, ngồi xổm xuống cùng anh, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ trên quý kia, mỉm cười.

“Thánh Khanh vì sao lại khóc? Có ai ức hiếp người a?” Lưu Hân vuốt ve, rất ấm áp.

“Hân!” Đồng Hiền không kiềm chế được mà nhào vào trong lòng anh, tìm kiếm cảm giác an toàn đã lâu không được hưởng thụ.

“Ngoan!” Tựa như súng ái một tiểu hài tử mà đem hân đặt vào lòng, nam nhân cao cao tại thượng lúc này đối với người mình yêu cũng như bao người trượng phu khác: “Nói cho ta biết, tên hỗn trướng nào dám khi dễ Thánh Khanh của ta, ta lập tức chém hân!”

“Bọn họ vì sao muốn vũ nhục ta? Ta bắt quá chỉ là muốn bên cạnh người, xa xa nhìn người mà thôi!” Đồng Hiền rưng rưng truy hỏi, “Vì sao bọn họ ngay cả nguyện vọng duy nhất của ta cũng muốn hủy hoại?!”

Yêu thương ôm lấy Thánh Khanh của mình, Lưu Hân lưu trên trán anh một nụ hôn: “Thánh Khanh, không ai có thể vũ nhục người, người vĩnh viễn thanh khiết, cũng không ai có thể chia cắt chúng ta, ta sẽ mãi mãi bên cạnh người!”

“Gạt người, người vào ngày hẹn ước sẽ đi lấy người khác!” Đồng Hiền không còn khóc nữa, nhưng ngữ khí vẫn như cũ rất bị ai.

“Sao có thể, ngày hẹn ước đích thực là muốn chọn tú nữ, nhưng ta sẽ không chọn ai trong các nàng cả, nhất định giữ lời hứa với Thánh Khanh, cùng nhau đi bên hồ ngắm tĩnh để liên nử*, sau đó chúng ta có thể mãi mãi bên cạnh nhau... Lúc ấy, ta sẽ đến đón người, vô luận người ở nơi nào...” Lưu Hân vỗ nhẹ lưng anh, loại cảm giác rất thoải mái a.

Đồng Hiền chậm rãi nheo mắt lại, hô hấp dần dần bình ổn: “Hân, người thực sự sẽ đến chứ?”

“Ừ, sẽ đến...”

“Đúng không, ta sẽ ở đây chờ... Mãi mãi chờ...” Lời nói càng ngày càng nhẹ, cảm giác càng ngày càng坦然, Hân dường như cũng càng ngày càng xa...

“Hân...” Chuyện vừa rồi là mơ?

Đồng Hiền cảm thấy mí mắt rất nặng nề, trên mắt dường như có băng gạc, khó khăn để nhìn thấy xung quanh, bên cạnh còn nghe thấy tiếng “Bíp bíp...” của máy móc, đây là bệnh viện sao? Còn có... Hân đâu

rồi?

“Tiểu Hiền, cậu tỉnh dậy rồi?” Đây chính là thanh âm của Chu Hủ, vì sao giống như cô đang khóc vậy?
“Oa... Vương Mãng, mau tới! Tiểu Hiền tỉnh rồi!” Cô lập tức ấn cái chuông màu đỏ bên cạnh.

“Đồng Hiền, tỉnh rồi a!” Người này là Phó Hoàng hậu sao? “Thật sự tốt quá!”

“Lạy trời phù hộ, tôi hôm nay sẽ đi dâng hương tạ lễ mới được!” Từ Ngôn, vẫn như mọi khi rất hoạt bát a!

“Tới đây tới đây!” Vương Mãng, anh ta ở đây, vậy đây thật là bệnh viện, “Ừm... Xem ra hồi phục không tệ nha!”

Thế nhưng... “Hân... Hân đâu?” Vì sao anh ấy không có ở đây? Cố gắng nhìn bốn phía, anh ấy hoàn toàn không có trong phòng a.

Thanh âm khàn khàn có chút khó tin, nhưng mà Đồng Hiền vẫn gắng sức nói ra, anh muốn biết Lưu Hân ở nơi nào!

“...” Bị hỏi, mọi người nhất thời yên lặng.

“Hân... đâu? Anh ấy ở đâu?” Chính mình nói còn chưa rõ sao? Đồng Hiền lần nữa lập lại.

“Nè... Tiểu Hiền, Lưu Hân giúp cậu sắp xếp mọi chuyện một chút!” Chu Hủ cười nói, “Không nên lo lắng, đợi khi nào xong xuôi, anh ấy sẽ đến thăm cậu!”

“Như vậy à...” Đồng Hiền hài lòng mà nhắm mắt lại, “Vậy khi nào anh ấy tới... Nhất định phải đánh thức tôi... Tôi muốn gặp anh ấy...” Yếu ớt mà nói ra.

“Tốt, tôi sẽ có trách nhiệm đánh thức cậu!” Phó hoàng hậu ôn như đáp ứng.

Nghe được lời đồng ý của cô, Đồng Hiền lại trầm lặng mà tiến vào giấc mơ...

Anh ngủ thiếp đi, vẻ mặt mọi người lập tức nghiêm túc đứng lên theo Vương Mãng đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại, để Đồng Hiền hảo hảo nghỉ ngơi...

Tụ ở ngoài cửa, Vương Mãng lên tiếng trước: “Được rồi mọi người, kể tiếp chúng ta nên làm gì đây?”

Hết chương 32

*Tĩnh đế liên: +hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng về sự thanh tao, thần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành và xưa kia dành tiến vua nên mới có tên “Tĩnh đế”.

+Còn theo truyền thuyết Trung Quốc thì sen Tĩnh Đế là hiện thân của tình yêu vì có một đôi nam nữ yêu nhau mà không thành, cùng nhau tự trầm ở hồ sen và sau đó hóa thành sen đôi.

34. Chương 33

Từ Ngôn là người đầu tiên phản ứng, chỉ thấy anh lập tức hướng phía cổng mà đi: “Tôi đi tìm Lưu Hân đến đây!”

“Cậu chờ một chút!” Chu Hủ vội che trước mặt anh ta, “Cậu đàn à, Tiểu Hiền được đưa đến bệnh viện nhiều ngày rồi mà hân chưa từng đến liếc mắt một cái, cùng lắm chỉ cho thuốc hạ demam vài đồ dùng cần thiết đến, như vậy đã nói rõ rằng không muốn gặp Tiểu Hiền, cậu còn đi tìm hân làm gì hân!”

“Nhưng Tiểu Hiền muốn gặp hân, nếu như không thấy được hân... Tôi thực sự không biết Tiểu Hiền có thể sống sót không!” Từ Ngôn rất lo lắng, anh là vì Đồng Hiền mà lo lắng!

Nhận được điện thoại báo rằng đã tìm được Đồng Hiền, anh rất phấn khởi, thế nhưng không bao giờ nghĩ đến, khi anh chạy đến bệnh viện, lại nhìn thấy cảnh tượng khiến người khác xót thương...

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong không khí, tiếng bước chân y tá gấp gáp không ngừng, Từ Ngôn nhìn Kỳ Dương cầm vồn vện cái áo của Đồng Hiền đặt lên giường bệnh, Vương Mãng khoác một chiếc áo blouse trắng, bọn họ trao đổi gì anh nghe không rõ lắm, ánh mắt chỉ một mực tập trung trên giường bệnh.

Đồng Hiền sắc mặt tái nhợt, trên mặt những vết nước mắt có thể nhìn thấy rõ, khắp người đầy rẫy những vết thương, lở mồm giữa hai chân cùng vùng trên bụng vẫn còn lưu lại vết tích một chất gì đó trắng đục, nếu nhìn rõ có thể biết được cậu ấy gặp phải tình cảnh gì, lúc ấy Từ Ngôn không thể làm được gì, chỉ có thể mở mắt nhìn Đồng Hiền bị đẩy vào phòng bệnh!

Sau khi mọi người đã đầy đủ đứng ngoài phòng chờ đợi: “Chúng tôi tìm thấy cậu ấy ở hẻm đèn đỏ khu T...”

Ai tới nói cho anh biết, vừa rồi chỉ là mộng thôi, thậm chí là ác mộng cũng được?!

“Từ Ngôn cậu bình tĩnh một chút hiện nay người bị tổn thương lớn nhất chính là Đồng Hiền, cậu cứ như vậy không quan tâm hậu quả mà đi tìm Lưu Hân, tình trạng của Đồng Hiền chỉ càng thêm tồi tệ mà thôi!” Vương Mãng đứng ở góc độ người làm y khuyên bảo.

“Câm miệng, câm miệng, câm miệng, tôi chịu đủ rồi!” Từ Ngôn thống khổ vạn phần, ôm đầu ngồi xổm xuống: “Lưu Hân, Lưu Hân... Đều là lỗi của hân, từ sau khi gặp hân, tất cả đều thay đổi, vì sao, vì sao mọi

chuyện lại biến thành thế này?!”

Phó nữ tu nghe vậy nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh, tay xoa nhẹ đầu cậu, nói: “Không nên như vậy, Đồng Hiền còn không có vứt bỏ, chúng ta càng không thể so với cậu ấy mà gục ngã trước!”

Hai tay Từ Ngôn gắt gao nắm thành đấm, tựa như thề nguyện mà nói: “Tôi sẽ không gục ngã, tôi muốn giúp Đồng Hiền hảo hảo đứng lên, sau đó hảo hảo bảo vệ cậu ấy!”

“Đúng vậy!” Phó nữ tu mỉm cười với quyết định của cậu, sau đó chính mình bước đi.

“Phó nữ tu, cô muốn đi đâu?” Chu Hủ hiếu kì.

Phó nữ tu đưa lưng về phía họ, bình thản nói: “Thay lại đồ, đi tìm Lưu Hân!”

“Ôi, thế nhưng...” Chu Hủ đang muốn ngăn cản, lại bị Vương Mãng đưa tay ra cản: “Này, anh đang làm gì vậy?”

“Cứ để cô ấy đi!” Vương Mãng nhìn theo bóng lưng kia, lộ ra nụ cười khó hiểu: “E rằng... Trong chúng ta chỉ có cô ấy là thích hợp đi tìm Lưu Hân thương lượng nhất!”

...

Thay bộ đồ nữ tu phiền toái ra, Phó hoàng hậu một thân đồ thường đi đến biệt thự của Lưu Hân.

Từ ngày Đồng Hiền mất tích, cô dần dần nhớ lại Ý Á của kiếp trước, khi đó cô ta cũng chỉ là một phi tần nho nhỏ, là một trong những người trong nhóm tú nữ được Lưu Hân chọn tiến cung, thế nhưng Lưu Hân hậu cung ba nghìn mỹ nhân đều vứt bỏ chỉ chung tình với mình Đồng Hiền, một mực độc chiếm Đồng Hiền bên cạnh.

Lúc ấy cô ta có gặp qua Lưu Hân một lần, nhưng lại kim lòng không đậu mà yêu tha thiết hẳn, không cam tâm bại dưới tay một nam nhân, Ý Á dùng trăm phương ngàn kế khiến cho Lưu Hân thuộc về mình, thậm chí đến trước mặt Phó hoàng hậu ly gián, thế nhưng cô lại bị Phó hoàng hậu răn dạy một hồi, nguyên tưởng rằng cô đã buông tay, ai ngờ... Aizzz... Mọi chuyện thật không lường trước được!

“Phó hoàng hậu!” Khe khẽ một tiếng kêu lại thần trí của cô, “Cô đến tìm Lưu Hân sao?” Thái độ kiêu kì của Ý Á không mất đi thế nhưng so với lúc trước đã tốt hơn nhiều.

“Ừ, đúng vậy.” Phó nữ tu gật đầu, trả lời, “Anh ta có ở nhà không?”

Ý Á dốc sức gật đầu: “Có, tôi dắt cô đi!” Vừa nói vừa kéo cô đi vào trong phòng.

Đọc theo đường đi, Ý Á tâm tình thấp thỏm không yên, cuối cùng không nhịn được, cô hỏi: “Phó hoàng hậu, cô đã biết thân phận của tôi?”

“Ừ!”

“Vậy có có định đem chuyện của tôi... nói cho Hân biết?” Cô rất sợ, nếu là như vậy sau này cô phải làm sao?

“Việc này... Sẽ để Lưu Hân tự mình quyết định!” Nói đến đây hai người đã đứng trước cửa phòng Lưu Hân.

...

“Thánh Khanh, khanh nói xem sẽ có kiếp sau không?”

“Ừm... Đại khái là có đi...”

“Vậy kiếp sau khanh có bên ta không?”

“Kiếp sau rất xa, ai biết được?”

“Thánh Khanh, khanh không ngoan!”

“Thần thực sự chịu phục người, được rồi, được rồi, kiếp sau ta vẫn nguyện ý bên cạnh người, như thế được rồi chứ?”

“Ha ha, Thánh Khanh, chúng ta không thể xa nhau, mãi dính chặt nhau rồi!”

“Người thật đúng là trẻ con!”

“Thánh Khanh, ta thật hy vọng nhân sinh có thể có kiếp sau, như thế ta còn có thể nhìn thấy khanh...”

“Hân...” Đồng Hiền đang trong mộng, thì thào tự nói, trên mặt lộ ra nụ cười tuyệt mỹ.

Đột nhiên, cánh cửa bị mở ra, người bước vào nhìn thấy người trên giường thì cả kinh, toàn thân bị băng bó, người này là Đồng Hiền sao? Người đã từng đứng bên cạnh tươi cười, đối mặt với mình khóc thương tâm sao? Vì sao lại trở nên tiêu tụy thế này?

Lưu Hân tay không kìm được xoa nhẹ lên gương mặt trẻ con kia, nhưng lại làm cho người trên giường một

trần run rẩy...

“Ừm...” Bị quấy nhiễu, Đồng Hiền chậm rãi mở mắt, mừng rỡ khi thấy người mình yêu thương, anh nở nụ cười: “Hân...”

Xưng hô không phải là “Lưu tổng” mà là “Hân”, rất kì quái, nhưng một tiếng ôn nhu kia, Lưu Hân trong tâm không những không hờn giận, trái lại cảm thấy như toàn bộ tế nào đều bị tập kích mà trở nên mềm mại!

“Là tôi!” Anh đi tới bên giường Đồng Hiền, khom lưng, ngữ khí cũng không nghĩ lại rất ôn nhu: “Cậu có khỏe không?”

“Khỏe, tôi khỏe lắm!” Thanh âm Đồng Hiền có chút kích động, “Hân à? Còn công ty...”

Giấy chuyển nhượng đã về lại tay Lưu Hân, anh rất cảm kích sự trợ giúp của Đồng Hiền, chính mình đã mắc nợ cậu ấy nhiều lắm... Thế nhưng...

“Công ty vẫn hoạt động bình thường, không nên lo lắng nữa, cẩn thận nghỉ ngơi đi!” Lưu Hân nhẹ nhàng dỗ dành sống lưng cậu, nói.

“Vây tốt quá...” Đồng Hiền hưởng thụ mà nhắm hai mắt lại, “Hân, cuối tháng, anh sẽ cùng tôi đi chơi hồ rồi ngắm hoa chứ?”

Tay Lưu Hân cứng đờ, nhưng lập tức khôi phục, “A, sẽ đi chứ!”

“Ừm... Lúc ấy chúng ta đi, còn có Chu Hử, Vương Mãng, Phó hoàng hậu, Từ Ngôn... Mọi người cùng nhau đi cả...” Anh lại suy yếu mà trầm trầm ngủ thiếp đi, nhưng trên mặt vẫn là dáng vẻ tươi cười hạnh phúc.

Nụ cười này khiến cho Lưu Hân thật tâm xấu hổ, Đồng Hiền bởi vì suy yếu, căn bản không nhìn thấy ánh mắt Lưu Hân, kỳ thực, từ đầu đến cuối anh không hề dám nhìn thẳng Đồng Hiền!

Đồng Hiền thật sự rất thanh khiết, mà miệng anh loại nói ra đầy rẫy nhưng lời dối trá, chính mình hoàn toàn không thể xứng với cậu ấy, thật không biết cậu ấy coi trọng mình vì lý do gì...

Vuốt nhẹ vài cọng tóc vương trên trán Đồng Hiền, Lưu Hân nhẹ giọng nói: “Mong rằng tương lai, cậu có thể tìm được người chân chính thích hợp với bản thân mình!” Dứt lời anh cũng chậm bước rời khỏi phòng.

Đóng cửa, tắt cả lại hồi phục nguyên trạng, Đồng Hiền hạnh phúc ngủ say, chuyện phát sinh ban nãy tựa như giấc mộng, tiêu tan thành mây khói...

Cổng bệnh viện, đang muốn rời đi, Lưu Hân dừng phải Phó nữ tu, nhìn khuôn mặt cô có chút phiền muộn, anh thở dài:” Tôi đã dựa theo lời cô làm rồi, cũng đồng ý thanh toán hết mọi chi phí, cô cũng dựa theo giao hẹn, không bao giờ... làm phiền đến tôi nữa chứ?”

“Đúng vậy, sau này cùng anh không hề có bất cứ quan hệ nào.” Phó nữ tu tuyệt vọng mà cúi đầu, “Chỉ có điều anh phải nhớ rõ, tuyệt đối không được đến gần Đồng Hiền!”

“...Tôi biết!” Lưu Hân mở cửa xe ngồi xuống.

Nhìn anh bắt đầu khởi động xe, Phó nữ tu không nén nổi hỏi: “Anh không lẽ một chút tình cảm đối với cậu ấy cũng không có sao?”

“...” Lưu Hân cả người ngẩn ra.

Không có sao? Sao có thể... Dáng vẻ tươi cười của cậu ấy, nước mắt của cậu ấy, thanh âm của cậu ấy, vĩnh viễn lưu lại sâu nhất trong lòng anh, thế nhưng...

“Chúng tôi không có khả năng!” Lưu Hân lạnh lùng thốt ra.

Trách nhiệm, xã hội, lễ giáo, đạo đức... Ràng buộc bọn họ rất nhiều...

35. Chương 34

“Xin lỗi!” Ý Á che mặt khóc, hiện tại đối mắt với mọi người, ngoại trừ lời này ra, cô cũng không biết nói gì.

“Hừ, bớt mè nheo khóc chuột đi, mục đích của cô không phải đạt được rồi sao? Lưu Hân chọn cô, cô hẳn là nên trở về phần khởi chuẩn bị làm cô dâu đi!” Chu Hủ châm chọc.

Ý Á vội vàng lắc đầu: “Không phải, tôi...”

“Được rồi, không cần nói nữa, Hướng Ý Á, nếu như cô cảm thấy thẹn với Đồng Hiền sẽ không cần giải thích gì nhiều.” Phó nữ tu ngữ khí bình thản, nhìn không ra bất cứ điều gì khác thường, “Cùng Lưu Hân kết hôn, sống chết cùng nhau, cuộc sống của các người không cần sự có mặt của Đồng Hiền, cũng đừng đề cập đến cậu ấy, như vậy là được rồi!”

Nghe cô cương quyết nói như vậy, Ý Á đã biết nợ này đã định rồi, xoa xoa nước mắt, hai vai suy sụp bước ra ngoài cửa...

“Chờ một chút!” Bỗng nhiên Vương Mãng gọi cô lại.

Ỗ Á lập tức quay đầu, xem ra chính mình vẫn còn hữu dụng: “Sao? Tôi có thể giúp được chuyện gì?”

“Không, tôi chỉ muốn hỏi cô một chút, Lưu Hân vì sao không nhớ chuyện kiếp trước mà thôi.” Đối với chuyện này Vương Mãng thật sự không rõ.

Trong nháy mắt, mặt cô lại tràn đầy thất vọng: “Vu thuật... Bệ hạ mất, tôi đã mời Vu sư đến giúp đỡ... Đem hết trang sức của mình mài thành bột, mua chuộc một tiểu thái giám mang đến rắc lên thi thể bệ hạ, sau đó theo chỉ dẫn của Vu sư, tẩy sạch đi toàn bộ ký ức của bệ hạ!”

“Ra là thế!” Vương Mãng âm mê cảm suy xét: “Cô trở về đi, cũng không cần đến nữa, tình trạng của Đồng Hiền không thể chịu thêm bất cứ đả kích gì nữa, hãy vì cậu ấy đi!”

“VẬY... Các người dự định sẽ nói với cậu ấy ... Lưu Hân kết hôn ...” Ỗ Á lo lắng mà hỏi thăm.

“Cô không cần bận tâm, chúng tôi sẽ không nói cho cậu ấy biết Lưu Hân kết hôn đâu!” Chu Hủ lời nói kích động.

“...Tôi đi đây, có gì cần giúp đỡ cứ tìm tôi!” Ỗ Á lòng đầy hổ thẹn, rời khỏi bệnh viện.

Phó nữ tu nhìn ngoài cửa sổ, không nén được xót thương: “Vì sao con người luôn thích vì bản thân mình lưu lại tiếc nuối chứ?”

“Có lẽ nhân sinh có một chút tiếc nuối thì mới vẹn toàn!” Vương Mãng trả lời cô, “Phó hoàng hậu, sau này cô dự định thế nào?”

“Hoàn tục, chăm sóc Đồng Hiền!” Cô ngẩn ngơ mà trả lời, “Nhưng còn anh cùng Chu Hủ, kế tiếp thì sao đây? Dự định khi nào kết hôn?”

“Phụt...” Chu Hủ một bên phun sạch nước vừa đang uống ra, “Khụ, khụ, Phó hoàng hậu, cô nói đùa gì đấy, bây giờ Tiểu Hiền như vậy, tôi sao có thể cùng anh ta...”

Vương Mãng nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, nhưng anh hiểu phải thu lại, lập tức bày ra điệu bộ trêu đùa: “Aizzz... Chu Hủ a, em không cần phải nói ra những lời vô tâm như thế chứ!”

“Anh câm miệng cho tôi, chừng nào Đồng Hiền vẫn chưa như trước kia, tôi sẽ không kết hôn!” Chu Hủ lườm anh một cái, “Anh tránh xa tôi chút đi!”

“Nếu Đồng Hiền vạn nhất vẫn mãi như vậy... Cô tính thế nào chứ?” Phó nữ tu cười hỏi.

“Tôi đây cả đời không lấy chồng” Chu Hủ lời thề son sắt nói.

Phó nữ tu liếc mắt về phía Vương Mãng, nam nhân luôn ngạo mạn giờ đây lại đang cười khở, quả nhiên là như vậy... Chu Hủ không ý thức được, Vương Mãng đã biết rồi...

Những ngày không có Lưu Hân, thời gian rập khuôn qua đi, ngoại thương của Đồng Hiền dần dần khỏi hẳn, thế nhưng sự việc lần trước để lại ấn ký khó có thể phai mờ — anh không thể có con được nữa!

Lúc Vương Mãng mang sự thật nói cho anh biết, anh cũng chỉ là thản nhiên nói một câu không việc gì, dù sao kiếp này anh cũng sẽ không có con, sau đó mới bất an tiếp tục hỏi sao Lưu Hân vẫn không tới nhìn anh, may mà Phó hoàng hậu giúp đỡ nói Lưu Hân bề bộn nhiều việc, anh phải xử lý hết mọi chuyện mới có thể cùng anh đi ngắm hoa, anh tin.

Từ Ngôn mặc dù phải giúp công ty ba mình, thế nhưng lúc nào rảnh rỗi anh lại đem rất nhiều đồ đến thăm hỏi Đồng Hiền, Chu Hủ cùng hai người bọn họ một nói một đáp. mỗi lần chỉ hy vọng Đồng Hiền có thể cười càng nhiều càng tốt, bóng ma kia cũng có thể hảo hảo trôi qua đi...

Nhiều ngày trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày hẹn ước, hôn lễ của Lưu Hân cũng vào ngày đó...

“Ừm...” Hôm nay Đồng Hiền thức dậy rất sớm, anh nhìn lịch trên tường, từ trong thâm tâm mỉm cười, thay đồ bệnh nhân bằng đồ thường ngày, đi đến trước bàn y tá: “Xin chào, tôi đến làm thủ tục xuất viện!”

“Đồng Hiền? Cậu sao lại...” Sớm tinh mơ, nhìn thấy anh, Vương Mãng kinh hãi.

“A, Vương Mãng!” Đồng Hiền vui vẻ mỉm cười, “Tôi cũng đã khỏe rồi, hơn nữa hôm nay...” Nói đến đây, trên mặt anh một mảng ửng hồng.

Cậu ấy quả nhiên không quên a... Vương Mãng biết sự tình không ổn, “Vậy cậu chờ một chút, chúng tôi sẽ đi cùng cậu!”

“Tốt quá, nhưng hôm nay mọi người đều rảnh sao?” Anh không quan tâm có nhiều người, nhiều người càng vui về a!

“Đương nhiên là có!” Vương Mãng lập tức gọi điện, chưa đầy nửa tiếng, mọi người đều đã tập trung đầy đủ trước cửa bệnh viện!

Đồng Hiền thấy ai cũng đến rồi, gọi xe, về nhà của mình... Mọi người không hiểu được ý định của anh, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ kích động đến anh, vì vậy chỉ có thể phối hợp theo bằng bộ dạng tươi cười.

Mở cửa phòng của chính mình, Đồng Hiền mời bọn họ ngồi xuống, sau đó rót trà cho mọi người, bản thân

mình thì bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, thu thập lại gian phòng.

Chu Hủ thấy thế, lấy làm lạ hỏi: “Tiểu Hiền, sao lại về nhà chứ?”

“Hôm nay, Hân sẽ đến đón tôi, trong nhà sao không thể có ai chứ?” Đồng Hiền vừa quét dọn vừa đáp.

Mọi người nghe xong nhất thời lặng yên, bọn họ trong lòng đều biết rõ, đây là không có khả năng, nhưng là...

“Đúng vậy, nếu Lưu Hân đến đây mà không có đồ gì tiếp đãi thì không được đâu!” Phó hoàng hậu đứng dậy, “Tôi đi mua ít hoa quả.”

“Tôi cũng đi.” Chu Hủ tự đồng ý, nhanh chóng đi theo Phó hoàng hậu ra ngoài.

“Tôi giúp được cậu cái gì không?” Vương Mãng hỏi.

Đồng Hiền chỉ chỉ máy tính: “Giúp tôi mở máy tính, tôi muốn tìm vài thứ, Từ Ngôn... Cậu không cần làm gì, cứ ngồi đợi trên giường đi là tốt rồi!”

“Sao chứ?” Từ Ngôn mất hứng, “Vì sao ai cũng có việc, còn mình thì không?”

Không thể tránh được nhìn anh một cái, Đồng Hiền lắc đầu: “Cậu lần trước đến giúp mình dọn dẹp, kết quả lại càng bừa bộn, còn muốn giúp đỡ sao!”

“Hi hi” Mặt đỏ mà nhớ ra, Từ Ngôn có chút xấu hổ.

“Được rồi, tôi đi kiểm hộp thư, hai người cứ ở đây nha!” Vừa nói liền chạy xuống lầu.

Anh vừa đi, sắc mặt hai người liền trầm xuống, Vương Mãng ngồi đăm chiêu nhìn máy tính khởi động, mà Từ Ngôn lại đặt ánh mắt vào con búp bê trên giường...

“Cái này...” Ôm lấy búp bê, anh nghiêng đầu nhớ lại... Trong ấn tượng dường như chưa từng thấy vật này ở nhà Đồng Hiền!

“Xảy ra chuyện gì?” Vương Mãng hỏi.

“Không có gì, chẳng qua chưa từng thấy qua con búp bê này thôi.” Từ Ngôn nhìn chăm chăm con búp bê, “Tiểu Hiền thích thứ này sao? Sao tôi lại không biết?”

“Đó là do Hân tặng!” Cầm thư tín trên tay, Đồng Hiền quay lại đúng lúc.

Vương Mãng có chút kinh ngạc, “Ah ta đưa cho cậu?”

“Đúng vậy!” Đồng Hiền không chút lưu tâm nhìn thư trên tay, “Cái này là tiền điện, tiền nước, còn có... cái này...”

Một phong thư khá nặng, ghi rõ trên đó “Gửi Đồng Hiền”, không hề có mã bưu chính, không có cả địa chỉ, rốt cuộc là trò đùa của ai đây?

Đồng Hiền tò mò bỏ hết những thư tín còn lại xuống, tâm tình có chút thấp thỏm mở phong thư kia ra, đập vào mắt anh chính là...

36. Chương 35

Chậm rãi mở ra... Đồng Hiền từ trong phong thư rút ra một chồng ảnh chụp... lật lại xem, từng tấm từng tấm, sắc mặt Đồng Hiền ngày càng kém, đến tấm cuối cùng, thân thể anh không tránh khỏi mà run rẩy.

“Cái này... cái này...” Giọng điệu Đồng Hiền bất ổn vang lên.

Phản ứng của anh làm cho Vương Mãng cùng Từ Ngôn chú ý, đang ôm búp bê gần đó, Từ Ngôn lập tức chạy đến, thò đầu xem: “Tiểu Hiền, đây là...” Nhưng khi Từ Ngôn trông thấy những tấm ảnh kia trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

“Chuyện gì vậy?” Cái gì lại có thể khiến cho hai người họ kinh hãi như vậy?!

Vương Mãng tiến đến đoạt những bức ảnh, dù vậy, hai người kia vẫn bất động tại chỗ, không hề phản ứng lại.

“Đây là...” Vương Mãng vừa nhìn liền cả kinh.

Đồng Hiền mất tích hơn mười ngày, mọi người đều biết rõ xảy ra chuyện gì, nhưng mà không ai đề cập đến chuyện này, mong rằng Đồng Hiền có thể vui lấp những kí ức đau lòng kia đi, nhưng không ngờ những... tấm ảnh này... lại hiện lên... những tháng ngày bị khuất nhục của Đồng Hiền trước đây.

Đại khái có khoảng hai mươi tấm, mỗi một tấm vẽ mặt của Đồng Hiền vô cùng rõ ràng, nhưng những người ức hiếp anh lại không thể thấy rõ mặt!

Quá đáng, thật sự quá đáng! Vương Mãng không ngờ bọn chúng lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi này giày vò người không liên quan đến, mục đích của bọn họ không phải là Lưu Hân sao? Được rồi, Đồng Hiền... Anh ngẩng đầu toàn thân Đồng Hiền đang run rẩy, ánh mắt mơ màng bất lực, Vương Mãng biết rõ cậu đang cần một người chấp nhận cậu, cần có một người bên cạnh cậu nói với cậu rằng "Không có việc gì đâu, đây cũng không phải lỗi của cậu!"

Thế nhưng, người kia...

"Đình đình đình..." Lúc này, máy tính đã khởi động xong, nhưng lại truyền đến giai điệu vui tươi, tốc độ chậm rãi, trang trọng mà trữ tình, đây đích thực là nhạc mừng đám cưới!

Đồng Hiền chậm rãi hướng phía màn hình máy tính, một tiểu thiên thần khả ái bắn mũi tên về phía ảnh chụp giữa màn hình, trên ấy là một cặp trời sinh, bao quanh họ là trái tim lớn như là lời chúc phúc, nền trắng hiện ra tựa như một hôn lễ trang trọng sắp bắt đầu, bên góc được ghi chú rõ ràng bằng sắc đỏ ngày diễn ra hôn lễ, hôm nay là ngày 31-8 — ngày Lưu Hân kết hôn.

"Cái quái gì vậy, người nào lại làm ra cái này!" Vương Mãng tức giận, cư nhiên ngay tại lúc này máy tính lại hiện lên những hình ảnh này, anh vội vàng chặn tầm mắt Đồng Hiền, thuận tay tắt đi cái loa, làm cho trong phòng khôi phục lại vẻ yên tĩnh ban đầu.

"Tiểu... Tiểu Hiền!" Từ Ngôn khó khăn nói nên tiếng, "Không nên để ý trò đùa đó, chúng ta tiếp tục trò chuyện đi!" Anh kéo tay Đồng Hiền, giúp cậu ấy ngồi xuống cạnh mình, Vương Mãng thừa dịp này ngắt điện máy tính.

"Từ Ngôn..." Đồng Hiền ngơ ngác nhìn sàn nhà, "Hôm nay là 31-8 sao?"

"Cái này..." Từ Ngôn không biết trả lời thế nào, liếc mắt về phía Vương Mãng xin cứu giúp.

Wương Mãng lập tức lái sang chuyện khác: "Ha ha, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không? Được rồi, tôi cũng đói bụng rồi, Đồng Hiền cậu thì sao?"

Thế nhưng Đồng Hiền không hề phản ứng lại, anh đưa tay kéo cánh tay Vương Mãng, lặp lại lần nữa: "Hôm nay là 31-8 phải không?"

"Tiểu Hiền!" Từ Ngôn biết tình hình đã không ổn rồi, nắm hai vai cậu lay động: "Không nên suy đoán nữa, chúng ta bàn cái khác không phải tốt hơn sao?"

"Cái khác?" Thanh âm Đồng Hiền nhẹ nhàng bay bổng, hơn nữa còn ngượng lạnh đến đáng sợ: "Vậy thì... Hân đâu? Anh ấy vì sao vẫn chưa đến?"

Hai người lại bị hỏi khó, bọn họ dò xét nhìn trộm một cái, ai cũng lộ vẻ mặt khó xử, chuyện này làm sao bọn họ trả lời chứ?

Trông thấy bọn họ cái gì cũng không nói, Đồng Hiền có một chút lo lắng, anh lau nước mắt còn lưu lại trên mặt, nét mặt mỉm cười độc thoại: “A... Sao có thể như vậy chứ, Hân nói hôm nay nhất định sẽ theo mình, anh ấy nhất định là muốn dành bất ngờ cho mình, hôn lễ gì chứ... Anh ấy nhất định ở đó chờ mình!” Nó như vậy, anh liền lập tức lao xuống lầu đi.

“Tiểu Hiền (Đồng Hiền)!” Hai người lập tức đuổi theo.

Đồng Hiền lao ra cửa vừa lúc trông thấy Chu Hủ và Phó hoàng hậu, không đợi hai cô phản ứng, ở ngoài cửa kêu một chiếc taxi ngồi lên!

“Chờ một chút!” Đợi đến khi Vương Mãng cùng Từ Ngôn đuổi xuống, xe đã đi mất...

“Sao lại như vậy?” Chu Hủ cầm túi hoa quả hỏi.

Vương Mãng kéo cô, Từ Ngôn lôi Phó hoàng hậu, kêu một chiếc xe: “Tài xế, đuổi theo chiếc xe biển số BD86** phía trước, nhanh lên một chút!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Phó hoàng hậu cảm thấy bất ổn.

Vương Mãng đem sự việc vừa xảy ra đơn giản thuật lại: “...Nói chung, cậu ấy đã biết hôm nay là hôn lễ của Lưu Hân, hiện tại chắc chắn là đi đến nhà thờ!”

“Cậu ấy đâu nhớ nhà thờ nào!” Chu Hủ nhàu mày, “Không tìm được đâu...”

“Nếu vậy thì tốt rồi!” Vương Mãng than thở.

“Ý anh là sao?” Từ Ngôn cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ có Phó hoàng hậu là yên tĩnh ngồi phía sau, vẻ mặt lo âu, nhưng cũng không nói gì...

“Đồng Hiền không phải là người ngu ngốc, cậu ấy cũng không có mất trí nhớ, chắc chắn cậu ấy biết rõ hôm nay là lễ cưới của Lưu Hân!” Vương Mãng giải thích.

Thế nhưng mới một nửa, Chu Hủ lập tức cắt ngang: “Chậm đã, anh nói chính là Tiểu Hiền vẫn luôn biết rõ Lưu Hân hôm nay sẽ không đến đón cậu ấy? Cậu ấy vì sao lại...”

“Em muốn hỏi vì sao cậu ấy còn bày ra vẻ mặt hạnh phúc chờ đợi Lưu Hân đúng không?” Vương Mãng thay cô nói ra, thấy được sự khẳng định của cô, tiếp tục: “Rất đơn giản... Đồng Hiền rất kiên cường, nhưng kiên cường đến đâu cậu ấy vẫn là người bình thường a! Sau khi gặp phải sự tình kia, cậu ấy đã đến bên bờ vực gục ngã, thế nhưng trong tâm tư không thể thừa nhận thất bại, lúc này cậu ấy sẽ tìm một lý do khiến

cho mình thanh tỉnh!”

Nói đến đây, Phó hoàng hậu này giờ vẫn trầm tư nhìn ngoài cửa sổ lên tiếng: “Loài người là sinh vật kia lạ, rõ ràng biết rằng không thể vãn hồi... Nhưng lúc nào cũng ôm ấp hy vọng, chờ mong kỳ tích xuất hiện!”

“Ý anh là Tiểu Hiền một mực đánh lừa bản thân... Kỳ thực trong lòng đã biết hết tất cả?” Từ Ngôn có chút khó tin.

“Đơn giản mà nói đây chính là biểu hiện của bệnh “Lừa mình dối người” bởi vì cậu ấy cần một điều gì đó chống đỡ mình!” Vương mãng nhìn về phía xe cộ phía trước, “Đây cũng coi như một loại bệnh tâm lý, phương diện này thông thường sẽ lựa chọn phương thức lừa dối tương tự dành cho trị liệu, đúng là trong thời gian này không thể kích động cậu ấy, càng không thể tuyệt tình vạch trần lời dối trá này, nếu không...”

Nghe anh không nói nữa, Chu Hủ truy vấn: “Nếu không sẽ thế nào? Anh mau nói đi!”

Wương Mãng bắt đầu dĩ lặc đầu: “Tình trạng của Đồng Hiền lại rất đặc biệt, ngoại trừ Lưu Hân ra cậu ấy căn bản không có gì để dựa vào, nếu như “Lưu Hân” kia đổ vỡ, vậy thì...”

“Tài xế, tôi sẽ trả tiền gấp đôi a, làm ơn nhanh đuổi theo xe phía trước đi!” Từ Ngôn quát lớn.

“A? Được!” Tài xế cũng nghe bọn họ nói chuyện, thì ra phía trước có một bệnh nhân, vậy là cứu người, anh cũng nên góp sức đuổi theo, ngay sau đó anh lập tức tăng tốc, đuổi theo phía trước...

37. Chương 36

Ngồi trên một chiếc xe khác Đồng Hiền không quan tâm đến tình hình xung quanh, bản thân một mực trầm tư, mồ hôi từ huyết thái dương trượt xuống cổ áo thẳng đến hai tay đang nắm lại trên đùi, không biết có phải đường xá gập ghềnh hay vì lý do gì mà thân thể anh không ngừng run rẩy...

Trong đầu những hình ảnh lờ lờ lộn xộn hiện lên, anh không thể nắm bắt được, còn có lời nói của Lưu Hân cùng những người khác, anh cũng không thể nghe rõ!

“Cậu à? Cậu à?” Tài xế thấy anh khác thường, lên tiếng kêu.

“...!” Chợt bừng tỉnh, Đồng Hiền vội vàng đáp, “A? Vâng... Sao vậy?”

“Cậu muốn đi đâu đây?” Lên xe này giờ, thế mà cậu ấy cũng không nói nơi đi cho mình biết, bảo mình phải làm sao đây?

Đồng Hiền lúc này mới nhìn cảnh vật bên ngoài, lặng yên trong chốc lát, sau đó nói: “Nhà thờ... Nhà thờ Thánh Hi!”

“Ừ, nhà thờ đó à!” Tài xế biết rõ, hôm nay trên báo đăng đầy rẫy chứ đâu, “Cậu là bạn của chú rể và cô dâu à? Hay là bạn chú rể thôi?”

Dựa vào bề ngoài xuất chúng của Đồng Hiền, tài xế cho rằng anh sinh ra trong danh môn vọng tộc cũng không khó hiểu, nhưng lời nói của người tài xế đang khiến cho Đồng Hiền bất an nghiêm trọng!

“Chú rể và cô dâu...” Hai tay anh càng nắm chặt hơn, thì thào.

“Đúng vậy, hôm nay chỗ đó không phải tiến hành hôn lễ sao? Của công ty gì đấy... Trên báo có ghi đó!” Tài xế vẫn không hề ý thức được mình đang phạm sai lầm, tiếp tục nói: “Cậu nhất định là bạn của bọn họ rồi!”

“Tôi...” Bản thân mình là ai? Nên trả lời thế nào... Đồng Hiền nhất thời nghẹn lời.

“A hôn lễ sắp bắt đầu rồi?” Tài xế nhìn đồng hồ trên xe, “Không xong rồi, đến hôn lễ trễ thì không lịch sự lắm đâu... Nhưng mà cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa cậu đến đúng giờ, thắt dây an toàn tốt nhé!” Vừa nói anh ta liền lập tức nhấn ga tăng tốc, phóng nhanh đi, không biết rằng chính mình đã mang đến bao nhiêu rắc rối!

Một xe phía trước, một xe đuổi theo phía sau, hai xe cứ duy trì như thế, cho đến khi đến trước cổng nhà thờ.

Xe dừng lại, Đồng Hiền tựa như mất hồn bước xuống xe, ngay cả tiền xe cũng không trả, đám người Vương Mãng cũng rất nhanh bắt kịp theo, vội vã trả tiền thay rồi đuổi theo, cuối cùng ngay tại trước cửa kịp ngăn cản Đồng Hiền.

“Tiểu Hiền không nên vào trong, bên trong đang cử hành hôn lễ, quấy rầy người khác như vậy là không tốt!” Chu Hủ cười nói.

Wương Mãng cũng dùng cơ thể chặn đường đi của anh, ra sức khuyên nhủ: “Đúng vậy, chúng ta quay về thôi, tôi nghĩ chắc là hiểu lầm thôi...”

“Tiểu Hiền cậu...” Từ Ngôn còn muốn an ủi, nhưng chưa kịp nói hết đã bị Đồng Hiền đẩy ra.

“Câm miệng, các người tránh ra!” Anh đều không phải phần nộ, mà là nhàn nhạt cầu khẩn, “Tôi muốn đi vào!”

Có lẽ anh như vậy khiến cho mọi người tiếc thương, ai cũng im lặng không nói gì đứng bất động tại chỗ.

Không còn ai can ngăn nữa, Đồng Hiền dùng hai tay đang run rẩy của mình mở cửa giáo đường ra...

Bên trong khách khứa đã ngồi đầy hết, cô dâu chú rể đang đứng trước mặt Cha, điệu nhạc hôn lễ cũng vừa vận kết thúc, thanh âm của Cha trang nghiêm bắt đầu vang lên.

“Hôm nay, chúng ta có mặt ở đây, trước sự chứng giám của Chúa, tác thành cho Lưu tiên sinh và Hường tiểu thư. Đây là thời khắc thiêng liêng...”

Nói được một nửa, một tiếng “chi” vang lên... Cửa mở!

Mọi người hiếu kì nhìn về phía luồng sáng từ từ len lỏi vào, một người trẻ tuổi đang đứng ngay cửa, mà bên cạnh cậu ta còn có cả trai lẫn gái đi theo: “Cậu ta là ai vậy?” trở thành câu thắc mắc của toàn thể mọi người.

Cha xứ đột nhiên thấy có người xuất hiện, đáy lòng nổi lên chút bất ổn, trước kia những chuyện thế này chỉ mới thấy trên TV, chẳng lẽ là đến cướp người sao?!

“Hân...” Người thanh niên kia kêu một tiếng, nhưng đủ khiến cho Lưu Hân cả người khẽ run sợ: “Hân, tôi là...”

“Lưu Hân, cậu ta là ai vậy?” Một người lớn tuổi mở miệng hỏi.

“Ông nội!” Ông già khôn khéo này chính là ông nội của Ý Á, tổng tài của tập đoàn Dự Hằng.

Lưu Hân nhìn ông, lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng Hiền, nhấp hế miệng nói: “Đây là một nhân viên cũ của công ty...”

“Nhân viên cũng dám đến đây quấy rầy hôn lễ sao?” Ông ta cũng không hờn giận lắm: “Để ông đi giải quyết, các người cứ tiếp tục đi!” Dứt lời ông ta liền đứng dậy.

Nhưng Lưu Hân lại nhanh hơn một bước, đến trước mặt ông: “Ông nội, chuyện này giao cho con xử lí là được rồi.”

Ông ta khó hiểu mà nhìn Lưu Hân, thoáng thấy đôi mắt của anh, khẽ cười một tiếng quay lại chỗ ngồi: “Ha ha, được rồi! Tiểu tử, việc này giao cho con!”

Lưu Hân gật đầu, sau đó cất bước đi về phía Đồng Hiền...

38. Chương 37

Đồng Hiền đứng ở thềm hồng, nhìn Lưu Hân từng bước từng bước tiến đến... Anh rất muốn tiến lên, sau đó kéo anh ấy rời khỏi nơi không thuộc về bọn họ ngay thời điểm này, thế nhưng trông thấy vẻ mặt Lưu Hân... Không đúng, người này...

“Đồng Hiền!” Lưu Hân đứng trước mặt anh, giọng điệu thành khẩn: “Cậu cứu Ý Á, còn giúp đỡ tôi, tôi thực sự rất biết ơn cậu!”

Không đúng, người này, giọng điệu sao lại thế này, lời nói rất khách sáo a, anh ta là ai vậy? Anh ta đâu phải Lưu Hân!

“Hôm nay là hôn lễ của chúng tôi, rất hoan nghênh cậu đến tham dự!” Lưu Hân tiếp tục: “Thế nhưng vì sức khỏe của cậu... Nên chúng tôi không mời cậu, bất quá cậu đã đến đây cùng bạn bè, vậy thì cứ ở lại dự lễ, khi nào kết thúc hãy dời đi!”

Anh ta đang nói gì thế? Vì sao không thể nghe được nữa? Bên tai đều là tiếng nổ vang...

Đồng Hiền rõ ràng sững sờ, nét mặt biểu tình không hiểu, nhìn thẳng Lưu Hân, ánh mắt từ tràn ngập chờ mong hóa thành bi sầu thảm khóc, anh đã không biết làm thế nào nữa rồi.

“Cậu thấy thế nào?” Lưu Hân thăm dò ý kiến của cậu.

Bị hỏi như vậy Đồng Hiền có chút ngây ngốc, dường như không hiểu lời anh nói, đột nhiên mở miệng: “Hân đâu?!”

“...!” Lưu Hân lập tức cả kinh, nhìn thấy thần sắc của Đồng Hiền lúc này, tâm anh một trận co rút đau đớn, cậu ta vì sao lại lộ ra vẻ tuyệt vọng như vậy chứ?!

“Hân đâu?” Đồng Hiền không thấy ai trả lời, liền hỏi lại, tay cũng bất giác kéo ống tay áo Lưu Hân: “Anh có gặp anh ấy không?”

“Tôi... Tôi chính là Lưu Hân đây!” Anh trả lời có chút lắp bắp, Đồng Hiền thế này làm cho anh sợ hãi.

Đồng Hiền không cho là đúng buông tay anh ra: “Anh không phải là Hân!”

Ngay thời điểm cậu buông tay, Lưu Hân bản năng cảm thấy hoảng hốt, Đồng Hiền muốn rời xa anh...

Anh lập tức nắm lấy bả vai Đồng Hiền kịch liệt lay động: “Đồng Hiền, cậu im miệng, tôi là Lưu Hân, tôi là Lưu Hân mà cậu muốn tìm, tôi hôm nay phải kết hôn, cậu hiểu chứ!”

“Anh là ... Hân?” Đồng Hiền khó có thể tin hỏi: “Anh phải kết hôn sao?”

“Đúng!” Lưu Hân không chừa cho cậu một con đường lập tức trả lời.

Đồng Hiền nghe vậy nhẹ lắc đầu: “Không phải... Anh không thể là... Hân được!”

Chu Hủ đứng một bên cảm thấy tình hình ngày càng tồi tệ, nhanh tay lẹ mắt chen vào đứng giữa hai người: “Lưu tổng, hôm nay là ngày anh kết hôn, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!” Sau đó quay mặt nhìn Vương Mãng, ý bảo anh hỗ trợ.

Vương Mãng không phụ kì vọng, cũng đứng ra giải thích: “Đúng vậy, bệnh tình Đồng Hiền trước đây rất nghiêm trọng, bây giờ còn chưa thật sự tỉnh táo... Chúng tôi phải đi về rồi!”

“Đúng đúng, Tiểu Hiền, chúng ta đi!” Từ Ngôn cũng bắt đầu kéo một tay Đồng Hiền: “Mọi người còn muốn làm liên hoan a!” Vẫn là dắt anh đi ra ngoài.

Chu Hủ, Vương Mãng dò xét liếc mắt, cũng đồng thời đi theo, mà Phó hoàng hậu một mình đứng trên thảm đỏ của nhà thờ quan sát mọi người...

Ngồi trong góc phòng, Kỳ Dương bị ánh mắt của cô nhìn chăm chú phải cúi đầu, những quan khách khác lại nhìn phía ngoài giáo đường mà cười nhạo, vẫn tiếp tục thì thầm trào phúng một phen!

“Lưu Hân!” Đây là lần đầu tiên Phó hoàng hậu kêu tên chồng kiếp trước của mình.

Lưu Hân chậm rãi lấy lại tinh thần: “Cô là... vị nữ tu đó?”

Phó hậu gật đầu, ngữ khí thất vọng: “Là tôi, hôm nay đã quấy rầy rồi... Thật ngại! Nhưng cũng thật đáng tiếc a, đời này anh đã bỏ lỡ điều tốt đẹp nhất!” Nói xong liền rời khỏi giáo đường.

“Ý gì chứ?” Lưu Hân nhẹ giọng, cửa giáo đường lại lần nữa khép lại, hết thấy lại khôi phục như lúc đầu.

Lưu Hân đứng ở giữa, trên tay vẫn còn lưu lại hơi ấm của Đồng Hiền, vẻ tĩnh lặng của hiện tại khiến anh cảm thấy như chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mộng của chính mình.

“Lưu Hân!” Hướng lão gia kêu một tiếng, anh đột nhiên quay đầu thì trông thấy bó hoa trong tay cô dâu, đứng ở trước mặt Cha xứ, sắc mặt có chút hoảng hốt, “Mau cử hành hôn lễ đi!” Hướng lão gia lấy thân phận bề trên ra lệnh.

“... Vâng” Lưu Hân lần nữa quay về vị trí của chính mình.

Hôn lễ được bắt đầu lại, thế nhưng nội tâm anh vì chuyện ban nãy mà hồi lâu vẫn không thể yên ả được...

Bên ngoài nhà thờ, Đồng Hiền ngây ngốc ngồi ở một bãi cỏ xa xa, mắt vẫn thẳng tuốt nhìn về phía cánh cửa giáo đường, mặc cho người bên ngoài kêu thế nào anh cũng không phản ứng!

Chu Hủ thấy anh như vậy, ngực dâng lên đủ tư vị, đem đổ hết lên người Vương Mãng: “Vương mãng, anh là đồ lang băm, nói mau, rốt cuộc Tiểu Hiền làm sao vậy?”

Vương Mãng cũng không thấy thoải mái, anh cau mày, sâu sắc tiến đến bên Đồng Hiền hỏi: “Đồng Hiền, có thể nói cho tôi biết cậu đang nhìn gì không?”

Đồng Hiền rất phối hợp mà trả lời: “Tôi đang nhìn Hân... Anh ấy nói anh ấy là Lưu Hân... Tôi đang đợi anh ấy!”

“Tiểu Hiền, cậu đừng u mê nữa!” Từ Ngôn thật sự nhìn chường mắt, “Hắn hôm nay kết hôn rồi, Tiểu Hiền cậu nên buông tay đi!”

“Từ Ngôn, câm miệng!” Vương Mãng đưa tay đặt lên hai má Đồng Hiền, sau đó nhẹ nhẹ vỗ, mà anh lại như trước, không phản ứng nữa.

“Vương Mãng, có phải...” Phó hoàng hậu hỏi.

Lời cô chưa dứt đã bị Đồng Hiền cắt ngang, chỉ thấy anh hưng phấn mà đứng lên, chỉ về cánh cửa đang từ từ mở ra: “Cửa mở, Hân ra! Hân anh ấy...”

Nét cười trên mặt Đồng Hiền lập tức bị đám người từ giáo đường bước ra làm cho cứng ngắc, một bên là chú rể Lưu Hân cùng cô dâu cười tươi, một bên là bạn bè gia đình không ngớt lời chúc mừng, những cô gái chưa kết hôn chen chúc đứng dưới bậc thang, Hương Ý Á xoay người, tung bó hoa trong tay, ai cũng tranh giành vì mong muốn “kế tiếp là hôn lễ của mình”, tiếng cười vui không dứt...

Sau khi ném hoa, Hương Ý Á gương mặt ửng hồng tựa lên vai Lưu Hân, Lưu Hân không hề bủn xỉn mà hạ lên cánh môi cô một nụ hôn, hai người đứng chung một chỗ thoạt nhìn rất hạnh phúc!

Đoàn người đứng nơi đó, không ai chú ý tới bọn họ... Bọn họ nhìn nhẩn trên tay cô dâu chú rể, nghe tiếng cười đùa của đám người kia, cuối cùng nhìn theo hai người tiến vào một xe hoa sang trọng rồi đi...

Vương Mãng cho rằng tình hình Đồng Hiền thật không đúng, lấy tay đỡ cậu, hỏi: “Đồng Hiền, cậu có vấn đề gì không?”

Đồng Hiền trực tiếp nhìn hết mọi việc diễn ra trước mắt, dường như vẫn chưa thể thích ứng kịp, biểu tình trên mặt rất kỳ quái, có chút sợ hãi, có chút mờ mịt.

“Tôi... Phải đi về!” Lặng yên trong chốc lát, anh cuối cùng cũng nói ra, thế nhưng lời của anh khiến người khác không tài nào hiểu được.

Đồng Hiền lập tức xoay người bước đi, Vương Mãng ra hiệu cho mọi người đi theo sau, chỉ sợ cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Lưu Hân ngồi trên xe hoa, vẫn luôn hồi tưởng lại sự kiện ban nãy, ánh mắt u buồn của Đồng Hiền, nét mặt tinh tế, còn có nhất cử nhất động của cậu, đều khiến cho lòng anh càng thâm sâu muện, anh bao giờ cũng không tự chủ được mà nghĩ về cậu, nhưng hôm nay là hôn lễ của anh, anh phải nên nghĩ đến...

“Hân” Ngồi bên cạnh anh, Ý Á đột nhiên mở miệng hỏi: “Anh hối hận sao?”

“Không... Em suy nghĩ nhiều rồi!” Chính mình đang suy nghĩ cái gì a? Lưu Hân trầm mắng mình khôn kiếp, “Hôm nay em là cô dâu, không nên bày ra vẻ mặt như vậy!” Anh xoa xoa hai gò má của Ý Á khuyên nhủ.

Thế nhưng Hương Ý Á đã không còn dáng vẻ tươi cười ngày xưa, biểu tình của Đồng Hiền khi nãy cô toàn bộ thu lại trong mắt, tội ác mãnh liệt đè nén trong người cô đến mức không thở nổi.

“Đồng Hiền cậu ấy... là người tốt... cậu ấy...” Ý Á không biết chính mình muốn nói cái gì, nhưng miệng vẫn tự giác thốt nên lời.

“Không nên nói nữa!” Nghe những lời ấy từ trong miệng cô, Lưu Hân thực đau đầu, anh không muốn đề cập đến Đồng Hiền, vừa nghĩ đến Đồng Hiền, lòng anh sẽ xuất hiện một hồi cảm xúc khó hiểu, dường như trong tư tưởng thiếu đi gì đó, dường như...

“Hân?” Ý Á cũng cảm thấy anh khác thường, quan tâm hỏi: “Nếu như hối hận, bất cứ khi nào cũng hãy nói cho em biết...” Bởi vì cô cũng đã hối hận!

“Anh không có!” Anh không hối hận, đúng vậy... Anh sao có thể hối hận? Anh đem đường lui cuối cùng của mình quyết định vứt bỏ hết đi!

Hai người trong xe hoa cũng không nói nữa, Lưu Hân phiền muộn trong lòng nhắm mắt lại, thế nhưng trong đầu lại hiện thân ảnh của người kia, còn có thanh âm ôn nhu kia...

“Hân...”

39. Chương 38

“Cô cút đi cho tôi, ngay lập tức biến đi!” Thanh âm trầm thấp của nam nhân vang lên, lộ rõ vẻ bén nhọn, không chút lưu tình giáng một cái tát làm cho vợ mình té ngã trên mặt đất.

Người phụ nữ kia che đôi má sưng phù lại, không cam tâm hỏi vặn lại: “Bằng cái gì lại muốn tôi biến đi? Biến đi phải là con tiện nhân kia cùng tạp chủng của cô ta kìa!”

“Không cho phép cô lăng nhục cô ấy, muốn nói ti tiện, cô nàng còn kém xa cô, đừng tưởng rằng tôi không biết cô làm những chuyện bê bối gì!” Vừa nói vừa vứt những tấm ảnh xuống trước mặt cô.

“Sao có thể...” Cô vừa nhìn thấy những bức ảnh, khuôn mặt lập tức không còn chút máu.

Người đàn ông kia coi thường hừ lạnh một tiếng: “Tôi là vì nể mặt cha cô mới không vạch trần cô trước mặt mọi người, tóm lại, cô ấy, tôi nhất định sẽ cưới!”

“Anh... Sao có thể” Người phụ nữ cắn chặt môi dưới.

“Sao lại không thể? Thôi, được rồi, tôi còn phải sửa tên người thừa kế, cô có thể mang con trai của cô đi được rồi!” Giọng điệu lạnh lùng, phẳng phất như đó không phải là con của mình.

Người phụ nữ nghe vậy, thoáng mở to hai mắt nhìn, bổ nhào về phía người đàn ông trước mặt: “Nó cũng là con ông, ông không thể đem công ty cho tên nghiệp chủng kia, tôi không cho phép!”

“Cô không cho phép? A... Thật buồn cười nha!” Tên đàn ông một tay gạt cô lại: “Nó rốt cuộc là con ai tôi còn chưa biết à!”

Khó có thể tin người đàn ông này lại bạc tình như vậy, người phụ nữ mắt long sòng sọc: “Anh là tên ác ma, anh sẽ phải hối hận, tôi sẽ làm cho ông hối hận suốt đời... Ha ha ha ha ha!”

Theo tiếng cười của người vợ điên cuồng của mình hiện tại, người đàn ông phản đối bước ra khỏi gian phòng, bọn họ không hề phát hiện có một thân ảnh nhỏ... đang trốn phía sau cánh cửa, nhìn thấy hết mọi việc.

Người phụ nữ một mình cười, cười châm biếm nhưng cuối cùng vẫn không kiềm được nước mắt, ngồi xổm trên mặt đất lẩm bẩm...

“Bất luận anh tin hay không, tôi vẫn luôn sâu sắc yêu anh... Thế nhưng anh lại vô tình như vậy, trong mắt anh, tôi chỉ mãi là con cờ để lợi dụng trên thương trường mà thôi...”

“Tôi không cam lòng! Cho dù đã sinh con trai cho anh, ánh mắt anh cũng không hề nhìn tôi, tôi như vậy tại sao anh lại không yêu tôi chứ?”

“Ha ha ha ha ha!” Lời nói đến đây, cô cười rộ lên, “Tôi bên ngoài tìm người đàn ông khác, một người rồi lại một người... Bọn họ đều nói tôi rất có mị lực, nói tôi rất hấp dẫn... Thế nhưng... Thế nhưng...”

Nước mắt tràn ra làm ướt cả khuôn mặt: “Ồ ô... Thế nhưng vì sao anh không bao giờ sẵn lòng liếc nhìn tôi? Chỉ tình nguyện đi tìm con tiện nhân kia... Tôi...” Nói đến điểm thương tâm, một cơn oán hận cũng không thể nói ra.

Cậu nhóc trốn sau cánh cửa, nhìn mẹ mình, nó có chút sợ sệt, nó không biết chính mình nên làm sao, còn có ba nữa... Nó không nên đến gần mẹ sao?

Giữa lúc cậu nhóc đang lưỡng lự, người phụ nữ ngồi dưới đất chợt ngừng khóc, cô run rẩy đứng lên, chậm rãi quay đầu, trông thấy được con trai của mình...

Mà khi cậu nhóc nhìn thấy khuôn mặt của mẹ mình, thật sự bị hù dọa, gò má ướt đẫm nước mắt, vẻ mặt dữ tợn mà mỉm cười, thoát nhìn âm trầm kinh khủng, so với ma nữ trong truyện rất giống nhau a!

“Cục cưng, đừng sợ!” Cô chậm rãi bước chân đi đến cạnh con mình, “Mẹ nhất định sẽ bảo vệ vị trí của con, cũng nhất định sẽ giành lại được ba con, không nên sợ, đến đây!”

“Oa oa oa oa oa!” Mẹ nó điên rồi, nó sợ bà, nó ôm lấy thân thể mình khóc rống lên.

Ai tới cứu nó đi? Nó không muốn mẹ nó thế này, ai tới nhanh đi!

“Hân!”...

Cậu nhóc quay đầu nhìn lại, mừng rỡ không thôi, là hân!

Đứng ở phía ánh dương, người bao giờ cũng mang theo vẻ tươi cười đầm ấm, đứng bên cạnh hân là điều nó muốn nhất hiện tại.

Hân vươn tay ra với nó, xinh đẹp cười nói: “Hân, qua đây a, chúng ta cùng đi du hồ!”

“Ừ!” Nó đưa tay ra, nhưng khi sắp chạm được vào hân, trong nháy mắt nhìn thấy một bóng đen thật lớn phía sau, hân sắc mặt đại biến, vội vàng hô: “Không được a, chạy mau!”

Mà hân xoay người một cái, bóng đen lạnh lẽo liền bao trùm lấy hân...

“Không được!” Nằm trên giường, Lưu Hân sợ hãi bật dậy.

Đầu anh đầy mồ hôi, cảm giác khó thở, tay nắm chặt chăn, vừa nãy chuyện kia là — mơ?!

Sau một lúc lâu, bình ổn hô hấp, anh nhìn xung quanh một chút, hướng về phía cửa sổ... Quả nhiên, bây giờ vẫn là nửa đêm.

Người đầy mồ hôi làm cho anh cảm thấy khó chịu, thế là liền cầm lấy áo choàng tắm bên cạnh, muốn tắm một trận nước lạnh.

Mở vòi sen, nước lạnh chảy ào xuống, gội trên đỉnh đầu giúp anh thanh tỉnh không ít, nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ của anh cũng không chịu được mà nhẹ nhàng hướng về nơi xa...

Lưu Hân cùng Ý Á kết hôn cũng nhiều ngày rồi, hiện tại đang là tuần trăng mật của họ, thế nhưng vào đêm tân hôn, anh phát hiện mình không thể cùng cô ngủ chung một giường! (YY: Hân à, lâu lâu mới thích a được đó *chụt chụt*=)))))) Cùng với những người phụ nữ phát sinh quan hệ trước đây cũng không khác gì... Ý Á dường như cũng dự cảm được, tránh phải xấu hổ, bọn họ quyết định chia phòng ngủ, vẫn luôn như vậy.

Có lẽ giấc mơ vừa rồi quá chân thực, tâm anh đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh, nước lạnh đổ xuống toàn thân, hai tay chống trên tường, nhắm mắt lại, hình ảnh Đồng Hiền vừa nãy xoay người liền bị bóng tối nuốt chửng lại hiện lên.

“Đáng ghét!” Lưu Hân cắn chặt môi dưới, “Rốt cuộc là sao đây?”

40. Chương 39

Từ khi tại hôn lễ nhìn thấy Đồng Hiền chờ mong cùng mất mát, sắc mặt phần nỡ cùng tổn thương, Lưu Hân phát hiện ra chính mình không thể bình thường được nữa.

Mỗi đêm mơ thấy không phải là vợ của mình, mà lại tránh không khỏi chính là Đồng Hiền, anh lúc này mới phát giác, từ ban đầu một cái nhìn mảy đến nụ cười của Đồng Hiền đều đã khắc sâu trong tâm anh... Trong mơ, bọn họ hai người có thể vô câu vô thúc tươi cười đùa giỡn với nhau, có thể đi đến chân trời góc biển, chỉ cần bóng hình của người kia ở trong tầm mắt, Lưu Hân sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhưng khi tỉnh giấc trở về hiện thực, đối mặt với vợ mình – Ý Á, sự tồn tại của cô như là một “gánh nặng”, trước khi kết hôn nghĩ rằng sẽ không có gì, hiện tại vừa nghĩ đến sẽ cùng cô sống hết quãng đời còn lại, toàn thân bất giác nổi da gà...

Vòi sen vẫn chảy nước từ đầu đến giờ, Lưu Hân gơ tay gạt, không cẩn thận làm rơi đồ xuống đất, anh ngồi xổm xuống nhặt lên, nhưng khi đầu gối vừa chạm xuống mặt men sứ lạnh lẽo, trong nháy mắt, ký ức bị chôn giấu lâu lướt kéo tới, đêm hôm ấy đối với Đồng Hiền làm gì đều hiện rõ môm mọt, cậu ấy khổ sở van nài, còn chính mình không thêm để ý tới ra sức đánh sâu vào... Chuyện này... Lưu Hân sợ hãi lập tức đứng

lên!

Khó tin được mở to hai mắt, một tay đưa lên che miệng mình lại, lưng tựa vào bức tường lạnh buốt... Vừa nãy anh đã trông thấy gì? Chính mình giống như cầm thú làm chuyện khinh bạc Đồng Hiền, cậu ấy cầu khẩn mình chấm dứt, nhưng...

“Chuyện này... Không thể là sự thật!” Bây giờ anh chỉ có thể như vậy trấn an chính mình.

Thế nhưng nếu chuyện đó là sự thật, thì chẳng phải là...

“Nếu vậy, tại sao cậu ấy lại không nói cho mình biết?” Lưu Hân thống khổ mà trượt thân xuống, ngồi dưới đất lẩm bẩm.

Chung quanh một mảnh trống trải, chỉ có tiếng nước chảy không ngừng truyền vào tai, phảng phất như châm chọc anh vô tri cùng hèn hạ.

“Đúng vậy, nhất định không phải là sự thật!” Về mặt anh đột nhiên bình tĩnh ra, nương theo đó cười cười nói: “Nếu là thật, cậu ta nhất định sẽ nói, sau đó uy hiếp mình... Đúng, trên đời này không ai lãng phí cơ hội như vậy, trên đời này càng không có người thánh thiện như vậy! Không hề có...”

Thực sự không có sai? Cặp mắt trong veo sáng ngời kia của Đồng Hiền lại hiện lên trong đầu, đó là cặp mắt xinh đẹp nhất Lưu Hân từng gặp qua, cho nên mỗi một lần nhìn thấy, Lưu Hân lại vô thức tránh né, anh căn bản không có dũng khí đối mặt.

“Tôi rất yêu anh, muốn ở bên cạnh anh!” Lần đầu tiên gặp mặt Đồng Hiền, cậu ấy là dùng vẻ mặt kiên định như thế nói ra những lời này.

Lưu Hân vẫn chưa hề tin tưởng qua, bởi vì anh cho rằng trên đời này không có cái gì gọi là “yêu”.

Nếu có yêu, ba sẽ không đối xử với mẹ như vậy; nếu có yêu, mẹ cũng sẽ không trả thù ba; nếu có yêu, bản thân mình sẽ không bị ba mẹ đem ra để thương lượng; nếu có yêu, mọi thứ sẽ không trở thành như bây giờ; nếu có yêu, sẽ...

Ngẩng đầu, im lặng nhìn trần nhà, anh nghi hoặc, anh mê man, anh dao động!

“...” Đột nhiên điện thoại di động reo, Lưu Hân nhìn sắc trời bên ngoài hồ nghi, là ai lại gọi vào lúc này...

“Alo, là ai?!” Tiếp điện thoại, bên kia truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Ông chủ, là tôi!”

“Kỳ Dương?!” Anh có chút kinh ngạc.

Kỳ Dương ở đầu dây bên kia, sắc mặt ngưng trọng: “Vâng, ông chủ, có một số việc muốn hỏi ý kiến ngài, về chuyện Đồng Hiền...”

“Đồng Hiền?” Thanh âm của Lưu Hân càng thêm kích động, “Cậu ấy xảy ra chuyện gì? Chuyện gì vậy? Cậu mau nói đi!”

“A? À, không, không có gì...” Kỳ Dương vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ ông chủ đối với Đồng Hiền đúng là... Ông chủ, chỗ ngài hiện tại là đêm khuya phải không, tôi như vậy có quấy rầy ngài cùng tiểu thư Ý Á không?”

Nhìn một chút xung quanh, Lưu Hân lắc đầu, có phần thiếu kiên nhẫn: “Không có việc gì, Ý Á đã ngủ rồi, Đồng Hiền xảy ra chuyện gì? Sao cậu còn chưa nói hả?”

Kỳ Dương hơi chần chừ, nhìn email trên máy tính, lại nhớ đến ông chủ hôm đám cưới, nhấp nháy môi, cuối cùng đưa ra quyết định của chính mình: “Thực sự cũng không có gì, tôi chỉ muốn xác nhận lại, phí điều trị của Đồng Hiền đích thân ngài chi trả phải không?”

“Ừ” Lưu Hân nhíu mày, “Chuyện anh muốn hỏi là vậy sao?”

“...Vâng!” Kỳ Dương trả lời: “Quấy rầy ngài nghỉ ngơi, tôi cúp máy đây, ông chủ, tuần trăng mật vui vẻ!”

“Ừ, có việc gì xảy ra cứ liên lạc” Lưu Hân cảm thấy quái lạ, nhưng Kỳ Dương sẽ không lừa gạt anh, vậy là thật sự không có chuyện gì...

“Vâng” Kỳ Dương bên kia cúp máy, mắt lập tức nhìn màn hình máy tính.

Ấn “trả lời”, Kỳ Dương đơn giản viết vài chữ: “Tôi không thể quấy rầy ông chủ, xin lỗi!” Sau đó không cho chính mình cơ hội, lập tức “Gửi đi”, Email nhanh chóng đến hòm thư của Chu Hủ.

Để tránh sau này ông chủ truy xét, anh đã làm thì làm cho xong, xóa hết hộp thư của mình, khờ dại nói với bản thân, như vậy sẽ không có chuyện gì.

Cầm một tách cà phê, ngồi trên ghế sofa nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, tội ác trong lòng Kỳ Dương tự nhiên nảy sinh, nhưng anh không hối hận, anh không thể hối hận!

Ông chủ không thể cùng với Đồng Hiền bên nhau, cho dù ngài ấy đúng là “Lưu Hân” kia, hai người cũng không thuộc về nhau, nếu đã phải đoạn tuyệt, không bằng đoạn tuyệt dứt khoát một chút, có lẽ đây là kết cục tốt nhất cho bọn họ.

...

Cúng lúc đó, Chu Hủ cùng Từ Ngôn nôn nóng chờ Kỳ Dương trả lời, vừa nhìn thấy thông báo “Một thư mới!” tay Chu Hủ có chút run rẩy.

“Kìa, kìa!” Từ Ngôn hét lớn, “Mau xem đi!”

“Biết rồi, đừng có ầm ĩ!” Chu Hủ quát, mở thư, hai người nhanh chóng xem hết.

Đọc thư xong xuôi, Từ Ngôn trước hết mắng chửi: “Mẹ nó, tên Kỳ Dương này là đàn ông sao?”

Sau hôn lễ của Lưu Hân, Chu Hủ đem hết sự tình tóm tắt cho anh biết, anh lúc này mới hiểu rằng tại sao Tiểu Hiền lại đối với Lưu Hân si mê như vậy, rồi bọn họ sao có thể hội tụ lại cùng một chỗ, thế nhưng bây giờ Lưu Hân lại...

“Không được, tôi không chịu được!” Từ Ngôn đứng lên, “Vài ngày nữa Lưu Hân sẽ trở về, tôi đi tìm anh ta nói chuyện!”

Chu Hu tương phản tính tình nóng nảy ngày xưa, ngồi yên tại chỗ lạnh lùng nhìn cái mail kia: “Quên đi, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, tắt máy tính, lúi Từ Ngôn đi ra ngoài.

Từ Ngôn thấy cô phản ứng như vậy, quái gở mà hỏi thăm: “Chu Hủ, cô chẳng lẽ không để tâm sao?” Đây không giống tác phong của Chu Hủ a.

“Có lẽ liên lạc với anh ta là chúng ta quá ngu ngốc rồi!” Chu Hủ vừa đi vừa trả lời.

“Sao chứ?” Đi bên cạnh cô Từ Ngôn càng không thể hiểu, “Lời này là sao?”

“Từ Ngôn, cậu cảm thấy từ khi Tiểu Hiền thành ra thế này, Vương Mãng cùng Phó hoàng hậu suy nghĩ nhiều biện pháp giúp cậu ấy, thế nhưng bọn họ hoàn toàn không muốn tìm đến Lưu Hân, là vì sao chứ?” Chu Hủ hỏi anh.

Từ Ngôn suy nghĩ một chút liền trả lời: “Không phải vì mặt mũi sao? Hay không muốn Tiểu Hiền thương tâm?”

“Sao có thể như vậy!” Đều không đúng là như vậy, “Tiểu Hiền đã như vậy, còn cần mặt mũi gì, đó là bởi vì bọn họ đã sớm biết, dù cho đi tìm anh ta cũng không đem lại kết quả gì!”

Từ Ngôn ngạc nhiên: “Ý cô là...”

“Nói đúng hơn là bọn họ cho rằng Kỳ Dương hay bất cứ ai bên cạnh Lưu Hân cũng sẽ không thuyết phục Lưu Hân hồi tâm chuyển ý, trái lại có thể càng khiến cho Lưu Hân rời xe Tiểu Hiền!” Chu Hủ cảm hận căn môi.

“Vì sao?” Từ Ngôn không rõ, vì sao lại muốn chia rẽ một đôi tình nhân chứ, mọi người không phải đều mong ước cho những ai yêu thương nhau đều sẽ đến được với nhau sao?

Bị hỏi, Chu Hủ dừng bước, chậm rãi quay đầu nhìn nét mặt nghi vấn của Từ Ngôn... Sau một lúc, cô đột nhiên nở nụ cười: “Ha ha ha ha, cậu trăm phần trăm là người tốt, cũng rất đơn giản a... Bởi vì bọn họ đều là đàn ông!”

“Đàn ông thì sao? Đồng tính luyến ái cũng không có bị cấm a, tự do yêu đương mà!” Từ Ngôn cho là vậy.

Chu Hủ thu lại ý cười, lắc đầu: “Đó cũng chỉ là nói cho nghe, đều là lời nói sáo rỗng, cái gì mà “tự do yêu đương”?, Chỗ nào “tự do” chứ? Thầy cô giáo không thể cùng học trò, không thể kém quá nhiều tuổi, đôi khi phụ nữ trình độ cao hơn đàn ông cũng không được, lại càng không thể là hai người đàn ông!”

“Vậy... Đó là...” Một chốc, Từ Ngôn không thể tìm ra lời phản bác.

Ánh mắt Chu Hủ càng trở nên thâm trầm: “Xã hội lúc nào cũng nói là tiếp nhận, sau đó lại hành động bày tỏ sự chối bỏ, có bao nhiêu cặp đồng tính luyến ái vì áp lực của xã hội mà phải chia xa, cậu biết không?!”

Cô như thế Từ Ngôn chưa từng thấy qua, trong lúc nhất thời, anh không còn ngôn từ đáp lại, chỉ ngây ngốc mà nhìn cô gái trước mặt, e rằng cô cũng không phải đơn thuần như chính mình biết.

“Aizzz... Nói nhiều cũng vô ích!” Chu Hủ nặng nề thở dài, “Chiều nay cậu có khóa không? Không có, thì cùng đi thăm Đồng Hiền chứ?” Lập tức không phục lại đáng vẻ trước đây.

“A? Ừ, không có.” Từ Ngôn còn không kịp phản ứng, đã bị cô kéo đi.

“Vậy cùng đi thăm cậu ấy, được rồi trên đường đi mua một chút đồ ăn Tiểu Hiền thích!” Chu Hủ kéo kéo tay anh, khóe miệng cười, “Cậu trả tiền!”

“Sao?” Cô gái này không dễ thay đổi, Từ Ngôn lần này nhận thức được.

41. Chương 40

Kết quả là hai người đến siêu thị tay xách nách mang một đồng hồ, đem đến một khu nhà nhỏ gần đó... Bước vào, đi thẳng lên lầu ba, cước bộ đến một gian phòng bước chân họ nhẹ dần.

“Tiểu Hiền có ở nhà không?” Chu Hủ ở trước cửa, dè dặt gõ cửa phòng.

Bên trong Phó hoàng hậu nghe thấy tiếng, lập tức bước ra nhìn bên ngoài, trông thấy hai người bọn họ mới mở rộng cửa: “Xuyt, cậu ấy đang ngủ, hai người vào đi!”

“Ừ!” Hai người được ho phép mới cởi giày vào cửa.

Nơi này không phải là căn phòng trước kia của Đồng Hiền, mà là nhà của Phó hoàng hậu! Nguyên lai ban đầu cô sinh ra trong danh môn, nhưng sau khi ba mẹ mất hết, cô đem toàn bộ tài sản đi quyên góp, chỉ còn sót lại gian phòng nhỏ này, hiện tại dùng để chăm sóc Đồng Hiền đúng là lựa chọn không thể tốt hơn.

Từ Ngôn rón rén đi vào phòng trong, Chu Hủ cùng Phó hoàng hậu thì xách bao lớn bao nhỏ vào nhà bếp, trước khi đi Phó hoàng hậu không quên dặn dò: “Từ Ngôn, nhỏ tiếng một chút, không nên quấy rầy cậu ấy!”

“Tất nhiên tất nhiên!” Từ Ngôn cố gắng hạ giọng hết mức trả lời.

Mở cửa phòng ngủ trong cùng, Từ Ngôn tiến vào quan sát...

Cửa sổ mở, gió nhẹ ôn nhu thổi bay màn cửa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên khuôn mặt thanh tú kia càng tăng thêm vẻ dịu dàng, trên người đắp một cái chăn mỏng, bên cạnh là một con búp bê cũng cao xấp xỉ, hô hấp bình ổn, yên ả ngon giấc, người trên giường chắc chắn đang có mộng đẹp.

Từ Ngôn kéo một cái ghế ngồi bên giường Đồng Hiền, lẳng lẳng nhìn... Đồng Hiền trầm ổn ngủ trên giường dường như cảm thấy có ánh mắt khác thường quan sát mình, lông mi dài khẽ giật giật, khóe miệng có hơi động, sau đó ôm lấy búp bê, đưa lưng về phía Từ Ngôn.

Tiểu Hiền hiện tại đã đỡ hơn ngày đó rất nhiều, thế nhưng... Từ Ngôn không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, nơi này cậu ấy thật sự đã tốt lên chưa?

—— Hơn một tháng trước ngày đó ——

Rời khỏi đám cưới Lưu Hân, Đồng Hiền dọc theo đường đi không hề hé một lời, bốn người cũng không lắm miệng, thế là sau đó đoàn người giữ nguyên yên lặng về đến nhà Đồng Hiền.

Lúc đi qua cổng gặp được cô chủ nhà, cô cư nhiên không biết gì, ra sức hỏi tình hình người yêu Đồng Hiền gần đây, nếu bọn họ không kịp ngăn cản, thật không biết chuyện gì sẽ phát sinh...

Tùy ý vài câu cho lấy lệ, Đồng Hiền cuối cùng về đến nhà, thế nhưng hành động kì quái của anh khiến hết thảy mọi người chú ý.

Anh không đau khổ, không khóc lóc, càng không có ủ rũ như để tang, mà là cười cười bước vào nhà bếp lấy ra thật nhiều nguyên liệu nấu ăn: “Mọi người hôm nay muốn ăn gì? Lẩu hay đồ xào?”

“Hả?” Từ Ngôn căn bản không thể phản ứng, “Tiểu... Tiểu Hiền, cậu không có việc gì chứ?”

“Sao? Đâu có gì đâu, mình tốt lắm!” Đồng Hiền đeo tạp dề, sau đó cầm lấy dụng cụ nhà bếp, “Này, mọi người, chờ cho tôi một chút mặt mũi với, lẽ nào tôi làm đồ ăn lại không được hoan nghênh sao?” Cái giọng điệu chế nhạo này, Từ Ngôn đã lâu chưa nghe qua, có lẽ từ khi gặp được Lưu Hân, Tiểu Hiền vui tươi cười nói thế này không còn nữa...

Vương Mãng bật cười khanh khách, anh lập tức đến trước mặt Đồng Hiền, nắm hai vai cậu, cẩn thận mà hỏi thăm: “Đồng Hiền, biết tôi chứ?”

“...?” Đồng Hiền vẽ mặt nghi hoặc mà hỏi ngược lại: “Vương Mãng? Anh rốt cuộc là muốn nói gì?”

Đồng Hiền còn nhớ Vương Mãng, điều đó chứng minh anh vẫn tỉnh táo, thế nhưng... Vẫn không đúng a!

Trong khi mọi người còn bận kinh ngạc, Đồng Hiền đã quyết định làm cho mình bận rộn, trong gian phòng nhỏ nhỏ, nhìn thấy anh liên tục đi qua đi lại như con thoi, nét mặt tươi cười như hôm nay không có chuyện gì xảy ra.

“Được rồi, ăn cơm thôi!” Tất cả đã chuẩn bị xong, trời cũng đã chạng vạng.

Đồng Hiền vội vàng bày thức ăn ra bàn, căn phòng nhỏ bị bọn họ ngồi đầy, thế nhưng mọi người ngồi trước bàn ăn, ai cũng không đụng đũa, nội tâm lo lắng nhìn Đồng Hiền...

“Này, đây là thịt kho tàu, Từ Ngôn, mình nhớ rõ cậu rất thích ăn cái này a!” Vừa nói vừa gấp bỏ vào chén Từ Ngôn.

“Còn có canh nữa này, mọi người ăn đi!” Đồng Hiền không ngừng giới thiệu món ăn, lúc ngồi lúc lại đứng.

“Ừ, chúng ta ăn... ăn thôi...” Ai cũng bất đắc dĩ, tùy tiện ăn bữa cơm này.

Thế nhưng Đồng Hiền vẫn hành động quái lạ không thôi, sau khi ăn xong bữa tối, anh bắt đầu dọn dẹp căn phòng, hoàn toàn không để cho mình thời gian nghỉ ngơi! Xuất phát từ lo âu, tất cả mọi người quyết định quau đêm tại nhà Đồng Hiền, nhưng Chu Hủ cùng Phó hoàng hậu dù sao cũng là phụ nữ, cuối cùng vẫn là bị Vương Mãng khuyên về nhà, Vương Mãng tiễn bọn họ về nhà, Từ Ngôn ở đây trông coi Đồng Hiền.

Trong phòng thiếu đi ba người thoáng cái liền lạnh lẽo, Đồng Hiền dọn dẹp xong xuôi, cuối cùng không còn việc gì làm, ngồi trên giường cùng Từ Ngôn, hai người bắt đầu tâm sự...

“Từ Ngôn, cậu biết “Đoạn tụ” là có ý gì không?” Đồng Hiền ôm búp bê hỏi.

Từ Ngôn nghiêng đầu: “Nghe nói qua... Hình như là một vị hoàng đế nào vì sủng ái một nam nhân mà tình nguyện cắt tay áo của mình cũng không tình nguyện đánh thức người kia dậy, đúng không?”

“Đúng vậy!” Đồng Hiền nở nụ cười, cười rất hạnh phúc, “Bọn họ hai người ngủ trưa tại ngự hoa viên, hoàng đế tỉnh dậy nhìn thấy vẫn còn gối đầu ngủ trên tay áo mình như trước, muốn để người mình yêu tiếp tục ngon giấc, người liền cắt ống tay hoàng bào của mình!”

“Vị hoàng đế này chắc chắn là rất yêu người kia!” Từ Ngôn kết luận, “Hoàng bào cũng bằng lòng cắt... Thật quả quyết!”

Đồng Hiền vẫn cười tươi như cũ, thế nhưng trong ánh mắt lại có vài phần thâm trầm: “Thế nhưng vị hoàng đế ấy đâu biết rằng, thật ra người yêu của người càng mong muốn người có thể đánh thức mình tỉnh dậy hơn...”

“Ôi chao?” Từ Ngôn lăm lét nhìn anh, “Vì sao chứ?”

“Bởi vì người yêu của vị vua ấy khao khát được nhìn thấy là một người chân thật, chứ không phải là trong mơ a!”

42. Chương 41

“Hoàng đế nên đánh thức người tình của mình...” Từ Ngôn ngồi bên giường Đồng Hiền mặc niệm, “Cậu nghĩ như vậy sao? Nếu như khi đó Lưu Hân đánh thức cậu dậy... Kiếp này cậu còn có thể si mê anh ta như thế này không? Thậm chí...”

“Ừ...” Trên giường truyền đến thanh âm nỉ non, Đồng Hiền xoay người, vỗ vỗ cái trán, mắt chậm rãi mở: “Từ... Ngôn?”

Nghe thấy anh kêu tên mình, khóe miệng Từ Ngôn bắt giắc lộ vẻ vui sướng: “Ừ, là mình, ngủ ngon không?”

“Ừ” Đồng Hiền vân vân hai mắt ngồi dậy: “Mình ngủ bao lâu rồi?”

Từ Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay, lại cố ý định thần nhìn mặt trời nói: “Không lâu, mới một chút thôi.”

“Có đúng không?” Đồng Hiền mỉm cười, con mắt linh động nhìn xung quanh, nhưng lại phát hiện ra... “Phó hoàng hậu đâu? Cô ấy nếu như không có ở nhà...” Vừa nói anh vừa vội vã xuống giường tìm người.

“Chờ đã, chờ đã!” Từ Ngôn đứng lên ngăn cản anh: “Phó hoàng hậu ở bên ngoài, cậu yên tâm, cô ấy sẽ không đi đâu... Cô ấy luôn giúp cậu chờ... luôn luôn...” Nói đến đây, vẻ mặt anh dần dần u ám, cuối cùng không còn nghe tiếng nữa.

Nghe anh ta nói vậy, Đồng Hiền mới bỏ ý định xuống giường đi tìm, thở phào nhẹ nhõm: “Phù, thì ra là vậy! Thật sự là quá tốt!” Anh vừa nói vừa lộ ra dáng vẻ tươi cười của trẻ con, lần nữa ôm lấy con búp bê bên góc giường: “Nè, Từ Ngôn, mình kể cho cậu nghe một chuyện ha!”

Nhìn biểu tình hồn nhiên của anh, Từ Ngôn không đành lòng từ chối, chỉ có thể đáp ứng: “Được, mình nghe.”

“Vậy bắt đầu thôi, chuyện xưa lâu thật lâu rồi kể rằng...”

Thanh âm êm tai, kèm theo nụ cười của Đồng Hiền, thật giống như những ngày đại học trước đây, lúc Tiểu Hiền giảng bài cho mình... Nghĩ đến đây, Từ Ngôn cười khổ, bọn họ không thể quay về những ngày trước kia nữa rồi... Một tháng trước, hết thảy mọi thứ của Tiểu Hiền đều bị người cậu ấy yêu nhất hủy diệt rồi!

...

Vương Mãng tiến Chu Hủ và Phó hoàng hậu xong, quay trở lại phòng Đồng Hiền, Từ Ngôn một mình ngồi trước máy tính, không ngừng nhấp chuột, Đồng Hiền không thấy trong phòng, nhìn dáng vẻ thành thoi của Từ Ngôn, hẳn là không có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu Hiền đi tắm rồi.” Nghe thấy tiếng cửa mở, Từ Ngôn biết anh đã trở lại, “Tôi đang giúp cậu ấy xóa vài thứ dư thừa trong máy tính, để tránh cậu ấy lại bị kích động.”

“Ừ” Đáp một tiếng, Vương Mãng đi đến bên giường ngồi xuống.

Mất thấy động tác của Từ Ngôn, tài liệu trên máy tính đều bị xóa hết đi, Vương Mãng không nhận được than nhẹ, “Aizzz... Từ Ngôn nếu như cậu yêu một người sâu sắc, mà người đó lại không yêu cậu, cậu sẽ thành toàn hay là hủy hoại người đó?”

Từ Ngôn không hề dừng động tác lại, nhìn màn hình máy tính nói: “Anh là muốn hỏi tôi tán thành hay không đồng ý với cách làm của Đồng Hiền sao, nói thật với anh, tôi cũng không biết!” Anh thật ra rất bối rối: “Tôi chưa từng yêu, chưa từng trải qua cảm giác như vậy, tôi không thể xác định được mình sẽ làm gì.”

“Cậu đúng là trung thực a” Vương mãng có chút ngoài ý muốn: “Chỉ có điều, nếu là tôi, tôi chắc chắn sẽ chọn làm người sau.”

“Ích kỷ!” Từ Ngôn không cần suy nghĩ liền nhận xét.

“Ha ha... Người ích kỉ được sống tự tại nha!” Vương Mãng vô tội, “Mà người như Đồng Hiền, khoan dung hòa nhã, đối với mọi người đều chân thành, tôi rất thích a.”

Từ Ngôn tò mò xoay người hỏi: “Hà? Nói thử xem?”

Hai tay chống phía sau đỡ thân thể, Vương mãng bắt chéo chân, nửa đùa nửa thật nói: “Chỉ cần mọi người cùng cậu ấy có gặp gỡ qua đều không khỏi bị cậu ấy hấp dẫn, mà cậu ấy đối với người khác cũng sẽ rất giàu tình cảm, thậm chí đem cảm giác của ‘người khác’ đối với bản thân mình trân trọng, loại người ích kỉ như tôi sao có thể không yêu thích chứ!”

“Đúng vậy, nhìn anh rất yêu thích Tiểu Hiền a! Ôi chào!” Lời anh vừa nói ra, ngay lập tức nhận lấy cái đánh của Vương Mãng: “Anh sao lại đánh tôi?”

Vương Mãng thu tay lại: “Tiểu quý, lời này của cậu tôi nghe rất khó chịu, cho dù là tôi yêu mến cậu ấy, cũng không cần nói ra!”

“Hừ, ngang ngược!” Từ Ngôn sờ sờ đầu mình, xé mắt hỏi: “Anh hỏi tôi chuyện này, cùng với Tiểu Hiền có liên quan gì chứ!”

“Cậu có ngu ngốc không, rõ ràng vậy mà!” Vương Mãng đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài: “Cậu thấy hôm nay Đồng Hiền lạ không?”

“Lạ” Ngớ ngẩn mới không phát giác, “Cậu ấy hôm nay xử sự hết mực vô lý!” Sau khi bị đả kích như vậy, lại có thể có tâm trí làm đồ ăn, sau cùng bọn họ trò chuyện, Tiểu Hiền không thể dễ dàng thông suốt như vậy!

Vương Mãng gật đầu tỏ ý tán thán: “Cho nên tôi hoài nghi ở đây của cậu ấy...” Anh chỉ chỉ huyết thái dương của mình.

“Thật sao, ý thức của cậu ấy xảy ra vấn đề?” Từ Ngôn khó tin được.

“Có thể! Cậu ấy...” Anh vừa nói được phân nửa, đột nhiên cửa phòng bị người khác mở ra.

“Này, hai người!” Ba chân bốn cẳng chạy vào chính là cô chủ nhà: “Tiểu Hiền đi tắm phải không?”

Thấy cô khẩn trương như vậy, Vương Mãng cùng Từ Ngôn dò xét trả lời: “Đúng vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Bà cô vội vội vàng vàng nói: “Ban nãy tôi nghe tiếng nước chảy không ngừng, nên đi gõ cửa nhắc nhở Tiểu Hiền, chú ý an toàn, thế nhưng gõ cửa mãi vẫn không thấy phản ứng! Tôi không yên tâm...”

“Không xong rồi! Cô à, nhanh đi gọi xe cứu thương đi.” Vương Mãng cảm thấy không tốt, lập tức lao xuống lầu.

Cô chủ nhà đi gọi điện, Từ Ngôn cũng theo xuống, đến trước cửa nhà tắm, chỉ thấy Vương Mãng quay nắm cửa, hình như là khóa trong, không thể nào mở được.

“Mẹ nó!” Dưới tình thế cấp bách, Vương Mãng nhấc chân đá mạnh cửa nhà tắm.

“Rầm rầm” vài tiếng, cửa cuối cùng cũng bị đá văng ra, hơi nước từ trong phòng tắm ồ ạt tuôn ra ngoài, Vương Mãng không quan tâm toàn thân mồ hôi, lập tức đi vào trong.

“Đồng Hiền, Đồng Hiền, trả lời đi.” Bước vào trong kêu to, nhưng mà hoàn toàn không có ai trả lời.

“Tiểu Hiền! Tiểu Hiền?” Từ Ngôn cũng hỗ trợ, nhưng vẫn như vậy, không hề có hồi đáp.

Hai người cẩn thận hướng vào trong, liên tục chú ý xung quanh... Nước nóng vẫn đang chảy từ vòi sen, hơi nước vẫn chưa tỏa ra hết, Từ Ngôn mập mờ trông thấy bên dưới vòi sen có người, anh hưng phấn hét lớn: “Tìm được rồi, là Tiểu Hiền.”

“Chờ đã, Từ...” Không nghe Vương Mãng khuyên bảo, Từ Ngôn cấp tốc chạy đến bên cạnh Đồng Hiền.

“Tiểu Hiền, cậu không sao chứ, thật là hù chết chúng tôi à, sao không lên tiếng? Chúng tôi...” Nói một hồi, Từ Ngôn mới cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đồng Hiền vẫn còn mặc đồ khi nãy, ánh mắt có chút ngây dại, sững sờ ngồi dưới vòi sen, nước nóng dội toàn thân, nhưng anh dường như hoàn toàn không hề gì, lưng dựa vào tường, ngay cả Từ Ngôn nói chuyện với anh cũng không phản ứng...

43. Chương 42

Ở sai lầm thời gian gặp gỡ đúng người, là một hồi đau lòng;

Ở đúng thời gian gặp gỡ sai lầm người, là một tiếng thở dài tức tưởi;

Ở đúng thời gian gặp đúng người, là cả đời hạnh phúc;

Ở sai lầm thời gian gặp phải sai lầm người, là một đoạn hoang đường;

Buông tha một người thật yêu mình, cũng không thống khổ;

Buông tha một người mình thật yêu, mới là thống khổ;

Yêu một người không yêu mình, lại càng thêm thống khổ;

Nếu là hữu duyên, thời gian, không gian cũng không là khoảng cách;

Nếu là vô duyên, cuối cùng gặp nhau cũng vô phương hiểu ý;

Mọi việc không cần quá để ý, lại càng không cần cưỡng cầu đi;

Khiến cho hết thấy tùy duyên thôi...

Phòng tắm nhỏ hẹp, gạch men sứ trắng, nước nóng không ngừng chảy, mọi thứ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ...

Hôm nay Lưu Hân kết hôn, hôm nay chính mắt anh chứng kiến, hôm nay mong muốn của anh đã thực hiện... Thế nhưng, sau đó, anh nên làm gì? Sau đó, anh muốn cái gì? Sau đó, anh còn có gì?

“Tiểu Hiền...” Đồng Hiền yên lặng khác thường khiến cho Từ Ngôn cảm thấy sợ hãi, anh khẽ lay động thân thể cậu ấy, nhưng vẫn như trước không có được hồi đáp: “Tiểu Hiền, cậu trả lời đi, đừng làm mình sợ!”

Thân thể Đồng Hiền phảng phất một chút cảm giác cũng không có, mặc anh điều khiển, Vương Mãng bước dài đến, tách Từ Ngôn ra khỏi Đồng Hiền: “Từ Ngôn, bình tĩnh, để tôi xem thử!”

Anh là bác sĩ, lại còn là viện trưởng, Từ Ngôn tin tưởng anh, ngay sau đó liền thay đổi vị trí với anh, anh cho anh xem xét tình trạng của Đồng Hiền.

Vương Mãng nhìn Đồng Hiền một chút, lấy tay vỗ nhẹ lên hai má lạnh cóng kia: “Đồng Hiền, Đồng Hiền, nghe được không?”

Hai má bị kích động làm cho anh có chút phản ứng, đầu vẫn luôn cúi gằm xuống chậm rãi ngẩng lên, viên mắt không biết rõ là nước nóng còn đọng lại hay có lẽ chính là nước mắt cũng nên!

Từ Ngôn bước sang một bên tắt nước nóng, trong phòng tắm nhất thời trở nên yên tĩnh.

“Đồng Hiền, tôi biết cậu nghe được tôi đang nói chuyện.” Phản ứng của anh khiến Vương Mãng nắm chắc được một chút tình trạng hiện tại: “Có thể nói cho tôi biết, cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

Nghe anh hỏi, thân thể Đồng Hiền khẽ run lên, mắt nhìn Vương Mãng, môi đỏ mọng nhấp nháy muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra.

Từ Ngôn thấy anh như vậy cũng không chịu nổi, cắn cắn môi, ngồi xổm xuống bên cạnh giúp đỡ: “Tiểu Hiền, cậu như vậy thật không đúng nha, nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Như vậy chúng tôi mới có thể giúp được cậu!”

“Không nên thúc giục cậu ấy như vậy, Từ Ngôn, hiện tại Đồng Hiền cần phải có sự kiên nhẫn mà khuyên bảo!” Vương Mãng thúc sườn giải thích.

“Thế nhưng Tiểu Hiền như thế này...” Từ Ngôn phản bác một nửa, đột nhiên nhú mày: “Là anh ta, Tiểu Hiền, cậu đang suy nghĩ về anh ta phải không? Tên Lưu Hân kia... Hắn có gì tốt chứ? Tĩnh lại đi, anh ta đã có vợ rồi!”

Anh hiểu rõ tất cả, Đồng Hiền không phải không hề thương tâm, không phải không hề khổ sở, chỉ là trước mặt mọi người mộ mực áp chế bản thân, thế nhưng khi anh một mình, tình cảm trong lòng mới có thể tuôn trào ra, hôm nay hết thấy mọi thứ giống như gánh nặng làm cho anh không thở nổi!

“Anh ấy? Hân...” Nghe thấy hai chữ “Lưu Hân”. cuối cùng Đồng Hiền cũng mở miệng, nhưng mà thanh âm lại run rẩy bất lực đến thế khiến cho người khác tránh không khỏi thương tiếc.

Vương Mãng cau mày, lời lẽ vừa nãy của Từ Ngôn vừa nãy đã quá kịch liệt không thể nhận được sự đồng ý của anh, anh xoa nhẹ hai mắt Đồng Hiền, ôn nhu nói: “Đồng Hiền, không nên suy nghĩ làm gì, như thế này, sau khi làm xong kiểm tra, ngủ ngon một giấc sẽ không còn chuyện gì nữa.”

Nhìn không thấy ánh mắt Đồng Hiền, Từ Ngôn không biết hiện tại biểu tình của anh ra sao, mà Vương Mãng lại tinh tường cảm nhận được sự thống khổ của anh, cảm giác nóng ẩm ẩm ướt trong tay không phải gạt người, Đồng Hiền khóc...

“Hân... Hôm nay kết hôn...” Liều mình ấn nhẫn nghẹn ngào, thanh âm Đồng Hiền trở nên khàn đặc: “Anh ấy đã có được hạnh phúc... Mong ước của tôi đã thành hiện thực...”

Mong ước của Đồng Hiền... Là mong muốn Lưu Hân có được hạnh phúc sao?! Vương mãng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng Từ Ngôn có phần nghe không hiểu, anh ù ù cạc cạ nhìn Đồng Hiền, nguyên là vẫn muốn truy vấn đến cùng, lại bị ánh mắt của Vương Mãng làm cho cảm miệng.

“Hân là nên vui vẻ, thế nhưng... Tôi sao cũng không thể vui vẻ được...” Hai tay Đồng Hiền để trên gạch men sứ, ngón tay nắm chặt trở nên trắng bệch, “... Hân không cần tôi nữa...”

“Tiểu Hiền...” Từ Ngôn muốn nói chút gì đó để an ủi Đồng Hiền, nhưng lại phát hiện ra không thể nói được

gì.

Một câu vô cùng đơn giản “Hân không cần tôi nữa” Đồng Hiền nói ra có biết bao nhiêu chua xót!

Cậu ấy nhìn thấy người yêu của mình quên mình, khinh thường mình, miễn cưỡng với mình, lừa gạt mình, trước mặt mình đính hôn, rồi lại trước mặt mình kết hôn... Có bao nhiêu người chịu được?!

Cậu vì người yêu của mình mà hy sinh bản thân, hy sinh đời người, hy sinh hạnh phúc, hy sinh tương lai bảo vệ cô dâu của người ấy, bảo vệ hôn nhân của người ấy... Có bao nhiêu người có thể làm vậy?!

Cậu ấy vĩ đại như vậy, nhưng không phải hoàn toàn vô tư, khi mọi thứ đã được định đoạt, cậu lại thương tích đầy mình, cái gì cũng không được, cho nên cậu ấy khổ sở, cho nên cậu ấy bi ai, vì cái gì mà đứng ở bên cạnh người ấy không phải là chính mình?!

“Đồng Hiền.” Vương Mãng kéo anh vào trong lòng, dịu dàng vuốt sống lưng anh: “Rất mâu thuẫn sao... Bởi vì cậu thương anh ta như vậy... Yêu anh ta lâu như vậy...”

Đồng Hiền không hề trả lời, đầu dựa trên bờ vai anh, mặt chôn vùi vào vai anh, cậu rất đau khổ, thực sự đã mệt mỏi lắm rồi...

“Không nên sợ hãi, không nên khổ sở, hiện tại mọi thứ đều đã trôi qua, cậu có thể vứt bỏ toàn bộ, nghĩ đến cuộc sống của mình... Như vậy sẽ không còn thống khổ, bi thương nữa, anh ta cũng sẽ cùng cậu mãi mãi bên nhau.”

Lời nói Vương Mãng rất nhẹ, nhưng lại khiến cho Từ Ngôn cảm thấy lạnh lẽo, nhưng nhìn thấy hai vai của Đồng Hiền chậm rãi buông lỏng, anh cũng không hỏi tiếp, bây giờ giúp Đồng Hiền giải tỏa thống khổ mới là tốt nhất.

“Cùng Hân... Mãi mãi bên nhau...” Đồng Hiền lập lại hỏi.

“Đúng... Mãi mãi...” Tựa như thôi miên, lời nói ấy khiến cho Đồng Hiền từ từ ngủ thiếp đi, tại khuỷ tay Vương Mãng trượt xuống mặt đất.

“Tiểu Hiền?” Từ Ngôn không biết Vương Mãng tính toán gì, nhưng trực giác cảm thấy bất ổn.

Vương Mãng lại ôm lấy Đồng Hiền, nói với Từ Ngôn: “Đi thôi, chờ xe cứu thương, giúp cậu ấy kiểm tra lần nữa, sẽ không có chuyện gì!”

“Không có chuyện gì?” Từ Ngôn khó tin hỏi: “Anh rốt cuộc muốn làm gì Đồng Hiền?”

“Không gì cả, chỉ là căn cứ vào tình trạng của cậu ấy, cấp cho cậu ấy một giấc mơ đẹp.” Vương mãng hỏi hợp đáp: “Sớm muộn gì tinh thần cũng sụp đổ, không bằng khiến cho cậu ấy tồn tại trong hư ảo không phải tốt hơn sao?”

“Ý tứ gì?” Tên đàn ông này...

“Chính là...”

Sắc đen của màn đêm, đèn lóe sáng của xe cứu thương nổi bật giữa bầu trời: “...”Thanh âm phá vỡ sự tĩnh mịch, cánh cửa cứu thương đưa bệnh nhân xuất phát đến bệnh viện, gió đêm lại tiếp tục thổi, chưa từng vì bất cứ kẻ nào mà dừng chân...

44. Chương 43

Song lan can bằng sắt cao ngất, tường trắng muốt, hành lang dài yên tĩnh, không khí tươi mát, nơi này là bệnh viện Thánh Tức nằm ở ngoại ô thành phố, mặc dù gọi là “bệnh viện”, nhưng đa số mọi người biết đến là viện an dưỡng hơn, hay chính trong miệng người thường là “Viện tâm thần”.

Có điều rằng bệnh viện có một chút đặc biệt, bệnh nhân ở đây đa phần là mắc bệnh tự kỷ hay bệnh trầm lặng u buồn các loại, vì thế mà mỗi bệnh nhân đều được có một gian phòng riêng, mà người chăm sóc bọn họ cũng không dám vui mừng ra mặt, chỉ sợ sẽ phát sinh chuyện gì, cho nên chung quy kiến trúc của bệnh viện có vẻ lộ ra sự vắng vẻ đến quá mức!

Hôm nay, hành lang vang lên tiếng giày da đánh trên nền nhà, bầu không khí luôn luôn tĩnh khiết hòa hợp thêm hương thơm của hoa bách hợp...

Nhân viên đi ở phía trước dẫn đường, người đàn ông luôn khoác tây trang đen tuyền nay đã thay đổi, mặc vào trang phục hằng ngày đơn giản, cầm một bó bách hợp đứng trước cửa một gian phòng.

Nam bác sĩ lấy ra một xâu chìa khóa mở cửa sắt, lên tiếng: “Tình hình của cậu ấy tương đối ổn định, tâm tình đã được khống chế, thỉnh thoảng có thể cùng cậu ấy nói chuyện cũng sẽ có chút phản ứng.”

“Vậy cậu ấy nghe thấy tôi nói chuyện?” Người đàn ông có chút mong chờ hỏi.

“Việc này, toàn bộ đều nghe hiểu... Có chút trở ngại, chỉ là khả năng thỉnh thoảng thôi!” Bác sĩ nói xong có phần miễn cưỡng: “Được rồi, hộ lý ở bên trong, nhưng mà thời gian anh ở đây chúng tôi sẽ không canh cửa, nếu như anh muốn rời đi, hãy liên lạc với chúng tôi trước.”

“Được.” Người đàn ông đơn giản trả lời liền bước vào bên trong, bác sĩ cầm chìa khóa đi khỏi...

Trong phòng trang trí cũng rất đơn giản, trừ bỏ một chút chút đồ dùng cần thiết cùng vật dụng trong nhà, căn bản không có cái khác để trang trí, một thanh niên ngồi trên xe lăn, hai tay nhu thuận đặt trên đùi, hai mắt vô định nhìn cảnh sắc bên ngoài, một nữ y tá ngồi bên cạnh gọt trái cây, dự định cho cậu ta ăn.

“Tiên sinh.” Thấy người đàn ông kia đến, cô lễ phép đứng lên chào.

“Ừ” Anh ta gật đầu, “Cô ra ngoài đi, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy.”

“Vâng.” Nữ y tá yên lòng cười cười, buông trái cây xuống đi ra khỏi phòng, không hề quấy rầy đến hai người.

Sau khi cô y tá rời khỏi, người đàn ông kia lộ ra nụ cười ôn nhu hiếm thấy, đem bó hoa đặt vào bình, ngửa đầu anh dịu dàng nói với người thanh niên kia: “Biết gì không? Gần đây anh đã làm được một chuyện rất vừa lòng.”

Người thanh niên không có phản ứng, vẫn nhìn về nơi viễn phương như trước!

Biết rõ sẽ như thế, nhưng người đàn ông vẫn không nhịn được cười khổ, đi đến trước xe lăn ngồi xổm xuống, nhìn ngũ quan xinh đẹp của người thanh niên, vươn tay vỗ về: “A... Nếu như em biết, nhất định cũng sẽ rất hài lòng, anh đã giúp em trả thù a.”

“Trả thù.” Hai chữ vừa nói ra, thân thể người thanh niên khẽ chấn động, ngón tay cũng giật giật, dường như thật có thể nghe hiểu được.

Cảm giác thấy cậu có phản ứng, người đàn ông rất hưng phấn, ngay sau đó liền tiếp tục câu chuyện: “Chính là người anh trai hại em thành thế này, hắn cho đến bây giờ vẫn không dám nhìn em, hắn cư nhiên cũng không hiểu rằng mạng sống của người khác quan trọng thế nào... Giờ đây vật quan trọng nhất của hắn đã bị chính hắn giày vò đến không toàn vẹn, thật không biết đến cuối cùng hắn rõ ra hết mọi chuyện sẽ biểu tình thế nào! Em nói xem có buồn cười không?”

Anh ta nắm lấy tay người thanh niên, nói xong mặt tươi như hoa, trong mắt thỉnh thoảng lộ vẻ khôi hài.

Người thanh niên hử là không nên lên tiếng, thế nhưng sau khi nghe anh nói, môi vậy mà lại động: “Anh...hai?”

Thanh âm rất nhẹ, nhẹ đến mức khiến cho người đàn ông kia tưởng chính mình nghe nhầm, anh ta trừng mắt nhìn người thanh niên: “Cái gì? Em vừa nói... nói gì?”

“...” Đáng tiếc người thanh niên không hề lên tiếng, duy trì lại dáng vẻ trước kia, khiến cho anh hết sức thất vọng.

Nhưng thời gian trầm tịch không được bao lâu, đã bị người đàn ông đánh vỡ: “Quên đi! Một ngày nào đó em sẽ tốt lên, thời gian ấy anh muốn em bồi thường cho anh thật tốt!”

Ngón tay anh một đường quanh co, cuối cùng dừng lại vòng vổ trên ngực người thanh niên... Bạch kim đen huyền, nhìn kĩ đó là một con sói đen (hắc lang) được chạm khắc tinh vi!

“Trang sức này đại biểu cho anh!” Anh ta đứng lên, trên cái trán trắng ngần của người thanh niên hạ xuống một nụ hôn: “Anh sẽ mãi bên cạnh em, vĩnh viễn không bội ước!”

...

“Ở đây... Các người thật sự dự định muốn Đồng Hiền ở nơi này?” Từ Ngôn từ trong xe bước xuống, nhìn kiến trúc kỳ quái của tòa nhà trước mặt, lại lần nữa quay đầu nghiêm trọng hỏi.

Phó hoàng hậu cùng Chu Hủ cùng túi lớn túi nhỏ cũng bước xuống, Từ Ngôn tiến lên cầm phụ, Phó hậu cũng nhìn song lan can sắt kia, có chút hờn giận: “Vương Mãng nói nơi này tương đối thích hợp với Đồng Hiền, nhưng thực là...”

“Có chút u ám, an tĩnh đến mức đáng sợ!” Chu Hủ cũng có chút ý tứ không tán thành.

“Mọi người không tin tôi?” Vương Mãng buồn cười đi xuống, sau lưng đang cõng Đồng Hiền đang ngủ say, “Tình trạng của Đồng Hiền hiện tại mọi người cũng biết, chỉ có ở đây mới có khả năng cắt đứt mọi tin tức bên ngoài, ít nhất sẽ không làm lộ, như thế mới có thể chữa trị cho Đồng Hiền được.”

“Nhưng đây là viện tâm thần, đem Đồng Hiền cho ở đây không phải...” Thừa nhận cậu ấy điên rồi sao?!

“Đồng Hiền hiện tại đúng là như vậy!” Vương Mãng biết rõ bọn họ không muốn chấp nhận, thế nhưng thật sự tinh thần của Đồng Hiền đã bất thường rồi: “Tinh tôi đi, ở đây tuyệt đối có ích với bệnh tình của cậu ấy, được rồi, không nhiều lời nữa, cậu ấy sẽ mau tỉnh lại, nếu như phát hiện điều gì bất thường, sẽ không tốt đâu!”

Hoàn cảnh xung quanh bây giờ của Đồng Hiền đặc biệt nhạy cảm, bọn họ nhất định phải tranh thủ thời gian, đem phòng bệnh tận lực sắp xếp thành gian phòng ban đầu của cậu ấy, “Chúng ta phải nắm chắc thời gian a.” Vừa nói vừa cầm hành lý, ba người lập tức hành động, xách hành lý đi!

“Phù...” Nhìn ba người hăng say, Vương Mãng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cõng Đồng Hiền trên lưng, cầm giấy tờ bệnh viện cũng bước vào bên trong.

Từ Ngôn đi trước, theo hướng dẫn của bác sĩ bước đến gian phòng của Đồng Hiền, nhưng tại hành lang thừa thớt gặp phải một người, anh đem theo một đồng hành lý nên rất khó di chuyển, ngay sau đó liền quay về phía hắn ta chào hỏi: “Ngại quá! Cho tôi qua!”

Người đàn ông cầm bình thủy hướng phía anh gật đầu, tỏ ý nhường anh đi trước!

“Cám ơn!” Đi phía sau, Chu Hủ cùng Phó hoàng hậu nhìn hẩn cám ơn, rồi cũng bước ngang qua người hẩn.

Người đàn ông thấy bọn họ như thế, thầm khẳng định là có người phải vào đây, trên thế giới này người đáng thương thật là vô số kể a!

Nhưng vừa mới than thở được một nữa, liền thấy thoáng qua người trên lưng Vương Mãng, hẩn nhất thời ngây ngẩn cả người!

Người kia... Khó tin được mà quay đầu nhìn lại lần nữa, quả nhiên là bắt gặp được vẻ mặt an nhàn đang ngủ của Đồng Hiền, bình tĩnh yên giấc đến lạ thường, hẩn cảm thấy ngoài dự tính, vì sao cậu ta lại ở đây? Chẳng lẽ là...

Khóe miệng vừa nhấc, hẩn đi nhanh ra phía cửa, đi tới một nơi không người, lấy diên thoại ra, bấm một dãy số, ngữ khí lạnh lùng lần nữa khôi phục: “Alo, tôi là Hắc Lang, giúp tôi kiểm tra việc...”

45. Chương 44

“Cốc cốc” Cánh cửa của phòng Lưu Hân vang lên tiếng gõ.

“Vào đi!” Lưu Hân đầu cũng không ngẩng lên, vùi tay xử lý công việc của chính mình.

Kỳ Dương cầm một chồng văn kiện tiến vào, trên mặt thần sắc đặc biệt nghiêm trọng, đến trước mặt bàn làm việc Lưu Hân nhìn anh, Kỳ Dương không biết nên báo cáo công việc của mình như thế nào.

Không cần ngẩng đầu Lưu Hân cũng biết là Kỳ Dương, nhưng chỉ nghe tiếng bước chân hoàn toàn không nghe cậu ta mở miệng nói gì, Lưu Hân khó hiểu, cuối cùng cũng buông cây viết máy trong tay xuống, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu ta...

“Kỳ Dương, sao không nói gì?” Hai tay chống cằm, Lưu Hân nghi vấn mang theo một tia trêu chọc.

Bị thanh âm của anh kinh động, Kỳ Dương nhấp hé miệng, suy xét một chút mới trả lời: “Vâng, ông chủ muốn tôi điều tra chuyện kia, giờ đã có chút manh mối, Hắc Lang có thể nói hẩn là một người làm ăn.”

“Người làm ăn?” Ngữ khí Lưu Hân không nhịn được lớn tiếng, giữa đôi lông mày cũng khó tin mà nhíu lại: “Người làm ăn sẽ theo bên cạnh lão đầu chết tiệt kia làm vệ sĩ sao? Người làm ăn sẽ giết người không chớp mắt sao? Người làm ăn sẽ đem Đồng Hiền đến nơi như thế kia sao?”

Nhắc đến sự kiện kia, trong giọng nói anh đầy sát ý, thật sự hận không thể một đao phanh thây Hắc Lang cho hả dạ!

“Ông chủ...” Kỳ Dương có phần bất lực thích ứng, anh chưa bao giờ thấy qua Lưu Hân tức giận như vậy, chỉ có điều anh không có dũng khí truy vấn nguyên nhân, bởi vì anh mơ hồ đã nhận ra, “Chuyện ngài vừa nói... Có lẽ đúng hơn, đó chính là việc “buôn bán” của Hắc Lang!”

“Ý cậu là sao? Nói rõ hơn đi” Lưu Hân mặt nhăn cau mày, rõ ràng là có nghi vấn.

Kỳ Dương bản điều tra ra: “Tư liệu nói rõ, việc “buôn bán” của hắn chính là thay cổ chủ hoàn thành những nguyện vọng có phần khó thực hiện... Thế nhưng ngược lại, cổ chủ nhất định phải đồng ý thù lao do chính Hắc Lang đưa ra! Mà năng lực của Hắc Lang luôn nổi danh, tất nhiên cũng đi kèm với danh dự cùng chữ tín của hắn.”

“Danh dự cùng chữ tín? Hắn có sao?” Lưu Hân buồn cười, người đầy mảnh khỏe dơ bẩn như vậy, lại còn có thể nói đến danh dự cùng chữ tín sao!

Nói ra không thể trách anh không tin, Kỳ Dương ban đầu cũng có chút hoài nghi, thế nhưng khi điều tra kết thúc mọi nghi vấn đều tiêu tan: “Đúng vậy, hắn nói ra giá cả cùng cổ chủ sự việc cần làm liên tỉ lệ thuận, “trao đổi sòng phẳng” là điều mà họ gọi.”

“Hừ, vậy tên già đã chết kia muốn hắn hoàn thành cái gì?” Lưu Hân khinh thường mà hỏi ra vấn đề.

“Chuyện này...” Kỳ Dương có chút lưỡng lự.

“Nói mau!” Ông chủ của anh không hề kiên nhẫn tốt.

Thay đổi khẩu khí, Kỳ Dương tiếp tục trả lời: “Vâng... Đồng Hiền! Kỷ Khải Đăng muốn có được Đồng Hiền.”

“Cái gì? Còn công ty thì sao?” Mục đích của hắn không phải đạt được công ty sao?

“Công ty ông ta cũng muốn có!” Không phải như vậy thì cũng đã không sử dụng chiêu thuốc phiện kia, “Thế nhưng mục đích thật ông ta tìm Hắc Lang là đạt được Đồng Hiền! Mà thù lao Hắc Lang muốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ là...” Anh nhất thời im lặng, nhìn biểu tình biến đổi của Lưu Hân.

Lưu Hân tựa hồ đoán được, thông thả nói ra: “Là mạng sống của Kỷ Khải Đăng!”

Kỳ Dương gật đầu khẳng định, đồng thời bổ sung thêm: “Còn bao gồm toàn bộ tài sản trên danh nghĩa Kỷ Khải Đăng, đa số đã được hắn đem đi làm từ thiện, còn lại một ít thì đưa vào tài khoản của hắn.”

“Ừ...” Sự việc có chút manh mối, thế nhưng không hoàn toàn rõ ràng, “Vậy Đồng Hiền đâu?”

“Cái gì?” Kỳ Dương rất sợ đề cập đến chuyện này.

“Cái gì là cái gì?!” Lưu Hân phát hiện ra chính mình có chút vội vàng muốn biết tình hình Đồng Hiền gần đây, “Tôi không phải đã nói, chi phí chữa trị của cậu ấy tôi lo sao? Ít nhất cũng là nên biết rõ tình hình của cậu ấy chứ!”

Từ nhiều tháng trước tại hôn lễ xấu hổ gặp một lần, về sau chính mình cũng không có thời gian quan tâm đến, cũng không rảnh rỗi đi thăm cậu ta, chỉ có điều từ lần gặp mặt trước xem ra hiện tại cơ thể hẳn là đã hồi phục rồi... Không biết vì sao, gần đây chỉ cần vừa nghĩ đến cậu ta, vừa nghĩ đến vẻ mặt cậu ta tại hôn lễ, Lưu Hân liền phảng phất tựa như ma quỷ dẫn đường, không cảm lòng được mà mỉm cười!

Kỳ Dương nhìn ông chủ rơi vào tâm tư của chính mình, trong ngực nhất thời dâng lên một chút cảm giác tội lỗi, bởi vì... Anh đã lừa gạt ông chủ!

“A, ừ... Cậu ấy... đã bình phục rồi...” Thương tích trên người có thể khỏi hẳn, nhưng tinh thần thì...

“Vậy là tốt rồi!” Lưu Hân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong đầu vào lúc này lại hiện ra một ý định kỳ lạ — anh muốn đi thăm cậu ta, hiện tại liền nghĩ đến!

Nhìn Kỳ Dương một chút, Lưu Hân đưa ra lựa chọn, anh đứng lên, đi đến bên cửa lấy áo khoác, nói với Kỳ Dương: “Kỳ Dương, tôi muốn về sớm cho Ý Á một bất ngờ, vì vậy một chút việc vặt ở công ty phiền cậu xử lý giúp tôi!”

“Vâng, ông chủ!” Lấy vợ ra mượn cớ khiến cho Kỳ Dương không hề hoài nghi, cậu ta quả nhiên không có can dự vào.

Lưu Hân giữa buổi làm chuẩn ra ngoài, mua một chút hoa quả như đồ thăm hỏi, lái xe hướng về phía phòng trọ của Đồng Hiền...

Nhà Đồng Hiền anh đã sớm tới, hôm nay anh cố ý đậu xe ở xa, chính mình cước bộ đến, đi lên lầu đứng trước cửa phòng Đồng Hiền, anh khe khẽ gõ cửa phòng.

“Cốc cốc” Không ai lên tiếng.

Lần nữa gõ cửa, nhưng vẫn không có được hồi đáp.

Kỳ quái... Cầm túi hoa quả, Lưu Hân đứng trước cửa suy tư, không có ai, hay là ra ngoài? Cùng với bạn bè của cậu ấy?

“A, xin hỏi ngài là...” Phía sau lưng truyền đến giọng của một người phụ nữ, Lưu Hân quay đầu lại.

Đây là cô chủ nhà Đồng Hiền, từ khi Đồng Hiền đi, phòng này luôn để trống, thỉnh thoảng cô đến lao dọn, cô chưa hề gặp qua Lưu Hân, cũng không biết anh ở đây vì cái gì.

“Xin chào!” Xuất phát từ lễ độ, Lưu Hân mỉm cười đầu, “Xin hỏi, Đồng Hiền ở đây đúng không? Cậu ấy đâu rồi?”

“A, anh là bạn của Đồng Hiền sao?” Không giống...

Lưu Hân bỗng nhiên sửng sốt, đúng vậy, anh cùng Đồng Hiền... Đến tận cùng có quan hệ thế nào?

“Tôi, tôi là ... ông chủ của cậu ấy.” Bọn họ cũng chỉ quan hệ chừng nào, ngay cả bạn bè cũng đều chưa tới a, “Nghe nói cậu ấy bị bệnh... Nên đến thăm hân.” Miễn miễn cưỡng cưỡng bịa đại lý do, mong có thể qua được.

“A, ra là ông chủ.” Đích thực ra đáng một ông chủ lớn, cô chủ nhà tin anh một cách thoải mái, “Nhưng không lẽ anh không biết hiện tại cậu ấy đã không còn ở đây sao?”

“Dọn đi rồi?” Sao lại vậy chứ? Lưu Hân kinh hãi, “Thân thể cậu ấy như vậy có thể đi đâu?”

Cô chủ nhà vừa nghe vậy, ra là người này biết bệnh của Đồng Hiền, thế là ngay sau đó mở miệng, cái gì cũng đều nói ra hết: “Đúng vậy đúng vậy, không biết kiếp trước Đồng Hiền tạo nghiệt gì, lại gặp phải bạn gái hèn hạ như thế, để giờ biến thành cái dạng như vậy!”

“Bạn gái.” Lưu Hân nghe không rõ.

Mà cô chủ nhà lại bị Vương Mãng giải thích qua loa cho có lệ, gộp lại với suy nghĩ của mình thốt ra hết: “Anh là ông chủ có thể không biết, nhưng nghe bạn bè Tiểu Hiền nói, cậu ấy là vì người yêu của mình, khiến cho cả người đầy thương tích, còn mất đi khả năng sinh con! Mấy tháng trước, cô ta còn có thể vứt bỏ Đồng Hiền, chạy đi kết hôn, anh xem có đáng giận hay không?”

“Sao có thể...” Đang nói về Ý Á? Không... không phải... Là mình đúng hơn!

Cô tiếp tục oán giận, cô thật sự vì Tiểu Hiền mà phẫn nộ vì sự bất công!

“Aiii... Thật đáng thương, một thanh niên như Tiểu Hiền, mỗi ngày đều kiếm ăn kiếm dùng vì cô ta làm bữa trưa, cô ta lại không hề cảm kích, nghe nói vào hôn lễ còn chế nhạo Tiểu Hiền một phen, hiện tại, Tiểu Hiền đã không chịu được đả kích đã...”

“Đã sao? Đã như thế nào?” Lưu Hân lòng nóng như lửa đốt nắm lấy hai vai cô hỏi.

Kỳ Dương lừa anh? Vì sao? Cậu ta vì sao lại làm vậy? Mà Đồng Hiền... Hiện tại cậu ấy ở nơi nào?

Cô chủ nhà không nghĩ đến anh bị kích động đến vậy, ngăn người trả lời: “Thì... Thì đã điên rồi!”

“Cái gì? Cậu ấy bị điên rồi?” Lưu Hân trừng lớn hai mắt, “Cậu ấy ở đâu? Hiện tại cậu ấy ở đâu?”

“Chuyện này...” Cô chủ nhà bị anh lay động không ngừng, choáng váng mà đáp: “Cụ thể tôi cũng không rõ, nhưng nghe bạn cậu ấy nói là bệnh viện Thánh Túc gì đó...”

Lưu Hân càng thêm sợ hãi, dĩ nhiên lại là nơi đó?!

“Bệnh viện Thánh Túc!”

46. Chương 45

Nhận được câu trả lời, Lưu Hân không cần suy nghĩ nữa, lập tức lái xe rời khỏi, dọc đường nghênh ngang đi...

Lông mày nhíu chặt ngồi trên xe, lòng bàn tay đặt trên tay lái thấm đẫm mồ hôi, không rảnh rỗi bận tâm cảnh đẹp ngoài xe, anh hiện tại bây giờ trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Đồng Hiền!

Đồng Hiền điên rồi? Còn phải đến bệnh viện Thánh Túc? Sao lại như vậy? Cậu ấy chẳng qua... chẳng qua đi đến hôn lễ của mình mà thôi mà, trước đó rõ ràng không có sự tình gì xảy ra... Cái gì cũng không... Suy nghĩ đến đây, anh nhất thời cả kinh, được rồi, trước đó vì cứu Ý Á mà bị người... Chẳng lẽ, có liên hệ gì sao?!

Nhớ mang máng chuyện đã xảy ra ở công ty, Đồng Hiền mỗi ngày luôn luôn đúng giờ đem cơm trưa do mình làm đến, nhưng không hề nghe cậu than phiền đây là cậu lấy tiền sinh hoạt tiết kiệm để làm, chỉ biết là mỗi đêm lấy hộp đựng cơm trống trơn về, cậu đều cười rất thỏa mãn, mà đáng cười ấy hôm nay nhớ đến cũng vẫn khiến người khác yêu mến.

“Vâng... Ông chủ, ngài nếu như... kết hôn, có thể mời tôi không?” Được rồi, những lời này cậu ấy đã nói với mình!

Thế nhưng mình lại không có lưu tâm, trong lòng thầm nghĩ hôn lễ của bản thân vì sao phải mời người dư thừa chứ? Chính mình đúng là chỉ trả lời ứng phó với cậu ấy, Lưu Hân đã quên mất, nhưng lúc này anh lại rõ rệt nhớ lại, sau khi đạt được câu trả lời, Đồng Hiền bày ra bộ dạng tươi cười, đáng vẻ đầy chất chứa

nhieu lắm —— thương tâm, bất đắc dĩ, cùng không đành lòng... Vì sao lúc ấy bản thân mình lại không nhìn ra chứ?

“Oa... Đau quá!” Lúc này, một Đồng Hiền... khác lệ đầy mặt dần dần hiện ra trước mắt Lưu Hân.

Lưu Hân cảm thấy đầu óc một trận đau buốt dữ dội, ngày càng nhiều hình ảnh hiện ra, mấy tháng trước, khi vừa kết hôn, những việc vụn vặt này cũng đã xuất hiện vào một đêm tối, lúc đầu anh cho rằng bản thân mình đang gặp áp lực quá lớn, nhưng hôm nay xem ra... E rằng đó chính là sự thật!

“Đáng chết!” Không biết là hận bản thân mình hay là tiếc thương cho Đồng Hiền, Lưu Hân cắn phẫn cắn răng, tay đập mạnh trên tay lái.

Hết thấy đã không thể kiểm soát, anh vô phương nắm chắc nữa rồi...

Dựa vào trí nhớ của mình, Lưu Hân đi thẳng đến nơi mà anh liên tục trốn chạy!

Anh xuống xe, mọi thứ xung quanh so với những năm trước vẫn không hề thay đổi, năm ấy anh đem người kia đến, nghĩ đến cũng không dám đến gần nơi này, anh rất sợ trông thấy hắn, trông thấy hắn sẽ lập tức nghĩ ngay đến tội nghiệt của chính mình, nếu không như do mình, người được gọi là “em trai” kia sẽ sống rất tốt... Nào có ai nghĩ ngày hôm nay anh lại đến vì một người khác, lần thứ hai đến đây đối mặt với mọi thứ!

Chiều theo thông lệ, anh trước tiên đi đến chỗ quản lý của bệnh viện, hỏi thăm tình trạng của bệnh nhân, rồi lấy chìa khóa cùng đi đến phòng...

“Bác sĩ, xin chào, tôi là tổng tài của công ty Thụy Thừa— Lưu Hân!” Anh lấy ra danh thiếp chứng minh, “Xin hỏi... Đồng Hiền, có người nào tên như vậy ở đây không?” Anh vẫn còn chút ảo tưởng, mong rằng bản thân mình hiểu lầm đi.

Nhưng... Vị bác sĩ kia nhìn danh thiếp một chút, sau đó có chút kinh ngạc nhìn anh, từ trong bệnh án rút ra một phần, nhìn phần báo cáo nọ hỏi: “Đồng Hiền? Là người vài ngày trước đến đây sao... Vâng, bệnh của cậu ấy...” Nói đến việc này, vị bác sĩ có chút do dự.

“Cậu ấy thực sự ở đây sao?!” Cho dù chính miệng bác sĩ nói ra, Lưu Hân vẫn không thể tin được.

Bác sĩ gật đầu: “Tôi biết anh không tin, nhưng đúng là sự thật!” Ông hiểu rõ, người nhà hay bạn bè của bệnh nhân luôn không nguyện tin rằng họ tiến nhập vào bệnh viện này, bởi vì vào đây, cơ bản đã đem người còn sống thành bức tranh treo tường —— vẫn chưa có bệnh nhân nào có thể thuận lợi hồi phục mà xuất viện!

“Vậy... Có thể dẫn tôi đi... Đến phòng cậu ấy được không?” Nuốt nước bọt, Lưu Hân có lấy dũng khí nói ra.

“Được” Vị bác sĩ nhìn đồng hồ trên tường, “Hiện tại cô ấy hẳn là không có mặt, tôi dẫn cậu đi!” Vừa nói vừa cầm lấy chìa khóa, đứng lên.

“Cô ấy?” Lưu Hân không biết “cô ấy” là ai, vẫn trực tiếp đi theo, hiện tại không ai có thể ngăn cản anh gặp Đồng Hiền!

Hành lang vẫn tĩnh mịch như trước, tiếng bước chân hai người có thể nghe rõ rệt, nhưng lòng Lưu Hân theo cước bộ mà phập phồng không yên. Vị bác sĩ kia ở phía trước, theo lệ báo cáo tình hình gần đây của bệnh nhân...

“Anh là bạn của cậu ấy sao?” Ông biết rõ Đồng Hiền không có người nhà, hiện tại mọi việc đều do bạn bè ôm lấy, mà vị tổng tài trước mặt đây thoát nhìn coi như thân thiện, hẳn là nên vậy đi!

“A? Ừ... đúng vậy!” Lưu Hân miễn cưỡng trả lời.

Bác sĩ có chút vui mừng: “Đồng Hiền thật sự có những người bạn tốt, nếu không thật không biết cậu ấy sẽ ra sao đây...”

“Tình trạng của cậu ấy rất xấu sao?” Lưu Hân không khống chế được ưu tư sốt ruột mà hỏi thăm.

“Có thể nói vậy... Tình trạng của cậu ấy rất đặc biệt!” Vị bác sĩ suy xét một chút, thận trọng nói ra: “Cùng với bệnh tình đã gặp qua khi trước không quá giống nhau, đối với sự chẩn đoán của chúng tôi coi như là chứng tự kỷ, nhưng cậu ta khép kín bản thân với không gian và thời gian xung quanh, bởi vì từ trước đến nay chưa từng gặp qua, cho nên chúng tôi cũng không dám tùy tiện điều trị, hiện tại chỉ có thể làm được tối thiểu là —— không kích động cậu ấy!”

Đó chính là... không có cách nào điều trị a! Bác sĩ càng nói càng khiến cho Lưu Hân lo lắng, không biết nên thế nào cho phải.

“Tối rồi, là đây!” Bác sĩ dùng chìa khóa mở cửa ra, “Anh vào đi, nhớ kỹ vạn lần không được kích động cậu ấy, cậu ấy nói gì cũng cho là đúng, không được tranh luận cùng cậu ấy! Anh cũng không nên lo lắng cho an toàn của mình, theo mấy ngày nay quan sát được, cậu ấy rất an phận, yên tâm đi!” Nói xong đưa Lưu Hân vào trong, “Được rồi, thăm hỏi xong nhớ dùng điện thoại gọi cho tôi, tôi đến khóa cửa!”

Bước vào gian phòng, Lưu Hân đầu tiên có chút sửng sốt, ngoại trừ phong cảnh ngoài cửa sổ ra, gian phòng này hầu như cùng với phòng trọ của Đồng Hiền giống nhau như đúc là cố ý sắp xếp như vậy sao?

Chậm chậm đi vào trong, vẫn là không khí ấm áp, ai có thể tưởng tượng được nơi này là chỗ ở của bệnh nhân tâm thần chứ.

“Đồng Hiền?” Lưu Hân tự hỏi, nhìn xung quanh, cuối cùng dừng mắt trên giường, trông thấy một thân ảnh quen thuộc: “Đồng Hiền?”

Cậu rất an tĩnh, mặc đồ bệnh nhân ôm lấy quàng của chính mình, là con búp bê ngày nào ngồi trên giường, không cười bất nháo, chỉ là ngơ ngác ngồi, hai mắt vô định, không biết đang nhìn gì.

Nhìn thấy cậu trong nháy mắt, tim Lưu Hân cơ hồ ngừng đập, anh không biết vì sao, thế nhưng hiện tại người này... “Là Đồng Hiền?”

“...” Đường như cảm thấy có người đi vào phòng, Đồng Hiền trì động ngẩng đầu lên, nhìn ngay trên tường một chút, sau đó nhìn sang Lưu Hân, cuối cùng thất vọng lên tiếng: “Không phải Hân...” Sau đó tiếp tục cúi đầu ôm chặt búp bê.

47. Chương 46

Lưu Hân hơi bị sững sốt, nhất thời không hiểu cậu đang nói cái gì, nhưng hai chân lại tự động đến đến bên giường cậu, Đồng Hiền ngồi ở nơi này có lẽ cảm thấy người lạ tiến đến theo phản xạ mà rụt người nhưng ánh mắt vẫn như cũ – không ánh sáng!

“Tôi có thể ngồi xuống không?” Lưu Hân nhẹ giọng thăm dò.

Đồng Hiền không hề nhìn anh, chỉ là chậm rãi gật đầu, phản ứng như vậy khiến Lưu Hân hoài nghi cậu không đáp ứng yêu cầu của mình.

Chậm rãi mò đến bên giường ngồi xuống, Lưu Hân nhìn gương mặt vừa quen vừa lạ kia, anh cũng không biết nên hỏi gì... Có lẽ nghi hoặc nhiều lắm, cậu ấy vừa thấy mình ban nãy trong mắt hiện lên một chút hào quang là có hàm ý gì? Nhưng vì sao lại nói mình “Không phải Hân”? Vậy cậu ấy đang đợi người nào? Những điều này Lưu Hân đều muốn hỏi rõ.

“Đồng Hiền, nhận ra tôi không?” Anh thử dò xét mà hỏi thăm.

Đồng Hiền lẳng lặng lắc đầu.

Cậu ấy không nhận ra mình? Sao lại thế... Lưu Hân không hiểu.

“Vậy có thể nói cho tôi biết... Cậu đang đợi người nào? Hân?” Ai là “Hân”?

“Hân là Hân, sao lại là người nào?” Đồng Hiền bị anh hỏi hồ đồ, thế nhưng vừa nhắc đến “Hân”, cậu nhất thời xóc lại tinh thần, rất hoạt bát mà cười nói: “Anh ấy nói sẽ đến đón tôi... Tôi đang đợi đấy!”

Tới đón cậu... Bản thân mình từng nói sao? Hay người cậu ấy nói căn bản không phải là mình? Lưu Hân khó hiểu: “Vậy...”

Anh dự định tiếp tục hỏi, ai dè Đồng Hiền đột nhiên ngáp dài: “Ngài này...” Cậu mệt mỏi, “Có thể nhờ ngài một việc được không?”

Nhìn cậu suy yếu như vậy, Lưu Hân nhú mày, là bởi vì lần trước...

Trong nhất thời, áy náy, tự trách, tội ác, thương tiếc, yêu thương, một loạt cảm xúc nảy nở trong lòng, Lưu Hân vội vã vì cậu đứng lên xốc chăn: “Mệt sao? Vậy hãy đi ngủ đi!”

“Ừ!” Đồng Hiền ngoan ngoãn chui vào chăn, trên tay không ngờ vẫn ôm lấy con búp bê kia, đèn nó đặt bên cạnh mình, một tay nắm lấy góc chăn trong tay Lưu Hân, lơ mơ nói: “Ngài à, tuy rằng tôi không nhờ ngài, nhưng vẫn mong ngài có thể giúp tôi...”

Lưu Hân ngồi xổm thân xuống, ấn xuống đầy bụng nghi hoặc, đem tay cậu bỏ vào trong chăn, dùng thanh âm ôn nhu kể cả mình chưa từng được nghe qua: “Đương nhiên có thể, muốn tôi giúp gì?”

“Không làm phiền thời gian của ngài đâu, Phó hoàng hậu lập tức sẽ trở về.” Đồng Hiền mí mắt đã muốn khép lại, nhìn ra được cậu đang cố gắng chống đỡ: “Xin ngài, trước khi cô ấy trở về... Giúp tôi chờ người, chờ Hân...”

Nghe vậy, tay Lưu Hân trở nên cứng nhắc: “Hân... Đáng vẻ thế nào? Anh ta... là ai?”

“Tôi không nhớ rõ... Chỉ biết là, anh ấy là người quan trọng nhất của tôi.” Đồng Hiền thanh âm ngày càng nhẹ, “Nếu anh ấy tới, hãy đánh thức tôi... Nhất định phải...” Cậu liền như thế tiến thẳng vào giấc mộng.

Lưu Hân bên cạnh ngây dại, cậu không biết? Cậu ngay cả đợi người thế nào cũng không biết? Vậy sao cậu có thể kiên định nói rằng người đó là người quan trọng nhất của cậu?

“Cậu rốt cuộc là suy nghĩ gì vậy?” Vì sao bọn họ chỉ chia cách trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi liền trở nên khó hiểu thế này.

Nghĩ vậy, anh không nhịn được vươn tay chạm vào nước da tinh tế kia, nhưng vừa đụng trong nhất mắt lại bị âm thanh ngoài cửa truyền đến ngăn cản...

“Lưu Hân, là anh” Giọng nữ êm tai lúc này nghe đến cũng phá lệ mà đánh thếp, Phó hoàng hậu phái sau thấy thế vội vàng chạy đến giật Lưu Hân lại.

Lưu Hân bị cô lôi lôi kéo kéo có chút đau đớn, nhưng nhìn cô là phụ nữ còn là bề trên của Đồng Hiền nên không hề cùng cô so đo, chỉ thấy Phó hoàng hậu tiến lên nhìn tình hình của Đồng Hiền, phát hiện ra cậu đã ngủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc cô lân nữa xoay người nhìn về phía Lưu Hân, dịu dàng trong mắt đã không tồn tại nữa, khẩu khí cũng

có phần lạnh nhạt, cô nghiêm mặt: “Lưu Hân, anh đến đây là gì? Chế giễu vẫn chưa đủ sao?”

Lòng căm thù của người này đối với anh rất sâu... Lưu Hân nhạy cảm phát hiện ra, thế là anh lập tức giải thích: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi là đến thăm Đồng Hiền... Nghe nói cậu ấy đến nơi này, rất kinh ngạc, cho nên...”

“Nói cho cùng!” Phó hoàng hậu liếc xéo anh một cái, đem bao thuốc trên tay mình đặt xuống bàn: “Đồng Hiền cùng anh vô duyên, cậu ấy cùng anh không hề can hệ!”

“Không phải!” Nghe thấy “Không hề can hệ”, Lưu Hân chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng: “Cậu ấy là... là nhân viên của tôi...” Ấp a ập úng nói ra lí do vô lí này, Lưu Hân cũng cảm thấy nó không có sức thuyết phục đến mức nào.

Phó hoàng hậu lập tức phản bác: “Cậu ấy đã nghỉ làm, Lưu Hân không quên chứ?!” Cô đâm chọc, hôm nay Lưu Hân không đáng để cô nhượng bộ.

“... Lấy thân phận bạn bè đến thăm cậu ấy không được sao?” Khó có thể thấy anh tỏ ra yếu kém như vậy.

Nhưng Phó hoàng hậu vẫn không buông tha anh: “Bạn bè? Đem Đồng Hiền bức đến không còn đường lui, còn lời thề son sắt nói mình là bạn bè của cậu ấy? A, thật nực cười!”

“Cô đừng quá đáng như vậy, vì sao nói tôi bức cậu ấy thành như vậy?” Dung túng cô không có nghĩa là cho cô tùy ý nói xấu anh như vậy.

Phó hoàng hậu xoay người, tỉ mỉ quan sát anh một phen: “Lưu Hân, cùng anh nói một chút chuyện xưa nào!”

“Đừng lãng sang chuyện khác!” Nếu không phải Đồng Hiền đang ngủ, Lưu Hân quyết sẽ không nhẹ giọng như vậy, không chút khí thế nào.

Nhưng anh đã đánh giá thấp Phó hoàng hậu, mặc kệ anh có muốn nghe hay không, cô vẫn chân thành nói: “Vào triều Tây Hán, có một cô gái là con nhà quan, cô lúc nhỏ đã bị xem như là công cụ chính trị đưa vào hoàng cung, trong cung cô vô y vô khó (không có chỗ dựa vào), chồng cô không thích cô, mà lại yêu thích một người nam nhân, cô gái rất hận... Hân hết thấy mọi thứ trên đời, hận người đã cướp đi chồng của cô!”

Bất tri bất giác, Lưu Hân bị chuyện xưa của cô hấp dẫn, không khỏi chen vào nói: “Chồng cô ta sao lại hồ đồ như vậy?”

Nghe anh nói xong, Phó hoàng hậu khẽ nâng khóe miệng: “Không, hồ đồ không phải chồng cô, mà là cô.”

“Sao?”

“Bởi vì người chồng nàng yêu chính là người tốt đẹp nhất trên đời này!” Nhớ đến những ngày tháng trong cung ấy, Phó hoàng hậu mặt tràn trề hạnh phúc, “Chồng cô không hề thấy cô thương tâm, mà chính người kia cảm nhận được, mỗi khi rảnh rỗi, người đó sẽ mang đến rất nhiều thứ thú vị cho cô gái đó, để bớt đi sự cô đơn lạnh lẽo nơi thâm cung.”

Đồng Hiền thật là một người rất ôn nhu, thời gian hai người bên cạnh nhau, cậu không làm ra bất cứ điều gì phi lễ, cậu chỉ đơn thuần mà đến vui đùa cùng mình mà thôi...

“Dần dà, cô gái phát hiện bản thân mình nảy tình tình cảm với người nọ, cô đã yêu người đàn ông của chồng mình!” Phó hoàng hậu nói xong, nở một trận cười khổ: “Thế nhưng cô còn chưa nói ra, người ấy đã ra đi mãi mãi.”

Lưu Hân nhìn biểu tình của cô, đột nhiên cảm thấy một trận dị thường: “Cô đang nói về chính cô!” Anh hiểu rõ, không cần cô nói, nhưng anh thật sự...!

Phó hoàng hậu không hề trả lời, chỉ là đi đến bên cạnh Đồng Hiền: “Đồng Hiền, Lưu Hân, Phó hoàng hậu, Vương Mãng, Chu Hủ... Khi tất cả cùng ở một chỗ, anh nên hiểu rõ ý tứ là gì.”

“...!” Lưu Hân nghe vậy cả kinh, tròng lớn mắt nhìn hai người trước mặt, thân thể cũng bất giác thối lui, từng bước một... Cuối cùng lùi đến bức tường sau lưng, “Phập!” đụng phải tấm lịch kia.

Phản xạ quay đầu lại càng thêm kì quái hơn! Khi nãy vào cửa anh cũng không có chú ý, ngày tháng của lịch treo trên tường — rõ ràng đã qua thu, nhưng trên lịch vẫn còn là tháng tám, ngày 31, chính là ngày Lưu Hân kết hôn.

“Cái đó chính là do Từ Ngôn cố ý làm theo yêu cầu” Đường như biết anh vì sao hoảng hốt, Phó hoàng hậu một bên chỉnh lại chặn cho Đồng Hiền, một bên giải thích: “Đồng Hiền không nhớ hình dạng của Lưu hân, không nhớ hôn lễ của Lưu Hân, không nhớ mọi chuyện Lưu Hân đã gây ra cho mình, chỉ nhớ rằng Lưu Hân là người quan trọng nhất của mình, chỉ nhớ rõ Lưu Hân vào ngày hẹn ước đến đón cậu, cho nên cậu luôn chờ, mỗi ngày đều chờ đợi người không bao giờ đến!” Nói xong cô cùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lưu Hân.

48. Chương 47

“Không phải, tôi...” Lưu Hân tự trên vách tường không biết nói gì để chống đỡ.

“Không phải cái gì? Anh còn muốn viện cớ gì? Anh còn muốn chối trả gì?” Phó hoàng hậu từng bước hướng về phía anh, “Lưu Hân, nghe tôi nói, anh đã khiến cậu ấy trở nên thảm hại thế này, xin anh đừng đến quấy rầy cuộc sống của cậu ấy nữa!”

Lưu Hân cắn răng một cái, cố lấy dũng khí hỏi: “Cậu ấy như bây giờ... Các người cho rằng... tốt sao?”

“Rất tốt!” Đây là cô, Vương Mãng, Chu Hủ còn có Từ Ngôn nhất trí như vậy: “Chúng tôi không có khả năng đem đến một Lưu Hân mà cậu ấy yêu sâu sắc, cũng chỉ có thể cho cậu ấy một giấc mộng đẹp thôi.”

“Hoang đường.” Loại lý luận này không thể khiến Lưu Hân đồng tình hỏi: “Các người chưa từng hỏi ý kiến Đồng Hiền, cứ như vậy lưu cho cậu ấy một hư cảnh, không thấy quá đáng sao?”

Lời lẽ của anh khiến cho một người trước giờ luôn nhã nhặn như Phó hoàng hậu trở nên tức giận: “Anh mới là người quá đáng!”

“...!”

“Anh cứ như vậy mà quên đi tất cả, còn đem tâm của Đồng Hiền xem như rác rưởi chà đạp dưới chân, cuối cùng khiến cho cậu ấy phải lừa gạt bản thân để có thể tồn tại, những điều này đều bởi vì anh!” Phó hoàng hậu sắc bén, đem Lưu Hân bức đến góc chết: “Bây giờ anh vui vẻ rồi, cậu ấy sẽ không trở lại quấy rầy anh, anh nên trở về ôm cô vợ bé nhỏ của anh kìa!”

Bọn họ tranh cãi quyết liệt như vậy ảnh hưởng đến giấc ngủ của Đồng Hiền, lông mi dài của cậu khẽ động, không lâu sau mở hai mắt: “Úm... Phó hoàng hậu?” Anh dường như nghe tiếng của cô ấy.

Phó hoàng hậu nghe tiếng anh gọi chính mình, lập tức không cùng Lưu Hân giằng co nữa, ngồi ngay bên giường anh: “Cậu tỉnh sao? Sao không ngủ thêm đi.” Còn tiến đến sờ sờ cho cậu, kéo gối lên, giúp cậu thoải mái ngồi.

Cô nhanh chóng thay đổi như thế làm Lưu Hân không kịp phản ứng, phụ nữ đối mặt với người khác có thể bất đồng đến như vậy sao, loại năng lực này gọi là “yêu” sao?

Đồng Hiền vẫn còn buồn ngủ, anh vẫn vờ dụi mắt để nhìn rõ xung quanh hơn, lúc này anh mới phát hiện Lưu Hân đứng bên kia: “A, vị tiên sinh kia.”

“A?” Bị kêu lên Lưu Hân cả người ngẩn ra, trong nháy mắt, anh trông thấy được một dáng vẻ tươi cười tuyệt trần.

Đồng Hiền ôm búp bê nở nụ cười, cười đến ngây thơ sáng lạng như vậy: “Cám ơn anh đã giúp tôi chờ người, thật là làm phiền anh rồi.” Vừa nói, anh dù ngồi trên giường vẫn khom người, ý muốn cảm kích.

“Không, không, không có gì.” Anh đang sợ hãi, anh cứ nhiên có thể sợ hãi Đồng Hiền!

Cậu ấy thuần khiết như vậy, cùng bản thân dơ bẩn của chính mình thật hoàn toàn trái ngược, thế nhưng sao cậu ấy có thể yêu mình chứ? Hơn nữa còn là một tình yêu hơn nghìn năm...

Sau khi cảm ơn, Đồng Hiền quay sang Phó hoàng hậu: “Phó hoàng hậu à, cô xem hôm nay Hân có đến

không nhỉ?”

Phó hoàng hậu mỉm cười, khẩu khí kiên định: “Ai biết được, nhưng mà anh ấy yêu cậu như vậy, một ngày nào đó sẽ đến đón cậu thôi, cậu không cần lo lắng.”

“Ừm... Có lẽ vậy!” Đồng Hiền như trẻ con, đem con búp bê bỏ qua một bên.

“Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn!” Phó hoàng hậu vội vàng chỉnh lại cậu, “Nhìn xem, con búp bê này không phải anh ấy tặng cho cậu sao?”

Đồng Hiền nhìn con búp bê, lại nghĩ đến, liền lộ ra nụ cười tươi tắn: “Như vậy, anh ấy nhất định sẽ đến, chúng ta sẽ đợi!”

Nhìn hai người nói chuyện, hoàn toàn vứt Lưu Hân một bên, dường như không xem anh có hay không tồn tại nơi đây... Anh thế nhưng lại không hề tức giận, chỉ có ưu thương nhân nhật tẩn mạn trong lòng, nhất là được trông thấy Đồng Hiền hạnh phúc đến nhường nào khi nhắc đến “Lưu Hân”, tâm anh như bị ai đó bóp chặt, đau đớn dần lan ra khắp cơ thể, anh chưa bao giờ trải qua cảm giác này!

Đồng Hiền cùng Phó hoàng hậu nói chuyện hồi lâu, lấy lại tinh thần mới phát giác Lưu Hân vẫn còn đứng ở kia, liền chân thành hỏi: “Tiên sinh, anh còn chưa về sao?”

“Tôi...” Anh vừa muốn nói, lại phát hiện ra Phó hoàng hậu đứng bên cạnh Đồng Hiền trừng mắt, ý bảo anh không được nói lung tung: “Tôi...”

Lòng Lưu Hân rối loạn, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình khó mở miệng như vậy.

“Ai!” Phó hoàng hậu thở dài một tiếng, tiếp đó nói: “Anh ta là do tôi mời đến trông nom cậu, không có ai, chỉ có mình cậu chờ người không phải rất tịch mịch sao?”

“Tịch mịch... Ừm, có một chút!” Đồng Hiền thành thật biểu đạt cảm nghĩ của mình: “Nhưng cô nhờ người khác như vậy có phiền phức gì không?”

“Không đâu, anh ấy là bạn tôi mà!” Phó hoàng hậu giản đơn giới thiệu, sau đó mượn cớ lời Lưu Hân ra ngoài nói chuyện.

Một đường bị lôi kéo, Lưu Hân không khỏi hỏi: “Sao lại nói dối? Hơn nữa...” Cô không phải muốn anh rời xa Đồng Hiền sao?

“Ừm, tôi không muốn thấy anh vui vẻ cùng với cậu ấy một chỗ!” Phụ nữ luôn luôn đố kị, nhất là đối với người đàn ông mình yêu thương, “Thế nhưng, tôi lại càng muốn thấy nụ cười của cậu ấy hơn!”

Có lẽ do bản năng đi, chỉ khi Đồng Hiền trông thấy Lưu Hân, mới có thể lộ ra dáng vẻ tươi cười thoải mái rung động lòng người kia...

49. Chương 48

Phó hoàng hậu cho Lưu Hân ở lại chăm sóc Đồng Hiền, nhưng không nói rằng đã tha thứ cho anh. Lưu Hân tựa như cũng hiểu rõ ý tứ của cô, mỗi ngày đều tan làm sớm, hoặc thừa dịp rảnh rỗi đến thăm Đồng Hiền, giúp sắp xếp một vài việc vặt, kể từ khi Phó hoàng hậu hoàn tục cả ngày đều chiếu cố Đồng Hiền, ăn uống cũng ở bệnh viện, trong người cũng có chìa khóa phòng Đồng Hiền, nhưng dù sao cô vẫn là phụ nữ, săn sóc Đồng Hiền có lúc cũng có chút kiêng dè, loại chuyện này hiện tại cô giao toàn bộ cho Lưu Hân, hai người cũng rất ăn ý không hề nhắc đến chuyện này với ai.

Lưu Hân với cấp dưới dối rằng về nhà chăm sóc vợ, với Ý Á thì là tăng ca, dần dà lui tới bệnh viện gần như trở thành thói quen, ngày ngày nếu không gặp Đồng Hiền sẽ cảm thấy thiếu cái gì đó, hiện tại được nhìn thấy thật thanh thần biết bao...

Hôm nay anh lại nói dối người khác đến đây, vừa lúc gặp Phó hoàng hậu xách túi lớn túi nhỏ, Lưu Hân không nói gì vội tiến lên giúp đỡ, cùng cô sống bước tiến về phòng Đồng Hiền.

Nhưng khi đi ngang qua một phòng bệnh, anh đột nhiên dừng chân nghỉ ngơi, cửa phòng không đóng, bên trong truyền ra thanh âm của hộ lý: “Thiếu gia, mệt sao, vậy nghỉ ngơi một chút đi!” Sau đó còn truyền đến tiếng xe lăn.

Lưu Hân ngây ngẩn cả người, anh trừng lớn hai mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng. Ngay cả cảm đồ trên tay cũng tránh không được run rẩy.

“Sao không đi tiếp?” Phó hoàng hậu tò mò hỏi thăm.

“Không...” Lưu Hân chậm rãi quay đầu.

Một thân ảnh quen thuộc trong phòng lướt qua, thiếu niên kia vẫn như trước điềm tĩnh ngồi trên xe lăn, trên mặt ít ỏi vẫn lưu lại vết tích của thời gian, sự tình đã qua lâu, nhưng mỗi lần nhìn thấy hay nhớ đến cậu ta, những ký ức đen tối ngày nào lại phảng phất như chuyện vừa xảy ra...

Một mảnh thủy tinh nhỏ, máu huyết đỏ tươi, ánh trăng chiếu rọi vào bất đắc dĩ chứng kiến cảnh hoang tàn trong nhà... Mẹ anh cầm trong tay một cái bình không hóa rở mà cười lớn, ngón tay nằm dưới đất không nhắc dậy nổi, toàn thân bị tạt axit không thể nhìn rõ mặt mày, trong miệng liên tục mắng nhiếc: “Tiện nhân”, “Đồ điểm”, em trai kia của anh vừa đáng thương cùng đáng yêu lớn tiếng khóc, cùng mẹ đối lập hoàn toàn, sau đó... sau đó...

“Lưu Hân!” Phó hoàng hậu cố sức lay động anh.

“A?!” Anh lúc này mới hoàn hồn, “Tôi... Được rồi!”

Lần thứ hai nhìn về phía gian phòng kia, cánh cửa đã bị khép lại, chỉ còn nhìn thấy bảng tên trên cửa “Lưu Hàng”, khẳng định những gì Lưu Hân trông thấy ban này.

Phó hoàng hậu không rõ, nhìn theo tầm mắt của anh, nhưng cũng không thấy gì: “Lưu Hân, anh đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì, đi thôi!” Liếc mắt về cửa phòng kia lần nữa, anh chính là vẫn không có dũng khí mở nó ra.

“Phó hoàng hậu, Tiên sinh!” Đồng Hiền thấy hai người tới, ôm búp bê hướng bọn họ chào hỏi.

Ngồi ở bên kia, Chu Hủ đang gọt táo, nhìn thấy người đến xúu chút nữa đã cắt vào tay mình: “A A! Lưu...” Nhưng vừa nói được phân nửa, cô lập tức nuốt trở lại.

Mắt lườm về phía Đồng Hiền trên giường, anh quả nhiên dùng vẻ mặt mê man nhìn chăm chú mình, một câu cũng không nói, không phải sẽ không làm âm chứ!

“Này, sao lại đem hấn đến đây?” Chu Hủ lời nói vừa chuyển, không chút khách khí đặt câu hỏi.

“Chu Hủ, tiên sinh này tốt lắm, không nên dùng khẩu khí như vậy!” Đồng Hiền tự nhận chính mình nói là công bằng.

“Chu Hủ lắc đầu: “Hấn mà tốt sao? Trừ khi kẻ xấu trên đời này đi xuất gia hết! Tiểu Hiền, đuổi hấn ra ngoài đi!”

Đồng Hiền không rõ, Chu Hủ vì sao lại ghét vị tiên sinh này đến vậy, tiên sinh mấy ngày nay đối với mình rất tốt mà, tuy rằng bọn họ không quen, nhưng anh ấy không phải là người xấu a!

“Không đúng đâu, anh ấy là bạn của Phó hoàng hậu...” Đồng Hiền thừa cơ nhìn về phía Phó hoàng hậu xin viện trợ.

Phó hoàng hậu hiểu rõ mà gật đầu, vỗ vỗ vai Chu Hủ: “Không có việc gì, hiện tại bọn họ không có quan hệ gì.”

Chỉ một câu đơn giản Chu Hủ liền thông suốt mọi chuyện, cô nhìn Đồng Hiền rồi lại nhìn Lưu Hân, ho khan một tiếng tiến về trước mặt Lưu Hân, lộ ra nụ cười dối trá: “Tiên sinh, ngại quá, tôi chỉ sợ anh gây ra bất lợi cho Tiểu Hiền mà thôi, anh đừng trách tôi!”

“Không có việc gì...” Lưu Hân biết rõ cô không thích mình, thế nhưng cô liền thay đổi 180 độ thể này thật

khiến cho người khác cảm thấy khó chịu.

Chu Hủ khóe miệng cười, ngồi trở lại gọt táo, miệng lên tiếng: “À, tiên sinh à, vợ anh có khỏe không?”

“...!” Lưu Hân hoảng sợ, theo phản xạ nhìn về phía Đồng Hiền.

Mà Đồng Hiền như không nghe thấy gì, tiếp tục ở đó ăn táo.

Không biết vì sao, nhìn thấy cậu như vậy, trong lòng Lưu Hân không khỏi như trẻ con, anh tình nguyện thấy Đồng Hiền chất vấn mình giống như tại hôn lễ còn hơn!

“Ừ, cô ấy... tốt...” Ấp ứng đáp.

Chu Hủ khinh miệt cười quyết truy vấn anh đến cùng: “A, vậy hai người dự định khi nào có con đây?”

“Chuyện này...” Anh không biết, bởi vì anh chưa từng cùng Ý Á suy nghĩ, vấn đề này anh chưa từng nghĩ đến.

Nhìn anh có chút khó xử, Đồng Hiền mỉm cười mở miệng nói: “Chu Hủ, không nên bất lịch sự như vậy, người ta vừa mới dãi đám cưới, nói đến chuyện con cái là quá sớm đấy!”

Lưu Hân nghe vậy ngẩn ra, cau mày nhìn về phía Đồng Hiền hỏi: “Đồng Hiền, tôi có con... Cậu không buồn sao?”

“Buồn? Vì sao vậy?” Đồng Hiền có phần kỳ quái: “Có cục cưng là chuyện tốt nha, nên phần khởi mới đúng!” Nói đến đây cậu bất thành linh vung tay: “Được rồi, tiên sinh, sau này anh có con không nên quên mời tôi ăn trứng gà đỏ đấy!”

“A... Ừm, ừm...” Hết sức không tình nguyện, Lưu Hân chỉ có thể như vậy đáp ứng.

“Ha!” Chu Hủ âm thầm phía sau cười quần quai! Ngày xưa luôn luôn là Lưu Hân khiến cho Tiểu Hiền đau khổ, cái này là do hắn gieo gió gặt bão, thử xem tư vị khó chịu đến nhường nào! Hừ!

Đồng Hiền không biết bản thân mình vừa làm chuyện hả dạ lòng người thế nào, anh chỉ là tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình), rồi đó nhìn ngày trên lịch, rất nhẹ thở dài: “Ai... 11-8, vậy là hơn mười ngày nữa Hân mới có thể đến!” Lời nói thể hiện sự chán chường rõ ràng.

Anh nói khiến cho ba người ở đây chìm trong im lặng, trong lòng Lưu Hân chấn động, mọi người đồng thời cùng nhìn về phía tấm lịch, ai cùng đều rõ ràng, lịch kia vĩnh viễn chỉ là tháng 8, sau 31-8 lại chính là 1-8!

Mỗi khi đến ngày 31-8, Đồng Hiền liền cả ngày thanh tỉnh, cho đến tận khuya vì quá sức mà ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh dậy lại tiếp tục chờ đợi ngày 31-8...

Lưu Hân tận mắt thấy Đồng Hiền ngóng trông, có đôi khi anh không thể ức chế xúc động tận đáy lòng, thật muốn tiến lên ôm cậu, nói với cậu: “Tôi đến đón cậu!”, thế nhưng mỗi lần muốn làm, người nọ lại mở to hai mắt nhìn chính mình, thanh âm mềm nhẹ “tiên sinh” đã đem toàn bộ ý nghĩ của anh kiềm hãm, hiện tại trong mắt cậu anh không phải là “Lưu Hân”, mà chẳng qua chỉ là “Tiên sinh”!

Phó hoàng hậu nhìn bọn họ đột nhiên nói: “Tiểu Hiền, đêm nay tôi phải đi về, anh ấy ở cùng cậu có được không?”

“Được!” Đồng Hiền không hề không hài lòng, Lưu Hân cũng đồng ý, chỉ có Chu Hủ rầu rĩ không vui, nhưng cô cũng không thể phản đối được...

Thăm bệnh xong, Chu Hủ cùng Phó hoàng hậu đi về, để lại Lưu Hân cùng Đồng Hiền, nhưng lúc này lại xảy ra vấn đề, nguyên là hộ lý trông Đồng Hiền không ngờ có việc phải rời đi, mà Đồng Hiền khẳng khái muốn đi tắm, bất đắc dĩ, Lưu Hân quyết định tự mình động thủ. Anh chưa từng chăm sóc người khác, phải làm thế nào cụ thể anh cũng không rõ, cứ dựa theo bản thân mình đi!

Anh cởi bỏ áo khoác ngoài, xắn tay áo lên, mở nước ấm vào bồn tắm lớn, mang khăn mặt cùng dầu gội để một bên, đem quần áo Đồng Hiền treo lên móc, tất cả sắp xếp xong, anh dẫn Đồng Hiền vào phòng tắm!

Tới lúc tắm, Đồng Hiền mới đồng ý buông con búp bê xuống, người cũng trở nên yên tĩnh đứng dậy...

“Đồng Hiền, cởi đồ đi.” Chính anh cầm một cái ghế nhỏ đặt bên cạnh, vì Đồng Hiền tắm mà ngồi như thế này.

“Ừ!” Thanh âm Đồng Hiền run rẩy, đáng tiếc Lưu Hân không phát hiện ra.

Hai tay run run cởi bỏ quần áo, Đồng Hiền nhìn Lưu Hân trước mắt, có chút sợ hãi... Anh không biết vì sao lại vậy, thế nhưng thân thể theo bản năng co rúm lại!

Cuối cùng quần áo rơi xuống hết, Đồng Hiền toàn thân trần trụi đứng bên ngoài bồn tắm: “Tiên sinh, này... Tôi xong rồi...” Anh hai tay che giữa hai chân, mở miệng nói.

“Tốt, vậy... Trời!” Lưu Hân quay đầu, nhưng ngay khi trông thấy thân thể Đồng Hiền anh sợ ngây người!

Những vết sẹo kia? Anh từng thấy vết tích kì dị đến vậy, bị phỏng có, bị đâm có, bị rạch có, dường như mọi vết thương của con người có thể bị đều tìm thấy được trên người cậu, những cái này là khi nào... Anh nhớ lại trước kia, ít nhất là thời gian anh bị nghiện thuốc kia hẳn là không phải...

Hơn mười ngày kia! Anh nhất thời tỉnh ngộ, Đồng Hiền vì cứu Ý Á và giấy chuyển nhượng, bị nhốt ở phố hoa hơn mười ngày!? Trời ạ... thời gian đó rốt cuộc cậu ấy đã gặp phải chuyện gì?

Tay không nén nổi xoa nhẹ những vết sẹo kia, anh có thể cảm thấy Đồng Hiền trong nháy mắt cứng người lại.

Đồng Hiền lập tức tránh tay anh, tỏ vẻ mạnh mẽ cười nói: “Cái này, tiên sinh, tôi biết nó rất xấu... Không nên chạm vào được không?”

“A? Ừm... Được!” Lưu Hân cũng không làm khó anh, để anh ngồi vào bồn tắm.

Có nước che chắn, Đồng Hiền chậm rãi thả lỏng, ngâm mình trong nước nóng rất thoải mái a, anh rất thích cảm giác này, hơn nữa ngồi ở đây, anh có thể cái gì cũng quên đi...

“Đồng Hiền, những vết này của cậu... Sao lại như vậy?” Lưu Hân cuối cùng cũng không thể kiềm chế mà hỏi, tuy rằng tàn nhẫn, nhưng anh muốn nghe chính miệng cậu nói ra.

Đồng Hiền nhìn bản thân mình trầm trong nước trả lời: “Tôi không biết, có lẽ tôi cũng quên rồi, những vết này, sao lại có chứ?” Vừa nói anh vừa suy tư.

“Nghĩ không ra à!” Lưu Hân cười cười.

“Ừ, nếu như hôm nay không phải trường hợp ngoại lệ, tôi căn bản không nghĩ rằng sẽ để bất kì ai nhìn thấy đâu.” Đồng Hiền vừa nói vừa gật đầu.

Ai cũng không để ý thấy sao? “Lưu Hân cũng vậy à?” Lưu Hân trêu ghẹo hỏi thăm.

Cũng không nghĩ đến anh vừa hỏi, khuôn mặt Đồng Hiền lại đỏ bừng: “Hân, có thể thấy, bởi vì cho dù anh ấy nhìn thấy cũng không cảm thấy nó xấu, hì hì A... Ồ...” Có thể nói vậy, nước mắt anh cũng thuận theo đó mà trào ra.

Lưu Hân vừa nhìn liền luống cuống, vội cầm lấy khăn mặt lau cho cậu, nhưng nước mắt dường như vô tận, ngày càng nhiều hơn, khiến cho tâm anh nhất thời rối loạn!

“Đồng... Đồng Hiền, cậu sao vậy? Đừng khóc nữa!” Nhìn Đồng Hiền khóc, tâm thật đau nhức! “Khó chịu sao? Hay là sao? nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cậu!”

“Ồ...” Đồng Hiền tự mình cũng thấy kì quái, cũng lấy tay ra sức chùi: “Không biết, tôi cũng không biết vì sao muốn khóc, nước mắt tự nhiên chảy không ngừng, không dứt được a!”

50. Chương 49

Mắt thấy Đồng Hiền không ngừng rơi lệ, Lưu Hân lúng túng, anh chỉ có thể cầm khăn mặt liên tục lau nước mắt cho cậu, nhưng dường như tuyến nước mắt kia không thể khống chế được không hề có dấu hiệu chấm dứt. Đột nhiên Đồng Hiền từ chối để Lưu Hân lau, hai tay bó gối, lẳng lặng lui vào góc trong bồn tắm lớn.

“Tiên sinh, không có việc gì đâu, cứ để cho nước mắt rơi như vậy đi, rơi hoài rồi sẽ ngừng thôi!” Đồng Hiền mang theo hai hàng lệ trong suốt lộ ra một tia cười chúm chím.

Lưu Hân đối với lời lẽ hoang đường này hoàn toàn không đồng ý, hơn nữa nhìn nước mắt kia rơi, trong cơ thể anh máu dường như cũng theo đó mà đông lại, cả người rất khó chịu: “Nói bậy gì vậy? Sao lại có thể để nước mắt cứ như thế mà chảy.”

Đồng Hiền không lưu tâm mà lắc đầu: “Thực sự, trước đây cũng có tình huống như vậy rồi, buổi tối đó tôi gặp ác mộng, sau khi giật mình tỉnh dậy thì nước mắt lại không ngừng chảy, tôi không muốn quấy rầy mọi người, chui vào chăn ôm búp bê đợi một đêm, nước mắt chảy một đêm liền hết, do vậy thực sự không có gì đâu!”

“Thật là hồ đồ!” Lưu Hân khó có thể hiểu được, một tay kéo Đồng Hiền lại gần mình, dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau hai má cậu.

Đồng Hiền bị anh bá đạo ngậy ngấn cả người, tuy rằng nước mắt vẫn liên tục rơi, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn để cho Lưu Hân đựng vào: “Tiên sinh?”

Mà Lưu Hân vừa lau vừa cần nhân: “Cậu thật sự là để nước mắt rơi cả đêm sao? Thật không dám tin, vì sao không đi nói với Phó hoàng hậu? Để như vậy rất tổn hại sức khỏe biết không?”

Tên quỷ nhỏ này, trước đây còn mắng anh không biết quý trọng thân thể, không phải bây giờ chính mình cũng giống lúc đó sao!

“Tôi...” Đồng Hiền chống lại ánh mắt Lưu Hân, khổ tâm cười: “Không có thói quen nói với người khác, trước giờ tôi chỉ có một mình...” Nói đến đây, Đồng Hiền tựa như đột nhiên hiểu rõ cái gì đó, đầu cuối xuống thấp hết mức có thể: “Đúng vậy, tôi chỉ có một mình thôi...”

“Ai nói vậy?” Lưu Hân bản năng phản bác lại, đón lấy ánh mắt khó hiểu của Đồng Hiền, anh lập tức giải thích: “Tôi là nói đến Lưu Hân... kia, cậu không phải có Lưu Hân sao? Cho nên cậu không phải chỉ một mình!”

“Hân?” Đồng Hiền ngẩn người, nhưng nước mắt lại càng rơi mãnh liệt, cùng với đó còn có từng cơn buồn nôn dâng lên, anh vội vàng đỡ lấy bồn tắm: “Hân... Ô, ọe...”

“Này, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn cậu không ngừng nôn mửa, nôn ra cả mật xanh mật vàng, Lưu Hân càng hoảng sợ.

Anh vội vàng lấy tay vuốt sống lưng Đồng Hiền, tay kia cầm khăn chùi cho cậu: “Cậu không sao chứ? Sao lại ới vậy?”

“Ờe...” Đồng Hiền cảm thấy rất vất vả, lại không biết làm sao để xua đi loại thống khổ này.

Vết sẹo trên thân thể kịch liệt vặn vẹo thay đổi hình dạng, mà vừa nhắc đến Lưu Hân thì trong lòng liền cảm thấy bất lực cùng đen tối lại càng không thể xem nhẹ, vì sao chứ? Vì sao lại bị thương thế này? Vì sao lại lạnh lẽo như vậy? Bởi vì không chờ đợi được Hân sao?

Nước mắt không ngừng rơi, đau lòng không thể dừng, những vết sẹo không thể tiêu tan, hết thấy mọi thứ đến tột cùng muốn nói lên điều gì chứ? Anh không biết... Anh không muốn biết... Anh không dám biết...

“Đồng Hiền?” Lưu Hân cảm thấy cậu phản ứng có đôi chút khác thường, liền tốt bụng vỗ vỗ vai cậu.

Thế nhưng thân thể Đồng Hiền một trận lay động, tay chụp lấy bả vai nhưng lại sai sót mà rơi trên ngực trái Đồng Hiền, cảm xúc băng lãnh sâu nhất trong kí ức, hôm nay lại vô tình hiện ra!

“A a... Hân! Hân!” Anh liên tục gào thét tên Lưu Hân, hai tay quơ quào trên mặt nước, ánh mắt thâm trầm không tiêu cự.

Tiếng kêu của cậu khiến cho bất an trong lòng Lưu Hân dâng lên, Lưu Hân bước vào bồn tắm lớn, nắm lấy hai tay cậu, đem cả người cậu đặt vào trong lòng, hi vọng cậu có thể tỉnh táo lại: “Làm sao vậy? Đừng kích động, Đồng Hiền, bình tĩnh lại nào!”

Trong lòng anh, Đồng Hiền vẫn không yên phận, dùng sức giãy dụa, toàn thân Lưu Hân ướt đẫm, nhưng anh vẫn không buông Đồng Hiền ra, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao cậu ấy trong nháy mắt liền trở thành thế này?

“Không được đụng vào tôi, không được đụng vào tôi!” Đồng Hiền từ đầu đến cuối mặc kệ anh, liên tục gào thét: “Chỗ đó rất đau, tôi không muốn a!”

Lời cậu nói Lưu Hân không rõ, thế nhưng trực giác nói cho anh biết, vừa rồi anh đã đụng tới một nơi mà dường như có bí mật gì đó...

Mà anh hiện tại cần phải làm cho cậu bình tĩnh lại, nên làm gì đây? Ai đến nói cho anh biết anh nên làm gì đi?

“Thánh Khanh” ... Bất thành linh, từ này xông vào đầu óc của chính mình, anh không biết có ý tứ gì, nhưng

hiện tại vẫn không có thời gian cho anh suy nghĩ nhiều!

Lưu Hân ôm cậu, ghé vào tai cậu thì thầm: “Thánh Khanh...”

“...!” Đồng Hiền nghe vậy run lên, chậm rãi ngẩng đầu: “Hân?”

“Đúng, là tôi.” Lưu Hân nở nụ cười, tựa như thời gian trước kia: “Thánh Khanh, không nên sợ, là tôi đây.”

“Hân!” Đồng Hiền nín khóc, mỉm cười nắm lấy hai tay anh, toàn bộ cơ thể dán sát, gắt gao bám lấy anh sợ rằng anh sẽ lại biến mất: “Tôi biết anh sẽ đến, tôi luôn tuân theo ước hẹn một mực chờ anh!”

Nhìn nét mặt tươi cười của cậu, trong lòng Lưu Hân xuất hiện một tia không nỡ: “A, tôi biết... Chúng ta trở lại phòng đi, cứ như thế này sẽ bị cảm đấy, tôi giúp cậu!”

“Được!” Đồng Hiền rất nghe lời, để Lưu Hân tùy ý lau khô thân thể mình, mặc áo ngủ vào, bế trở về phòng, một chút chống cự cũng không có.

Nhu thuận như thế làm cho Lưu Hân càng hoảng sợ, anh cẩn thận từng li từng tí đắp chăn cho Đồng Hiền, lúc này cũng đã 10 giờ tối rồi.

Lưu Hân có chút kinh ngạc, thì ra đã trễ như vậy, giờ này nên trở về rồi, thế nhưng... Anh không khỏi quay đầu nhìn trên giường.

Đồng Hiền trong chăn ôm lấy con búp bê, mở to hai mắt nhìn anh: “Hân, anh phải về đúng không?”

“Sao? Không, tôi...” Anh quả thực phải trở về, không thì sẽ lộ mất.

Ngoài dự đoán chính là, Đồng Hiền vẫn như vậy nở nụ cười: “Tôi biết mà, mỗi lần đều là như vậy, buổi tối trông thấy anh, ban ngày tỉnh lại thì anh sẽ đi mất!”

“Thánh Khanh.” Lưu Hân đưa tay vuốt vài sợi tóc trên trán cậu, anh biết Đồng Hiền đem chính mình coi như một người trong mộng.

“Không có vấn đề đâu.” Đồng Hiền vẫy tay, “Tôi quen một mình rồi, chỉ có điều không nên quen ước hẹn của chúng ta, Hân... Anh sẽ ngày đó sẽ đến đón tôi phải không?”

“Ừ...” Ngày đó anh kết hôn, anh chưa hề hoàn thành... Không, anh căn bản từ đầu đến cuối chưa từng nhớ hẹn ước kia.

“Ừm...” Đồng Hiền chậm rãi nhắm hai mắt lại, trước khi chìm vào giấc ngủ thì thầm một câu: “Hân, cảm ơn anh...”

Cảm ơn? Cậu ấy vì sao lại muốn cảm ơn mình? Lưu Hân không rõ, nhưng một màn vừa nãy khiến anh trần trở, khiến cho anh không yên lòng. Lưu Hân ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chú Đồng Hiền ngủ, anh quên mất thời gian, quên mất chuyện gia đình, hiện tại anh chỉ nghĩ đến Đồng Hiền.

Ban đầu gặp gỡ, Đồng Hiền ngây ngô, dẻo dai, kiên cường, hòa nhã, tuấn mỹ, khiến cho tâm mình không yên, sau lại trở thành thư kí của chính mình, cả ngày đi theo mình, cái này không được cái kia cũng không được, chả khác gì bà quản gia...

“Phụt!” Nhớ đến đây, Lưu Hân không nhịn được cười.

Chỉ có điều, thời gian ấy sao lại không chú ý đến cậu ấy thật đáng yêu cùng tốt tâm chứ? Lưu Hân bắt đầu kiểm điểm lại bản thân, cứ như bất tri bất giác, một đêm không ngủ...

51. Chương 50

Sáng sớm, nhận được tin từ Phó hoàng hậu, Vương Mãng đến bệnh viện, vừa vào cửa phòng liền trông thấy một màn đầy thú vị!

Đồng Hiền còn đang ngủ trên giường, Lưu Hân ngồi trên ghế bên cạnh, chăm chú nhìn cậu, nếu không biết rõ anh, Vương Mãng sẽ cho rằng đây là cảnh sát giám hộ ấy chứ!

“Lưu tổng, sao lại rảnh rỗi đến đây chơi đùa vậy?” Anh gõ cửa, trêu ghẹo mà hỏi thăm.

Lưu Hân lúc này mới từ trong mạch suy tư của mình hồi tỉnh lại, anh thất thần nhìn về phía cửa sổ, cư nhiên trời đã sáng rồi...

“Không xong rồi!” Anh cả đêm qua không về, Ý Á ở nhà không biết sẽ nghĩ gì.

Tựa hồ biết được suy nghĩ của anh, Vương Mãng huýt sáo, giúp anh lấy áo khoác: “Mau trở về đi, khiến cho vợ lo lắng là không tốt đâu!”

Anh nói rất bình thường, nhưng Lưu Hân lại cảm thấy những câu của anh mang theo châm chọc, nhìn Đồng Hiền vẫn còn ngủ say, Lưu Hân bàn bạc với anh: “Tiễn tôi ra bãi xe được không? Tôi có chuyện muốn hỏi anh!”

Vương Mãng nhìn một chút, tự suy xét vài giây rồi nhún vai cười: “Vội nhanh lên đi, Đồng Hiền thức dậy,

tôi còn muốn chăm sóc cậu ấy a!”

Ngay sau đó Lưu Hân liền nhận lấy áo khoác, cùng Vương Mãng lẳng lặng rời khỏi gian phòng...

Hai người tiêu sái đi trên đoạn đường không người, sàn nhà vang vọng tiếng giày da, Lưu Hân nhìn hành lang trắng muốt, cuối cùng mở miệng: “Vương Mãng, tôi có thể bù đắp chứ?”

“Nếu như chỉ vì bệnh tình của Đồng Hiền, vậy thì miễn đi, anh không gây thêm phiền phức là cảm tạ trời rồi!” Vương Mãng nhìn cửa phòng bệnh bên cạnh, nhin không được xúc động: “Bệnh tình của cậu ấy chưa nghiêm trọng như vậy, kỳ thực không ở nơi này vẫn được, chỉ có điều tôi cảm thấy ở đây an tĩnh với lại không dễ dàng gì biết được tin tức của anh, nên mới đem cậu ấy đến đây.”

“Vì sao?” Nói đến đây, Lưu Hân vẫn chưa phát giác ra, dừng bước hỏi: “Các người dường như ai cũng căm thù tôi, vì sao chứ? Bởi vì tôi tổn thương Đồng Hiền à? Hay vì tôi đã quên đi kiếp trước? Tôi đã biết lỗi của bản thân rồi, thế nhưng...”

“A? Anh đã biết rồi à, cũng tốt thôi, vậy anh cũng nên biết rõ “Lưu Hân” đối với Đồng Hiền quan trọng thế nào, cho nên cầu anh đừng đến quấy rầy cậu ấy nữa!” Ánh mắt của Vương Mãng tức thì thay đổi: “Tôi không cảm thấy đầu sỏ gây nên chuyện này có năng lực gì để cải thiện mọi chuyện, huống chi lại là một người hèn nhát!”

Những lời này kích động mãnh mẽ đến Lưu Hân, anh phát cáu, cau mày, tay nắm lấy cổ áo Vương Mãng: “Anh...”

“Anh cái gì mà anh?!” Thái độ Vương Mãng cũng không hề kém cạnh, hai người cứ như vậy giằng co: “Đồng Hiền ở công ty anh chịu cực nhọc lúc đó anh ở đâu? Vì vị hôn thê của anh chịu hết mọi lăng nhục, lúc đó anh đã ở đâu?”

“Tôi...” Lưu Hân bị hỏi, không nói nên lời.

Ngược lại Vương Mãng lại thay anh trả lời, chỉ nghe lời lẽ anh ta vô cùng khinh thường: “Thời gian đó, anh chính là đang cùng vị hôn thê của mình ve vãn!”

“Không có!” Anh ta nói như vậy, chính là sỉ nhục Lưu Hân!

“Hừ, hiện tại nói những lời này không cảm thấy quá muộn sao, sai lầm cuối cùng vẫn là sai lầm!” Vương Mãng đối với cái loại tự kiểm điểm vô vị này vô cùng chán ghét: “Tôi đã rất khách khí rồi, nếu như là Chu Hủ, cô ấy không cần ai cho phép liền thiên anh kia!”

“Nếu là nói đến vị hôn thê của anh, tôi đã gặp qua rồi!” Lưu Hân nhớ đến trước kia trông thấy cô, lúc ấy cô cũng là vẻ mặt căm ghét này.

Nghe vậy, Vương Mãng có chút kinh ngạc, nhưng trái lại liền nghĩ: “Cũng đúng, dù sao anh cũng kết hôn rồi, chẳng trách cô ấy buông tha anh!”

Lưu Hân nghe anh nói thực không thông suốt, dù sao vẫn cho rằng...

“Lời của anh sẽ làm vị hôn thê của anh hiểu lầm đấy! Tôi thấy anh tốt nhất nên câm miệng đi!” Cuối cùng hòa nhau một ván.

Cũng không nghĩ đến, Vương Mãng lại có thể cười cười nói: “Ha ha, Chu Hủ đích thật là thích Đồng Hiền, có lẽ nên nói rằng từ kiếp trước đã yêu cậu ấy mất rồi, nhưng mà cô sẽ không thú nhận đâu!”

“Vậy vì sao cô ấy lại...” Phải gả cho Vương Mãng? Hơn nữa còn chưa từng nghe cô thổ lộ với Đồng Hiền.

Vương Mãng biết rõ nghi vấn của anh, tốt bụng giải thích nguyên nhân: “Bởi vì chính cô ấy cũng không biết! Cô ấy thật sự rất đơn thuần, nghĩ rằng mình với Đồng Hiền chỉ đơn thuần là bạn bè!”

“Nhưng anh biết!” Lưu Hân chất vấn: “Anh sao lại không nói với cô ấy? Yêu một người không phải nên làm cho người ấy hạnh phúc sao?”

“Thật ngại a, đừng tưởng rằng ai cũng vĩ đại như Đồng Hiền, tôi chỉ là một người ích kỉ chỉ muốn giam cầm người của chính mình mà thôi!” (YY: em yêu anh Mãng rồi *moa moa*) Hai người lời qua tiếng lại đã đi đến nhà để xe: “Được rồi, tôi tiễn anh đến anh thôi, phải trở về rồi.” Dứt lời, anh vẫy tay đưa lưng về phía Lưu Hân.

“Anh chờ một chút!” Lên xe, Lưu Hân gọi anh lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Vương Mãng ngoảnh lại hỏi.

“Đồng Hiền, ngực trái của cậu ấy... Xảy ra chuyện gì sao?” Anh đột nhiên nhớ đến Đồng Hiền kích động thể nào vào tối hôm qua, tựa hồ đều bắt đầu từ lúc kia: “Dường như không muốn người khác đụng đến...”

Tuy rằng không biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, chỉ có điều Vương Mãng cơ hồ đoán được: “Không sao, hiện tại không có việc gì rồi, chỉ có điều nhũ trái từng bị xô khuyển vài ngày... Hiện tại có đôi chút sợ hãi.”

“Xô khuyển lên nhũ sao?” Lại có thể có chuyện như vậy sao? Vì sao Kỳ Dương không hề nói cho anh biết? Cậu ta chẳng qua chỉ nói Đồng Hiền bị thương này nọ gì thôi!

“Đúng vậy, còn rất nhiều chuyện nữa kìa, tin chắc rằng thuộc hạ trung thành của anh sẽ không báo lại cho anh đâu!” Nghĩ sơ cũng biết, Kỳ Dương trung thành như vậy sao có thể khiến cho Lưu Hân nảy sinh cảm giác mang tội cùng ấy nấy chứ? Nếu như Lưu Hân thật sự như vậy, hôn sự của anh ta cùng cô gái nhỏ kia không biết sẽ kéo dài đến ngày nào nữa! “Được rồi được rồi anh đi đi, bye bye!” Vương Mãng cũng không

muốn nói nữa, tiện tay đóng cửa xe lại, tức khắc xoay người rời đi.

Lưu Hân dừng lại chốc lát, rồi cũng đạp ga chạy đi, chỉ có điều anh không hề hướng về nhà, mà là trực tiếp đi đến công ty, anh muốn đi hỏi lại Kỳ Dương những việc kia, nhưng anh lại không biết rằng, một đêm mất tích vừa rồi có thể khiến cho cả nhà lại bắt đầu một trận long trời lở đất...

52. Chương 51

“Hương lão gia, mời dùng trà!” Người quản gia đã sống hơn được nửa đời trong bụng thấp thỏm không yên mà mang nước lên.

Lui qua một bên, không khỏi lo lắng nhìn về phía tách trà trong tay lão gia, ngực mặc niệm: cậu chủ à cậu chủ, sao cậu vẫn chưa về vậy!?

Hương lão gia tiếp nhận tách trà, nhìn kim đồng hồ một chút, sau đó nói với cháu gái của mình: “Tiểu tử Lưu gia sao một đêm vẫn không thấy bóng người đâu cả?”

“Chuyện này...” Ly trà trong tay Ý Á khẽ động, nước trà thiếu chút nữa tràn ra ngoài: “Có thể là công việc quá bận, đúng không, quản gia?”

Thoảng cái đã đẩy qua người quản gia bên này, ông biết rõ thiếu phu nhân rất muốn giúp cậu chủ, ông làm sao không giúp được, liền lập tức nói: “Đúng vậy, cậu chủ cũng thật là, dù sao bây giờ cũng đầu như lúc trước được, xin Hương lão gia đừng lưu tâm.”

“Ừm, là như vậy sao?” Hương lão gia bày ra vẻ mặt lạnh như bài tú lơ khơ, làm cho người ta khó có thể hiểu ông đang nghĩ gì.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Hương Ý Á lập tức đáp lại: “Hân, anh ấy luôn phải bận bịu quá mức, ông nội đừng đa tâm, anh ấy rất tốt với con, thật đấy ạ!”

Kỳ thực mấy ngày nay đến giờ, Ý Á ít nhiều cũng cảm nhận được Lưu Hân dị thường thế nào, cô cũng bí mật đem chuyện này nói với Kỳ Dương, sự thật quả nhiên như cô đoán, Lưu Hân nói với cậu ấy rằng phải về nhà, nhưng thực tế cũng chỉ có trong bụng vợ chồng cô đều biết rõ — anh chính là đi tìm Đồng Hiền!

Kể từ sau khi kết hôn Lưu Hân chưa từng tình nguyện đụng vào cô, đối với cô chưa từng giống với vợ mình mà như là em gái thì đúng hơn, cô cũng thấy được, bởi vì vô luận số kiếp có biến động như thế nào, cũng không thể xoay chuyển chuyện Lưu Hân sẽ động tâm vì Đồng Hiền, đã như vậy, sao còn không tác thành cho họ? Coi như là chuộc tội vì nghiệp chứng mình đã gây ra đi...

Hương lão gia nghe cháu gái mình nói như vậy, không vui vẻ đặt tách trà xuống, đập tay lên bàn quất lớn:

“Nói vậy, con còn muốn gạt ta đến khi nào nữa?”

Ông nội giận tím mặt khiến cho Ý Á cả kinh, nhưng lại âm thầm nghĩ trong đầu ông cụ không có khả năng biết chuyện kia a, thế là liền thử thăm dò xem sao: “Ông nội? Ông nói vậy là sao chứ? Con chưa hề lừa ông a!”

“Ý Á, con không nên bảo vệ thằng nhóc Lưu Hân kia!” Ông thần nhiên cho việc bảo vệ chồng của cháu gái là sai trái, theo đó từ trong ngực lấy ra một xấp ảnh chụp ném xuống trước mặt bọn họ: “Nếu không phải có người tốt bụng gửi đến những tấm ảnh này, lão gia như ta còn không biết sẽ Lưu Hân lừa gạt đến bao giờ đây!”

Hướng Ý Á cùng người quản gia không hiểu gì liếc nhìn nhau, cầm lấy xấp ảnh xem, người quản gia không biểu tình gì, thế nhưng Ý Á cau mày theo từng tấm ảnh, tay càng ngày càng gấp...

Đó là những tấm ảnh theo dõi Lưu Hân, chụp biển số xe của anh, anh bước xuống xe đi vào một bệnh viện, tên bệnh viện cũng rất rõ ràng — Bệnh viện Thánh Tước!

“Đây là...” Ý Á kinh ngạc, Đồng Hiền lại có thể ở đây sao!?

Mà Hướng lão gia hiển nhiên lại hiểu lầm, lập tức đối với cháu gái của mình giải thích: “Ý Á, ta cũng đã phái người đi xác nhận qua, người cậu ta đi thăm chính là thằng nhóc lần trước xuất hiện ở lễ cưới của hai đứa. Lần này nó thật sự quá đáng rồi!”

“Không phải đâu ông nội à, ông nghe con giải thích đi!” Ý Á lập tức biện bạch: “Tất cả đều là do con cả!”

“Con cái gì cũng đừng nói nữa! Ông nội biết con sẽ che chở cho nó mà!” Hướng lão già cự tuyệt nghe lời giải thích của cô: “Yên tâm đi, ông nội cũng không làm khó dễ gì nó đâu, chỉ là, tên kia không thể làm cho con chịu bất cứ ủy khuất gì.” Ý của ông chính là Đồng Hiền.

Dứt lời, Hướng lão gia cấp bách đứng dậy, dẫn theo mấy tên thuộc hạ rời khỏi.

“Ông nội, công chờ đã!” Hướng Ý Á cầm lấy áo khoác đi theo ra ngoài, nhưng không theo kịp ông nội, cô vừa đến thì xe đã đi rồi, mặc cho cô hô hoán thế nào cũng vô dụng!

“Đáng ghét, lần này hỏng bét rồi!” Ý Á tạm thời không biết nên làm gì” Quản gia, ông gọi cho cậu chú, bảo anh ấy nhanh đến bệnh viện Thánh Tước, nói anh ấy tôi sẽ đến đó trước.”

“Hả? Vâng.” Quản gia không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều hiện tại chỉ biết trả lời vậy.

“Taxi!” Cô tiện tay căn một chiếc xe, nhanh chóng ngồi vào: “Đến bệnh viện Thánh Tước, nhanh lên!”

Mong rằng có thể theo kịp ông nội, mong rằng mọi chuyện có thể kết thúc viên mãn, Ý Á chân thành mong đợi như vậy!

...

Lưu Hân rời đi không lâu thì Đồng Hiền đã tỉnh dậy, cậu dụi mắt, nhìn sắc trời sáng ngời ngoài cửa sổ, sau đó theo thói quen nhìn lịch trên tường, thông hiểu cười.

“Hân, buổi sáng tốt lành!”

“Đồng Hiền, ôi chào, đã tỉnh rồi à?!” Vương Mãng đem theo điểm tâm sáng vào cửa, đây là anh thuận đường mua đến: “Hôm nay, cảm giác thế nào? Tâm tình dường như không tệ nha!”

“Đúng vậy.” Đồng Hiền nhận lấy thức ăn: “Tôi hôm qua mơ thấy Hân đến đón tôi đấy!” Cậu mừng rỡ chia sẻ với bạn bè giấc mơ đẹp kia.

Nghe cậu nói như vậy, Vương Mãng đầu tiên cả kinh, nhưng ngay lập tức thu hồi tâm tình lại, vì cậu đặt ly sữa xuống: “Vậy à, thật là mộng đẹp nha, không biết rằng Lưu Hân có bị ngứa tai hay không đây?” Anh một câu hai nghĩa.

Nhưng Đồng Hiền đối với lời ấy chẳng qua chỉ dừng lại ở nghĩa đen thôi, cậu tủm tỉm cười, xuống giường, đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi vào bàn ăn sáng cùng Vương Mãng.

“Được rồi, Đồng Hiền, Phó hoàng hậu có một chút việc, đến tối mới có thể đến đây, mà tôi thì chiều nay lại có một buổi họp, vậy cậu một mình... không sao chứ?” Vương Mãng hỏi.

“Không có việc gì!” Đồng Hiền gật đầu trả lời, “Mọi người đều không phải rất bận bịu sao, hơn nữa chiều nào vị tiên sinh kia đều đến giúp đỡ tôi, mọi người không nên lo lắng.”

Tiên sinh? Là Lưu Hân sao? Vương Mãng suy tư: “Đồng Hiền, rất thích tiên sinh đó sao?”

“Ừ, tiên sinh ấy tốt lắm.” Đồng Hiền không chút che giấu hảo cảm của mình: “Anh ấy luôn dành thời gian đến giúp đỡ một người xa lạ như tôi, còn rất thân thiện nữa.”

“Đó là vì muốn sửa chữa lỗi lầm do mình gây ra thôi.” Vương Mãng thấp giọng nói.

Thế nhưng Đồng Hiền lại nghe rồi: “Cái gì?”

“Không, không có gì...” Vương Mãng vội uống sữa, lập tức đem trọng tâm câu chuyện dời đi.

...

Lưu Hân về đến công ty, nhân viên đều cảm thấy kỳ quái sao ông chủ vẫn chưa đổi áo ngoài, chẳng qua cũng không dám lên tiếng hỏi!

Dem công việc hôm nay bàn gia cho Kỳ Dương, Lưu Hân liền một mình trong phòng tổng tài, khóa cửa, treo bảng “Đừng làm phiền”, ngồi xuống ghế, nhanh chóng ngủ thiếp đi...

Mơ thấy giấc mơ đã lâu không gặp, trong mơ, bản thân mình lại là vua triều Hán, bên cạnh có một người đang đi cùng, hai người cưỡi bộ tiêu sái trong ngự hoa viên, cùng nhau thưởng thức cảnh xuân nơi đây, chính mình thỉnh thoảng chỉ điểm một vài đóa hoa, đem chúng cùng Thánh Khanh so sánh, mà Thánh Khanh nghe vậy chỉ nhàn nhạt cười, nụ cười khiến cho người khác si dại, nghiêng nước nghiêng thành cũng không bằng như thế!

“Thánh Khanh yêu hoa sen nhất, nếu có kiếp sau, trẫm không muốn làm vương đâu, chỉ muốn cùng Thánh Khanh thành tịnh đế liên trong hồ thôi!” Lưu Hân vui đùa nói.

“Ồ đồ!” Nhưng Đồng Hiền không tán thành anh, nhẹ nhẹ vỗ tay anh: “Nếu có kiếp sau, Hân phải có cuộc sống hạnh phúc chứ!”

“Tốt tốt tốt!” Lưu Hân nịnh hót mà xoa cổ tay trắng ngọc của đối phương: “Kiếp sau, trẫm vẫn muốn cùng Thánh Khanh bầu bạn suốt đời.”

Đồng Hiền không hề trả lời, chỉ là lẳng lặng mỉm cười, ý cười là vô tận thỏa mãn cùng vui vẻ.

Thời gian ấy, bọn họ tay trong tay, cùng sống cùng chết, thời gian ấy, bọn họ bên nhau, tâm tình như thế, thời gian ấy, bọn họ thật sự hạnh phúc...

53. Chương 52

Đến gần giữa trưa, Vương Mãng nhận được điện thoại, báo rằng bệnh viện xảy ra chuyện, rơi vào đường cùng đành phải rời khỏi đây sớm, trước khi rời đi anh nhiều lần hỏi Đồng Hiền, một mình được không?

Đồng Hiền rất biết lễ phải mà bày ra cho anh dáng vẻ tươi cười, nói rằng chính mình một mình không có việc gì, hơn nữa nghĩ đến một lát tiên sinh kia sẽ đến, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì đâu!

Được cậu làm cho thỏa đáng, Vương Mãng lần nữa sắp xếp lại đồ đạc trong phòng, nhẩn nại chờ Đồng Hiền chìm sâu vào giấc ngủ, anh mới lặng yên rời khỏi phòng, khóa kỹ cửa rồi lái xe đi khỏi...

Anh vừa đi không lâu, Hường lão gia đã ngồi xe đến được bệnh viện, một vệ sĩ xuống xe trước mở cửa cho ông: “Lão gia, xin mời!”

Hường lão gia uy phong lẫm liệt đi xuống, nhìn hoàn cảnh lạnh lẽo chung quanh, không nhìn được cau mày: “Đúng là nơi này sao?”

“Vâng lão gia, đúng là đây!” Tên vệ sĩ trả lời.

“Hừ, người phụ trách ở nơi nào? Chúng ta làm sao tìm được tên điên kia?” Hường lão gia đối với bệnh viện này không rõ, hỏi người bên cạnh.

Vệ sĩ của ông luôn có thói quen để ý mọi thứ, ông vừa dứt lời thì có người liền dẫn ông vào phòng làm việc của bệnh viện, bọn họ đối với người phụ trách đưa ra tám ảnh đồng thời nói rõ mục đích đến đây, người phụ trách vừa thấy người có tiền có thể đến, ngữ khí cũng có phần cung kính vài phần.

“Hường tổng là đến đây tìm Đồng Hiền?” Xem ra Đồng Hiền này cũng không bình thường a! “Thế nhưng...”

“Đúng vậy, tôi muốn tìm cậu ta bàn chút việc, sao vậy? Không được sao?” Nếu như không gặp được cậu ta, sẽ có chút khó khăn đây.

Tập đoàn Dự Hằng lớn thế kia không thể tùy tiện mà mạo phạm a, nhìn nét mặt của tổng tài tập đoàn Dự Hằng như thế, người phụ trách lập tức nói tiếp: “Hường tổng, ngài muốn tìm một bệnh nhân bàn việc gì chứ?”

Đây là nói với tư cách bác sĩ, nhiệm vụ lớn nhất của họ chỉ là bảo đảm an toàn cùng yên tĩnh cho bệnh nhân, còn về quá trình hồi phục và khỏi hẳn là tùy thuộc vào người thân của bệnh nhân nằm ngoài trách nhiệm của bác sĩ bệnh viện, cho nên nếu như bọn họ bàn bạc gì đó không kích động đến Đồng Hiền, để cho họ gặp cũng không có gì hệ trọng đi! Người phụ trách khờ dại nghĩ vậy!

“Cũng không có gì, tôi lần này đến cũng chỉ muốn biết một chút tình trạng của cậu ta!” Hường lão gia đúng là người làm ăn, vô cùng khôn ngoan, vừa nghe đã rõ được ý nghĩ của người phụ trách, tự động che giấu mục đích của bản thân: “Nếu như không được thì...”

“A, chờ một chút!” Người phụ trách gọi bọn họ: “Nếu như vậy, tôi có thể cho ngài gặp cậu ấy, thế nhưng vệ sĩ... Có thể tách ra không? Họ sẽ hù dọa đến bệnh nhân mất!”

“Tất nhiên tất nhiên!” Hường lão gia dùng ánh mắt ra hiệu, bọn vệ sĩ nhanh chóng lui ra ngoài.

Người phụ trách chờ bọn họ lui hết, cầm lấy chìa khóa dẫn đường Hường tổng, anh vừa đi vừa theo thói quen mà báo cáo tình trạng sức khỏe của bệnh nhân: “Trường hợp Đồng Hiền rất đặc biệt, suy nghĩ của cậu ấy, năng lực, sức phán đoán không khác với người bình thường, nhưng biểu hiện của cậu ấy cho thấy rằng đó là chứng tự kỷ, do đó cũng không thể làm gì quá kích động!”

“Vâng, bác sĩ cứ yên tâm, tôi sẽ không kích động đến cậu ta, chỉ nói một số việc với cậu ta thôi!” Hướng lão gia cũng rõ ràng biểu lộ: “Được rồi, tôi có thể dẫn cậu ấy ra hoa viên một chút không?” Ông không có thói quen bàn bạc trong phòng.

“Có thể.” Bệnh án của cậu ấy không ghi rõ rằng không thể ra ngoài, “Chúng ta đến rồi, chính là đây!” Vừa nói anh vừa chậm rãi mở cửa ra...

...

“...” Đang ngủ trong phòng tổng tài Lưu Hân đột nhiên bị tiếng đi động đánh thức!

“Ừm...” Lưu Hân đau đầu mà vân vê huyết thái dương, tiếp điện thoại: “Alo? Ai đấy?”

“Hâ, anh rất cuộc đang ở đâu vậy?” Điện thoại truyền đến thanh âm hỗn hển của Ý Á, “Quản gia gọi điện cho công ty, Kỳ Dương nói anh đang nghỉ ngơi không thể quấy rầy, quản gia vừa nói lại với em, thật là!”

“Ý Á?” Có chút ngạc nhiên khi cô gọi điện đến, Lưu Hân nhất thời tỉnh táo không ít “Em ở đâu? Tìm anh có gì không?”

Ý Á cảm điện thoại, nhìn tài xế trước mặt đang cố gắng thay lốp xe, cô thật sự nóng lòng chết đi được: “Chuyện lớn rồi, ông nội biết chuyện anh đi tìm Đồng Hiền, hiện tại đã đi gặp cậu ấy rồi!”

“Cái gì?” Sao có thể biết được? Lưu Hân từ trên ghế bật dậy!

“Em hiện tại đang kẹt ở ngoại thành!” Vì chuyện này cô mới vội vã tìm đến Lưu Hân: “Anh nhanh một chút lái xe đến đi, ai biết ông nội sẽ làm gì Đồng Hiền!?”

Cô lo lắng như vậy làm cho Lưu Hân mù mịt: “Ý Á? Em cũng biết chuyện anh cùng Đồng Hiền? Lẽ nào em cũng...” Phó hoàng hậu nói cho anh biết bọn họ là thuộc về kiếp trước, nhưng không hề nhắc đến “Ý Á”!

“Đúng, em cũng như mọi người là người của kiếp trước!” Ý Á không thềm đếm xỉa đến: “Việc này chờ sau khi mọi chuyện kết thúc hãy nói đến, anh nhanh đuổi theo đi!”

“Biết rồi, anh đi trước đây!” Lưu Hân ngắt máy, không nói nhiều lời mang áo khoác đi khỏi công ty.

Đồng Hiền... Chờ tôi!

...

Đồng Hiền bị người khác đánh thức, đổi mặt với một ông lão xa lạ, anh có chút khó xử, bất an nhìn bốn phía, muốn tìm được thân ảnh quen thuộc, thế nhưng thật khiến anh thất vọng rồi...

“Cậu là Đồng Hiền?” Người phụ trách vừa đi, Hưởng lão gia khôi phục lại bộ dạng uy nghiêm, từ trên cao nhìn xuống hỏi thăm.

“A, Vâng...” Đồng Hiền mơ hồ trả lời.

Hưởng lão gia bất mãn với cách trả lời của anh, cảm giác như anh khinh thường ông, liền sau đó nghiêm khắc nói: “Đồng Hiền, cậu không cần cố ra vẻ, bác sĩ nói thần trí cậu hiện tại vô cùng thanh tỉnh, còn có thể cùng ta đi ra ngoài, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!”

“Sao ạ? Thế nhưng...” Không cho anh phản kháng, Hưởng lão gia không chút lưu tình lời anh đi ra ngoài.

Đồng Hiền mặc đồ bệnh nhân, mang dép lê đi tới một nhà chòi nhỏ trong hoa viên, ngồi xuống, anh thấp thỏm quan sát hoàn cảnh chung quanh, cuối cùng vẫn cảm thấy có chút không thích hợp...

“Chuyện này, ngài à...” Đồng Hiền nhẹ giọng: “Chúng có thể vào nhà nói không? Cháu còn phải đợi tiên sinh đến.”

Hưởng lão gia vừa nghe đến, càng thêm hờn giận, ông rất không thích Đồng Hiền làm ra bộ dạng này, càng chán ghét sự dối trá của cậu ta: “Chờ chút đi! Tôi nói xong sẽ lập tức đi! Sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu!”

Dứt lời, ông lấy ra một quyển chi phiếu cùng cây bút máy, sau đó đặt trên bàn đá: “Nói đi, cậu muốn bao nhiêu mới bằng lòng đoạn tuyệt với Lưu Hân!”

“Hả? Hân?” Đồng Hiền u mê.

“Ít có giả bộ hồ đồ đi!” Hưởng lão gia càng thêm phần chán ghét: “Chuyện hai người tôi đã điều tra, cậu không nên như vậy nữa, Lưu Hân bởi vì cảm thấy áy với cậu, nên mới hằng ngày đến thăm cậu, nói cách khác chính là ‘thương hại cậu’, cậu đừng cố được voi đòi tiên nữa!”

“Đây là ý gì vậy? Cháu không hiểu!” Đồng Hiền toát mồ hôi lạnh, cảm thấy ngực hung hăng bất ổn, thật khó chịu! “Hân anh ấy... nói sẽ đến đón cháu, nhưng đó là chuyện của tháng 8, hiện tại...”

“Cậu còn không chịu để yên? Hiện tại đã cuối năm rồi!” Hưởng lão gia đã không chịu nổi cậu nữa rồi, mắt kiên nhẫn viết xuống chi phiếu một con số, “Tám trăm vạn, có thể chứ!”

“Chờ...” Đồng Hiền còn có lời muốn nói.

Nhưng Hường lão gia không muốn cùng cậu lảm nhảm nữa, trực tiếp nói thẳng với cậu: “Không nên đa tâm, Lưu Hân chính là vì cậu cứu vợ của nó, mà bị đem đến phố bán hoa, nên cảm thấy áy náy mà thôi, đừng suy tâm vọng tưởng nó sẽ yêu cậu! Được rồi, những lời tôi muốn nói chỉ vậy, tôi đi trước!” Nói xong liền để lại Đồng Hiền một mình, chính mình rời khỏi hoa viên.

Những lời nói của ông Đồng Hiền suýt tiêu hóa không nổi, khi ông rời đi, thật lâu lắm Đồng Hiền mới lấy lại tinh thần...

54. Chương 53

Thỉnh thoảng gió lạnh gào thét vào mặt, cảm giác lạnh rét khiến toàn thân không nhịn được run lên, Đồng Hiền si ngốc ngồi trong chòi, trên tay là tấm chi phiếu tám trăm vạn nhưng chẳng biết vì sao mình phải cầm. Dễ dàng nhận thấy chung quanh đã không còn lục sắc nữa rồi, thay vào đó là những cành cây khô tiu tiu, qua hồi lâu anh cuối cùng phát hiện ra điều không thích hợp!

Đúng vậy, cảnh vật quanh đây chính là mang dáng dấp mùa đông, nhưng vì sao trên lịch vẫn là tháng 8? Vì sao đã qua tháng 8 rồi mà Hân vẫn chưa đến đón anh? Còn điều lão gia ban nãy nói nữa, rốt cuộc là có ý tứ gì? Câu trả lời... Đồng Hiền dường như đều biết rõ, nhưng vô luận thế nào anh cũng không thể nghĩ ra...

“Hân, Hân!” Một loạt vấn đề dồn dập đến bức Đồng Hiền không thở nổi, anh vô thức mà ôm chặt bản thân, miệng lắp đi lắp lại cái tên này!

Thế nhưng thống khổ của anh vẫn chưa chậm rãi lui đi, cảm giác bế tắc trong ngực trái lại ngày càng nghiêm trọng, mồ hôi từ trán chảy xuống hốc mắt, rồi lại từ trong mắt chảy ra, đã không thể phân biệt đâu là nước mắt đâu là mồ hôi nữa... Trong chòi lớn, nhìn thấy một thân ảnh cô độc cuộn mình vào một góc, trông chừng đang lạnh run lên, thoát nhìn vô cùng thu hút chú ý.

“Đồng Hiền, Đồng Hiền, cậu ở đâu?” Lưu Hân sốt ruột chạy ra sau hậu viện tìm người.

Lúc anh đến Hường lão gia đã đi mất, anh nổi giận khiển trách người phụ trách, sao có thể vô trách nhiệm như vậy, tùy tiện để người ngoài mang Đồng Hiền ra ngoài, ai ngờ người kia vẫn còn đáp lại tự mình của nguyên tắc của mình, anh không thềm tranh cãi, trực tiếp chạy ra hậu viện, hi vọng Đồng Hiền không có hiểu lầm Hường lão gia nói, hi vọng khi Đồng Hiền nhìn thấy mình, còn có thể lộ ra nụ cười tươi, ngọt ngào hỏi: “Tiên sinh, anh đến rồi?”

Nhưng mà...

Tìm được rồi! Lưu Hân tại một cái chòi nghỉ mát trông thấy bóng dáng quen thuộc kia, không nói hai lời đã chạy đến, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi: “Đồng Hiền, trả lời tôi đi!”

“...!” Nghe thấy thanh âm hô hoán tên mình, Đồng Hiền liền cả kinh, thế nhưng anh không hề ngẩng đầu,

cũng không đáp lại, anh không dám... nữa rồi!

“Đồng Hiền?” Lưu Hân mừng rỡ chạy đến bên cạnh cậu, thế nhưng khi anh đến gần lại cảm thấy Đồng Hiền rất dị thường.

Vì sao ngồi xổm ở nơi đây run rẩy? Vì sao không đáp lại anh? Vì sao không nhìn chăm chú đến anh? Vì sao không hề vui cười như trước nữa? Còn có cái gì đó trên tay... Đây là cái gì vậy?

“Đồng Hiền, nhìn tôi, là tôi đây!” Lưu Hân không buông tha, tiến lên nắm chặt bờ vai cậu, bức cậu đối diện với mình: “Tiên sinh của cậu đây, tôi đến đưa cậu trở về, đi thôi!” Vừa nói, anh vừa kéo cậu đứng lên.

“Tiên... sinh?” Đồng Hiền đối với từ này thì có phản ứng, cuối cùng ngẩng đầu lên, thế nhưng ánh mắt ấy lại khiến cho Lưu Hân lùi bước!

Cùng với ngày hôn lễ kia hoàn toàn giống hệt nhau, ánh mắt tràn trề kỳ vọng, kỳ vọng được người khác khẳng định cho, thế nhưng tận cùng của sự kỳ vọng ấy nhìn ra được xót thương cùng tuyệt vọng, tựa hồ chủ nhân của nó biết rằng khát khao của bản thân mình đã bị chà đạp vứt đi tàn nhẫn!

“Đúng, là tôi!” Lưu Hân cúi đầu không dám nhìn vào cậu, vươn tay nắm lấy cổ tay lạnh buốt của cậu dắt đi: “Đi, chúng ta trở về thôi!”

Đồng Hiền ngoan ngoãn đứng lên, nghe lời theo anh ra khỏi nơi này, nhưng đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên, thổi bay tóc hai người, đồng thời cũng thổi bay sương mù trong lòng Đồng Hiền...

Lưu Hân đi phía trước dắt Đồng Hiền, Đồng Hiền bước theo cước bộ của anh, anh không dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia, đành lẩn tránh! Nhưng đi chưa được bao lâu, phía sau vang lên giọng nói của Đồng Hiền: “Tiên sinh, hôm nay rất lạnh a.”

“À, đúng vậy...” Lưu Hân lơ đãng trả lời, anh thật ra không có nghe Đồng Hiền nói gì.

“Ừ, đã cuối năm rồi.” Đồng Hiền cuối cùng ngẩng đầu nhìn nhánh cây đại thụ hiu quạnh cùng đám lá vàng xơ xác rơi xuống: “Tôi cũng không chú ý...”

“Cuối năm cũng...” Lúc này Lưu Hân mới hoàn toàn tỉnh ngộ, vội vã quay đầu đối diện với cặp mắt khiến mình e sợ kia: “Đồng Hiền, cậu?”

Không rõ là cậu có nhớ tới sự việc kia không, Lưu Hân không dám lỗ mãng đáp lại, chỉ đành dùng ánh mắt dò xét nhìn cậu.

Mà thời điểm nhận được sự quan sát Đồng Hiền có chút hoảng hốt mà nhìn tiên sinh trước mặt, hai người cứ như vậy nhìn nhau rất lâu... Thẳng cho đến khi Đồng Hiền đột nhiên như là biết được điều gì, rưng rưng

nước mắt muốn khóc rồi lại không hề rơi giọt nước mắt nào.

“Quả nhiên là như vậy...” Đồng Hiền nhìn Lưu Hân nở nụ cười, mà nước mắt lúc này cũng không thể dè nén được nữa: “Tiên sinh, anh đã sớm biết rằng Hân sẽ không đến đón tôi đúng không?”

“Tôi không... Chuyện này...” Đối mặt với Đồng Hiền như vậy, Lưu Hân đành cứng họng.

Anh chần chừ như vậy khiến cho Đồng Hiền hiểu hết tất cả, ở sâu trong giấc mơ rồi, cũng đã đến lúc thức tỉnh...

“Đồng Hiền, cậu đi đâu vậy?” Đồng Hiền mặc cho anh la hét, bỏ tay anh ra, nhanh chóng xông đi: “Chờ chút đã!” Lưu Hân không kịp ngăn cậu, lập tức chạy theo.

Đồng Hiền không biết sức lực từ đâu tới, chạy một mình về phòng-mình, nhìn hàng lang xa lạ, tòa nhà xa lạ, ngay đến cả cánh cổng... Trông thấy bảng tên ghi rõ hai chữ “Đồng Hiền”, anh dừng bước, thở dốc, tay run rẩy mở cửa phòng, “Chi” một tiếng, mọi thứ quen thuộc đã trở về!

“Đồng Hiền!” Lưu Hân cuối cùng cũng đuổi kịp, anh lúc này cũng thở hồng hộc.

Không nghe anh nói, Đồng Hiền trực tiếp đi vào phòng, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

Anh ôm con búp bê trên giường, đi đến tấm lịch, 1, 2, 3... Lịch bị xé dần xuống, ngày mong chờ cũng dần dần đến, thế nhưng khi đến ngày cuối cùng của tháng 8, tiếp theo nghênh đón ánh mắt Đồng Hiền chính là...

“Ngày 1 tháng 8 sao?” Đầu chặn ánh mắt của Đồng Hiền, Lưu Hân không rõ biểu tình lúc này của cậu, thế nhưng thanh âm thê lương cùng tự giễu kia khiến cho Lưu Hân tim đập loạn nhịp, “Thì ra, tất cả mọi người đều biết... Ngày đó Hân sẽ không đến!”

Lưu Hân cau mày, không nhận được đi vòng ra phía trước ôm lấy cậu, đem cậu gần sát ngực mình an ủi nói: “Đồng Hiền, đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi không tốt hơn sao? Tôi cùng cậu a.”

“Giả dối!” Giọng nói Đồng Hiền trở nên khàn đặc, mà Lưu Hân cũng cảm thấy ngực của mình — một mảnh âm ỉu: “Tất cả đều là giả dối!”

“Không phải, không phải như thế!” Lưu Hân lớn tiếng muốn kêu gọi thần trí của cậu quay về, thế nhưng vô dụng, ánh mắt Đồng Hiền ngày càng xa cách, dần dần không còn tìm được tiêu cự.

“Hân đã sớm không cần tôi, tất cả mọi người đều biết...” Đồng Hiền trong lòng Lưu Hân không ngừng nói ra, cũng không biết là nói cho ai nghe: “Hân đã kết hôn rồi, vị lão gia kia bảo tôi không được quấy rầy anh ấy, ông ấy còn nói tôi từng bị bán ở phố hoa, nói rằng Hân chỉ thương hại tôi...”

“Không có, không hề có chuyện đó!” Lưu Hân che tai Đồng Hiền, mong cậu có thể quên đi, những lời này ngay cả anh còn không thể nghe nổi, Đồng Hiền mong manh như vậy sao có thể chịu đựng được chứ!?

“Ông ấy đưa cho tôi cái này...” Vừa nói cậu vừa đưa ra một tờ chi phiếu, “Kỳ quái lắm, Hân đã không cần tôi, ông ấy còn đưa tôi cái này làm gì chứ? Lẽ nào tôi ngay cả quyền được nhớ đến Hân cũng không có sao? Tiên sinh, anh có thể nói cho tôi biết không?”

Cặp mắt vì nước mắt mà trở nên long lanh, nhìn cậu dùng ánh mắt bất lực như vậy nhìn mình, Lưu Hân cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng đã bị dả động đến.

“Không phải như vậy, mọi thứ đều là do ông ta nói thôi!” Lưu Hân gắt gao ôm cậu, trong mắt cũng bắt đầu rơi lệ, anh là vì ai mà khóc? “Lưu Hân... yêu cậu... anh ta... rất yêu cậu!”

“Tiên sinh, cảm ơn anh” Đồng Hiền cảm nhận nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể anh, trong lòng có chút yên tâm: “Tuy rằng không biết anh là ai, nhưng anh là người rất tốt.”

“Tôi mới không phải là người tốt, tôi là cầm thú, chính là cầm thú!” Lưu Hân nước mắt rơi càng mãnh liệt, hận không thể một phát bắn chết bản thân mình.

55. Chương 54

“Tôi mệt rồi.” Đồng Hiền trong lòng Lưu Hân cảm thấy đặc biệt an tâm, mắt không chống chế được mà chậm rãi khép lại: “Tôi chờ Hân rất mệt mỏi, tiên sinh, tôi muốn đi ngủ...”

“Ừm... ngủ đi!” Lưu Hân nghẹn ngào, bàn tay to lớn đặt trên mắt Đồng Hiền: “Tôi sẽ ở bên cạnh cậu, đừng sợ!”

“Ừ, trong mơ... Hân sẽ đến đón tôi...” Đồng Hiền yếu ớt ngã vào lòng Lưu Hân, khoe miệng mỉm cười tiến thẳng vào mộng.

Dáng vẻ tươi cười ấy hiện tại nhìn thấy thật biết bao thương cảm, Lưu Hân yêu thương đặt một nụ hôn lên trán cậu, dịu dàng bế cậu đặt lên giường, chính mình kéo một cái ghế qua ngồi bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn chăm chú “mỹ nhân ngủ” trên giường kia.

Đã bao lâu không có bình tĩnh suy xét những chuyện đã qua như vậy rồi? Lưu Hân để tay lên ngực tự hỏi. Đường như từ sau khi mẹ điên cuồng vì trả thù mà làm thương tổn đến tình nhân cùng con trai của ba, thì “bình tĩnh suy xét” đã không còn nữa!

Trải qua chuyện đó, Lưu Hân đối với “tình yêu” mà con người hay gọi cực kì khinh thường, trong thế giới của anh không cần tình yêu, chỉ cần quyền lực và tiền bạc để nhận định tất cả, trong mắt anh đó cũng

chính là bản chất của con người.

Nhưng từ khi gặp được Đồng Hiền, tất cả dường như thay đổi, cậu luôn hành động quá mức tưởng tượng khiến Lưu Hân phải sinh nghi, một người xa lạ đối với mình vì sao lại sẵn lòng làm nhiều thứ như vậy cho mình chứ? Anh lúc ấy đương nhiên cho rằng đây là loại người thấy sang bắt quàng làm họ thôi!

Aizzz... Hiền tại nghĩ đến thực buồn cười, Đồng Hiền bắt quá chỉ muốn đi theo bên cạnh người tình ngàn năm trước của mình, mong được trông thấy nụ cười của người mình yêu mà thôi, ước nguyện đơn thuần như thế lại bị bản thân mình làm cho vậy bản...

“Tôi thật sự sai rồi!” Lưu Hân cười khổ thì thầm tự nói, thuận tay chơi đùa vài sợi tóc của Đồng Hiền, lên tiếng hỏi: “Thời gian đó, tim rất đau phải không?”

Đồng Hiền đang ngủ không nghe thấy giọng nói của anh, chỉ khẽ nhúm mày, dường như bị quấy rầy mà kích động...

“Cậu đang nằm mơ sao?” Lưu Hân tiếp tục thấp giọng hỏi: “Bởi vì chỉ trong mộng mới có thể thấy được Lưu Hân kia đã từng vì cậu mà cắt tay áo, mất nước sao?”

“Hân...” Đồng Hiền chìm sâu vào giấc ngủ, hé bạc môi: “Đừng bỏ... tôi lại...”

Bị đả kích trong hiện thực đã biến thành ác mộng hắc ám triền miên quẩn lấy cậu, Lưu Hân trong mộng rất ôn nhu nhìn cậu cười, thế nhưng dù cho cậu có cố sức chạy nhanh thế nào cũng không thể đến gần được, Đồng Hiền nóng nảy, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể không ngừng truy đuổi thân ảnh của Lưu Hân...

“Hân, đừng bỏ tôi lại.” Một mình rất cô quạnh a...

“Tôi sẽ không vướng bận đâu, sẽ không gây phiền phức cho anh, chỉ cần anh đừng để tôi một mình thôi!” Thế nhưng Lưu Hân vẫn không hề tiến gần lại, vẫn chỉ là cái bóng mờ nhạt đứng nơi đó.

Chạy mãi, Đồng Hiền mệt mỏi, dừng bước chạy, chân yếu ớt thoảng cái đã té nhào trên mặt đất, mà mặt đất lúc này liền hóa thành cát chảy (vùng sa mạc), gắt gao muốn nuốt trọn Đồng Hiền, mặc cậu làm thế nào cũng không thoát ra được.

Bóng dáng Lưu Hân trong nháy mắt di chuyển đến trước mặt Đồng Hiền, cậu mừng rỡ vươn tay muốn bắt lấy anh, nhưng khoảng cách rất gần kia liền trở nên bất tận mãi không thể vượt qua...

“Đừng...” Đồng Hiền cắn chặt răng không muốn buông tha, liều mạng di chuyển đáng tiếc đều là vô dụng, “Hân, chờ tôi, cứu tôi với... Tôi không thể di chuyển rồi!”

Nhưng Lưu Hân vẫn đứng tại chỗ mỉm cười, bất vi sở động (không có động tĩnh)!

Đồng Hiền vừa nhấc đầu lại nhìn thấy anh tươi cười, đột nhiên bình tĩnh...

“Đúng rồi, anh đã không cần tôi!” Ngón tay nắm chặt cũng dần dần thả lỏng, có lẽ cần vứt bỏ rồi: “Nếu đã không cần tôi nữa, vì sao còn muốn đến tươi cười trước mặt tôi chứ?”

“...” Lưu Hân vẫn như cũ không nói.

“Anh... Đây là cười nhạo tôi sao?” Đồng Hiền mạnh mẽ nở miệng cười hỏi, nhưng chính cậu cũng cảm thấy nước mắt đã đọng đầy hốc mắt rồi: “A... Không sai, tôi thật sự rất ngốc, vì sao tôi đối với anh luôn không oán không hận, thậm chí còn muốn cùng anh đồng sinh cộng tử?”

Nhìn nụ cười Lưu Hân bất biến, Đồng Hiền khóc, cậu cúi đầu thì thào nói: “Nếu như... Không có cả đời thì tốt rồi, nếu như chúng ta chỉ ‘cộng tử’, không ‘đồng sinh’ thì tốt rồi!”

Cậu hỏi hận, vì sao lại tin tưởng cái gì mà lời thề son sắt chứ? Vì sao lại nguyện ý vĩnh viễn? Vì sao đối với tình yêu này lại lún quá sâu như vậy?

“Hân... Vì sao ban đầu lại chọn tôi, cuối cùng lại bỏ lại tôi?” Đồng Hiền trong mộng hỏi, thực tế cơ thể đã trước một bước rơi lệ.

“Thánh Khanh!” Lưu Hân trông thấy nước mắt ngây ngẩn cả người, tát vào mồm cũng chính xác hô lên tên này.

Thân thể tự giác đến gần Đồng Hiền, ôm cậu vào lòng, ngón tay lau đi những giọt nước mắt dư thừa, Lưu Hân ghé vào tai cậu thấp giọng: “Thánh Khanh, đừng khóc... Tôi yêu cậu!”

Đúng vậy, đây là yêu... Chỉ cần người ấy ở trong lòng mình, sẽ cảm thấy thoả mãn hơn bất cứ của cải nào đoạt được, cho nên tình nguyện liều lĩnh mỗi ngày đến thăm cậu, chẳng qua là hi vọng hàng ngày được trông thấy người mình yêu nhất mà thôi.

“Rìng rìng rìng!” Đang lúc này, đột nhiên di động Lưu Hân vang lên.

Lưu luyện không nở mà đặt Đồng Hiền xuống, Lưu Hân đi tới cửa, mở di động ra nhìn, “...!” Biểu tình nhất thời trở nên dữ tợn.

Tên khốn nạn này, còn có mặt mũi tìm đến anh!?

Điện thoại liền nhận được một tin nhắn mới: “Có việc trao đổi, mời đến nhà hàng XX gặp mặt – Hắc

Lang!”

“Vừa đúng lúc!” Lưu Hân cười nhạt khép di động lại, cuối cùng nhìn vào Đồng Hiền trong phòng: “Tôi đi một chút, an tâm ngủ đi!”

Nói xong cầm lấy áo khoác rồi khỏi bệnh viện...

56. Chương 55

Đường phố vắng lặng, thỉnh thoảng vài cơn gió lạnh lướt qua, người đi đường thưa thớt hẳn, có lẽ do cái lạnh giá này cũng nên, nhà hàng cao cấp nằm ở một góc thành phố cũng kém sức sống đi. Khách trong nhà hàng chỉ lác đác đếm trên đầu ngón tay, đa số là vài nhóm người ở gần đây, thừa dịp nhàn rỗi, thưởng cho mình một phần điểm tâm nhỏ thả lỏng bản thân thôi.

Một người đàn ông một thân đen tuyền ngồi trong góc nhà hàng, không hề chớp mắt, trước mặt là hai tách cà phê, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn về phía cửa chính, dường như đang đợi ai đó... Không lâu sau, cửa được mở ra, anh liền lộ ra nụ cười hài lòng.

Lưu Hân phong trần mệt mỏi mà chạy đến địa điểm Hắc Lang đã hẹn, vừa vào nhà hàng, anh bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Hắc Lang, đối phương cũng không phụ lòng anh, vẫy tay ra hiệu, tìm được vị trí cụ thể, Lưu Hân bắt đầu đi đến.

“Anh lại có mưu kế bắt thủ gì?” Vừa đến trước mặt Hắc Lang, Lưu Hân vào thẳng vấn đề.

Nhưng Hắc Lang vẫn lễ độ chỉ chỉ cái ghế đối diện: “Ngồi đi, tôi cũng gọi cà phê cho anh rồi, không chờa một chút mặt mũi cho tôi sao?”

Lưu Hân nhìn tách cà phê trên bàn, nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn chọn ngồi xuống.

Hắc Lang gật đầu cười: “Lưu đại tổng tài thật thức thời, anh có việc gì muốn hỏi tôi không?”

“Anh nên tự mình biết rồi chứ.” Lưu Hân đối với thái độ của anh cực kì chán ghét: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Đồng Hiền.” Hắc Lang đơn giản lên tiếng, nhưng đủ khiến cho Lưu Hân ngẩn ra: “Cậu ấy khỏe không?!”

Vừa nhắc đến Đồng Hiền, cảm phẫn trong lòng Lưu Hân không cách nào đè nén được nữa, tách cà phê trong tay cũng suýt nữa vỡ vụn: “Còn có mặt mũi quan tâm đến sao! Kẻ đầu sỏ!”

“Ha ha, sai rồi!” Hắc Lang lắc lắc ngón trỏ nói: ” ‘Đầu sổ’ không phải tôi, mà chính là anh cùng mẹ anh kia!”

“...!” Mẹ mình từ trong miệng Hắc Lang nhắc đến khiến cho Lưu Hân cả kinh, nhưng anh ngay lập tức khôi phục lại bình tĩnh, thấp giọng hỏi: “Nói vớ vẩn gì đấy? Mẹ tôi đã qua đời rồi, sao còn có quan hệ gì đến Đồng Hiền chứ?”

“A, bởi vì bà ta chết sớm, nên mục tiêu của tôi mới biến thành Đồng Hiền đấy!” Khi anh nhắc đến mẹ Lưu Hân, ngữ khí ngay lập tức nồng đậm sát ý!

Phản ứng của anh ta như vậy làm cho Lưu Hân cảnh giác: “Ý anh là gì, tôi không rõ!” Anh dò xét: “Anh biết mẹ tôi?”

Hắc Lang đã sớm ngờ tới suy nghĩ của anh, chỉ có điều hôm nay đến đây anh là muốn nói hết sự thật với Lưu Hân!

Ánh mắt hiện lên tia hung ác nham hiểm, Hắc Lang lạnh lùng trả lời: “Biết chứ, Lưu phu nhân thâm độc, quỷ quyệt, không ai sánh bằng!”

Mặc dù chính bản thân mình cũng không thích mẹ, thế nhưng hôm nay phải nghe bà bị loại người này chê bai cũng khiến anh cảm nhận đủ tư vị, hơn nữa đến cuối cùng bà cũng đã có chút hối hận... “Anh không biết rõ, không có tư cách nói vậy!”

“Hừ, không biết chính là anh kia!” Hắc Lang hừ lạnh: “Bà mẹ kia của anh làm chuyện bỉ ổi gì chỉ có mình bà ta rõ! Lẽ nào anh thật sự tin rằng em trai mình bị bệnh là do ám ảnh lúc nhỏ mà nên sao? Lẽ nào anh tin bà mẹ chỉ biết ghen ghét kia của anh tốt bụng tiếp nhận em trai anh là người của Lưu gia sao? Đừng đùa cợt như vậy chứ!” Có thể thấy rõ anh ta đối với mẹ Lưu Hân căm hận đến mức nào!

“Em trai?!” Lưu Hân tìm kiếm mấu chốt, muốn biết thân phận thật sự của Hắc lang! Nhưng lời của anh ta lại mang đến chấn động quá lớn...

Kỉ ức khi bé rất mơ hồ, thế nhưng Lưu Hân thật sự không tài nào quên được thời gian u tối kia!

Tận mắt nhìn mẹ từ ghen ghét mà trở nên điên cuồng dùng axit kết thúc cuộc đời người tình nhân của ba, nhìn ba vì phần nộ mà tái phát bệnh tim để rồi qua đời, nhìn mẹ đem em trai rời khỏi cuộc đời mình, cuối cùng đón lấy chính là lời căn dặn của mẹ...

“Lưu Hân, mọi thứ của ba con đều là của con!”

“Lưu Hân, con không được khiến cho mẹ thất vọng.”

“Lưu Hân, không cần bận tâm thằng con của con tiện nhân kia, nó không xứng làm anh em với con, mẹ đã sắp xếp cuộc sống cho nó rồi!”

Sau đó cũng không hề thấy em trai mình xuất hiện trước mắt mình, chính mình cũng chưa từng tìm hiểu xem mẹ đã để em ấy ở đâu, anh chỉ không ngừng nỗ lực làm việc để mẹ không thất vọng thôi... Vài năm trước, Lưu Hàng em trai anh đã xuất hiện.

Lúc ấy, cậu vẫn sống ở Trung Quốc, chỉ có điều lần đó mẹ đã báo với anh rằng: “Nó bởi vì kí ức lúc nhỏ mà gây ra chứng tự kỷ” nên mẹ anh mới đưa cậu ấy đến bệnh viện Thánh Tước, bảo rằng xem cậu như một phần của Lưu gia, không thể bỏ rơi cậu được...

Nhưng Hắc Lang làm sao biết được? Lẽ nào...

“Cảm thấy kỳ lạ vì sao tôi lại biết rõ nhiều bí mật của Lưu gia đến thế phải không?” Hắc Lang nhảy bèn hỏi.

“Anh rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với em trai tôi?” Người đàn ông này không đơn giản, mục đích của anh ta chính là trả thù mình: “Anh muốn trả thù tôi? Trả thù mẹ tôi?”

Hắc Lang nhìn sắc mặt Lưu Hân thay đổi, nhất thời buồn cười: “Không thể bảo vệ em mình, sao còn nghĩ mình là anh chứ? Tôi chỉ cho mẹ con anh hưởng báo ứng thôi mà!”

Mẹ Lưu Hân có tội, Lưu Hân cũng như vậy, nếu như có thể quan tâm em của anh ta một chút nữa, nếu như anh ta có thể khuyên nhủ mẹ mình, nếu như... Thì mọi chuyện sẽ không xảy ra như thế!

“Em trai Lưu Hàng của anh chẳng qua chỉ là một đứa trẻ hồn nhiên, cậu ấy cái gì cũng không biết, ngay cả mọi chuyện phát sinh lúc bé cũng đều quên sạch, mẹ anh đưa cậu ấy vào cô nhi viện... Điểm ấy tôi rất cảm ơn bà ta, chính nhờ vậy, chúng tôi mới có thể quen biết nhau...” Nhắc đến Lưu Hàng, trên mặt Hắc Lang tràn trề hạnh phúc, khóe miệng cũng bắt giắc mỉm cười.

Mà Lưu Hân nhìn đến ngày người, anh biết... Đó từng là nét mặt của Đồng Hiền!

Ở cô nhi viện, Lưu Hàng và Hắc Lang quen biết nhau, thân nhau, thậm chí mến nhau, thế giới của bọn họ không hề có ai khác, cũng không cần ai, cuộc sống mãi mãi như vậy chính là khát khao của hai người... Nhưng mà mộng tưởng ấy, ngay khi Lưu Hân tìm được công việc đầu tiên liền sụp đổ tận cùng!

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, cậu nhận lời mời làm việc chính là của công ty do Lưu Hân quản lý, mẹ của Lưu Hân lại coi đó là cậu muốn tranh giành tài sản Lưu gia, bà không dễ dàng tha thứ cho người muốn cướp của cải của con trai mình, lại càng không thể là con trai của ả tiện nhân kia, cho nên... Nói đến đây, tâm tình Hắc Lang tức khắc trở nên kích động!

“Anh biết tôi sốt ruột thế nào khi nghe tin Lưu Hàng mất tích không? Anh biết khi tôi dù tổn bao nhiêu

sức lực tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy cậu ấy trong lòng cảm thấy thế nào không? Anh biết khi tôi nhìn thấy cậu ấy bị một đám người vây quanh xâm hại trong nhà chứa tôi cảm thấy cảm phần thế nào không? Anh biết khi ấy cậu ấy nhìn tôi có bao nhiêu bất lực không? Anh biết khi cậu ấy trong nháy mắt thả mình từ trên lầu cao xuống, tôi đã tuyệt vọng thế nào không? Anh căn bản không hề biết!”

Nghe anh ta nói, Lưu Hân dường như đã hiểu được, đích thật là có một lần như thế, mẹ đã nhận lời mời người có tên trong danh sách được tuyển dụng đến làm việc, sau đó không cẩn thận đã đánh mất, kết quả là khiến công ty lần nữa phải mời lại, nhưng anh làm sao biết trong danh sách kia có tên của em trai mình!?

“Lưu gia cái quái gì, của cải cái quái gì, chúng tôi đều không cần!” Hắc Lang không chế tâm tình tiếp tục nói: “Nhưng mẹ anh lại cướp đoạt đi hạnh phúc của chúng tôi! Bà ta có quyền gì làm như vậy?”

“Tôi hận bà ta, cũng hận con trai bà ta làm một anh trai tồi!” Hắc Lang nhìn Lưu Hân, lộ ra tia cười quỷ dị: “Cho nên tôi muốn các người phải trả giá, tôi là vì Lưu Hàng mà báo thù! Do đó tôi đã gia nhập hắc đạo. Nói đến công việc của tôi, sau khi tôi có được thành tựu với danh nghĩa ‘Hắc Lang’, tôi liền muốn thực hiện kế hoạch của mình, đáng tiếc mẹ anh đã chết, tôi đành phải điều tra Lưu gia kĩ càng một lần nữa, nghĩ rằng sẽ trả thù anh, nhưng lại đúng lúc biết được Đồng Hiền...”

Lưu Hân nghe vậy không nhận được chen vào: “Cậu ấy chưa từng đụng đến anh, anh cần gì đối phó cậu ấy!”

“A, nhưng cậu ấy yêu anh, mà anh cũng yêu cậu ấy mà!” Tiếng cười Hắc Lang âm trầm: “Đáng tiếc, anh lại có thể không biết được! Tôi dùng thủ đoạn như trước kia, đem mọi chuyện đã đến với Lưu Hàng gây ra cho Đồng Hiền, chính là vì muốn cho anh nếm thử cảm giác thế nào, nhưng anh lại không thêm đếm xỉa đến, anh... Căn bản không đáng để cậu ấy yêu!”

“Anh!” Lưu Hân thoáng cái đứng lên, nắm áo anh ta, khuôn mặt dữ tợn.

Nhưng vẻ mặt Hắc Lang lại không hề gì: “Thẹn quá hóa giận sao? Tôi nói gì sai à? Anh suy cho cùng chỉ là một người vô tình vô nghĩa, sau khi kết hôn lại tìm đến Đồng Hiền, thân là đàn ông tôi cảm thấy nhục thay cho anh đấy!”

“An câm miệng!” Lưu Hân không tài nào chịu được.

Đúng là trúng tim đen sao? Anh không còn gì để phản bác cả!

“Hừ, sợ sao? Tôi càng muốn nói!” Hắc Lang chủ tâm khiêu khích anh: “Hiện tại anh mất đi Đồng Hiền, sau này anh còn thể mặt đi nhiều hơn nữa, anh đối đãi với cháu gái của Hướng lão gia như vậy, ông ta sẽ không giúp đỡ anh nữa đây, tôi muốn đoạt đi tất cả tài sản của anh trao hết cho Lưu Hàng!”

Đây chính là mục đích của anh ta! Lưu Hân gần như có thể khẳng định được, thế nhưng...

“Anh muốn trả thù tôi, tôi không có gì để nói! Nhưng Đồng Hiền vô tội, cậu ấy từ đầu đến cuối không hề biết gì!” Là bản thân mình lẽ là em trai, mà Hắc Lang không phải đã khiến người vô tội gặp họa sao?

“Tôi không lo nhiều như vậy!” Hắc Lang vùng khỏi tay anh, khẩu khí vẫn vậy đáp: “Tôi chỉ biết lấy lại đạo lý cho Lưu Hàng!”

“Anh thật quá đáng!” Dứt lời, Lưu Hân một quyền gần như sẽ hạ xuống.

Mà lúc này, di động lại vang lên!

“Chết tiệt!” Lưu Hân khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn là buông Hắc Lang ra, tiếp điện thoại, giọng điệu cũng khó chịu: “Alo, là ai?”

“Lưu Hân, tên khốn nạn, anh đã làm gì Tiểu Hiền?” Bên kia truyền đến chính là thanh âm của Chu Hủ.

“Chu Hủ?” Lưu Hân hơi kinh ngạc: “Đồng Hiền xảy ra chuyện gì sao? Không có ngủ sao?”

“Nói nhảm, cửa mở, mà Tiểu Hiền thì không thấy!”

“Cái gì?”

57. Chương 56

Mỗi lần tỉnh dậy, anh đều bên cạnh tôi nhẹ hỏi: “Thánh Khanh, ngủ đủ rồi sao?”

Tôi mỗi lần cũng cười đáp: “Đúng vậy, Hân dậy rất sớm nga?”

Lúc này anh sẽ cười thật tươi, cầm tóc tôi, đặt bên mép môi hôn: “Chu công đâu mị lực bằng Thánh Khanh, trăm muốn sớm một chút nhìn thấy Khanh, cho nên phải thức dậy!”

Tôi biết, có lẽ căn bản chỉ là gạt người, đối với anh không muốn tìm tôi chân tướng, chỉ cần anh và tôi đều vui vẻ, sự thật ra sao cũng không quan trọng.

Tôi thật sự ước nguyện anh có thể mãi mãi nhìn tôi như vậy, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi khi vừa tỉnh lại vĩnh viễn là nét cười rục rờ của anh...

...

“Ừm...” Nhưng khi tỉnh mộng, hết thấy cũng chỉ là mộng mà thôi...”Hân>”

Chút mộng lung, Đồng Hiền vô tình gọi tên Lưu Hân, trong khoảng thời gian ngắn, anh như lạc giữa thực tại cùng hư vô.

Gian phòng an tĩnh, không có bất kì ai đáp lại lời anh, Đồng Hiền có phần quái lạ nhìn chung quanh một lát, tình cờ lại trông thấy lịch rơi rải rác trên mặt đất, toàn bộ ký ức tức khắc nảy lên trong đầu —— đúng rồi, Hân đã xa rồi, kết hôn lấy vợ, hai người đã không còn bất cứ dính líu gì nữa!

Nhớ tất cả, Đồng Hiền chậm rãi đứng dậy, lỗ đũng đụng phải con búp bê bên cạnh. Như ngày thường ôm lấy nó, nhìn khuôn mặt búp bê lộ ra nụ cười sáng chói, Đồng Hiền bỗng nhiên cũng cười rộ lên.

“A... Buồn cười lắm sao? Cứ cười đi!” Anh lẩm bẩm với con búp bê: “Hân đem em đến cho tôi, là muốn nói rằng anh ấy đang cười nhạo tôi phải không? Cũng có thể anh ấy ám chỉ... Tôi đã trở thành trò hề của mọi người?”

Đột nhiên hai mắt thoáng qua bên giường, lại trông thấy tấm chi phiếu tám trăm vạn, Đồng Hiền xuống giường nhặt lên, anh cười khổ: “Cảm tình nghìn năm sao có thể chỉ dùng tám trăm vạn mua đứt được?”

Đem nó đặt ngay ngắn trên bàn, Đồng Hiền lần nữa nhìn quanh gian phòng...

Đây không phải nhà anh, chẳng qua là bệnh viện thôi, phòng của cô chủ nhà cũng không phải nhà anh, chẳng qua là nơi anh chờ Lưu Hân đến thôi; còn tưởng rằng nơi của Hân mới là nhà của anh, nhưng anh sai rồi! Hân có nhà thuộc về mình, mà anh thì không có, từ đầu đến cuối tất cả đều chỉ là mong muốn tốt đẹp của anh thôi.

“Mình đã không đợi được Hân, nên không cần thiết ở nơi này nữa!” Dứt lời, anh buông búp bê xuống, gấp lại chăn, rồi dọn dẹp gian phòng.

Thay đồ bệnh nhanh, mặc quần áo của mình, Đồng Hiền liếc nhìn gian phòng lần cuối, mỉm cười với nơi trống trải này, nói khẽ: “Tạm biệt!”

Do Lưu Hân sơ sẩy, cửa phòng đóng lại, nhưng cửa sắt bên ngoài không hề khóa, Đồng Hiền dễ dàng ra bên ngoài, anh đối với bệnh viện này cực kì xa lạ, không biết nên đi hướng này, nhìn đông nhìn tây một cái, nhưng sao cũng không thể tìm được đường rời khỏi.

“Thật là phiền phức mà!” Anh vừa đi vừa nói, cuối cùng đứng trước cửa thang máy: “Đúng rồi!”

Nhìn số không ngừng nhảy trên bảng điện tử, anh đột nhiên nghĩ ra được một chủ ý hay —— Cứ lên mái nhà đi, ở đây có thể tìm được đường rời đi!

Nói là làm, Đồng Hiền mang theo nét mặt vui vẻ bước vào thang máy, nhấn nút...

Không sai, trên nóc tầng cao nhất chắc chắn có thể tìm được cửa chính, chỉ cần rời khỏi đây, mọi thứ đều có thể bắt đầu lại, dù không có Hân, mình cũng có khả năng bắt đầu một cuộc sống mới, một mình... hoàn toàn không có vấn đề gì! Đồng Hiền âm thầm nhắc nhở chính mình...

Buổi chiều, nhận được tin của Phó hoàng hậu, Chu Hủ liền tranh thủ cùng Từ Ngôn đến thăm Đồng Hiền, hai người cầm chìa khóa hân hoan dự định đem đến bất ngờ cho Đồng Hiền. Nhưng ai ngờ, chào đón bọn họ là một gian phòng yên ắng, ngăn nắp sạch sẽ...

“Sao lại như vậy? Tiểu Hiền đâu?” Từ Ngôn đánh rơi bó hoa trong tay.

“Không có khả năng, không có khả năng a!” Chu Hủ lập tức vào trong ấn nút gọi bác sĩ: “Bác sĩ, bệnh nhân ở đây không thấy đâu, mau đến đây đi!”

Từ Ngôn bên cạnh cũng lập tức tìm kiếm manh mối, bất thành linh một tờ giấy nhỏ trên bàn thu hút sự chú ý của anh, cầm lên nhìn cư nhiên là... “Đây là... Chu Hủ, đến xem này!”

Chu Hủ nghe vậy liền tiến tới, cúi đầu nhìn: “Cái gì? Tám trăm vạn? Sao lại có tờ chi phiếu này ở đây?”

Hai người nhìn nhau ngơ ngác, lục lọi trong đầu tìm đáp án, có thể đưa Đồng Hiền nhiều tiền như vậy, mục đích của người kia là...

“Lưu Hân!” Hai người đồng thanh.

“Cái này nhất định có liên quan đến anh ta!” Từ Ngôn phần hận nghiêng rằng: “Quá đáng, mỗi lần Tiểu Hiền gặp hấn ta đều không có chuyện gì tốt đẹp, khốn nạn.”

Chu Hủ lẳng lặng lấy di động ra, bấm vài con số, nếu Vương Mãng không có lừa cô, thì đây chính là số của Lưu Hân... Không lâu sau điện thoại được nối máy!

Chu Hủ cũng không cùng anh ta nói nhảm nhiều, đơn giản thăm dò một chút báo cho anh ta việc Đồng Hiền mất tích, đối phương dường như rất kinh ngạc, vừa nghe xong liền cúp máy, nghe khẩu khí của anh ta, Chu Hủ có chút xúc động... Dường như, Lưu Hân so với bọn họ tưởng tượng càng quan tâm Đồng Hiền hơn!

Bác sĩ nhận được thông báo rất nhanh chóng xuất hiện, không nhìn thấy bệnh nhân trong phòng, lập tức phát động toàn nhân viên đi tìm, nhưng vì không thể quấy nhiễu bệnh nhân khác nên chỉ có thể bí mật tiến hành, Chu Hủ với Từ Ngôn cũng tham gia tìm kiếm, không chờ Lưu Hân, mọi người đã bắt đầu tìm...

Mà ở sâu của bệnh viện, hộ lý đang đẩy xe giúp Lưu Hàng đi dạo, bệnh nhân cần được đứng giờ ra ngoài hít thở cùng phơi nắng, thả lỏng như vậy đối với bệnh tình của họ là rất có ích, nhưng Lưu Hàng hôm nay có chút lạ lẫm, thấy anh vẫn thẳng tắp nhìn bầu trời, người hộ lý không chịu đựng được đành hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

Tưởng rằng anh sẽ giống như hàng ngày lặng yên, thế nhưng không nghĩ đến, lúc này Lưu Hàng lại có thể mở miệng nói: “Người... Có người...”

“Sao?” Người hộ lý kinh ngạc nhìn chăm chú theo ánh mắt của Lưu Hàng...: “A A A A A!”

Đồng Hiền đi đến mái nhà, ở đây gió rất lớn, trống trơn không một vật, anh đảo mắt nhìn bốn phía, sau cùng quyết định đi theo hướng đông, dừng bước ngay sát mép. Đứng trên cao, anh cúi đầu nhìn xuống một chút, nhưng vẫn không tìm được cổng chính, thất vọng mà lắc đầu, anh dứt khoát ngồi xuống, hai chân duỗi ra ngoài, hai tay chống đỡ thân phía sau, ngẩng đầu nhìn trời xanh, dáng vẻ cứ nhiên giống như đang nhàn nhả, thong dong.

Cùng lúc đó, người bên dưới đã chú ý có người hành động quái lạ bên trên, lập tức liền báo cho bác sĩ, nhất thời, hầu như tất cả bác sĩ cùng chạy đến, mà trong đó cũng bao gồm cả Chu Hủ và Từ Ngôn...

“Trời ạ, là Tiểu Hiền!” Chu Hủ sửng sốt che miệng lại: “Trời ơi, cậu ấy muốn chết sao?”

Từ Ngôn nắm chặt quyền, nhắc chân bước đi: “Tôi đi dẫn cậu ấy xuống!”

“Chờ đã!” Bác sĩ tiến lên ngăn cản anh: “Tình hình hiện tại của bệnh nhân không ổn, e rằng cậu ấy cần bản sẽ không nghe chúng ta nói gì đâu, anh không thể đi lên như vậy sẽ gây kích động cho cậu ấy!”

“Vậy phải làm sao? Chờ cậu ấy tự mình nhảy xuống sao?” Từ Ngôn thật sự muốn trực tiếp đánh cái tên bác sĩ lảm lời trước mặt này.

Lúc này, xe Lưu Hân cũng đã đến bệnh viện, anh hăm hăm chạy vào nhưng lại phát hiện một đám người tập trung bên dưới, anh ngờ vực đi đến.

“Các người xảy ra chuyện gì sao?”

“Lưu Hân!” Từ Ngôn bước dài vọt đến trước mặt anh: “Anh còn hỏi nữa sao. Ngón tay chỉ lên mái nhà: “Tiểu Hiền hiện tại không muốn sống nữa, tên khốn kiếp như anh còn ở nơi đây hỏi chúng tôi xảy ra chuyện gì sao?”

“Sao có thể như vậy?” Lưu Hân khó tin mà ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên bắt gặp thân ảnh kia: “Đồng Hiền!”

58. Chương 57

Đồng Hiền ngơ ngác ngồi trên mái nhà, nhìn trời xanh trong xa nghìn dặm, không biết đang suy nghĩ gì, cậu hai chân đung đưa trong không trung, những người bên dưới trong lòng khiếp đảm, chỉ sợ có chút không đúng cậu sẽ đi đời nhà ma.

Lưu Hàng từ đầu vẫn luôn nhìn chăm chăm Đồng Hiền, ngay khi nghe một thanh âm nào đó anh liền có phản ứng: “Đồng Hiền!”

Anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn vẻ mặt lo âu của người đàn ông đứng bên kia, trong kí ức đã bị niêm phong rất lâu, dường như cũng có tình cảnh như thế này, lúc ấy, anh cũng từ trên nhìn bao quát xuống dưới, mà người đàn ông kia hẳn là...”Dương...”

(Nếu ai không hiểu chỗ này, mình nói sơ sơ chính là khi Lưu Hàng nhìn Đồng Hiền rồi quay sang Lưu Hân lúc ấy anh liền nghĩ đến lúc mình nhảy lầu, Hắc Lang đã nhìn mình như thế, nên mới gọi ‘Dương’).

“...!” Giọng nói khó có thể nghe được kia, lại bị Lưu Hân nghe thấy, anh mở to hai mắt bất thành linh quay đầu, quả nhiên trông thấy Lưu Hàng ngay thẳng mà nhìn anh!”Lưu Hàng...”

Cùng lúc nghe tiếng kêu ấy, đôi mắt Lưu Hàng hiện lên một tia hào quang: “Anh... hai?”

Hai anh em cách xa nhau đã lâu vào lúc này được tương phùng tại nơi đây, trong lòng Lưu Hân ngũ vị xáo trộn, Lưu Hàng đến nay vẫn còn nhớ người anh trai như anh, anh hẳn là nên cao hứng mới phải, thế nhưng còn Đồng Hiền... Lưu Hân lần nữa ngẩng đầu, nhìn Đồng Hiền trên cao kia, cậu hoàn toàn không có ý định xuống lầu...

Không thể tiếp tục mãi như vậy được!

Lưu Hân cởi áo khoác của mình đến đắp lên người Lưu Hàng, đối với người hộ lý đang ngờ vực bên cạnh, anh hơi hơi gật đầu nói một chút: “Tôi là anh trai của cậu ấy, mong cô hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt!”

“A? Vâng!” Cô hộ lý trong phút chốc khó mà phản ứng được.

Chu Hủ ở một bên chịu trách nhiệm liên lạc Phó hoàng hậu và Vương Mãng, bệnh viện cũng gọi điện nhờ đội cứu hộ đến, Từ Ngôn nôn nóng nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Đồng Hiền, rất sợ cậu thật sự sẽ nhảy xuống! Lúc này, Lưu Hân đã đi đến trước mặt bác sĩ.

“Bác sĩ, hãy để tôi vào trong đi!” Anh nghiêm túc thỉnh cầu: “Tôi sẽ dẫn cậu ấy xuống!”

“Sao? Nhưng mà...” Bác sĩ dường như không bằng lòng, bệnh viện đã xảy ra chuyện như thế này, nếu vị tiên sinh này không thể khuyên bệnh nhân kia xuống, ngược lại còn... Vậy càng hỏng bét rồi!

“Lưu Hân, anh đừng gây thêm phiền phức nữa, Tiểu Hiền đã không chịu nổi anh rồi, anh tốt nhất mau cút đi đi!” Khẩu khí Từ Ngôn kém cực điểm.

Nhưng Lưu Hân vẫn đứng yên tại chỗ, nhàn nhạt nhìn cậu một cái, sau đó tầm mắt rơi lên người Chu Hủ: “Chu Hủ, làm nhân chứng cho tôi đi!”

“Hả?” Chu Hủ nghe không hiểu.

Chỉ thấy Lưu Hân móc di động ra, bấm một dãy số, sau đó đưa lên tay: “Alo, Chuluật sư sao? Chào ông, tôi bây giờ muốn làm giấy ly hôn cùng chuyển nhượng tài sản... Lấy danh nghĩa của tôi đem toàn bộ tài sản của Lưu gia chuyển giao cho em trai tôi Lưu Hàng... Đúng, sau đó còn Ý Á, ông hãy đại diện tôi đem giấy ly hôn đến giao cho cô ấy, tin chắc rằng cô ấy sẽ ký... Đúng, tốt, người làm chứng là Chu Hủ... Tốt, cứ như vậy, tôi xin nhờ ông, hiện tại liền bắt đầu xử lý đi, đã quấy rầy ông rồi!” Nói xong anh ngắt điện thoại, ném cho Chu Hủ: “Như thế này, luật sư sẽ tìm cô xác nhận, cô cứ ẩn trả lời là được rồi!”

“Chờ...” Chu Hủ không rõ anh muốn gì, nhưng cô có dự cảm không tốt! “Lưu Hân, anh muốn đi đâu?”

Lưu Hân mặc xác bác sĩ khuyên nhủ cái gì, trực tiếp phóng vào đi lên: “Tuy rằng đã muộn, nhưng tôi vẫn muốn đi đón Thánh Khanh của tôi!” Tiếng nói vọng xuống, cũng cùng lúc bóng người Lưu Hân mất hút trong dãy hành lang.

Còn lại chính là vẻ mặt âu sầu của Chu Hủ và nghi vấn của Từ Ngôn: “Lưu Hân này... Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

...

Lưu Hân vào thang máy, lên tầng cao nhất, sau đó chạy nhanh lên mái nhà, nhìn đông nhìn tây một phen, cuối cùng xác định được vị trí của Đồng Hiền, anh nhẹ nhàng đến gần, chỉ sợ hù dọa đến cậu...

Đồng Hiền chẳng qua là nhìn bầu trời kia, không hề làm chuyện gì khác, Lưu Hân từng bước tiến đến bên cậu không khỏi nảy sinh ngờ vực —— cậu suy cho cùng là đang làm gì vậy?

“Đồng Hiền?” Quá nhiều nghi vấn làm cho Lưu Hân khó mà nhịn được kêu lên tiếng.

Ngồi bên kia, Đồng Hiền nghe tiếng ai gọi mình, cậu ngoảnh đầu, nhìn thấy Lưu Hân, trong nháy mắt, cậu nở nụ cười!

“Tiên sinh, anh cũng đến tìm lỗi ra sao?”

Lỗi ra? Lưu Hân nghe không hiểu, nhưng anh vẫn mạnh mẽ mang mặt nạ vui tươi đến gần Đồng Hiền, vừa đi vừa thử thăm dò: “Đồng Hiền, trước tiên xuống dưới được không? Lỗi ra ở đâu đều có thể tìm được,

nhưng ở đây nguy hiểm lắm!”

“Tôi không muốn!” Đồng Hiền cố chấp giữ nguyên ý kiến của mình, sau đó cậu vỗ vỗ khoảng trống bên người: “Tiên sinh muốn ngồi không? Ở đây rất thoải mái nha!” Nói xong, cậu nhắm mắt, tham lam hít thở bầu không khí trong lành.

Lưu Hân cân nhắc trong chốc lát, vẫn là quyết định đi qua đó, trước mắt bao người ngồi xuống cạnh Đồng Hiền, hoàn toàn không bận tâm đến an nguy của bản thân, hai tay cố gắng che chở Đồng Hiền, tránh cho cậu ngã xuống.

“A...” Đợi anh ngồi vào chỗ của mình, Đồng Hiền vẫn nhắm mắt đột nhiên mở miệng hỏi: “Tiên sinh, tôi rất nực cười phải không?”

“Sao?” Lưu Hân không biết trả lời thế nào.

Đồng Hiền quay đầu nhìn về phía anh, thần sắc mơ màng: “Rõ ràng biết rằng người ấy sẽ không đến, vẫn cứ ngây ngốc mà đợi chờ, cho dù có phải lừa dối bản thân, ở sâu tận đáy lòng vẫn khát khao được gặp lại anh ấy dù chỉ một lần, thỉnh cầu bề mặt như vậy đối lấy chính là anh mất khinh thường của người xung quanh cùng sự sỉ nhục của tiền bạc... Tôi là thằng ngốc... không phải sao?” Nói đến đây, cậu không thể nào duy trì dáng vẻ tươi cười nữa rồi, sắc mặt đã buồn bã, u ám.

“Không phải, không phải vậy đâu!” Lưu Hân cực kì yêu thương mà ôm lấy bờ vai cậu: “Thánh Khanh sao có thể là đứa ngốc được? Tên ngốc phải là tôi mới đúng!”

“Hả?” Nghe thấy những từ ngữ quen thuộc ghê gớm kia, Đồng Hiền co rúm lại một chút, khó tin được mà nhìn Lưu Hân: “... Vì sao?”

Cậu muốn biểu đạt rõ ràng hơn nữa, thế nhưng căn bản không cách nào mở miệng, đối mặt với cách xưng hô của vị “Tiên sinh” này, anh hoàn toàn lúng túng...

“Thánh Khanh, là tôi đây!” Lưu Hân dùng sức lực toàn thân ôm chặt cậu, không đem nguy hiểm đặt vào mắt: “Tôi đến đón cậu!”

“Vì sao?” Đồng Hiền chỉ là trong lòng anh không ngừng lặp lại.

Đã chọn rằng sẽ quên, đã quyết định một lần nữa bắt đầu lại, lúc này vì sao còn muốn quây rầy suy nghĩ của cậu chứ!?

“Hân...” Thực sự quá đáng a: “Là anh?”

“Đúng, là tôi!” Lưu Hân không chút ý đến biểu tình kỳ quái của Đồng Hiền, chẳng qua chỉ một mực ôm

cậu.

Không hề cảm phần, không chút mừng rỡ, không câu oán hờn, không khóc lóc, Đồng Hiền chỉ nhàn nhạt yên lặng... Từ trong ngực Lưu Hân chậm rãi thoát ra, Đồng Hiền dùng ánh mắt lạ lùng nhìn người đàn ông trước mặt...

“Thánh ... Khanh?” Lưu Hân lúc này không thể không chú ý đến sự kỳ lạ của cậu, mang theo bất an hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Đồng Hiền nhìn anh một cái, sau đó nhắm mắt, ngẩng đầu hướng lên trời...

“Tôi đang tìm đường ra, cho dù không có Lưu Hân, tôi vẫn muốn tiếp tục tồn tại ở thế giới này!” Cậu thì thào nói, không biết đang nói cho ai nghe: “Tôi ngồi nơi đây, lắng nghe tiếng gió thì thào, tìm kiếm đường đến tương lai... Thế nhưng tôi tìm không được.”

“Thánh Khanh? Cậu nói bậy gì đấy?” Nhìn dáng vẻ của cậu, tâm Lưu Hân thấp thỏm không yên.

Mở mắt, đập vào tầm mắt chính là một mảnh trong xanh, Đồng Hiền cười khổ: “Kiếp trước tôi đã từng nói ‘ta không thể cùng người sống, cũng không tài cán vì người mà chết, thế nhưng nguyện cùng người đồng sinh, đồng tử’... Nhưng đã sai rồi, hóa ra ban đầu là tôi không đủ kiên cường, bị Hân bỏ rơi, tôi căn bản không muốn tiếp tục sống nữa...”

“Tôi không hề bỏ rơi cậu, chưa từng như vậy!” Lưu Hân bên cạnh kêu gào: “Thực sự, tôi đã ly hôn với Ý Á, tài sản tôi cũng không cần, tôi muốn cậu, chỉ cần mình cậu!” Anh dốc sức muốn chiếm sự chú ý của Đồng Hiền, thế nhưng không có tác dụng.

Đồng Hiền không có quan tâm đến lời nói của anh, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt: “Ừm, nếu như là trước kia, tôi sẵn lòng tin tưởng anh... Nhưng, đã quá muộn, hiện tại tôi đã không có đủ dũng khí để tin anh nữa rồi... Hân, thật xin lỗi...”

59. Chương 58

“Cái... Cái gì” Lưu Hân không thể tin được những gì tai mình nghe thấy, đã đến mức này, anh ý thức được tính chất quan trọng của vấn đề: “Thánh Khanh, cậu...”

“Hân đối với tôi rất tốt, tôi không thể nào không nhớ được, nhưng những đau xót Hân dành cho tôi, tôi cũng không tài nào quên đi... Con người chính là thế đấy!” Đồng Hiền nở nụ cười hoài niệm: “Tôi không phải thánh nhân, tôi cũng biết hận chứ! Hận sự bạc tình của anh, hận sự bội tín của anh, tôi không nghĩ sẽ lừa dối anh, tôi thật sự không thể tha thứ cho anh, xin lỗi Hân à!”

Xin lỗi, lại là xin lỗi! Lưu Hân tiếc thương mà xoa nhẹ hai má Đồng Hiền: “Thánh Khanh không hề sai, nên xin lỗi phải là tôi, đúng vậy nên là tôi...”

Con người nhỏ bé ôn nhu này, dù rằng mình đầy thương tích, tổn thương nặng nề, đến cuối cùng, vẫn cứ tiếp tục không ngừng xin lỗi...

Đồng Hiền không hề né tránh sự đụng chạm của anh, chỉ lẳng lặng nhắm mắt, cảm thụ hơi ấm của đôi phương... Thoáng thôi, chỉ thoáng chút thôi là được rồi, sau đó... Hết thấy sẽ có thể kết thúc!

Cùng lúc đó, mọi người bên dưới sớm đã kinh hồn bạt vía, Vương Mãng, Phó hoàng hậu, và đội cứu viện lần lượt đến đầy đủ, ngay cả Hắc Lang nghe được tin tức, cảm thấy có chút không an tâm về Lưu Hàng, cũng đặc biệt có lòng mà tới.

Hắc Lang thừa dịp không ai chú ý đến mình, lặng lẽ tựa bên cạnh Lưu Hàng, ngay khi lực chú ý của mọi người đều tập trung trên cao kia, anh nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên xe lăn của Lưu Hàng, lên tiếng: “Hàng, thấy gì không? Anh của em thành ra thế này, thật vui sướng quá!”

Lưu Hàng không hề trả lời câu hỏi của anh, cũng nằm trong dự đoán của anh thôi, nhưng mà...

“Dương... Em muốn quay về...” Nhìn hai người bên trên, Lưu Hàng nhẹ giọng nói ra: “Nhảy xuống rồi... Em có thể trở về...”

“Hàng?” Hắc Lang bị dao động, si ngốc nhìn người trước mặt, không biết nên nói gì cho đúng!”

Trùng hợp... Đồng Hiền trên lầu cùng Lưu Hàng trong mắt, quá khứ đều trùng hợp, thời gian kia, Lưu Hàng trên mái nhà, Hắc Lang đứng bên dưới, nhìn cậu một mạch rơi xuống, anh chỉ có thể bất lực, không làm gì được.

Không gì có thể thống khổ bằng cảm giác khi nhìn thấy người mình yêu thương xuất hiện trước mặt mình một-cách-không-ai-dám-nghĩ-đến!

Rất lâu sau, con người mang tiếng lãnh khốc như Hắc Lang cũng có lúc không thể dè nén nước mắt của bản thân mình, ôm chặt lấy Lưu Hàng, mỉm cười nói: “Được, không cần nhảy xuống nữa... Chúng ta cũng có thể quay về... Quay về đi... Cùng nhau quay về...”

Trở lại thời gian hạnh phúc trước kia của hai người, việc gì cũng không nghĩ đến, cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ có hạnh phúc và duy nhất hạnh phúc mãi mãi bao bọc bọn họ!

Người bên ngoài chẳng ai rảnh rỗi quan tâm chuyện tình của hai người, chỉ biết rằng sau ngày hôm nay, Lưu Hàng rời khỏi bệnh viện, đi đâu không rõ, nhưng cũng nghe nói là có một người đưa cậu đến một hòn đảo nhỏ, sau đó hai người sống hạnh phúc bên nhau...

“Này, hình như xảy ra chuyện kìa!” Đội trưởng đội cứu viện cầm ống nhòm nhìn lên mái nhà: “Mọi người chuẩn bị nhanh lên một chút đi!” Anh phân phó cho đồng nghiệp của mình chuẩn bị nệm hơi.

“Làm sao vậy?” Phó hoàng hậu cũng hướng theo ống nhòm của Vương Mãng hỏi.

Chỉ thấy Vương Mãng cầm chặt ống nhòm, sắc mặt rất không thoải mái: “Bọn họ hình như tách ra, Đồng Hiền đẩy Lưu Hân ra! Nguy rồi, Đồng Hiền đứng lên rồi!” Vương Mãng càng siết chặt ống nhòm, cau mày, nghìn vạn lần xin đừng như điều anh đang nghĩ...

Đồng Hiền đứng lên, kéo cả Lưu Hân đứng dậy cùng: “Hân, xuống dưới thôi!”

Lưu Hân nghe vậy, ngạc nhiên mà đứng lên: “Tốt, xuống dưới nào!” Anh kích động nhảy xuống bậc cao, sau đó vươn tay: “Thánh Khanh, chúng ta cùng nhau...”

Nhưng anh còn chưa nói hết, liền nhìn thấy hình ảnh khiến kẻ khác vô cùng kinh ngạc, Đồng Hiền nhìn anh cười, hai tay để sau lưng, một mực duy trì dáng vẻ tươi cười, nụ cười ấy... hệt như lần đầu họ gặp nhau.

“Hân, tôi rất yêu anh!” Câu nói này cho tới nay vẫn bị coi như lời nói bông đùa, lúc này nghe được thật có biết bao như rung động! “Đối với anh không thể tha lỗi cho anh, cũng không thể tin tưởng anh nữa rồi!”

“Thánh Khanh...” Lưu Hân sợ hãi, anh đưa tay đến gần Đồng Hiền, thanh âm rõ ràng đã run rẩy: “Không nên náo loạn... Cậu không thể tha thứ cho tôi, tôi có thể chờ, không tin tưởng tôi, tôi cũng không quan tâm, ngày nào đó tôi sẽ khiến cho cậu sẽ lại có thể tin tôi, nhưng hiện tại đừng đùa giỡn nữa, chúng ta xuống dưới nào!”

“Xuống dưới đi.” Đồng Hiền chỉ vào không trung: “Trở về thế giới của anh đi, từ hôm nay, anh không còn là Lưu Hân của tôi rồi!” Dứt lời, Đồng Hiền ung dung xoay người, nghênh đón gió đông.

“Thánh Khanh!” Lưu Hân lúc này đây mặc kệ tự tôn cái quái gì, thoáng cái quỳ rạp xuống!

Cái gì cũng không muốn nghĩ đến, cái gì cũng không cần nữa, chỉ hi vọng Đồng Hiền có thể cùng mình an ổn rồi khỏi đây!

“Thánh Khanh, tôi sai rồi, tôi không nên muốn cậu tha thứ, không nên muốn cậu tin tưởng tôi, cậu muốn thế nào tôi đều chấp nhận!” Ngữ khí anh lấp đầy sự khẩn cầu, chỉ còn thiếu đập đầu nhận lỗi mà thôi: “Xin cậu, hãy xuống đi, tôi đưa cậu trở về, chúng ta có thể mãi mãi cùng một chỗ. Thánh Khanh!”

“Muộn rồi!” Đồng Hiền dang hai tay, đón ánh dương, ngẩng mặt: “Yêu một người đồng thời cũng hận người ấy... Như vậy thật quá mệt mỏi, tôi đã không thể chịu được nữa, Hân... lần này xem như là lần tùy hứng cuối cùng của tôi đi... Tôi muốn nghỉ ngơi trước...”

Mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của Đồng Hiền, nhưng Lưu Hân cả đời không thể nào quên được giọng nói bi thương như vậy rồi lại tràn ngập kỳ vọng nữa!

“Thánh Khanh!”

Theo tiếng hô hoán của anh, thân ảnh Đồng Hiền phiêu diêu rơi xuống, phẳng phất như một phiến lá chậm rãi rơi rụng trong không trung...

Khoảnh khắc rơi xuống, Đồng Hiền cảm nhận – được, cậu hẳn là không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì mới đúng, thế nhưng lúc này bên tai lại vang lên thanh âm kia: “Thánh Khanh, chúng ta cùng đi xem tịnh đế liên...”

Sau đó là một cái ôm ấm áp của một người nam nhân, nhiệt độ cơ thể nóng cháy bao quanh lấy cậu, kí ức kiếp trước cũng cùng lúc mà vùng lên... Tình yêu tại một thời điểm bùng cháy rực rỡ, đã ở thời gian định trước ấy của bọn họ đây đưa cùng ly biệt...

“Nếu có kiếp sau... Thánh Khanh có nguyện cùng ta bên nhau không?”

A, ha, thật là một nam nhân ích kỉ! Đồng Hiền lộ ra dáng cười tuyệt mỹ...

“Nếu có kiếp sau, Thánh Khanh nguyện cùng người mãi mãi chẳng ly biệt!”

“Không hối hận sao?”

“Quyết không...”

...

Mười năm sau, khi mọi chuyện hết thấy đã là dĩ vãng, nhưng lại khó thể phai nhạt, nó như một vết tích khắc sâu trong tận đáy lòng của mỗi người, vĩnh viễn không thể xóa bỏ...

Hàng năm cứ đúng ngày hôm nay, một đám người lại tụ tập ở nơi này, mở tiệc trà, hồi tưởng lại quá khứ, tâm sự về cuộc sống của họ...

“Đã mười năm rồi!” Phó hoàng hậu vì mọi người mà rót trà, sau đó mới trở lại chỗ của mình, ngồi xuống.

“Đúng vậy, mười năm...” Từ Ngôn đã không còn là một thanh niên anh tuấn, tính cách so với trước kia cũng chừng chạc hơn không ít.

Chu Hủ cười tiếp nhận chén trà, ngữ khí vẫn như trước thoáng hiện chút trêu chọc: “Từ Ngôn a, công ty nhà cậu cũng lớn quá rồi, sao lại keo kiệt thế, lần nào cũng đến nhà Phó hoàng hậu, cậu cũng nên lần nào mời khách đi chứ!”

“Ý kiến không tồi! Viện trưởng phu nhân!” Từ Ngôn đối mặt với Chu Hủ, tính tình ngày trước bất tri bất giác mà xông ra: “Cô cùng chồng mình sao không mời khách qua? Cũng không phải lết xác qua đây sao!?” Năm mươi bước cũng dám cười trăm bước à?

“Các người...” Phó hoàng hậu nở nụ cười: “Được rồi, dạo này mấy người có nhận được thù của Ý Á không? Cô ấy làm đại sứ gì đấy bên Châu Phi, vài ngày trước còn kêu tôi quyên tiền giúp cho trẻ con bên ấy.”

“Có, cô ấy sao có thể bỏ sót hai con lớn như chúng ta chứ?” Hai người lúc này ăn ý quá mức.

Vương Mãng ngồi một bên ôm vợ, cười đến đắc ý: “Phó hoàng hậu, khi nào cô cử hành hôn lễ vậy?”

“Tôi?” Phó hoàng hậu có chút mê man, cô khi nào lại kết hôn? Sao chính cô cũng không biết vậy?

Trái ngược với cô, Từ Ngôn một bên đập bàn đứng dậy: “Sao? Cô muốn kết hôn?” Anh muốn tìm ngay người ấu đả: “Là ai? Nhà ở đâu? Gia cảnh thế nào? Thân phận gì? Hai người làm sao biết nhau?” Hệt như một kẻ bắt gian tại trận.

“A hả? Ừ...” Phó hoàng hậu bị gào thét đến sững sốt, anh hỏi nhiều như vậy, cô thật nghi ngờ chính mình đã có người yêu nhưng lại quên mất.

“Phốc!” Chu Hủ thấy điệu bộ ngốc nghếch của anh, không nhịn được cười: “Ha ha ha ha... Từ Ngôn, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời nha!”

Lúc này mới biết chính mình bị mắc lừa, Từ Ngôn lập tức đỏ mặt, ngồi sụp xuống, không quên trừng mắt nhìn đôi vợ chồng ác quỷ trước mặt, dám khiến cho anh bày bộ mặt này ra trước mặt Phó hoàng hậu!? Đáng ghét...

“Ba, mẹ, cô, chú!” Đột nhiên một thanh âm non nớt vang lên, từ xa, một bé gái khả ái chạy vào.

“Tiểu Huân!” Vương Mãng mỉm cười chạy đến bế bé gái, cưng chiều mà hôn hai má trắng mịn kia: “Bé con, quậy phá đủ rồi sao?”

“Không phải a!” Vương Dật Huân khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, bất mãn mà hờn giận: “Người ta có quậy phá đâu, người ta chỉ nhìn sắc của cô viết thôi mà!”

Chu Hủ bất đắc dĩ lắc đầu: “Còn nhỏ mà đã ranh ma! Sách cô viết con hiểu sao?”

Tiểu Huân bĩu môi, ba mẹ ai cũng khinh thường mình: “Người ta đương nhiên biết... một chút rồi! Nhưng mà cô à...” Bé chạy đến bên người Phó hoàng hậu, kéo kéo áo cô: “Quyển sách ấy... Kết thúc thế nào vậy?”

“Tiểu công chúa? Con muốn hỏi quyển sách nào?” Phó hoàng hậu rất yêu thích đứa bé dễ thương này.

“À, chính là cuốn... A, phong cái gì đình cái gì ấy... Sau khi hai người cùng nhau nhảy xuống, thì thế nào vậy cô?” Tiểu Huân ngây thơ hỏi.

“Ôi chào... Cuốn đấy à...” Phó hoàng hậu đình trệ trong nháy mắt, nhưng chợt lộ ra nụ cười dịu dàng, điểm nhẹ lên chóp mũi của cô bé: “Bọn họ hai người cùng nhau rời khỏi nơi đó, sống hạnh phúc bên nhau suốt đời!”

“A? Thật vậy à!” Tiểu Huân hưng phấn mà khoa chân múa tay, “Thật tốt quá, Tiểu Huân thích nhất là chuyện như vậy! Ha ha...”

Bốn người thấy Dật Huân vui vẻ như vậy, cũng nhìn trộm mà cười, hai người ấy hiện tại chắc chắn sẽ rất hạnh phúc đi...

Trong thư phòng, an tĩnh, điềm nghi, gió mát chậm chậm từ cửa sổ lùa vào, quyển sách trên bàn vì thế mà được lật ra, gió cột nhả trên trang giấy, nhanh chóng trở mình đến trang đầu, bốn chữ qua quýt xuất hiện “Phong thả đình trú”...

“Nhanh đến giữa hè đi chứ, khi ấy, Thánh Khanh, cùng đi ngắm tịnh liên nhé!”

“Ân, được.”

“Không biết năm nay có thể nhìn thấy được tịnh đề liên không?”

“Việc này... A, ai biết được chứ.”

“Đúng vậy, chỉ cần được bên cạnh Thánh Khanh, nhìn thấy gì cũng không sao cả.”

“Đúng vậy không?”

“Tất nhiên, mãi mãi... Lưu Hân ta nguyện cùng Thánh Khanh bạc đầu răng long!”

“Chúng ta ở nơi này ước hẹn, xin thề!”

“Được, xin thề, ước hẹn đã định!”

Gió vẫn tiếp tục, vĩnh viễn vô định, ước hẹn của chúng ta... Có còn được nhớ không?**Hoàn**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-tha-dinh-tru>